உ

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்

என்று வழங்கும்

திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரம்

அவரதுபாடற்றிருமுறை.

இச்சரித்திரம்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ, நாகை

கண்ணு. இராமலிங்கபிள்ளையவர்கள்

கேட்டுக்கொண்டபடி

சென்னை பிரசிடென்சி காலேசு தமிழ்ப்பண்டிதரும்

சமரசவேத சன்மார்க்க சங்கத்து

வித்துவான்களி லொருவருமாகிய

தொழூவூர். வேலாயுதமுதலியாரால்

வடமொழியினின்றும்

வாசகமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

சென்னை:

மெமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

கலியுகாதி ௵ 4988.

வியய௵ ஆடிமீ

1886.

Registered Copy-right.

(இதன்விலை ரூ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

ஒப்புயர்வில்லாத பேரின்பவீட்டுநிலையுண்மையிதுவென்று, யாவர்க்கும் விளங்கும்படி காட்டவந்த குருமூர்த்தங்களுள் ஒருவராகிய இப்பட்டினத்துப்பிள்ளையார் சுமார் ஆறு௱-வருடத்திற்குமுன், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வேளாண்குலத்திலே அவதாரஞ் செய்திருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

எப்படியெனில், இவர் செய்தருளிய கோயினான்மணிமாலை முதலிய பிரபந்தங்கள் பதினோராந் திருமுறையுள் நம்பியாண்டார் நம்பிகளாற் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதனாலேயும், அவர்க்குப்பின்னிட்டு அவதரித்த சேக்கிழார் பெருமான் செய்தருளிய பெரிய புராணத்தினைப் பின்னிட்ட பெரியோர்கள் பன்னிரண்டாந்திருமுறையென்று அமைத்துவைத்துப் பூசித்து வருவதாலும், அச்சேக்கிழார் பெருந்தகையை மகா கவியாகிய கம்பர் திருக்கைவழக்கத்துள், "——காவலன் - மண்ணிறசடலின் மலையிற் பெரியதென - எண்ணியெழுதிக்கொடுத்தவேறமக்கை" என்று துதித்திருப்பதனாலும், அக்கம்பர்காலம் "எண்ணரியசகாத்தம் எண்ணூற்றேழின்மேற் கம்பநாடன் கண்ணியவரங்கமுன்னே கவியரங்கேற்றினானே" எனக்குறிப்பித் திருப்பதனாலுமென்றுணர்க.

இப்பட்டினத்தாரைச் செட்டியார் என்று வழங்குவதாகவே புராணத்துள்ளும் வசியர் என்று கூறப்பட்டுள்ளதே, வேளாளராதெவ்வாறெனின், வேளாளர் வசியரென்றலிவகாரம் நால்வ முதற்கெனப்படு வேளாண்மரபியலுள்ளேயாம் கூறினும். அன்றி இன்னும் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள வேளாண்செட்டிகளில் அவர் மரபினோர் உள்ளாராகக் கேள்விப்படுகின்றமை ஆதலினென்க. இவரைத் தத்துவராயர், ஒழிவிலொடுக்க நூலுடையார், தாயுமானவர், முதலிய பல பெரியோர்கள் துதித்திருக்கின்றனர்.

இலக்கணக்கொத்துடையார் தமது நூலுள் இவரையெடுத்தோதித் தாம் கூறுமிலக்கணத்துக்கு இவரிலக்கியத்தினைமேற்கோள் காட்டினர்.

இவர் சிவானுபவத்திற் சிறப்புற்றிருந்தாற்போலவே கல்வி கேள்விகளிலும், செல்வத்திலும் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தனராக விளங்குகின்றது.

முகவுரை.

இப்பட்டினத்துப்பிள்ளையார் துறவுபூண்டு திருவண்ணாமலைக்கு வந்தங்கிருக்குநாளில் ஓர் கணிகையைக் காமுற்று வீரியத்தை வெளிப்படுத்த அதனை யவளுண்டு கருவுற்றுப்பிறந்தசேயே, திருப்புகழ்செய்தருளிய அருணகிரிநாதர் என்ச் சிலர்கூறுகின்றனர். ஆயினு அதனுண்மை வெளிப்படுவது அருமையாக விருத்தலாலும் எமக்குக் கிடைத்த முதனூல்களொன்றனுள்ளும் அக்கதையினைக் குறிப்பியாமையாலும் யாமும் அதனை விட்டனம்.

இவரது சரித்திரங்களைத் தமிழ்ச்செய்யுளாற் கூறும் புராணமொன்றும் வடமொழியாற் கூறும் புராணமொன்றும் வழங்குகின்றன. ஆனால் தமிழ்ச்செய்யுளாற் கூறும் புராணஞ்செய்த நூலாசிரியர் இலக்கியவிலக்கண சாத்திர சம்பிரதாயங்களிலே சிறந்த கல்வி கேள்வியுடையராகவும் சிறந்தவாக்கியராகவும் தோன்றுகின்றார். ஆனால் அவர் செய்த புராணம் கையெழுத்துப்பிரதிகளில் பலவழுவுற்று வழங்கியபடி அச்சிடப்பட்டதாகக் காணுகின்றதன்றிச் சுத்தபாடநோக்கி யச்சிடப்படவில்லை யாதலின் அநேகவிடங்களிற்பொருள் விளங்கவில்லை. ஆனாலும் கருத்துமாத்திரம் மிக வாழமுடையதாகவிருக்கின்றது. ஆதலின் அந்நூலாசிரியர் சிறந்த பெரியோரென்பதற் கையமில்லை. அவரின்னாரென்ப பேரும் வரலாறும் தெரியவில்லை.

இவ்வாசிரியர் தாம் புராணஞ்செய்வதற்கு முன்னூல்பெறாது பெரியோர் வழங்கும் வாய்மொழிபற்றிக் கூறியதாக "வெண்காடர் குலவணிகரின் புகார் மன்னிய நல்லறிஞர் சிலர் பாந்த கதையினைத் தொகுத்து வகுத்துக்காட்டும் என்னவெழிற் புலியூரிலிருந்த கலைஞரறியு நெறியிசைத்துளேன்யான." எனவும், "புலிமுனியும் பதஞ்சலியு முதலான பெரியோர் தம்புகழ்ப்புராணம், இலகிடவாமவாக்கு முன்னங்கதியடைந்தோர் எவ்வுரியபுராணம், பலபல வாமவைபோல வருவனவு மவ்வண்ணம் பகரலாகும், கலைவடநூல்சொல்லி லெனசொல்லாவிடி லெனக்கதைகள் கழறலாமே" எனவும் கூறினர்.

அப்புராணத்துள் அவ்வாசிரியர் கூறிய கதையாவது, புகார்ப்பட்டினத்தை யிந்திரன் கண்டவரலாறும், அந்நகருள் வெண்காடர் வாழ்ந்திருக்குநாளில் மருதூருடையார் சிறுவராகவந்து விலைப்பட்டுக்கொண்டு மகனாகப்பாராட்டி வருகையில் ஞானோபதேசஞ்செய்தவர் மறைய விவர் துறவுபூண்டு திருவிசைப்பா பலபாடிச் சேந்தனாரைச்சிறைமீட்டு முத்திக்குவிடுத்து ஒற்றியூரடைந்து திருமேனி சிவலிங்கமாக நிறுத்தியதுமாம். அன்றி யிப்பட்டினத்தார் அவ்வூராரும் இவரால் அருள்பெற்ற பத்திரகிரியார் சரி

முகவுரை.

தமும், இவர் செய்த புராணமியமும் கூறிலர். இவ்வாசிரியர் "புராத கதைதொகுத்து" என்றதால் இன்னும் அநேக கதைகள் கூறாதொழிந்ததாகக் காட்டுகின்றது.

அதற்கேற்ப அப்பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருப்பாடல்களாற் குறிப்பிக்கின்ற கருத்திசையப் பலகதைகளைப் பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். அக்கதை புராணத்துள்ளில்லையாயினும் மறுக்கலாகாததாக விருக்கின்றது. மேலும் இந்நூலாசிரியர் வடமொழியிற் புராணமில்லையென்றே கூறினர். ஆகவே வடமொழிக்கதை யிவர்க்குக் கிடைத்தபடி யன்று போலும்.

இனி எமக்குக் கிடைத்த வடமொழிப்புராணமோ "பவிஷ்யோத்தர புராணத்துள் திருவிடைமருதூர் மான்மியத்தில் கூறப்பட்டதாகக் கூறுகின்றது. கதைகள் சற்றேறக்குறைய சாங்கமாக விருக்கின்றது ஆயினும் அதன் சொன்னடைமுதலியன விசேடஞ் சிறந்ததாகக் காணப்படவில்லை ஏனெனில் அடிகளார் அருளிச்செய்த திருப்பாடல்களின் கருத்தமைந்த தோத்திரங்களொன்றும் பொருந்தவில்லை.

இனி எமக்குக் கிடைத்த இருவகைப்புராணங்களுள்ளும் இப்பட்டினத்தடிகளுக்கு ஞானாசிரியர் திருவிடைமருதூருடையாராகிய சிவபெருமானே மகவாக வந்து முடிவிலருள்செய்து மறைந்ததாகக் குறிப்பித்திருக்கின்றது. அங்ஙனமிருக்க

"திருவேடமாகித்தெருவிற்பயின்றெனைத்தேடிவந்து
பரிவாகப்பிச்சைப்பகருமென்றுனைப்பதம்பணிந்தேன்
கருவாகுமேதக்கடற்கரைமேவக்கருதுமென்னை
யுருவாக்கிக்கொள்ளவல்லோவிங்ஙனேயிவனுற்றதுவே.

என்ற அவரது செய்யுளைப்பற்றிப் பட்டினத்தார் வழக்கப்படியடியவர் பூசைசெய்ய நிமித்தம் தேடிச் சென்றிருக்கையில் சிவபெருமான் அடியவர் கோலத்துடன் அவரது மனைக்குச்சென்று காதற்றவூசியு மோலையுங் கொடுத்து இருந்தபடி பாவனை தீக்ஷைசெய்து மறைந்ததாகச் சிலபெரியர் கூறுகின்றனர். ஆயினும் இருவகைப் புராணத்தைப்பற்றியே யாம் எழுதியிருக்கின்றனம்.

தமிழ்ப்புராணத்துள், அடிகளார் அருளிச்செய்தது என்று முதல் குறித்திருக்கும் திருப்பாடல்களிற் சிலது கிடைக்கவில்லை. அவற்றைப் பிறைக்குறி( )யிட்டு அதனுள் அம்முதற்குறிய பெழுதியிருக்கின்றது

முகவுரை.

இங்ஙனம் நாம் வெளிப்படுத்திய வசகசரித்திரம் அந்தத் தமிழ்ப்புராணக் கருத்தையுந் தழுவி வடமொழிப்புராண சரித்தத்தை முற்றுங்கொண்டு அடிகளார் திருப்பாடற்சரித்திரங்களை நல்லோர்பால் விசாரித்து எழுதியபடியென வுணர்க.

இன்னும் அடிகளது பல அற்புத சரிதங்களும் பாடல்களு முள்ளனவாகக் கேள்விப்படுகின்றோம். ஆதலால், உணர்ந்த பெரியோர்கள் அவற்றை அருள்செய்தனுப்புவார்களாயின் அவர்கட்கு வந்தனஞ்செய்து பெற்று இரண்டாமுறை யச்சியற்றி வெளிப்படுத்தப்படும்.

இப்பட்டினத்தார் மாணாக்கரும், திருப்பல்லாண்டு செய்தருளி யவரும், திருவிசைப்பா செய்தருளிய வொன்பது நாயன்மார்களு ளொருவருமாகிய சேந்தனார் சரித்திரம் எமக்குக் கிடைத்த விருவகைப் புராணங்களுள் குறித்தமட்டில் வெளிப்படுத்தலாயிற்று. இன்னும் வேறுசரித்திரங்களிருக்கின் அவற்றையும், திருவிசைப்பா வருளிச்செய்த மற்றைநாயன்மார்கள் சரித்திரத்தையும் கிடைத்துள்ளவர்கள் தயவுசெய்தனுப்புவார்களாயின் யாவர்க்கு முபயோகமாம்படி வெளிப்படுத்தப்படும்.

சென்னப்பட்டணம், }
௧௮௮௯ ௵ ஆகஸ்டு௴ }

இங்ஙனம்
தொ. வே.

உ

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்று வழங்கும்

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

வாழ்த்து.

பிறவியள்க்கரும்பீழைப்பொற்றையும்
உறுவினைக்கானும்வெறுவியசுரமும்
வெருவியவீடுமேவருவயாவின்
அருட்புணைகெழீஇயவ்வலமோம்புபு
மட்டணிகுமுல்குமாதவத்தடத்துறீஇ
யிடரளற்றுயபாகினியமுகசட்
கடமியலொற்றைக்கொம்பருஞ்றுபவே
தெறுபுலவேடாகறுவுநனியஞ்சுபு
குறவிதோணமணந்தவேலவிடலைவேண்டுபவே

அதாஅன்று.

பொதியிற்பொதிந்துமறையின்மணந்கா
தண்டமிழ்சுவைத்துவையநீடியந்த
சுவடுபடுமிடற்றுக்கவடுபலபோக்கிய
மாவடியிருந்ததேவியலமுதை
உண்டுளங்குளிர்ந்துதொண்டக்கிரமப்
வாடாவாரத்துமாண்பறம்பூத்த
பைங்கொடியடிநிழல்பற்றித்தொண்டத்
தொகைக்குடிசுற்றஞ்சூழ்பவாழியரோ
அருட்பிரகாசனன்பாவாழியரோ
வாழியாநலனேவாழியாநிலனே
வாழியாமறையேவாழியாமுறையே

ஆதிநடுவந்தமிலாவுண்மையனைப்பராபரனையனைத்துந்தாங்கும்
சோதியைத்தாக்கற்றிருந்ததூயனைமாயாதசுகவாரிதன்னை [கும்
யேதிலாமுப்புரம்பொடித்தவிறையவனையிச்சையெலாமிசைய நல
மாதியலும்பாதியனைமணிமன்றமுடையானை மனத்துள்வைப்பாம்,

திருமணக்கும் மம்புயத்துத் தீர்த்தரிருவருந் தையலக
தருமணக்குங் குழலாசு முதலவருந் தனிவழுத்தக்
கருமணக்கா நெறியளிக்குங் கடக்களிற்றைக் கைதொழுது
மருமணக்கும் பட்டினத்து வள்ளலார் கதையுரைப்பாம். (௨)

பாயிரம்.

முன்பொருவரிக்கதையை முன்னூலைப் பெருந்துறவோர் மொழியும
நத, வின்புகல்கொண்டுரைத்தனமௌறியற்றமிழ்ப்பாவிதனாலேயி
சைத்தாரன்றே, பின்பினியபவடிகோத்தாததினாரனடியார்கள்பெ
ருமைக்கூற்றி, னன்புபெறச்சொலக்கேட்ட கிருட்டிணநந்தனவென
ருணமாணாக்கன (௩)

முதனிலைக்கே முடிவுநிலைமுற்றுணாந்து கடைபிடித்து முயலவோ
னுனற, விதயனவன்சிவானந்ததேவன்முதற்பெரியோருமீசனரு
ளினற, சிதவலமுமனபினருளுசலனசேயசண்முகனுஞ்செயலவலா
னும, கதையுரியவடசொல்லைச்செந்தமிழினமைவித்தலகடனென
றேந்த. (௪)

ஓகையானுயாதவத்தும்வேங்கடாசலப்பெயரோனுதவுமைந்தன் [றி
நாகையானசெயலெல்லாமினனுயிரட்கிதமெனவேயநதானமா
லிகையானறேவர்குறட்கிலாகியபந்தேர்நனனெனுசனியலபானுா
வாகையானில்லிருநதுமபற்றில்லான்கங்கைகுலமகிழவந்தான். [ன

கானபெற்ற குவளையுந்தாக கணணியானிராமலிங்கன கணணன
வைபபிற, முனபெற்றசெலவமெல்லாநதககாரகவேயொறுநதனை
யானசாறறுகிது, வானபெற்றபெருமபேறுமண்ணவாககாமபடியெ
னனமதிததுநானுமெ, ஊனபெற்றவுடல்பெற்றபெறெனனவாசகத
திறுனாககலுறறேன. (௬)

மலசசெருககிடங்குதெமமைவாழ்விக்குமவெணகாடா
நலச்செருககினின்சரிதநாலுனைக்குமபடிதுணிநதேன
புலசசெருக்குப்புறந்தந்தோனபுரிதவமுமபொருளில்லான
குலசசெருககுஙகொடைச்செருககும்போலுமாஙகுவலயததே (௭)

நைமிசாரணியத்திறம.

தெய்வத்தமிழநூலினபொருளைப்போலும விசாலமாய அந் நூலகளைக்கற்ற பெரியோர்கள புகழ்போலுயாந்து, அவாகள் நம குணம்போற் றழைத்துத் தண்ணளியோடு சாந்தமணமவீசி, உள ளமபோல மலர்ந்த பெருமையை யுடையதாகிய ஸ்ரீ நைமிசாரணி யத்தில் வாசஞ்செய்கின்றவர்களும் தவஞ்சிறந்து கலவி கேளவிக ளால் நிறைந்தவர்களுமாகிய முனிவர்கள், சகல சாத்திரங்களையும ஐயந்திரிபற நன்று யாராய்ந்து சைவசித்தாந்த முடிபுக ளெல்லா

வற்றையு முற்று முணர்ந்து புராணங்க ளெல்லாவற்றையும் உள்
ளிரகசியக்கருத்தோடு மளவிட்டறிந்த ஸ்ரீவியாசமுனிவர்மாணாக்க
ராகிய சூதமுனிவர் வரக்கண் டெதிர்சென்று பணிந்துபசரித்து
அழைத்து வந்து இருக்கச்செய்து அருச்சித்துத் தாமனைவரும்
சூழ விருந்து, அவரை நோக்கி, "கவலைக் காடுக கொருகட்
டுமரம்போல வெமக்குக் கிடைத்த பெருங்கருணை வள்ளலாகிய
ஐயரே! இத்துவரையில சித்தசாந்தம் பிறக்கும்படி தேவரீரிடத்து
அனேகமாயிரந் தெய்வக்கதைகள கேட்டனம ஆயினும் அவை
கள தேவரீருடைய வாக்கினின்றும வரும்சொல லமுதத்தோடு
கூடி மிகுந்த சுவை யுடையதா யிருந்த படியால இன்னும கேட
டல வேணடுமென்னும ஆசை வெள்ளம கரை கடந்து பெருகுவ
தேயலலாமல இவவளவிற போதுமென்னுந் திருத்தி பிறந்த
திலலை. பழகுந்தோறும் நலலவாகளுடைய நடபு எவ்வாறு இனிப்
பைததருமோ அவவாறு இனிக்கின்றது. ஒருவன் இவ்வுலகத
துளளே பெறததக்க செல்வம எல்லாவற்றுளளேயுஞ் சிறந்தது
செவிச்செலவமாகிய கேள்வியே யன்றோ? அக்கேளவியை மாத்
திரம தேவரீரை யொதத பெரியோர்களிடத்தில் கேட்கப்பெற்றால்
தூலமாகிய விவவுடமபை நிலை நிறுததும்படி கொளளுகின்ற
வேறு ஆகாரமும வேண்டுமோ. இக்கேளவியாகிய செவி யுணவு
பெற்றவாகள இவவுலகத்திற்றானே அவி யுணவு பெற்ற தேவர்
களோ டொப்பவாகளே. கல்வி யொரு சிறிதும கற்றறியாதவனானா
லும ஒருவனை நல்லோர்களாலே நற்கேளவி கேட்டிருப்பானானால
அது அவனுக்கு நேரிடும ஆபத்துக்கிடமான பெலஹீன சோர்வு
களையும ஒழித்துவிடுமே. தேவரீரையொதத பெரியோாகள வாயி
னின்றும வருஞ்சொற்கள், வழுக்கு நிலததில நடப்பவர்களுக்கு
ஊன்றுகோல உதவுவதுபோலும இவவுலக வியல்பி லொழுகும்
எங்கட்குத் தளர்ச்சி வராது தாங்குந் தாறுடைய வாமன்றோ?
"செவியிற்சுவையுணரா வாயுணர்வின்மாக்கள், அவியினும வாழி
னுமென்." என்று பெரியோா கூறினர். கேள்வி உருசி யறியா
மல வாய் உருசி அறிந்து பிழைத்திருப்பதினும சாவதே நலம்.
தேவரீரிடத்துப் பலபுராணக்கேள்விகள் அதிக நுட்பமாகக்கேட்
டிருப்பதால எங்களை யறியாமலே எங்களிடத்து உண்டாயிருந்த
கலவிச்செருக்கு, தவச்செருக்குமுதலியவெல்லாம ஒழிந்தேபோய
விட்டது. நலல கேள்விகளால மிகவுந் தொளைக்கப்பட்ட காது
டைய நாங்கள், "பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமைசொல்லா ரிழைத்
துணர்ந் தீண்டிய கேளவியவர்." என்ற முன்னோர்கள் விதியை
அனுபவமாகக் கண்டறிந்திருக்கின்றோமாதலால் "எனைத்தானு
நல்லவைகேட்க வனைத்தானும், ஆன்றபெருமை தரும்." என்னும

ரூபதவாக்கியத்தைச் சிந்தித்து, இப்போது தேவரீருக்குச் சிறிது வருத்தங்கொடுக்க வுடன்பட்டனம். ஆனால் அது எங்கள் மட்டிலே யன்றி யிவ்வுலகத்துள்ள மக்கட் பிறப்பை யுடையவர்கள் யாவர்க்கும் பெருநன்மை விளைக்கத்தக்கதாமாதலால கடாக்ஷித்து தேவரீர் அந்த சிரமத்தை அங்கீகரித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது, முன் ஸ்ரீ சுதரிசனருடைய இன்ப சரித்திரத்தைச்சொல்லி முடித்தபின்னர், சிவானுக்கிரகத்தால் பரிபாகியாயிருந்த சிவசருமன் குபேரன இப்பூவுலகத்திற் றென்றிசைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வசியனாகப்பிறந்து, கடவுளை மகவாகப்பெற்று வாழ்ந்திருந்து சிவஞானியாயச்சித்தி முத்திகளை யடைந்ததாகத் திருவுளம்பற்றினீர். அச்சரித்திரத்தை விரிவாலெங்கட்கு விளங்கச் சொல்லி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து விண்ணப்பித்தனர்.

அதுகேட்ட சூதமுனிவர் பரவச முடையவராய்க் கண்களில் ஆநந்த நீர்பெருக, உடம்பு புளகம்போர்ப்ப, சிறிதுநேரங் கம்பித்தபடி தியான யோகத்திருந்து, ஐயா முனிவர்களே! நீங்கள் செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்துமுடித்து நல்ல பக்குவம் பழுத்த சத்திநிபாதமுடையவர்கள் ஆதலால் இக்கதையைக் கேட்க விருப்புற்றீர்கள். சாதுக்களுக் கன்றிச் சிவஞானிகள் கதையைக் கேட்கும் விருப்பம் ஏனையர்க்குண்டாகாது. வண்டும், ஈயும் ஆறு காலுடைய சிறு பறவை யென்று பெயராலும் அவயவத்தாலும் ஒருவாறு ஒத்திருந்தாலும் வண்டு வாசனையுள்ள மதுரமான பூக்களின் தேனையே விரும்பித் தேடிச் சென்று உண்ணும்; ஈயோவெனில் நாற்றமுடைய அழுகற்புண்ணின் சீயையே விரும்பியுண்ணும். ஆதலால் உங்கள் தரத்திற்கேற்ற கதையையே கேட்க விருப்பமுற்றீர்கள். இதை யுங்கட்குச்சொல்லுதலால் நானும் புனிதனாய மெய்ப்பயன பெற்றவனாவேன என்று இனிய வார்த்தை கூறிப் பின்பு தமது ஆசிரியரைத் தியானித்து வழிபட்டு முனிவர்கட்கு அத்தெய்வ சரித்திரத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

கேளும், அந்தணாளர்களே! இக்கதை முன்னொரு காலத்தில் சாமவேத சாகையைச்சார்ந்த சாந்தோக்கியமுதலிய வுபநிடதங்களால சுத்த ஞானியென்று புகழ்ந்தெடுத்து ஓதப்பட்ட சிவஞான முனிவராகிய ஸ்ரீ உபமன்னியபகவான், தன்மாணாக்கர்களாகிய பல முனிவர்களுக்கும் கூறியதாகப் பௌஷியோத்தர புராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

புராண வரலாறு.

எவ்வாறென்னில் தன்னை யடைந்தவர் யாவர்க்கும் நிர்ப்பயத்தையும், துக்கநாசத்தையும், நோயில்லாமையையும், இஷ்டசித்தி

யையும், நித்திய சுகத்தையும் கொடுத்து ஊழிகாலத்தில் உலகமெல் லாமழிந்தாலுந் தானழியாது தலைவர்போல அழிவற்றோங்குஞ் சத்திய ஞான சொரூபமாகிய ஸ்ரீகைலாசமலையின சாரலிலே புகழெனப் பரந்து பொறுமைபோலோங்கித தயவிற்குளிர்ந்து ஆசாரமெனப் பப்பூத்து உதாரமென்னக் காயத்துப் பழுத்தசெலவஞ் செழித்த இன்ப மயமான வனமொன்றுண்டு. அதில் கற்றுணர்ந்தோரது அடக்கம்போலும விளங்கும் பர்ணசாலை நடுவே ஒழுக்கங் கலவி யெல்லாம வடிவெடுத்தாற்போலும விளங்கிய படிவமுடையவர்க ளாயக்கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலென்னுங்கடன பூண்ட பல முனிவர்களாகிய சீடர்கள் புடைசூழ ஸ்ரீமன் உபமன்னிய பகவா ன் எழுந்தருளியிருக்குமபோது, அம்மாணவர்களாகிய முனிவா கள் எழுந்து வணங்கி நின்று, ஓ! வியாக்கிரபாதமுனி புத்திரரே! சிவபெருமானால அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட திருப்பாற்கடலையுண்ட செல்வரே! வேதாகமங்களின எல்லை கண்ட வெம்பெருமானே; ஸ்ரீகண்ணா சிவதீக்ஷாகுருவே! அடியோங்கள உலகியலும அரு ளியலும ஒருமிக்க வுணர்ந்து உய்யுமபடி ஸ்ரீ பத்தபரமேசுரர்க ளென்று வேதாகமங்களால புகழப்பட்ட சாதுக்களாகிய சிவனடி யார்கள சரித்திரங்களைச்சொல்லியருளவேண்டுமென்று விண்ணப் பித்தனார்கள்.

அப்போது ஞானாசாரியராகிய ஸ்ரீ உபமன்னிய பகவான நெஞ்சங்குளிர்ந்து, உடலபூரித்து, என்பு நெக்குவிட்டு, அன்பி னுருகிப்பெருகி ஆராமைமேலிடக் குழைந்து குழைந்து பரவச ராய்த்தமபித்துநின்று, தெளிந்து கம்பிக்கச் சொல்லுவாராயினா. ஐயா! முனிவர்களே! எல்லாமுடைய விறைவராகிய சிவபெருமா ன திவ்விய சரித்திரம்போலவே, அச்சிவமுணர்ந்த பெரியோர்க ளாகிய அடியார்களது அற்புதசரித்திரமும அளவிடுதற் கரியதெ ன்று இன்னமும வேதாகமங்களே முறையிடுகின்றனவாலுல, நான எனனென்று அறிந்து அளவிட்டுச்சொல்லப்போகின்றேன உடமபெல்லா நாவாகவும, ஊழிகாலமெல்லா நாளாகவும் கொண் டு இவ்வுலகமுழுவதும் ஒருங்குகூடிச் சிறிது சிறிதே எடுத்துக் கூறிச் சென்றாலும முற்று முடியாதே!! நாம் என செய்யக்கட வோம. ஆயினும "கடலோடிப்பொருளதேடினேன." மலைகடந் துமருந்துதந்தேன்" என்பாரைப்போல, ஆற்றலுக்குத் தக்கபடி சிறிது கூறுவேன். கேட்பீர்களாக, ஓ! அந்தணாளரே! உணர்ச்சி தேய வரும்பிறப்புவேதனைக்கும், பொறிபுலன்மனமுதலியவெல் லாங்கலங்கி யுடல சோர வரும் மரணவேதனைக்கும மிகப்பயந்து, அவ்விரண்டையுமொருமிக்கத் தொலைக்கும வழி யெது வென்று தன்னையிரட்சிப்பவரை நோக்கேடிச் செலவவோனைப்போலவந் கேட்ச்

செல்லுந் தேட்டமுடைய நீவிர்களாகிய வுங்கட்குச் சொல்லத் தக்கதொரு கதையுள்ளது; அது சுத்த மந்த்ரனையும் அதிசீக்கிரத் தில் நீவிரனுக்கிப் பகருவம் வருவித்துப பிறவிநோய நீக்கி அமுத நிலையாகிய முத்திசித்திகளைத்தரத்தக்கது; கேட்டவர்கள் யாரையும மஹா புனிதராக்க வல்லது; சாவாநிலைக்கு வழிகாட்டியாயுள்ளது; சோகமோக மயக்கங்களை நாசஞ்செய்வது; அஞ்ஞானககாட்டுக குப பெருந்தீயாயுள்ளது; ஞானமுதமழைபோல்வது பேரின்பப பிரவாஹமாயிருப்பது; எவ்வகைப்பட்ட பயத்தையு மொழிக்கும் நற்றுணையாவது; நினைக்க நினைக்க நெஞ்சுருகச்சுவைப்பது! சொல லச்சொலல நாவினிற்றேனூறுவது; கேட்கக கேட்கக ஆச்சரியா மத்தைரியத்தை விளைப்பது, தருமங்களுக்கெல்லாம நிக்ஷேபம் போனறது' செலவங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளது; தேடு வார தேடத்தகக பொருளிதுவெனக்காட்டும தீபமானது, முன் சைவாசிரியராகிய ஸ்ரீநந்தியடிகள அருளபெற்ற சனற்குமாரா வழியில் வழங்கியது; சுவேதாரணியா சரித்திரம என்னும திரு வெணகாட்டடிகளுடைய திருக்கதை இதனைமற்றக்கதைகளபோல நினையாது உள்ளூன்றிச சிந்தித்தறியவேண்டும. யாவர்க்கு மங்கல முண்டாகவென்று சொல்லலாயினர்.

சிவபெருமான் திருவுலா வணணம.

ஐயா முனிவர்களே! முனனொருகற்பத்தில் புண்ணியமேலிட் டாற் குபேரபதவியைப்பெற்றிருந்த வொருவா, கீழ்ப்போன சன மங்களில் சரியை, கிரியை யெனனும் இரண்டுபாதங்களையும அனு ட்டித்துப் பெறறயே தாதமாக்கம, சற்புத்திரமாக்சங்களைக கட ந்து பரிபாகியாய மேலயோகபாதத்தை அனுட்டித்துச் சகமாக கமடைந்ததால் சிவனுடைய தோழனென்று உலகுபுகழச சிவ பெருமானிடத்து அனபும நண்பும பெருக வாழ்ந்திருக்கும் கால த்தில் ஒருநாள ஸ்ரீகைலாசத்திற்குச் சிவதரிசனஞ் செயயும்படி சென்றிருந்தார். அப்போது அங்கே, சாவகாரணராகிய சிவபெரு மானமேல நடக்கும் கருமத்தால் தாங்கொண்ட சகளகோலத்தி ற்கு ஏற்க; உலகில், இலீலாவிலாசமாக உலாவருமபடி திருவுள் ளத்தில் அருளிச்சைகொண்டு அபினயித்து; உலகமாதாவாகிய மஹாதேவியாருடன் கூடி, இடபாரூடராய் ஸ்ரீகணபதி, முருகப் பிள்ளையார், வீரபத்திரர், கூமாண்டர், ஆடகேசுரர், காலாக்கினி ருத்திரர், ஸ்ரீநந்தியடிகள், பிருங்கிமுனிவர், பிங்கிருடி, குண்டோ தரர், கும்போதரர், யானுகமபர், சங்குகன்னர்முதலிய பிரமதக ணேசுவரர்களெல்லாம் ஜயஜயவென்று புகழ்ந்து சேவித்துவர, கயி லைத் திருவோலக்கம் தரிசிக்கவந்திருந்த பிரமதேவா, விஷ்ணு, இந்திரன், ஆதித்தர், வசுக்கள், மருத்துவா, உருத்திரர் திக்கு

பாலகர், முதலியதேவர்களும், அகத்தியர், ததீசி, பிருகு, கண்டர், வசிட்டர், அங்கிரா, பரத்துவாசர் முதலிய முனிவர்களும், அரக்கர், இராக்கதர், கருடர், காந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர், இயக்கர், கிம்புருடர் முதலிய கணங்களும் புடைசூழ்ந்து ஹரா!! ஹரா!! வென்று போற்றுதல் செய்யத் தமது அனபின் றோழராகிய குபேரனுடும் பிரியானேயத்திற் றொடர எழுந்தருளி வருகையில்; வழிகளுள்ள ஸ்ரீ இமயம், மந்தரம், பசுபதீச்சரம், கேதாரம், காசி, ஸ்ரீசைலம், காளத்தி, வடவனம், காஞ்சி, அருணாசலம், விருத்தகிரி முதலிய மஹாக்ஷேத்திரங்களின் விபவங்களைக் கடாக்ஷித்து, எமது பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் பேரன்பு செய்து பூசித்திருந்து நித்தந் திருநடனங் கும்பிடுங்காரணத்தாற் பெரும்பற்றப் புலியூரென்றோ காரண நாமம் பெற்று விளங்கும் ஸ்ரீ சிதம்பர மஹாக்ஷேத்திரத்தின் மங்கலங்களை யனுக்கிரகித்துச் சிதாகாச ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தும் திருச்சிற்றம்பலம் என்னும் தெய்வத்தானத்துள் வீற்றிருந்தருளியிருந்தார்.

அந்த நாளில் தனதராகியதோழர், பெருமானுரையடைந்து போக்குவரவு ஒன்றுமில்லாத பரிபூரணப் பொருளாகிய எம்பெருமானே! ஒன்றினும் விருப்பும் வெறுப்பும் தேவரீர்க்கில்லையாயினும் அடியோங்கள்வேண்டுவதை யளித்துக்குறைமுடிப்பதே திருவருளினியற்கை யாதலால் இனி மற்றைய திருப்பதிகளையுஞ் சென்று, பெருமான் செய்யும் அருளப்பாட்டினைத் தரிசிக்கவென்று எனனுள்ளத்து ஓராசையெழுகின்றதென்று விண்ணப்பித்தனர். அதுகேட்ட ஆளுடையாரும் தமது தோழனார் குறையை முடிக்கத் திருவுளஞ்செய்து ஸ்ரீநந்திதேவர் முதலிய பிரமதகணங்களுந் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் புடைசூழ்ந்து சேவித்துவரச் சிதம்பரத்து நின்றும் எழுந்தருளி ஸ்ரீ சுவேதாரணியமென்னும் வடமொழிப் பெயரையுடையதாய் வினைத்தொகைகள் பாவத்தையெல்லாம் போக்கத்தக்க திருவெண்காடென்னுந் தலத்தை யடைந்தருளினார்.

அப்போது, ஆளுடையார் பக்கலாக வரும் சகராகிய குபேரனார், தமக்கு உத்தமசத்திநிபாதம் பிறந்து இனி ஞானசன்மார்க்கத்தை யடையும் பருவம் சமீபித்திருந்தபடியால் அத்திருவெண்காட்டருகு தேவர்களுலகங்களினுஞ் சிறந்த அழகுசெல்வம் வாய்ந்திருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் பார்த்தார். அவ்வளவில் அது இவர் கண்ணையும் மனத்தையும் கவர்ந்துகொண்டது. ஏனெனில், முன்னுளிலே தேவேந்திரன், தன்னுடைய தாயாகிய அதிதியானவள் சாயாவனமாகிய திருச்சாய்க்காட்டுக்குத் தினந்தோறும் சிவதரிசனஞ் செய்யும்பொருட்டு வருவதைக்கண்டு, அவ்வருத்த

நீங்குமபடி அவ்வாலயத்தையே தன்னகரத்திற்கு எடுத்துச்செல்லவேண்டிவந்து ஆலயத்தினை அடியோடு பேர்த்தெடுத்தபோது, உலகெலாம் பெற்றமாதாவாகியபார்வதியார்புறம்போந்து "கூகூ" என் றோசைகாட்டப் பெருமான்கண்டிந்திரனை எடுகசாதபடி தடுத்தருளி அவனுக்கும் அவனனைக்கும் பேரருள்செய்யப பினனப் பாகசாதனன் அங்கு முன்போல ஆலயபபதிட்டை செய்யும்படி நகரமொன்றுகண்டு வேதியர் முதலிய உயாவருணா நால்வரையுந் தந்து வசியர் மரபு மிகவும தழைததோங்க வளயபடுத்தி, சாயாவனத்து ஸ்ரீ அமுதவணணப் பிராணுககும "கூகூ" வெனற காரணத்தால் வழஙகும் "கூவென்ற மெனமொழிப பிராட்டிக்கும" ஆலயஞசமைதது, நித்தநைமித்தமுதலிய சிறப்புகளை வழுவாது மேனமேலோஙக நடததித் திருப்பலலவனீசசர முதலிய மறறவாலயப் பதிட்டைத் திருப்பணிகளையு நிறைவேற்ற வகுத்தனன.

அப்பால் அநநகரங் காலமுறையிற மனனின் மேம்பட்டு, அறபுதன் கயிலைப பொறயினில் விளஙகுஞ சைவக்கோயிலால விளககமுறறபடியோ அச்சைவககோயிலை விளககவுற்றபடியோ அறியேன, அருமறையோதுஙகிடககையும, அருநூலபயிலு மிருககையும், அநதணா வாழுமுறையுளும், ஆகுதிவழஙகுந துறைகளும, சிறறமபுரியுமிடஙகளும் பேரறமபுரியுமடஙகளும, தூஙலம பெருகுஞ சாலையுந தேனலமருவுஞ சோலையும, இருநிலமபுரககுமரசரணமனையும, அவ்வரசனைப் பிரிவருமொககலா பெயராசசூழலும், ஐவகைச்சுறறததின ரமர்மாளிகைகளும, உழுதிததுணையவா உவநதமாடஙகளும, நிலாமுற்றதொடு நிரை நிரைககாலதர், பலகணிசாளரம பலபலவிசைநதன அரசிறைமணடபம, அமைச்சியல்மணடபம, முரசெறிமண்டபம, முன்னுறுமணடபம, அத்தாணிமண்டபம, விததாரமண்டபம, சித்திரமணடபம, விசித்திரமண்டபம, ஆராயசசிமண்டபம, தோராயமணடபம, பட்டிமணடபம, குட்டிமமண்டபம, கலைபயில மண்டபம, கழகமண்டபம், கலவிமண்டபம, செல்வமண்டபம், விநோதமணடபம, மநோரதமண்டபம, சிலம்பமண்டபம், திறலறிமண்டபம, அலங்காரமண்டபம, ஆசாரமண்டபம, ஆடல்மண்டபம், பாடலமணடபம, தேவமண்டபம, சேவலமண்டபம் முதலிய மண்டபஙகளும் அனனசாலை, ஆயுதசாலை, ஏழுததறிசாலை, ஏகாந்தசாலை, நாடகசாலை, பாட்கசாலை, மந்திரசாலை, யந்திரசாலை, தோணிசாலை, தோரணசாலை, வசந்தசாலை, வாகனசாலை முதலிய சாலைகளும கணக்கறிதெற்றி, வழக்கறிதெற்றி, கூடத்தெற்றி, மாடத்தெற்றி, வாததெற்றி, சிதத்தெற்றிமுதலிய தெற்றிகளும், நீதிமன்றம, நியா

ாமன்றம், நல்லோர்மன்றம், வல்லோர்மன்றமுதலிய மன்றங்களும், தேவர்வாழ்பொது, காவலர்சேர்பொது, ஊரவர் தேர்பொது, நோலர்பேர்பொது, கற்றவர்முதலாமற்றையா யாருமிருக்கும், கூடும் விதத்தகப்பொதுக்களும், சதுக்கமுஞ்சந்தியும், வீதப்பருமிடங்களும், செய்குன்றுகளும், திருந்துசூளிகைகளும் கோபுரநிலைகளும், கூடமாடங்களும், நெடுந்தேர்ச்சாலையும், கடுமதயானைக்கூட்டமும், அடுபரிக்குதிரை மந்திரமும், பெருமபோர் மறவர் சூழலும், திருந்து படைபலபயிலும்வீரர்பாடியும், தேரோட்டுஞ்சூதரும், களிறுநடத்து மாதோரணரும், பரிசெலுத்தும வாதுவரு முறையுறையுளும், தேரோடுவீதியும், செண்டுவெளித்தெருவும், வேளாண் வசியர் தாளாண்மைகருதி வீறுசால் வீதியும், கூறுசாலகூலமும், ஆவணமறுகுங காவண நிலையும், பீடிகைத்தெருவும் மாடமாளிகைகளும, பொற்கருவூலம் பொலிமணிகருவைகளும், சொாய்பயில கம்பலைச்சூழலும் நீழலும், அணிபலபகல்செயும் அழகிய முனறிலும, யவனர், சோனகர், கவனமாமக்கர் சீனர், சாளுவர், ஊணநாட்டினா, பல-தீவர், வஙகாளர், ஈழர், கொங்கணர், மாகதா, மச்சா, மிலேச்சா, வனவடுகர், பப்பரர், கூர்ச்சரர், பஞ்சகவுடர், அஙகர், வஙகா, அருஙகருநாடா, குட்டுவா, குடகர், ஒட்டர், பாஞசாலர் முதற்பெருநாட்டினர் விதப் பலசரக்கு, வேண்டி வந்துலவும் நீண்ட பண்டசாலைகளும், சுண்ணஞ்சநதநம வண்ணஙகலவை, நானமான்மத நல்ல வாசஙகள், தொடுபூவிடுபூதொடலைககண்ணி, நறுவேர் பச்சிலை விரைபுகைவிற்பவர், காசித்தெருவும, பட்டுபபருத்தி பலநிறக கமபலம், கட்டும்பட்டசாலியர் வீதியும, வயிரமாணிக்க மரகதம் பவளம், முத்துஙகுயிற்று முழுவீதிகளும, அவரை துவரை உழுந்து பயறுமுதலிய முதிரையும், நெல்லும புல்லும வரகுந்தினையும் சாமையும் சோளமுமாதி கூலங்களை விற்கும கூலவீதிகளும், பிட்டு முதலிய விற்கும் காழியர்வீதியும, அமபர் முதலிய விற்கும கூவியர் வீதியும், உப்பு விற்கும உமணர்வீதியும், சங்குவளை முதலிய அறுப்பார்வீதிகளும் களவிற்கும் கண்ணொடையாட்டியர்வீதியும, இலை கயிறு முதலிய விற்கும் பாசவர் வீதியும், தசசா தட்டாா கன்னர் கருமார்சிற்பரோவியா பற்பல தொழிலினர் வியக்கும கலஙகள செயது நயககும் வீதிகளும், கைவினைமக்கள் வீதியும், துளைக்கருவியாகிய குழலும், நரப்புகருவியாகியயாழ்முதலியவு மிசைககுஙகுழலருமபாணரும்வாழும்வீதியும், தோற்கருவியாகியமத்தளமுதலியவுந்தாளமாதியவும் கொண்டு முழக்கும் குயிலுவரும், நின்று புகழுஞ்சூதரும், இருந்து புகழும் மாதகரும, வைதாளியாடும் வேதாளியரும், நாழிகைக்கணக்கரும, சாந்திக்கூத்தாடும் கண்ணுளரும், மதங்கரும்,

காவற்கணிகையரும், கூழக்கூத்தியரும், அகக்கூத்தரும் பதியிலா
ராகிய ஆடற்கூத்தியரும், ஏவற்பெண்களும், வரியாசகஞ்செய்தாடி
நகைப்பிக்கும் வேழம்பரும், மூங்கின்மேனின்றாடும் கழாயம்பரும்
பிறதொழிலரும் வாழும் வீதிகளும், பண்ட மாற்றுவார் செய்யும்
ஓசை, கடலொடு மாறி யொலிக்கு மியல்புடையவாய மரமே காலா
கக்கட்டப்பட்ட நாளங்காடியும், கண்டவர் வியந்து மயங்க நெரு
ங்கி யிருப்பதேயன்றி, பூதமொன்று தேவேந்திரனாலேவப்பட்டு
முசுகுந்தனென்னும் அரசனுக்கு வருமிடையூறு காக்கவந்து நிற்கு
ம் அந்நாளங்காடித்தெருவிலுள்ள பீடிகையும், கரிகாற் சோழன்
வெற்றியின்பொருட்டு வடதிசைநோக்கிச்சென்று பாதேயமன்ன
ரை வெற்றிகொண்ட நாளில், மனிதராலாக்கப்படாது தேவர் கம்
மியனா லாக்கப்பட்டு யாவர்க்கும் வியப்பினையுண்டாக்கு மப்புதத்த
னவாகியவற்றுள் ஒன்றாகி வச்சிரநாட்டரசன் றிறையாகக்கொ
டுத்த நிழல் பிரியா இரவையும் பகலாக்கு முத்துப்பந்தரும், மக
தநாட்டரசன் இறையாகத்தந்தபட்டிமண்டபமும், (இது, யாமிக்க
கல்வியுடையோமென்று விருது கூறிவந்தவரை யெல்லாமளந்தறிய
வல்ல வித்தியாமண்டபமாம்) அவந்திநாட்டரசன் கப்பமாகத்
தந்த வாயிற்றோரணமும், (இது, பகைத்தவரை யச்சுறுத்தநிட்டவ
ரை யாதரிக்க வல்லதாம்) உடையதாயிருக்கின்றதுமன்றி, தாழி
டவாயிலும் காவலுமின்றிப் பல பண்டப் பொதிகளைப் பெயர்
பொறித்து விடப்பட்ட தாதலால் யாரேனுங் களவினாலவற்றை
க்கொண்டு சென்றால் கருதிய விடத்துக்கு அவர்களைப் போக
வொட்டாது தடுத்துத் தன் வெளியிடத்தே தானே சுழன்று இட
க்கப்பண்ணி யினியாரும் களவென்பதனைக் கனவிலுங் கருதவொ
ட்டாது செய்யும் வெள்ளிடை மன்றமும், கூன்குருடு செவிடூமை
தொழுநோயுமுடையார் சென்று வலம்வந்து பணிந்து முழுகினா
ல் அக்குற்றம் நீங்கி அழகும் வலியுமுடைய யாக்கையராக்கவல்ல
பொய்கையையுடைய இலஞ்சிமன்றமும், மருந்தூட்ட வுண்டு
மயங்கினாரும் பித்தேறினாரும் பேய் பிடிக்கப்பட்டாரும் நஞ்சுண்
டாரும் பாம்புகடிக்கப்பட்டாரும், பிறகாரணத்தால் அஞ்சினாரும்
வந்தடைந்து வலஞ்செய்து பணிய அவர்கட் துன்ப மொழிவிக்
கும் ஒளிநெடுங்கல் நிற்குமன்றமும், தவஞ்செய்வாரைப்போல்
அபிநயஞ்செய்து தீயகாரியஞ்செய்யும் பாதகத் தவசிப்பூனைகளு
ம், கணவர் நம்பும்படி யில்லறதருமம் வழுவாது நடத்துவாரைப்
போற்காட்டித் தீயகாரியஞ்செய்யும் வஞ்சப்பெண்டிரும், தம்மை
யாதரிக்கு மரசரை வஞ்சிக்கும் துட்டமந்திரிகளும், தமதுமனை
வியை விட்டுப் பிறர் மனைவியரால் விரும்பிச்செல்லுந் தூர்த்தர்களு
ம், பொய்சாக்ஷி கூறுவாரும், பயன்பெறுங்காலத்தொருவர் பக்கத்

திருந்து புகழ்ந்து நின்று, பெறாத காலத்தவர் பழிதூற்றும் கோள ருமாகிய இவர்க ளென் கைப்பாசத்தாற் கட்டுண்டு துன்பப்படுபவ ர்களாமென் றொருபூதம் பெருங்கூச்சலிடுலாங்கும் பூதசதுகக மும், அரசன் செங்கோன்முறை பிறழ்ந்தாலும் நீதித்தலத்தில் நடுவுநிலை தவறினும் சாக்ஷியாக நாவினாற் சொலலாது ஒரு பாவையிருந்து கண்ணீருகுத்துக் காட்டி யுண்மை யுணர்த்தும் பா வை மன்றமும் அமையவிளங்கியது. அன்றியும முத்து, பவளஞ சங்குப்பு முதலவாகும அலைதருபண்டத்தாலும, மயிற்பீலியானை கோடு தேனகழைமுதத முதலியவாகும மலைதருபணடததாலு ம், பலதேயந்தீவுகளிலுள்ள மணி பொன பட்டு முதலியவான க லந்தருபணடத்தாலும, குளிர் நனனீர்நிலை, பலபொருடபுதையல, பளிங்கு சிதவணணச்சிலையாதியாலும,நெல கமுகு வாழை கருமபு தெங்குபலாவாதிபயன செறிமரககா முதலியவறறாலும, ஏனைய மருத நிலந்தருபண்டததாலும,கவரி வறகலை பால் தயிா இழுது மு தலிய காடுதரு பண்டத்தாலும, குடை கண்ணாடி கருபபூரங கல வை வண்ணபபொனனுடை பணிமுதலிய நாடுதருபணடததா லும் குறைவற்ற தென்பாரனேன் எநநகரதறகு மெப்பொருளா லுங குறைவறுபபதாயுள்ள தென்பதே தேற்றம. என்னை? அஙகு வாழ்வாா ஒருபொருள் வேண்டி மறறெப்புறததும் புகாராகவே, அது பூம்புகார்ப்பட்டினமாயது எனவுமபொருள் படுதலால.

குபேரன பிறககுமபடி யிறைவா கட்டளை பெறறது.

இங்ஙனந் தேவரு முனிவரு மானிடருமவிழைவு கொள்ளத தகக அறபுத மழகு செலவம வாயந்த அககாவிரிபபூமபட்டினம முன்னம இறைவர் வலிது சென்று ஆவணஙகாட்டித தடுததாண் டருளபபெற்ற நமபி யாரூராகிய வன்றொணடப் பெருநதகை யார் திருவாரூர்த்திருப்பூஙகோயிலமாந்த வீதிவிடங்கப்பெருமான முதலடி யெடுததுக் கொடுத்தருளககொண்டு பாடியருளி வைதத திருததொண்டத் தொகையாகிய கருவூலதது அமைந்த பொன் னன்ன இலமது இயற்பகை யடிகள் திருவவதாரஞ் செய்யபபெற் றுள்ள தாதலால், தன்னைக்கண்ட சிவதோழனாகிய குபேரனா மனத்தையுங கண்ணையும கவர்ந்ததேயன்றி யவா தனனை விட்டுப் பிரியாவகையும் பிணித்துவிட்டது. ஆகவே அவ்வசசிர வண்ணர் தம்மைத் தோழமை கொண்டாண்ட தேவர் பெருமான் திருவடி களில் பலகாலும விழுந்து பணிந்து எழுந்து துதித்துநின்று, "எம் பெருமானே! இத்தெய்வத்திருப்பதி யாதுகாரணமோ யான் தன் னைவிட்டுப் பிரியாவகையோராசையைத்தூண்டி என்னை முற்றும் வசஞ்செய்துகொண்டது; திருவுள்ளமானால இஙகு சிலகாலம வசிக்கப் பெறுவேனாகவென்று விண்ணபபஞ்செய்தார்.

அதுகேட்டருளிய நமதாண்டவரும் மேல்நடக்குங் கருமங் கருதி, அக்குபேரனை நோக்கி, ஐய, நீ போக தனுவுடையவனாய்ப் போக பூமிவாழ்கின்றனை, இக்கருமபூமிவாழ்க்கை விரும்புவதன்றாயினும் விருப்பம் விளைந்ததால் "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந் தவாஅ பிறப்பீனும் வித்து" என்றதற்கு ஒன்முடிபு ஆகவே மானுடயாக்கையை யடைந்து இங்கு வாழ்தியென்றருளிச்செய்தனர்.

அப்போது, தனதனார், பிறத்தலுக்கஞ்சி நெஞ்சுதுணுக்குற்று டல பதைக்கப்பணிந்து நின்று, எம்முடையாய! முன்வினை யிருந்தவாறு சிறிதுமறியேன்; இங்ஙனம் விளைந்தது. இனி யென் செய்கோ! எம்பெருமானே! பேயும்பிரிவதற்கிசையாத திருத்தொண்டினிலமை பிரியச்செய்த பெருந்தீவினையுடையேன், பேதைமானுடப் பிறப்பினை யடைந்து செல்வத்தான் மயங்கும்வழி, தேவரீர்மேலே பான்முளை விளையர்தபடி கான்முளையாகவந்து அவலமறுத்தாண்மைநிலையனுக்கிரகித் தருளவேண்டுமென்று பலமுறை வணங்கினார். வணங்கிய தோழனை யவ்வாறாக வென்றருளிப்பெருமான், உலகமெல்லா மீன்றருளிய பெருமாட்டியரோடு மறைந்த திருப்பதியாவுங் கண்டு சென்று கைலைபுக்கு வீற்றிருந்தருளினார்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருவவதாரம்.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! அப்பால அக்குபேரனார் மூவருங் கடக்க முடியாத சிவபெருமான் திருவாணையைக் கடப்பதற்கஞ்சி, "செந்நெலாலாய செழுமுளைமீட்டுமச - செந்நெலேயாகி விளைதலா - லந்நெல் - வயனிறையக்காயக்கும் வளவயலூர-மக்கனறிவு தந்தையறிவு" என "அறநூல்" வகுத்தலின் யாவர்பாற்சென்றுசென்னமடைவோமென்ற விசாரத்துடனிருக்கையில், அத்தெய்வப்புகாரப் பட்டினத்தொருசாரில், அந்நகர வசியமரபில் வந்து தரித்துப் பொன்னைத்தேடி வளர்ப்பதுபோலவே தருமம், புகழ், ஒழுக்கம், அறிவு, அன்பு, அடக்கம், சிவபத்தி, அடியார்பத்தி, குருபத்தியையும் தேடித், தொகுத்துவைத்த சரக்கறைபோல விளங்கும் சிவநேசரென்பவர், திருமகள்விழையுமழகும், கலைமகள் புனையும் அறிவும், மலைமகளருளும் அறமும் அமைந்து, "தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள் - பெய்யெனப்பெய்யு மழை" என்றமுதுவோர் மொழிக்கு, இலக்கியமாகி யருந்ததியும் வணங்குங் கற்புடையராகி இருபெருங்குலமும் விளக்கவந்த ஞானகலாம்பையென்னு மனைவியாரோடும் கூடித் தேவர் பூசை, பிதிரர்க்கடன், விருந்துபசரித்தல், பல்லுயிரோம்பல், பழமறை பயிறல் முதலிய ஐவகைவேள்விகளும் வழுவாது நாடோறும் நடத்திஇல

லறம் புரிந்து ஒரே பெண் மகப்பேறுடையவராய் வாழ்ந்து வருங்காலத்து ஆண்மக்கட்பேறின்றி மிகவருந்தி மானிடப் பிறப்பினையடைந்தவின்று பிறந்தோர்க்கு, இம்மை மறுமையென்னு மிருவகை யின்பமும் பயத்தலால், "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த மக்கட்பேறல்லபிற" என்றது தமிழ்வேதமென்றுளெண்ணியெண்ணி நெடுமூச்செறிந்து நெஞ்சம்புண்ணாகியென்செய்க்கடவோம் என வருந்தி, அவ்வில்லறக்கிழவோர் இருவரும், விளக்கு நிலையொடு விரிச்சியாராய்ந்தும் கட்டு வைப்பித்தும் கணக்குயத்துணருங் கண்ணுடைச்சோதிடம் நாடியும், புண்ணியதீர்த்தம் பொருந்தியாடியும், தழை மெழுகி யுண்டு தவம் பலபுரிந்தும், புழுதிபடக்கிடந்து போகந்துறந்தும், பகலுணா இரவுணாப்பட்டினி புரிந்தும், அருநோன்பு செய்தும் பெருவேள்வியாற்றியும், மாதவரைப் பேணியும் ஆதுலரை யளித்தும், வானவரை வழிபட்டுந் தானமது பலசெய்தும், அறவரை யடைந்து நெறிமுறைபணிந்து, ஈவலைகளறத்தினஞ் சிவகதைகேட்டும், உலகினையளந்த நெடியமால் முன்னே, ஒருமகன் வேண்டிப் பெரியமாதவஞ்செய்து, பூசைபுரிந்தரசனை யம்முறை, கந்தனெந்தையொடு கவுரியென்னம்மை, பந்தமாவைத்தபடி யருச்சித்தும் அந்தசீர்கேட்டும் ஆதரித்திருந்தும், பன்னாளுழந்தனரின்னோவிரதம்.

அதுநோக்கிக் குபேரனும், இவர்களிடத்து நாம் மகவாகப் பிறப்பதே பெருநன்மை, அறிவொழுக்கங்குறையாது வளரும், அறம்பெருகும் பாவந்தேயுமென்றெண்ணிச் சிவத்தியானத்தோடும் அந்த ஞானகலாம்பையாருடைய கருப்பத்திற் பிரவேசித்தனர். அப்போது அவ்வம்மையார் முத்துக்களைக்கருவில் வைத்த செல்வச் செங்கரும்புபோல வயிறுவாய்த்து விளங்கினர். அதனைக் கேள்விப்பட்டு சுற்றத்தினரும், நட்பினரும், அயலாரும், பிறருங் கார்ப்பருவங்கண்ட கலாபமயிலாயினர். புதல்வர்ப்பேறுவேண்டிய விருவர்க்கேயன்றி யூரிலுள்ளார் பலர்க்கும் நற்கனவுகாணல், இழந்த பொருளைப்பெறுதல், சிறுமுயற்சியாற் பெரும்பயன் பெறுதல், பகைவர் வலிந்துவந்து உண்மையினட்புக்கொள்ளுதல், கருத்தினறிச்சிவத்தியானம் புண்ணியசிந்தை யுள்ளக்கிளர்ச்சி யுண்டாதல் முதலிய பல நற்குறிகளுண்டாகவே, யாவரு மிக்கருவின்கணுள்ள சிசுவினால் பெற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் பெரும்பயன் விளைவுண்டாம்போலுமென்று சிந்தித்துக்களித்திருந்தனர். மாதம் வளருந்தோறும், சிவநேசனரும் பும்ஸவனம் சீமந்த முதலிய கருப்பக் கடன்களை நிறைவேற்றிவந்தனர். ஞானகலாம்பையாரும் கருவளரவளர மேனி விளர்த்துப் பச்சை நரம்போடிக்கண்பசந்து குழிய

மயக்கப்பொயத்துயில்கொண்டு புளிக்குடியும விரும்பிச் சிவசிந்
னையோடும் அககருவைபபோறறிவந்தனர்.

இஙஙனம பத்துததிஙகளு மாகவே நல்ல திவாரநக்ஷத்திர யோககரண மமைநத தினததில ஐநதுகோள்களுச்சமாய 'டற் றவையோடு திரிகோணகேநதிரஙகளி லமையச் சுபலககினததில வலமபுரிசசஙகம ஒளியொருநதிய நல்ல முததினைப பெற்றறபோ லும பாற்கடல் சநதிரனைப் பெற்றாற்போலும அந்த ஞானகலாம பையானவா புததிரனைப்பெற்றா. உடனே தேவா பூமழை பொ ழிந்தனா தேவதுநதுமி முழஙகிற்று; இளநதெனறற காற்றுவீசிற று; கூவலகுளமடு ஒடைகயம் முதலிய நீர்நிலைகள தெளிவை யடை நதன, ஆகாய மறுவினறி விளஙகியது; காரணமினறி யெலலா வு யிாகளுககும உளளக கிளாசசியும ஊககமும களிபபும் பொஙகி யெழுந்தன; மரமுதலிய வோரறிவுயிரும பருவஙகடந்தவாயும தளிாததுப்பூததுச சிறநதன;யாவாககுஞ சிவஞானமும பததியும அனபும அடியவர்கள்பால் ஆராதகாதலும் பெருகியது,சைவர்கள வலததோளுங கண்ணுநதுடிததன. பெற்றவாகள் களிபபை யென் னென்று பேசுவது; சுற்றமுதலிய மறறவாகள் வாராதவாழவு வா யததவாகளானர்கள; அதுகணடநநகரததிலுளள அறிவறிநத மு தியோா யாவரும ஆநநதமடைநது சிவபுண்ணியமெலலாந்திரண டொருவடிவமாயிறறோ? சிவஞானம யாமபெறவேணடி யிவவாறு வநததோ? சிவன்றிருவருளிஙஙனம் தடுத்தாளககுழநதை வடிவில வந்ததோ வெனறு அதிசயித்துத் துதித்து னினறாகள்.

உடனே வேளாணமையிறசிறநத பிதாவாகிய சிவநேசனு ரும தெயவககாவிரியாறறிறகுசசெனறு நீராடிப் பிதிரதேவதை கள களிபப நீாககடன முற்றி மனைபுகுநது சுருதிமிருதிகளைக கற றுங கேட்டு முணாநத முதுமறையோாகளை யழைப்பித்து, விதை வழுங்கி நவமணிகளையும பொன்னையு நிலததையும பிறவற்றையும தானமாககொடுதது, யாவாககும முபபழங்கண்டு சாககரைதாம பூவும் பகிர்ந்தளித்து,அனனதானமுதலிய சிறப்பச்செயது தேவா லயத்துச செல்வ விழாவும பூசையுங குறைவற நடததுவிததுது, ஏழைகள அனைவர்ககும் வேண்டியவாறு குறைவறுததுபகரிதது, நலல கணித முணர்ந்த சோதிடாகளால்சாதகருமஞ்செய்வித்து,ம னைததெய்வச் சிறப்புப பூசனையும் வேள்விச்சாந்தியு முடித்துப் புத்திரப்பேறு திருவிழாககொண்டாடினா. அப்பால் பததுநாளும் தணணெய் விழாமுதலிய சிறப்பச்செயது பதினோராநாள் பெற் றோ ரிருவ்ரும் நீராடி மகவாகிய மணிக்கும் நீராட்டிப்,பொட்டிட் டுகை்கொட்டிசிறகிடத்தி தெய்வககாப்புச்செய்து நல்லோளரியில்

பந்துக்கள் வேதியர் முதலியோர் புடைசூழ விருந்து, விதிப்படி திருவெண்காடா என்று நாமகரணஞ்சாத்தி அருமைபலசெய்தார் கள் அச்செல்வக்குழந்தைதொட்டிலிற்கிடந்து, அம்மையப்பரைப் பிரிந்து வருந்துமக் குறிப்பு வெளிப்பட அழுதும், இனிபாசப் பிணிப்பையும் மயக்கப்பறறையு முதறி யுதைத்துத் தளருங்குறிப்பு வெளிப்படுத்துவதுபோற கையுதறிக் காலுதைத்து ஆடியும், உலகர் பேயமதிகண்டு நகைப்பாரபோல் நகைத்தும், பிறவித் துன்பத்திற கஞ்சுவாரபோலஞ்சியும், மயல கவிழகுறிபோலமுகங் கவிழ்ந்தும அருளொளிகண்டு தலையெடுத்தசைத்தாடுமது போல விளக்கொளிகண்டு தலையெடுத்தசைத்துச் செங்கீரையாடியும், மேற்சிவயோகத்திருக்குஞ் செய்தி வெளிப்படவிருந்து சப்பாணிகொட்டியும், தாயமுக்நோக்கிப்புன்முறுவல செய்துமுலைநெருடியுண்டும் மகிழ்செய்யும். இங்ஙனமாக அருமகப்பெற்றோரும் பெருநகருற்றோரும் பூரணசந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரமபோல மகிழ்ச்சி பொங்க நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அச்சைவக் கொழுந்தாகிய பிள்ளைப்பெருந்தகையை வளாத்து நானகாமாத்தத்திற சந்தி மிதிப்பித்து ஆறாமாதத்தில விதிப்படி உருத்திரப் பலகணத்தாராகிய சிவனடியாரை உணடி விளையாதியாறபூசித்து, அம்மாஹேசுவரப்பிரசாதத்தால அன்னப்பிராசனஞ்செயவித்தார்கள்

அப்பால தவழ பருவங்கடந்து தளா நடைப்பருவ மடைதலும் கொந்தளமாகிய சூழியம விளங்க, காதிற் சிறுகுதம்பை யூசலாட மாரபிலைமபடை மதாணி முதத்தாரங்கள மழலை வழிவேட முருசெய்யக்கையிற் சடகமின்ன, அரையின்மணிக்கோவைசிறறேசைசெய்யக் காலிறசிறுசதங்கையோடு தணடைகலீனென வொலிப்பத் தத்தடியிட்டு நடந்துமோடியும், வீதியிற் சிறுதேருருட்டியும், பேதைச்சிறுமிய ரிழைத்தாடுஞ் சிறறிலழித்தும், நறறுய செவிலித்தாய, கைத்தாய, ஊட்டுந்தாய, சேடியா, சிலதியா பாங்கியரொடு பின்சென்று அழைப்ப வோடியொளித்தும் வந்து மேல விழுந்து முத்தமளித்தாடியும், ஊரினகண யாரகும காமப்பகுதிவெளிப்பட நமது திருவெண்காட்டையா விளையாடி யருளினா.

சிவநேசர் சிவபதப்பேறு.

இங்ஙனமாக, "மக்கள்மெய்தீண்ட லுடற்கினப மறறவர்சொற் கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு" என்ற திருக்குறளிலக்கியமாமபடி தாய்தந்தையரிருவாக்கு மின்பம் விளைய இவ்விளைய பெருந்தகையாா அன்பு, அறிவு, அடக்கம், ஆசாரம, நிராசை, சத்தியம், தவம், ஆராய்ச்சி, சிவநேசமுதலியவெல்லா முடன வளர வளர்ந்து ஐந்து திருவயதடைந்தார். அக்காலத்தே, தந்தையாகும்படி தவஞ்செ

த சிவநேசனார், அம்மைந்தா வரலாற்றை முற்றுங்கண்டு களிக்கப்பெறாது வினையைத்தாராயத் தேகவியோகஞ்செய்து சிவபதம் பெற்றனர்.

அப்போது அவர் மனைவியாரும் சுற்றத்தினரும் ந்..பினரும கடலென மறுகினா. பினபு குழந்தைப்பருவத்திருந்த திருவெண்காட்டையா, அன்னையா ரேற்படி சுற்றத்தார் சார்புபெற்றுப் பிதாவுககுச் செயயவேண்டிய நீரககடன் முதலிய யாவும நூன்முறை தவறாது செய்து முடிததனா.

பிள்ளையா வித்தியாபியாசம.

அப்பால் கணவனை யிழந்த அததாபதமசௌரியா தாயாா தமது தவப்பயனாகிய மைந்தாபால ஆராத காதலையுடையராய் வளாபபவர், மகனாா கலவி பயிலததகக பருவம வநதிருபபதை யுணர்ந்து பலகலைகளையு முறறுமுணாநத நலலதோா வேதியரை வருவிததது, அவரை யுபசரிததுவேணடுவன வெறுபபககொடுத்து அவரிடநதமதுபுத்திரரை யோதுவதறகுப் பள்ளியில அமைததாா. திருவெண்காடனாரும தவககுறை முடிக்கவநதவராதலால, அவ்வளவில கணடவ ரெலலாரும வியககுமபடி நிமிததமாத்திரையில ஆசாரியா முன்னிலையாகவெலலாநூலையுங குறைவற வோதிமுடிதது, முறறு முணாநதவாகளில முதல்வராக விளஙகி யிருநதனா. அவருககுப் பூரவவாசனையால் சிவஞானந்தானே விளஙகியது, சிவபத்தி, அடியார்பத்தி, ஜீவகாருணியம, உலகவிடயப் பறறுககளில மனஞ்செலலா தருவருததல முதலிய பெரியோரொழுக்க முழுவதும, அப்பிளளையாரை யடுததவாககும, அவா சரிதஙகண்டவாககும் கேட்டவாக்கும இயறகைககுணமபோல அமைய விளஙகி வநததாலுல அவா செயதி யித்தனமைத்தென்று வேறு கூறுவானேன.

பிள்ளையா வஸ்துவிசாரஞ்செய்தல.

ஆகவே அவ்விளமபருவததினராகிய திருவெண்காடாருக்கு முற்பிறபபின் றொடாச்சியால சிவபூசையிற்பற்றும விருப்பமும மனததிற் றோனறச் சிந்திககலாயினாா.

எஙஙனமெனில, கண், வாய, மூககு, செவி, குதம், குறியெனனும ஒனபதுவாயிலாலும மலசலஙகளை யொழுககசெய்கின்ற இவ்வுடம்பு புழுககளால நிறைந்த பாணடமபோலும அருவருபபுள்ளதாய் ஒருகணமு நிலையென்று கொளளககூடாததாயப் பல துன்பங்களுக்குஞ் சாக்கறையாயுள்ளது. இவவுடம்பினைமுன்னம் தாய் நமது எனபாள, தந்தை நமது என்பான், மனைவிமக்

கள் முதலிய சுற்றத்தினர் நமது எனபாாகள, ஒழியாத நோயக ளோ நமது நமதென்று நலிதறுககொணடு நிறகும; பினனரோ வெனில, நாய நமது எனனும, நரிநமதெனனும, காகம-கழுகு-பருநது-பேய - கூளி முதலிய நமது நமதென்னும, இடையிடை யே யானு மெனதெனதெனறிருபபேன. யோசிககுமிடததில இது யாரதோ? எனபோல நின்றொததனைபேருடமபு, எவவாறாய விடடது? என கண்காண முனனா எனன வுபசாரததிருநது பின றால் இழிககப்படடு எடுததுநகிடததியும புரடடியும ஆபபா ஐயா வெனற சொலலை மறநது பிணமெனறழைதது எடுமெனறும, இடுமெனறும, சுடுமெனறும, மணணிலிட்டும தீயிலிட்டும வீணே கழிககநாறிககிடநததே, எனனபயனபெறறது? கருவொழியககுழவிப்பருவத் தழிநததோகோடி; குமரப்பருவததழ்ந்ததோ பலகோடி, கிழபபருவததழிநததோ கணககிலலை, அதுநிற்க. இநதபபாடு, இவ்வோருடமபுடனே யொழிநதவாறு, அலலவே சமுததிரதரங கமபோல எததனைபிறபபுபபிறநது எததனை பாடுபட்டவாறு யுளளது; கல்லாயப பிறநது கடநததுகோடி, மாடாகிநின்று கழிந்து கோடி; புலலாயபபிறநது புலாநததுகோடி; பூடாகிததோனறி மடிந்ததுகோடி, புழுவாயசசனிதது மரிததுகோடி, பல மிருகமு பாமபாகிபபட்டதுகோடி, பறவை மீன வாசகமாமபாடடதோ கோடி; அலகைபபேயாகி யலைநததோகோடி, அரககரொடு தேவராய அருமுனிவராகி, நிலைகுலைநது நெறிமயஙக நோந்ததோகோடி; நினைககு நினைககு ஐயோ!! நெஞசு துடிபபதுவே! இதுவனறியிலும இவ்வுலகததினகண்ணே ஒவவொரு உயிாகளும, எறுமபு முதல் யானையீறாக அண்டசம, சுவேதசம, சராயுசம, உறபீசம எனனும நாலவகை யோனியுள்ளும, தேவா, மானிடா, விலஙகு, பறவை நீாவாழவன, ஊாவன, தாவரம எனற வெழுவகைத தோற்றததுள எடுககாத யாககையிலலை, கிடககாத நிலமிலலை, படுககாதபாயலிலலை, அடுககாதகாலமிலலை, பெறாததாயிலலை, உறாதசுற்றமிலலை உணணாத வுண்டியில்லை, பணணாத தொழிலிலலை, எடாதயெடுப்பிலலை, படாதபாடில்லை அநதோ!! எனசெயவோம் உறஙகுவதையும விழிபபதையு மெணணிப்பாாததிரஙகுவதெனனே? மறபபது நினைபபதுமே செததுமறுபிறப்பாவதாயிருககினறது. இவவகைததாக இடையிடட காலமோவெனில் பசி, தாகம, நிததிரை, சோகம, மோகமுதலியவறறுளளும, அவற்றைத தணிககும வழி தேடு முயறசியுளளும ஒவ்வொன்றுமே ஒழிவதாகவிருககினறது. ஆனால், எக்காலததில இப்பிறவிப்பெருந்துனபததினையொழிக்கவலல திருவெனறறிவதும், அறிநதவற்றைக கடைப்பிடித்துச் செய்வதும, ஐயோ! எனசெய்வோம! என்று இரஙகி அழுதழுது. வாடிவருநதி

க்களைப்பு மிளைப்புமுற்றுக் கையறவடைந்து, "பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச்சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பதறிவு" என்று, சிந்தித்துச் சிந்தித்து, "நடலைவாழ்வு கொண்டென்ன செய்தீர் நாணிலீர், சுடலை சேர்வதுஞ் சொற்பிரமாணமே, கடலினஞ்சமுதுண்டவர் கைவிட்டால், உடலினார் கிடந்தூர் முனியுண்டமே" ஆகையால், "பூக்கைக்கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார், நாக்கைக் கொண்டரனாம நவிற்றிலார், யாக்கைக்கே யிரைதேடி யலமந்து, காக்கைக்கேயிரையாகிக் கழிவரே." இவ்வுலகத்தறிவிலாதவர். அவர்களைப்போலவே "வாழ்த்தவாயு நினைக்கமடநெஞ்சும், தாழ்க்கச்சென்னியுந் தந்ததலைவனைச், சூழ்த்தமாமலர் தூவித்துதியாதே, வீழ்த்தவாவினையேனெடுங்காலமே." என்று ஆராமை மேற்கொண்டு, "கறுக்கொள்வன வாயுள நாவுள, இட்டுக்கொள்வன பூவுள நீருள, கறைச்செஞ்சடையானுளனுள்ளோம்-எறுக்கோ நமனால் முனிவுண்பதே" என்று சிவபூசை செய்யநெஞ்சிற் றுணிவுகொண்டெழுந்தார்.

இங்ஙனம் விசாரத்தால் மனங்கரைந்தெழுந்த திருவெண்காடர், இனி பூசிக்கப்படும் சிவலிங்க வியல்பினையாராய்ந்து "மலர்ந்த வயன்மாலுருத்திரன் மகேசன்-பலந்தருமைம்முகனைபரவிந்து நாத-நலந்தருஞ் சத்திசிவன் வடிவாகிப - பலந்தருலிங்கம் பராநந்தியாமே." என்னுமாகமத்துணிபுணர்ந்து, இத்தகையசிவலிங்கத்தினை நாமெவ்வாறு பெறுவது, எவ்வாறு அருச்சனை செய்வது, இக்கருமங் குருமுகத்தாலன்றி முடியாதே "நேயத்தே நிற்கு நிமலன் மலமற்ற-நேயத்தை நல்கவல்லோனித்தன் சுத்தனே - ஆயத்துவாத்துவமுணர்ந்தாங்கற்ற-நேயாக்கவிப்பவனீடுங்குரவனே" என்றெண்ணி மனங்குழைந்து, "பரிசனவேதிபரிசித்ததெல்லாம்-வரிசைதரும்பொன் வகையாகுமாபோற் - குருபரிசித்தகுவலயமெல்லாம்-திரிமலந்தீர்ந்துசிவகதியாமே." என்று குருமகிமையைத்தியானித்து, அந்தோ! வாழ்நாள்வீணாகக்கழிகின்றதே தேசிகோத்தமனது திருவடித்தீர்த்தமும், பரிகலச்சேடப்பிரசாதமும் என்றுபெறுவேமோ? என்னைக்கொண்டு தன்னையளிக்கும் எம்பெருமான் எப்போது எழுந்தருளுவார்? எவ்விடத்தி லெழுந்தருளுவார்? என்செய்தால் வருவார்? குருநாதன் திருவடியன்றி வேறு தாரகமுள்ளதோ மக்களுயிர்க்கு? "பத்திப்பணித்துப்பரவுமடிநல்கிச்-சுத்தவுரையாற்றுரிசறச்சோதித்துச் - சத்துமசத்துஞ்சதசத்துங்காட்டலாற்-சித்தமிறையேசிவகுருவாமே." சுத்தசிவன்குருவாயவந்து தூய்மைசெய்-தத்தனை நல்கருள்காணவிதிமூடர்-பொய்த்தருகண்ணால்நமனொன் பர்புண்ணியர் - அத்தனிவனென்றடிபணிவாரோ." குருவேசிவ

மெய்க்கூறினனந்தி - குருவேசிவமென்பது குறித்தோரார் - குரு.
வே சிவனுமாய்க்கோனுமாய்நிற்குங் - குருவேயுரையுணர் வற்ற
தோர்கோவே." என்று துதித்து, என்னையடிமைகொள்ளுஞ் சற்
குருசிகாமணியெந்தநிசையாக வெழுந்தருளுவரோ வென்று பேழ
கணித்துருக்கிக்கரைந்து, நாம்பெறத்தக்க பேறெல்லாம் குருபரன
திருவருளொன்றேயன்றோ அதுபெற்றால், "சித்திகளெட்டொடுந்தி
ணசிவமார்க்கிய-சுத்தியுமெணசத்திநாயமையும யோகத்துச- சத்
தியுமந்திரசாதகபோதமும-பத்தியுநாதனருளிற்பயிலுமே" என்
றன்பு பெருக வொன்றுந் தோன்றாது உணவிலும நித்திரையிலு
ம இச்சையு முயற்சியும வரவரக்குறைந் தொருநாளிரவிற் சோர
வுற்றிருந்தாராகப், பெற்ற அன்னையார் தம்மிளமைந்தர் மேனி
யிளைத்து வருவதையும, உண்டியுறக்கங் குறைந்து வருவதையுங
குறிப்பினுணர்ந்து சிந்தித்திருப்பவர் அன்றுமிக்கச் சோர்ந்திருப்ப
து கண்டு வருந்தி அருகணைந்து நின்று, அப்பா! குழந்தாய்! வர
வர மேனியிளைத்தனை! உனக்கின்றுவந்த சோர்வென்னை? உன்னைக
கலிதீர்க்கவந்த கருவூலமென றெண்ணி யிருக்கின்றேனே ஐயோ!
வயிறுகுழைந்து வாடுகின்றதே! உண்ண வெழுந்திரு ஐயனே!
என்று அழைக்கக்கண்ட பெருந்தகையார் குருமோகங்கொண்ட
குணக்குன்றமாதலால உண்டிவினையிற்சிறிதும மனவூக்கமின்றித
தாயே! எனக்கின்று பசியில்லை யாதலால் நீர வருந்தாதிரும நானே
யுண்பேனென்று மறுத்தவளைப் போவுழிப்போகவிட்டுச் சிவசிந்
தனையோடும படுத்துறங்கிக்கிடந்தனர்

பட்டினத்தடிகள் கனவில் சிவானுக்கிரகம்பெறல்.

அங்ஙனமிருக்க, இவரை முன்னமே தடுத்தாளும்படி திருவ
ருள் செய்திருந்த பெருங்கருணைக்கடலாகியசிவபெருமானார், இவ
ரது பருவத்திற்குமேற்பட்ட விசாரமும, ஒழுக்கமும, அன்பும,
அதிதீவிர நிலைமையுநோக்கித் திருவருள் சுரந்து, அன்றிரவிலிவ
ரது கனவில ஆயிரம்பிறைகண்டோர் முதுவேதியராய்த் திரு
மேனி முழுவதும் வெள்ளிமுளைபோன்ற நரையும், அழகின் கட
லலைபோலுந்திரையும், திருமுடிநிலவுமுதொழுகப்பூசினாற்போலும
புண்ணியப்பூச்சும், ஒருதலைமறைத்தபிறைபலதலை வெளிபட்டாற்
போலும புண்டரமும், கண்டத்தேயொளித்தகாளவிடமுதானணி
பெற அக்கமணியாய் வெளிபட்டுச்சூழ்ந்தாற்போலும விளங்கும்
உருத்திராக்கத் தாழ்வடங்களும், திருநீற்றுப்பொக்கணமும, கை
யிற்கோலும மார்பினூலும அழகை அழகு செய்வதாக அருண்
மேனிசாத்தி வந்தெதிர்நின்றருளி முன்னே புன்னகைசெய்து மூ
வர் பிழைப்ப முப்புரஞ்சுட்டதென்ன, அன்று இன்னகைசெய்து

மெய்யறிவின்பம் விளைந்து மும்மலப்பிணக்கறச்சுட்டுக் கனிவருள் செய்து, ஐயா! குழந்தாய்? வெண்காட! மேனி யிளைத்தனையோ! என வருடலும், பிள்ளையார் துணுக்குற்றெழுந்து அக்கணமே நல்லாக்கக் காந்தங்கண்ட இரும்பென்னக் குழைந்துருகித் திருவடிப்பற்றிப் பன்முறையும் அட்டாங்க பஞ்சாங்க விதியிற்பணிந்து கண்ணொற்றித் தலைமுடித்து மணமோந்து அள்ளிமுத்தங்கொள்வாராய் முகமொற்றி ஆராதகாதலால் அழுது தொழுது ஆடிப்பாடி இன்னிளநகையோடுள்ளெவ்வப்வெழ நாத்தழுதழுக்கத் துதித்துநின்று ஆற்றாமை மேலிட்டுச்சொற்குழறச்சொல்லுவாராயினார்.

எம்பெருமான்! எங்குற்றது, இங்குவர என்னதவமுடையேன் என்செய வல்லேன், என்செய்க்கடவேன், இனிப்பிரிந்தாற்றேன், எம்மிறையே! எம்முறவே! எம்முயிரே! என்னுடலே! என்வாழ்வே! என்னரசே! என்னையா! என்னப்பா! என்றாயே! என்னறிவே! என்றவமே! என்பயனே! என்பயனே! என்குருவே! என்கோவே! என்னுடையாய்! என்னுடையாய் கைவிடேல்! கைவிடேல் என்று பாதம்பற்றிப் பரிதபித்தலும், அந்த ஐயா, இவரன்பு அமுதாரவுண்டாராய்க் களித்து, சிறுவ! என்னை! நின்னமுதவர்ச்சகமினிதினிது. நெஞ்சாரச் சுவைத்தனம் என வின்மொழி கூறி அவர் கருத்தினுக்கிசைந்த வண்ணராகத் திருக்குறிப்புக் காட்டி நிற்றலும், திருவெண்காட்டடிகள் மீட்டும் வணங்கி நின்று, எம்பெருமானே! இன்றன்றோ நல்லநாளாயான் பிறந்த நாளானது, இன்றன்றோ வென்னுடம்பு நல்லுடம்பாயிசைந்தது, இன்றன்றோ யான் செய்தின்றவமாயேறுற்றது, இன்றன்றோ என்னெஞ்சம் நன்னெஞ்சமாயிற்று, இன்றன்றோ என்னுறவு நல்லுறவாயேற்றுமுற்றது, இன்றேகாணென்னீனாரு வினருளுமாயினுள், இன்றேகாணென்குடிப்பு மினியகுடியேயாயிற்று, அப்பனே, "போகம்வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதியின்பமும், ஏகநின்கழலிணையலாதிலேன் எனெம்பிரான், ஆகம்விண்டு கம்பம்வந்து குஞ்சியஞ்சலிக்கணே, ஆகவென்கைகண்கடாரை யாறதாகவையனே." "ஐயநின்னதல்லதில்லை மற்றோர்பற்றிவ வஞ்சனேன், பொய்கலந்ததல்லதில்லை பொய்மையேனெனெம்பிரான், மைகலந்தகண்ணிபங்க வந்துநின்கழற்கணே, மெய்கலந்த அன்பரன்பெனக்குமாகவேண்டுமே" "வேண்டுநின்கழற்கணன்பு பொய்மைதீர்ந்துமெய்ம்மையே, ஆண்டுகொண்டுநாயினேனை ஆவஎன்றருளுநீ - பூண்டுகொண்டடியனேனும் பொய்ம்மைதீர்ந்து மெய்ம்மையே - மாண்டுமாண்டுவந்துவந்து மன்னநின்வணங்கவே." "எய்தலாவதென்றுநின்னை யெம்பிரானிவ்வஞ்சனேற்-குய

தலாவதுன்கண்ணன்றி மற்றொருண்மையின்மையின் - பைதலாவதெ
ன்றுபாது காத்திரங்குபாவியேற்-கிதலாதுனிக்கொன்றும் வண
ணமில்லையீசனே." "என்னுயிரை யென்னுடலை யென்பொருளை
வாங்கினீயேற்றுக்கொண்டு, நின்னருளோ நின்னடிமை நின்னடியார
பணிவிடையை யெனக்குநோக்கு, முன்னியலும் பின்னியலு மூட
மாம்பிறப்பியலும் முழுதும்போக்கி, யின்னியவைத்தெழுதத்தருளி
யெனையடிமைகொண்டருளா யென்றாயெந்தாய்." என்செல்வ மு
தலியயாவும் தேவரீரவே ஆதலா லவற்றை யேற்றுக்கொண்டரு
ளுக என்று மீட்டும் பலதரம் பணிந்து தம்மை மறந்து பரவச
ராய் நிற்க, அடிமைகொள்ளவந்த ஐயா கண்டருளிக் கடாக்ஷித்து,
அப்பா! குழந்தாய்! திருவெண்காடா! உன்பிரார்த்தனை மிகவும்
சுவையுடையது நமக்குக் களிப்பை விளைக்கின்றது. உண்மையாற்
சிறந்துள்ளது. ஆயினும் இப்பொருளைக்கொண்டு யாமென்செய்
வது? இந்த மண்ணுலகத்தையே யன்றி விண்ணுலகத்தைத்தான்
தந்தாலும் அதில் எமக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லை. இவற்றிற்கு
மேலாகிய சத்தியவுலகம், வைகுந்தமுதலிய புண்ணிய வுலகங்க
ளும், மகாப்பிரளயகாலத்தில் அழிவதானால் இவற்று ளெதைக்
கொண்டு யாதான் என்செய்வது, ஆனால் இப்பொருள், உனக்குச்
சில காலம்வரையில் சிறிது வேண்டுவதாக விருக்கின்றது ஏ
னெனில் குருலிங்க சங்கமங்களை யாசிப்பதற்குச் சிலசமயத்
தி லிதுவுமொரு கருவியேயாம். "அற்காவியல்பிற்றுச் செல்வ
மதுபெற்றா லற்குபவாங்கேசெயல்." "தன்னது சாயை தனக்குத
வாதுகண் - டென்னதுமாடென றிருப்பாய்கேளேழைகள் - உன்னு
யிர்போமுட லொக்கப்பிறந்தது - கண்ணது காணொளி கண்டுகொ
ளீரோ." செல்வந்தா னிப்படிப்பட்டதாயிருக்க, இவ்வுடம்பினைக்
கொண்டுதான் செய்யக்கடவனவற்றைச் செய்வோமெனில் "நெ
ருநலுளொருவ னின்றில்லையெனனும் பெருமையுடைத்திவ் வுல
கு." "பண்டம்பெய்யக்கூரை பழகிவிழுதலா - லுண்டவப்பெண்
டிருமக்களும்பின்செலா - கொண்டவிரதமும் ஞானமுமல்லது-
மண்டியவருடன் வழிநடவாதே." "ஊரெலாங்கூடி யொலிக்கவழு
திட்டுப் - பேரினைநீக்கிப் பிணமென்றுபேரிட்டுச் - சூரையங்காட
டிடைக் கொண்டுபோய்ச்சுட்டிட்டு - நீரினில்மூழ்கி நினைப்பொழி
ந்தார்களே." ஆனபடியால். "நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு
ன்னல்வினை மேற் சென்று செய்யப்படும்." ஆகவே உள்ளநாளெல்
லாம் மனத்தைவிடயங்களிலே செல்ல விட்டுத் தாமரையிலைநீர்
போல வல்லவது நன்மையல்ல. "ஐவரமைச்சரு டொண்ணூற்
றறுவர்கள் ளைவருமைந்தரு மாளக்கருதுவர் - ஐவருமைந்து சின
த்தொடேநின்றிடிலைவர்க்கிறையிறுத் தாற்றகிலோமே." "அரு

களிங்க மடவியிலவாழ்வன் - வஞ்சம்போய்மெய்ந்துசம் மஞ்சகமேபுகும் - அஞ்சினுகிரு மெய்திருமறுத்திட்டால் - எஞ்சாதிறைவனையெய்தலுமாமே." அங்ஙனமிருக்க; கிடைத்தற்கரிய இம்மானுட வுடம்பினைப் பெற்றும், குடிக்கத்தக்க பாலைக் குமரிக்கவிழ்த்தாற்போல் மாதர் மயக்கத்தினு லிழக்கின்றனர். "புண்ணியஞ்செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு - அண்ணலதுகண் டருள்புரியா நிற்கும் - எண்ணிலிபாவிக ளெம்மிறைமை யீசனை - நண்ணறியாமனழுவுகின்றாரே." ஐயோ! "நினைவதும்வாய்மை மொழிவதுமல்லால் - கனைகழலீசனைக் காணலரிதாம் - கனைகழலீசனைக் காண்குறவல்லார் - புனைமலர்நீர்கொண்டு போற்றவல்லாரே." என்றவண்ணம் உணர்ந்து, "மஞ்சனமாலை நிலாவியவானவர் - நெஞ்சினுள்ளீச னிலைபெறுகாரணம் - அஞ்சமுதாமுபசார மெட்டெட்டோடும் - அஞ்சலியோடுங் கலந்தர்ச்சித்தார்களே." ஆகையால், சிவபூசைசெய்யாத தேகம் வீணாய் நிலத்துக்குப் பாரமாகவும், குலத்திற்குக் கோடரியாகவும், தன்னுயிர்க்கு நோயாகவும் இருக்கும். "வசையிலாவண்பயன் குன்று மிசையிலாயாக்கை பொறுத்தநிலம்"* ஆதலால் நமது சொல்லைக் கடவாமல், நீ, இந்தப்பொருளைக் கருவியாக வைத்துக்கொண்டு முன்னே சிவபூசை, அடியார்பூசை நடத்திவருவையாகில், பின்னால் நீ யெண்ணியவண்ணமெல்லாம் பெறுவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அது கேட்டமாத்திரத்தில், திருவெண்காடர் பாலொடு தேன்கலந்துண்டவரினும் சிறந்து முன்னமே சிவார்ச்சனையில் பெருவேட்கையுற்றிருந்தவர் இங்ஙனம் ஆதியாசிரியர் திருவார்த்தையால் தாம் பெறத்தக்க பேறு இதனில் வேறொன்றுள்ளதென்பது நினைப்பினுங் கொள்ளாதவராய்க் குப்புற்றுக் கூத்தாடி நகையுமுவகையு மேன்மேலெழ நயந்துநின்று ஆளவந்தார் திருவடியிற் பணிந்து பணிந்தெழுந்து, எம்மரசே! என்பேறேபேறு, யான் செய்த தவமேதவம், என்பாக்கியமே பாக்கியம், என்புண்ணியமே புண்ணியம், என்னென்றுபேசுவேன்? என்னென்றுபேசுவேன்? எழுதமுடியாதே! எட்டிலடங்காதே! என்போல விப்பேறு யார்பெற்றார் இவ்வுலகத்து; என் ஐயனே! இனியடியேனித்தற்குச்செய்வதியாது "செய்வதறியாச்சிறுநாயேன் செம்பொற்பாதமலர்காணாப் - பொய்யர்பெறும்பேறத்தனையும் பெறுதற்குரியேன் பொய்யில்லா - மெய்யர்வெறியார்மலர்ப்பாதம் மேவக்கண்டுங்கேட்டிருந்தும் - பொய்யனேனுண்டுடுத்திங் கிருப்பதானேன் போரேறே." "போரேறேநின்பொன்னகர்வாய் நீபோந்தருளியிருணீக்கி - வாரேறிளமென்முலையாளோ டுடன்வந்தருள வருள்பெ

ற்ற - சீரோமடியாரின்பாதஞ் சேரக்கண்டுங்கண்கெட்ட - ஆரோருயிங்குழல்வேனே கொடியேனுயிர்தானுலவாதே." ஆதலின் அடியேன் எவ்வாறு எதுகொண்டு எவ்விடத்துப் பூசிப்பது கருணைசெய்திடுகவென்று விண்ணப்பித்து நின்றனர்.

அப்போது, ஆட்கொள்ளவந்த அடிகளார், திருவுள்ளங்கனிந்து, ஐய! நாளைய்தினம், திருவோணத்தோடு கூடிய சோமவாரம் மஹாபிரதோஷகாலமா யிருத்தலால், அடுத்த திருவெண்காடெனனும் திருப்பதியை யடைந்து, சுவேதாரணியப்பெருமானையும், அவரிடம் பிரியாதுறையும் ஞானவித்தை வடிவராகிய உமாதேவியாரையும் விதிப்படி திருமஞ்சனமாட்டி யருச்சித்துச் சிவனடியார்களையும் உபசரித்துப் பூசித்து அச்சந்நிதியில் காத்திருப்பையாயின், அங்கே வேதாகம முதலிய கலைகளையெல்லாந் திரிபற வுணர்ந் தொழுக்கத்திற் சிறந்ததொரு வேதியர்வந்து, நீ அருச்சித்தற்குரிய தாபரமூர்த்தியாகிய தொரு சிவலிங்கப்பெருமானை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, தீக்ஷாவிதிப்படி யுனக்குத் திருவெழுத்தைந்தினையு முபதேசித்து, பூசிக்கு முறைமையையும் அனுக்கிரகிப்பார், நீயவற்றைப் பெற்று நல்லனபோடு பூசித்துப் பரிபாகமுற்று, உலகியற்செல்வமும் அருளியற்செல்வமும் பெற்றுப் பேரின்பமடைந்து நீடூழிவாழ்கவென ஆசீர்வதித்துத் தமது அருமைத்திருக்கரத்தா லவர் நெற்றியிற் றிருநீறுபுனைந்து தலைமேற் கைமலர்சாத்தி அப்பா மறிந்து மறைந்தருளினர்.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! இவ்வுலகத்திற் சிவகீர்த்தனை, சிவபூசை செய்பவர்கள் பெறக்கூடாத பேறொன்றுமில்லை அவர்களே நாம தொழுந்தெய்வங்களாம். என்றுகூறி உபமன்னிய முனிவர் அப்பால் நடந்த கதையைச் சொல்லலாயினர்

திருவெண்காடர் தமது கனவினிலைமை தாயார்க்குரைத்தல்.

கேளும் முனிவர்களே! அப்பால் திருவெண்காடராகிய சிறுவனர், உடனே கண்விழித்து எழுந்து, ஆராமைமேலிட்டு அழுது தொழுது, ஐயனே! ஐயனே! என்பிழைப்புக கனவளவேயாயிற்றே! நனவென்றல்லோ நானகளித்திருந்தேன். எம்பெருமான் திருவுளமிருந்தவாறிதுவானால் என்செய்யக்கடவேன் என்றிரங்கியிருந்தனர். அப்போதுமகனர் அனற்றிரவிலாகாரமின்றிப்படுத்துறங்கின ராதலிற் பெருங்கவலையோடும் நல்ல நித்திரையின்றி அருகே படுத்திருந்த தாயார் அரண்டு விழித்து எழுந்து, மைந்தனைநோக்கி என்செய்கின்றாய ஐய! உனக்கடுத்தது என்னென்று வினவப் பிள்ளையாரும், தம்மன்னையை வணங்கித் தாங்கண்ட கனவினைக் குறிப்பினி லுணர்த்தக்கேட்ட அவ்வம்மை தமமுன்

ளத்தில் அதிக அச்சத்தோடு மன்போடும் பெருங்களிப்பினை
யடைந்து இவரது மைந்தன் நிலைமையை யறியும்படி அவற்றை யுள்
ளடக்கிக்கொண்டு மகனாரையெடுத்து உச்சிமோந்து முதுகைத்தட
வி, அப்பா! குழந்தாய்! இவ்வுலகில் பெருஞ்செல்வனும் பேறுபெ
ற்றாய்! உனக்குச் சிவனருள் கிடைக்குங்காலம் வந்தது. இது
வரையு முனக்குள்ளிருந்த கவலையை யானறியாத வண்ணம் மறை
த்து வைத்திருந்தனையே. ஆயினும் இனிக்கவலையற்று, உனக்காண்
டவன் கனவிலே கடாக்ஷித்தபடியே நடத்தி நல்லருள் பெறுதி.
ஆனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன். பொறுமையோடுங் கேட்டிடுதி.

தாயார் திருவெண்காடருக்குச் சிவபூசைத் திறமுரைத்தது.

அதாவது, சிவபூசை செய்வதென்றால் எளிய காரியமல்ல அரிய
வற்றுளெல்லாம் அரிது. சிவன், தேவரிற் பெரிய மூவராலும் மற்
றை யாவராலும் இன்னதன்மையனென்று அறிவதற்கரியவன்
என்றும், எல்லாக் கலைஞானங்கட்குந் தாயாயுள்ள வேதாகமமே
இன்னம் அவன் மகிமையை யறியாது மயங்குகின்றன. அன்றி
யும், அண்டப்பகுதிக ளெல்லாம் சிற்றணுவென்ன ஆழிசருறை
வழியிலே "கொட்கப்பெயர்க்குங் குழகன் - முழுவதும் படைப்
போற் படைக்கும் பழையோன் - படைத்தவை காப்போற் காக்குங்
கடவுள் - காப்பவை கரப்போன் - கரப்பவை கருதாக் கருத்துடைக்
கடவுள் - திருத்தகும் அறுவகைச் சமயத்தறுவகையோர்க்கும் - வீடு
பேறாய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி - கீடம் புரையுங் கிழவோன் - சொற்
பதங் கடந்த தொல்லோன் - உள்ளத்துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் ப
டான் - கண்முதற் புலனாற் காட்சியு மில்லோன் - விண்முதற் பூதம்
வெளிப்பட வகுத்தோன்" அன்றியும், இவன், "திசைமுகன் செ
ன்று தேடினர்க் கொளித்தும் - முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொ
ளித்தும் - ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கு முள்ளத் - துற்றவர் வருந்த
வுறைப்பவர்க் கொளித்தும், இத்தந்திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்
தோர்க் - கத்தந்திரத்தி னவ்வயி னொளித்தும் - முனிவற நோக்கி நனி
வரக் கவ்வி - ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து - வாணுதற்
பெண்ணென வொளித்துஞ் சேண்வயின் - ஐம்புலன் செலவிடுத் த
ருவரை தொறும் போய்த் - துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை -
அருந்தவர் காட்சியுட் டிருந்த வொளித்தும் - ஒன்றுண் டில்லையென்
றறி வொளித்தும் - பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும் - ஒளிக்
குஞ் சோரனைக் கண்டனம் - ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலிற்
றாளிடுமின் - சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின் - பற்
றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும் - தன்னே ரில்லோன் தானே
யான தன்மை" உணர்த்தவுணரப்படுமன்றி வேறுவகையான் முடி

யாதெனப் பெரியோர் யாவரும் சொல்லுகின்றார்கள். அஃதங்ங னமாக.

நீயோ இன்னும முலைப்பான மணமறா வாயினை யுடைய சிறுக்குழந்தை, இராவில நான தழுவி யணைத்த கையினையே தழுவுமாயினும, தனிததிருககினறே மென் றரண டெழுந்து அழுகினற. பருவததை யுடையவன; பததி, வைராககியம், அறிவு, ஆசாரம, இவைகளி லொனறு குறைபடினும சிவபூசை முறறுப்பெறாது. உலகததையெலலாம பெற்ற மாதாவாகிய பார்வதியாராலேயே அப்பூசை நிறைவேறுவது அரியதாம. அவா செயயும சிவபூசையையே சோதிககுமபடி முன்னே சிவபெருமான் கம்பாநதியைப பெருகிவரசசெயதனராம. இன்னமும் பெரியோர்க ளதைச சொலலிச சொல்லி யெங்குகினறாகள். மஹா தேவிககே யிவவகையாலல நாமெலலாம எவ்வளவு. அதுவுநிற்க. பூசை செயவதற்குமுன ஸ்ரீபஞசாக்ஷர செபததால சிததசுததி செயது கொளளவேணடும். மநதிரஙகளுளளே அரசாயுளளது ஸ்ரீ பஞசாக்ஷரம. எப்படியெனறால், எலலாமநதிரஙகளும வேததது ளளே யமைந்துளளது. அவ்வேதமெலலாம, இருககு, யஜசு, சாமம என்ற மூனறுவகைப்படும். அதாவணம இவற்றுளடஙகும். அமமூனறுவேதத்துள்-அறமபொரு ளினபமென்ற புருஷாாதத மூனறிலே பொருள எப்படி சிறநததோ அப்படி யஜுர்வேதம் சிறநதது. அவ்வேதம - ஏழுகாண்டமாம. அவ்வேழுளளே நடுக் காணடதது நடுவேயுளளது ஸ்ரீருததிரம் எனறமநதிரம. அம் மநதிரநடுவேயுள்ளது அநத சிவபஞசாக்ஷரம. ஆதலால, "மநதி ரநானமறையாகிவானவா-சிநதையுணினறவர் தமமையாளவன- செநதழலோமபிய செமமைவேதியாக - கநதியுண்மநதிரமஞசெ ழுததுமே" என்று மஹாவாககியம பிறநதிருககிறது. இப்படிப பட்ட ஸ்ரீபஞசாக்ஷரததியானம் செயய மஹாமுனிவாகளே அசா த்தியம் என்று பயப்படுவாாகளாம. நீயோ, "காலைமலமொடு, கடுமபகறபசி, நிசிவேலைநித்திரை" இவைகளாற்றுவககுணடசிறு குழவி. எனசெயவாய. இதுபோக, சிவபூசைககுரிய திருமஞசன் வகை, திருப்பள்ளிததாமபததிரபுட்பம், நிவேதனததிரவியம இவைகளைச் சுத்தமுளளவைகளாகததேடுவது மிகவருமை. ஏனெனறால், முன்னாளிலே சுததமானதீர்ததம வேண்டுமென்று மஹாரிஷிகளெல்லாம பெருந்தவஞ்செய்த கதைக ளொருகோடி நாம் கேட்டிருககின்றோம். சணடேசுரப பிள்ளையாா சுவாமி திருமஞ் சனததிற்காகச் சேகரித்துவைத்த பாற்குடத்தில் பிதா காலதீண் டிற்றென்று, மழுவாலெறிநதாா. இதுவொனறோ இவ்வாறனேக

முண்டு. அருச்சிப்பதற்குப் பழுதற்ற பத்திரபுட்பம் பெறுமல் சீகாழியில் சிவபூசை செய்யவந்திருந்த தேவேந்திரன் ஸ்ரீகணேசர் திருவருளால், அகத்தியமுனிவர் கைலாயத்திலிருந்து சிவானுக்கிரகத்தாற் கொண்டுவந்திருந்த காவிரியாற்றை எப்பாடு பட்டுக் கொண்டுவந்தான். மட்டங்கித்தழ, முட்டங்கல், வாடிவதங்குதல், மயிர்ச்சிக்குண்டல், முட்டங்குகாற்சிலம்பிக்கூடு, புழுக்கடி முதலாகிய பழுதுகள் மலரிலிருந்தாற் சிவபூசைக்காகாதெனவெண்ணி, சுத்தசன்மார்க்கசிவயோகமுனிவராகிய மழமுனிவர் கைகால் நகங்களோடும் கண்களையும், மரத்திலேறி மலர்பறித்தல் ஆசூசமென்று தாவிப்பறிக்கப் புலிக்காலையுந் தவஞ்செய்து பெற்று வியாக்கிரபாதரென்ற திருநாமத்தோடும் விளங்குவதுகேட்டிலையோ? விஷ்ணு, முருகனுயனுக், சிவகோசரியார் கதைகளையும் விசாரிப்பாய். நிவேதனத்திரவியங்களுடைய சிலாக்கியத்தைப்பற்றிய சரித்திரத்துள், இளையான்குடிமாறனார், நென்முளைவித்தை முதாக்கியதும், அரிவாட்டாயனார் செங்கெலரிசி மாவடுக்கீரை கமரில்விழ ஊட்டியறுத்ததும், கோட்புலியார் சம்பாநெற்கோட்டை யழித்த வுறவினரைத் தண்டித்ததும், சிறுத்தொண்டதேவர் கறியமுதுக்குத் தக்கது வேறுகிடையாமையறிந்த தமது மகவை யறுத்தூட்டியதும் நீபலதரமும் கேட்டிருக்கின்றாயே. தூபதீபப்பெருமைக்குக் குங்கிலியக்கலயனாரும், கணம்புல்லரும், கலியனாரும், நமிநந்தியடிகளுமே சான்று.

ஆதலால், அப்பெரியோர்களைப்போலத் திருமஞ்சனம் திருப்பள்ளித்தாமம் நிவேதன பதார்த்தமுதலியவைகளைச் சிரத்தையோடும் புனிதமாகவும் தக்கதாகவும் சேகரிப்பதென்று லுன்னிளம் பருவத்திற்கு அசாத்தியம், தக்கமுயற்சிசெய்ய உன்மேனிதாங்காது. ஆனபடியால் உனக்கு இவ்விளம்பருவம்போய்க் குமாரப்பருவம் வந்தபோது உன்னெண்ணப்படி சிவபூசைசெய்ய முயல்வது தகுதியென்றார்.

அங்ஙனம், தாயவாக்கியத்தினைக் கேட்ட திருவெண்காடர், புன்முறுவலோடு அன்னையை வலம்வந்து பணிந்து நின்று, தாயே! எனது சிறுவிண்ணப்பத்தினைக் கேட்பீராக. தேவரீர் கட்டளையிட்டவண்ணம், சிவன்பெரியோன் என்பதிலும் அரியோன் என்பதிலும் எள்ளளவும் சந்தேகமேயில்லை. அவ்விடயத்தில் வேதாகமங்களே சத்தியஞ்செய்து முறையிடுகின்றது. அன்றியும், இவ்வுலகம் அவ்வுண்மையறிவதிற்படும்பாடு நாம் கண்டிருக்கின்றோம்; ஆனாலும், "பத்திவலையிற்படுவோன்" என்றும், "அளவறுப்பதற்கு அரியவன் இமையாவர்க்கு, அடியவர்க்கு எளியான்." என்றும

பெரியதிற பெரியோர் அனுக்கிரகித் திருக்கின்றனர். அன்றியும், "அன்புசிவமிரண்டென்பரறிவிலார் - அன்பேசிவமாவ தாருமறி கிலா - அன்பேசிவமாவ தாருமறிந்தபின் - அன்பேசிவமா யமர்ந் திருந்தாரே." என்றும், "என்பேவிறகா யிறைச்சியறுத்திட்டுப் பொன்போற் கனலிற் பொரியவறுப்பினும் - அன்போடுருகியகங் குழைவாரக்கன்றி - என்போனமணியினை யெய்தவொண்ணாதே." என்றும், "அன்பினுள்ளான்புறத் தானுடலாயுள்ளான் - முன்பினுள்ளான் முனிவாகருமபிரானவன் - அன்பினுள்ளாகியமரும்அரு மபொருள் - அன்பினுள்ளாரக்கே யணைதுணையாமே" என்றும் பெரியோர் மந்திரவாசகியம் கூறியது ஆகவே, "தானொருகாலஞ் சயம்புவென்றோத்தினும் - வானொருகாலம் வழித்துணையாயநிற கும் - தேனொருபாற்றிகழ் கொன்றையணிசிவன் - றானொருவண் ணமென் னன்பினின்றானே." என்ற சிறப்பு, அச்சிவனருளா லென்னெஞ்சத்தி லுண்டாயிருக்கின்றது. அதுவுமன்றி, சிவ பூசைசெய்வதற்குச் சாதியாவது, ஆச்சிரமமாவது, திரவியமா வது காரணமாவதில்லை, தேவர் முனிவரொழிய மானுடருள் ளே பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்ற நாற்சாதியாருள் யார்தான் பூசிக்கவில்லை. பிரமசாரி முதலியவர் களுள் யார் பூசியாதவர் நீண்டாத பஞ்சமத் திருமேனியடை ந்த திருநாளைப்போவார் அருச்சியாதொழிந்தாரோ? மானதபூசை விடாதுசெய்தார் மானுடரிருக்கட்டும் பசு, புலி, யானை, நரி, குரங்கு, கருடன், வலியன், நாரை, ஆமை, பாம்பு, சிலந்தி, நண்டு, எறும்பு, முதலிய மிருகம், பறவை, நீர்வாழ்வன, ஊர்வனவுமா கிய சிற்றுயிரும் பூசித்த தருளபெற்றனவென்று கேள்விப்பட்டுள ளோமே. இச்சிற்றுயிர்வர்க்கங்களெல்லாம் அன்பன்றி வேறு என் னபொருளைக்கொண்டு பூசித்தன பரிபூரணனான சிவனுக்கு யாரு செய்யுஞ் சுத்தியும் புனிதமும் எவ்வளவினவாம். "பொருட்பற றிச்செய்கின்ற பூசனைகள்போலவிளங்கச் - செருப்புறறசீரடி வா யகலசமுன முதம - விருப்புறுவேடனார் சேடறியமெய்க்குளிர்ந் தங் - கருட்பெறறுநின்றவா கோணைக்கமாட்டாமோ" என்று இழிந்த கொலையிலும் வேடசாதியிற் பிறந்த கண்ணப்பதேவர், செருப்புக்காலால் திருமாலியங்களைந்து, வாயெச்சிலோடு கலந்த நீ ரா லபிடேகமாட்டித் தாழ்ந்த வூனை முன்னே தாமெச்சிற்படுத்திச் சுவைபார்த்தூட்ட, அப்பூசைக்கு உவந்துண்டு பெருமானவாக்கா றுநாளில அனுக்கிரகஞ்செய்து திருவடிநீழல்கொடுத்த பெரு மையைப் புகழாத மந்திரங்களுண்டோ? சிலந்தி வாயெச்சினு லாற் பந்தலிழைத்துக் கோச்செங்கண்ணராகப் பிறந்து கதியடை யவில்லையோ? கோயில்விளக்கு நெய்யைத் திருடப்போன எலி

வால் அவ்விளக்கணையாமே தூண்டிய தான் மாவலிச்சக்கரவர்த்தியாய் மூவுலகாண்ட கதை யறியாதாருண்டோ? மூக்ஷிகமாகிய சூரங்கொன்றும் அன்பு பக்தி யொன்று மறியாது வெறும் வில்வதத
ழையைச் சாதியியற்கையாற பறிததெறிந்தும் மூவுலகும் மெச்சு
முசுகுந்தனாகபபிறந்து முத்திபெற்ற செய்தியை மறந்தவருண்
டோ? பாலியன சிறுவனென றெனனைத் தடுக்கினறீா. ஐயோ!
சிவபூசைசெய்து, எலலாரையுங் கொலலுகின்ற எமனுடைய வு
யிரை வாஙகிய மாாக்கண்டேயமுனிவர் பாலரனறி விருத்தரோ?
உத்தானபாதராஜன மகனுன துருவன மாற்றாந்தாய் கொடுமை
சகியாது போயச சிவபூசை செயது அழியாத வுயாந்த பதம
பெற்றகாலம பாலியமனறிக கிழவயதோ? நாரதமுனிவராலே
தனக்கு இடி பயமுள்ளதென்று கேளவிப்பட்ட கிரகபதி என
னும பிராமணகுமாரன ஏழுவயதில் சிவபூசைசெய்து ஆண்ட
வன் திருவருளால அககினிபதம பெறவிலலையோ? வியாக்கிரபாத
முனிவா திருமகனுன உபமனனியா சுவாமியிடததில பாற்கடல
பெற்றது எந்தக்கிழவயதிலெனறு நினைககிறீர்? சிசுபபருவத்திலல
லவா? சுகமுனிவாகருவிலே தானே யோகமாாக்கததால் மானத
பூசை செயயவிலலையா? புலோமருடைய பெண் தாய்வயிற்றிலே
சிவததியானத்துடனிருநது வெளிவந்தபோது பூருவஞானமுடை
யளாய நாபிகெகாடி யறுபபதன்முனனே யாவரும அதிசயிககும
படி தாயை யழைததுச்சிவபூசைசெயதற்குரிய திருமஞ்சனம பத
திரம் புட்பமுதலிய உபகரணஙகளைக கொண்டுவருமபடி சொல்லி
வரவழைததுப பூசிககவிலலையா? அமமணீ! நீா எனதேகந தாங
காதென்று எண்ணித் தடைபடுததவேண்டாம; பிள்ளைகடகு நன்
மார்க்கம் போதித்து நலவழியிற் செலுததுவது தாய்தநதையா
கடன, தாஙகள்செய்த முன்றவப்பயனலை அநதமககட்குத் தம்
முயற்சி யினறி நல்ல புத்திபிறந்து நற்கருமஞ் செய்யததொடஙகி
னல் தடுப்பதுண்டோ? அமமா! எனனைத தடைபடுததுவது தகக
தல்லவென்று மீட்டும் பணிநது நின்றார்.

அதுகண்ட அவ்வம்மையார தம்முளளே பெருஙகளிப்பினை
யடைந்தவராயத திருமகனை நோக்கி, ஐயா! உனனெண்ணப
படியேயாக; ஆயினும, பூதசுததி, திரவியசுததி, மந்திரசுத்தி,
ஆன்மசுத்தி, மூாத்திசுத்தி, எனனும் பஞசசுத்தியும் செயதபி
னன்றிச் சிவபூசை செய்யலாகாது, அப்பஞசசுத்தி செயவதற்கு
மந்திரநாயகமாயுளள ஸ்ரீபஞசாக்ஷரம் சித்தியா யிருக்கவேண்டும்
ஆதலால், முதலில ஃமயதீக்ஷைபெற்று, எவ்வளவு தீவரனுனும்
அதமபக்ஷம் ஒருவருடகாலமாயினும் பஞசதருமத்தோடு தினம்
ஆயிரமுருவாகச்செபித்தால் மந்திரசித்தி யுண்டாம. அப்

பால் சுவாமியைப் பூசிக்கத்தகக தாம்லரும். இப்படி வேதாகமங்கள் விதித்தன. பஞ்சதருமமாவது, விபூதிதாரணம, உருத்திராக்ஷதாரணம, ஸ்ரீருத்திரத்தியாக பாராயணம, சிவதரிசனம, சிவனிவேதனப் பிரசாதங் கொள்ளல் என்பவைகளாம. இவற்றுள் மூர்க்களுக்கு ஸ்ரீருத்திர பாராயணம கூடாது ஆனாலும, அந்த உருத்திரத்திரத்தின் இதயமாயிருக்கிற ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தியானம் கூடும இந்த பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர் மகேசுரர் சதாசிவமூர்த்தியும் தியானித்துககொண்டிருக்கிறார்கள், மஹாமாதாவாகிய உமாதேவி, ஸ்கந்தர், கணராஜா, நந்தி, பிருங்கி, பிங்கிருடி, வாணனூர், பானுகம்பராதிபிரமதகணேசுவரர்களும இந்திரன்முதலிய உலகபாலகரும், வசு, உருத்திரர், ஆதித்தர், மருத்துக்களுமாகிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவரும, முனிவரும, அசுரரும, யக்ஷரும, சித்தரும, கருடரும, காந்தருவரும, வித்தியாதரரும, கின்னரரும, கிம்புருடரும, குய்யகருமாகிய மற்றெல்லாக கணங்களும நித்தமும தியானிக்கின்றார்கள். இது மந்திரசித்தி ஒன்றைத்தானகொடுக்குமென்று நினையற்க. "துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினும, நெஞ்சகநைந்து நினைமினுடோறும, வஞ்சகமற்றடி வாழ்த்தவந்தகூற் - றஞ்சவுதைப்பனவஞ்செழுத்துமே." என எமனைவெல்லுமுபாயமுமிதுவென்று விதித்திருக்கின்றது. இம்மையிலும, சொற்றுணைவேதியன்சோதிவானவன-பொற்றுணைதிருந்தடிபொருந்தகைதொழக-கற்றுணைபூட்டியோாகடலிற்பாய்ச்சினும-நற்றுணையாவது நமசிவாயவே." என்றனுபவமந்திரவாசகியமுமுண்டு. நூலோடுநம்மைககட்டிககடலிலிட்டாலுமசல்வைநமெழுத்தைககொண்டுபிழைக்கலாம "நானேயோதவஞ்செய்தேன் சிவாயநமவெனப்பெற்றேன" என்று அடிகள் அருளப்பாடிருந்தாலவேறுஎன்ன சொல்லலாம." ஓதியநமமலமெல்லா மொழித்திட்டவ்-வாதினைவிட்டிறைபருடசத்தியாற - நீதிலசிவ்ஞான்யோகமேசித்திக்கும-ஓதுஞ்சிவாயமலமற்றவுண்மையே" எனவும, "நமவெனனு நாமத்தை நாவிலொடுக்கிச - சிவவென்னுநாமத்தைச்சிந்தையுளேற்றிப - பவமதுதீரும் பரிசுமதற்றால் - அவமதுதீரு மறுமபிறப்பினரே" என்றது திருமந்திரம். இதனாற் சித்திபெற்றோர் சரித்திரங்களெவ்வளவென்று கூறுவேன. அக்கதைகளைககூறுதபுராணமிலலை ஆதலால், நீயும் நல்ல குருவினிடத்தில் அப்பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசமுறையிற்பெற்றுச் சிலகாலம அதனையனுட்டித்தப்பின். சிவபூசை செய்கவென்று கூறினார். கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! இவர்களன்றோ தாயும பிள்ளையுமென்று சொல்வதற்குத் தகுதியானவர்கள். இப்படிப்பட்ட அறிவும் துணிவும யாருக்குண்டாம். இவர்கள சரித்திரங்கேட்பதே நமக்குப பெரிய விலாபமாம்.

சிவபூசைசெய்வதற்குத்தாயாரிடத்தில் விடைபெறுதல்.

கேளும் முனிவர்களே! அப்பால்! பெற்றவன்னையார் சொல்வாக்கியத்தைக்கேட்ட திருவெண்காடர் அத்தாயார் திருமுகநோக்கி அம்மணீ! தேவரீர் கூறியவெல்லாஞ்சத்தியமே! ஆயினும் வேதாகமம் சிவபூசைக்குக் காலவரையறுத்தது, கேவலம் நிராதிகாரிகளாகிய ஆபற்சைவர்களுக்கன்றிச் சாதிகாரிகளாகிய சுத்தசைவர்களிலும் மரணபயங்கொண்ட தீவிரர்களுக்கல்லவென்பது தேவரீருக்கே தெரிந்த விடயம். நீரும் உமது கணவனாரும் பரம்பரையிற்றோன்றின சுத்தசைவர்கள். அன்றியும் அளவிறந்த சிவபுண்ணியமுடையவர்களாயப்பரிபாக முற்றுத்தவமொருவடிவமானீர்கள், உங்கள் சார்பினிற்பிறந்த நான் இப்போது எவ்வளவு அப்பக்குவனேயாயிருந்தாலும் தேகம் நிலையல்லவே "அன்றறிவோமென்னாதறஞ்செய்க மற்றதுபொன்றுங்காற்பொன்றாத்துணை" என்று மூதறிஞர் திருவாணையிருக்கின்றதால் காலம்வீணுக்காக்கழிக்கலாகாதென்ற பயத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவனாயிருக்கின்றேன். இதுவரையி லிவ்வுலகத்தில் ஆபத்தையடைந்தவர்களெல்லாம் சிவபூசையாலவ்வாபத்தையொழித்துச் சுகமடைந்தார்களென்று எல்லாப்பெரியோர்களாலும் நூல்களாலும் கேள்விப்படுகின்றோம். ஆதலால், இன்னம் என்னை யிவ்விதப்பிரசங்கத்தால் மனநிலை சோதிப்பதற்கு முயலாமல், பெற்றுவளர்த்த கருணையோடு என்னை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். இனியென்னுயிர் தரியாதென்று பலமுறைநமஸ்காரஞ்செய்து மிட்டுஞ்சொல்லுகின்றார்.

அம்மணீ! மற்றொருசெய்தி கேளும், முன்னொருகாலத்தில் நடுவனாகிய யமதருமராஜன், நரகவாசிகளை விசாரித்துவருகையில், அவருட் சிலர் தீவாய் நரகில் விழுந்து கணவெந்து, முகந்தீந்து, உடம்பெல்லாங் கொளுந்துண்டு, நாவறந்து, தாகசோகப்பட்டு அடிக்கடி மயங்குவதும் தெளிவதுமாயிருந்தார்கள்; சிலர் வாளம்புமயமானநரகில், கண்பெயர்க் காது துருவுண்டு நாவறுபட்டுப்பற்றகர்ந்து உடம்பெல்லாங்குத்துண்டு புண்பட்டுச்சீழும்புண்ணீருமொழுகப் புழுக்கள் சோரத் துடிதுடித்துக் குடர்நடுங்கப் பயத்தால் [illegible]ர்ச்சிப்பதும் அடிக்கடி யெழுந்திருப்பதுமாக விருந்தார்கள்; சிலர் பேரிருட்டறையில் ஒருவர்க்கொருவர் தலையோடு தலைதாக்கித்தோள்துடைகால்முதலிய வுறுப்புக்களொன்றோடொன்று தாக்கி முறிந்துஞ்சிதைந்தும் நசுங்கியும், வழிதுறை தெரியாது குழிவீழ்ந்தும், மேடுமுட்டியும், சேறுபாய்ந்தும், பரன்முள்ளிற்புரண்டும், சுவரின் மோதியும் சோர்ந்தலைந்தலைப்பட்டிருந்தனர்; சிலர் மலம்புழுமுதலியவற்றை யருவருப்போ

டுண்டும் பசி தணியாது உடம்பெலும்புக வருந்திப் பதைபதைத்துச் சோர்ந்து கிடந்தனர்; சிலர் பலபல நோய் நலிக்க வுபசரிப்பாரின்றிப் பாம்பு தேள் முதலிய விஷஜெந்துக்கள் வருத்தக் கொசு மூட்டை யெறும்பு முதலியவைகளால் மிகுமிசையுற்றுக் கணமேனும் இளைப்பாறுதற்கிடமின்றி யுழன்று வருந்தியும் அந்தோ! அப்பா! அம்மா! ஐயா! வென்று பேரிரைச்சலிட்டுத் தலையடித்துக்கொண்டுமிருந்தனர். இங்ஙனம் அந்நரக பேதங்களில் வருந்துகின்ற வருத்தத்தினை நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும், வாயால் வகுத்துக்கூறுவதற்கும், கண்ணுற்றுக் காண்பதற்கும் அந்த தண்டகர்த்தாவாகிய கூற்றுவனுக்கே சகியாமல், உடனே சித்திரகுப்தனென்னுங் கணக்கைத் தூதுவரால் வருவித்து இவர்கள் என்ன தீவினையெப்போது எவ்வளவு செய்தனர்; இத்துன்பத்தினை எவ்வளவு காலமாக அனுபவிக்கின்றனர் இவர்களுக்கு எப்போது விமோசனம். ஐயோ! எனக்கே பார்க்கவுங் கேட்கவும் சகியாமற் பரிதாபத்தை விளைக்கின்றதே! வினை கொடிது கொடிது. ஆ! ஆ! இதோ இவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் அத்துன்பமுழுதுவதும் நானே படுவோனாயினேன், ஆதலால், நீங்களிவர்கள் கணக்கினைப்பார்த்து வகுத்துரைமினகளென்று கூறக்கேட்ட, அக்கணக்கரும் வந்தித்து அவர்கள் வினையேட்டைத் தாராய்ந்துரைப்பாராயினர் கேளும்! தருமராஜனே! அந்தத் தீவாய்நரகத்து வருந்துவோர்கள், நல்லகல்விப்பொருள் செல்வப்பொருளிரண்டினைத் தேடியும், அதுகொண்டு சிவபூசை தோத்திரம் தியானம் திருப்பணி யிவற்றைச்செய்யாமலும் சிவநாமசங்கீர்த்தனம் கேளாமலுமிருந்து தம்வாழ்நாள் முழுவதும் உண்டும் உடுத்தும் பூண்டும் களித்தும் வீணே கழித்த பாவியர்கள் பக்கத்தில் ஈரவா ளெரியம்பால் வருத்தப்படுகின்றவர்களோவெனில் சிவநிந்தை குருநிந்தை அடியார் நிந்தைசெய்கின்ற பாதகர்களோடு நண்புகொண்டும், சைவதூஷணையைக்கேட்டு மனம்பொறுத்தும் அத்தூஷணைசெய்யும் அவர்களோடு பழகியும், மருவியும், அவர்கள் தங்குமிடத்திருந்தும், அவர்களை யுறவாகக்கொண்டும், அவர்களைப்பார்த்தும் அவர்களோடு விழைந்து பேசியும் வயிறுவளர்த்துத் திரிந்த மகாபாவியர்கள். இருட்டறை கிடந்த கொடியோர், வேதம், ஆகமம், புராணம், ஸ்மிருதி முதலிய கலைகளை நன்கோதியுணர்ந்தும் அவற்றினுண்மை யுணராது, மாயைவயப்பட்டு ஆணவத்தராகித் தருக்கித்து, உண்மையொருக்கால் நெஞ்சுட்டோன்றிய வழியும் கல்வி முதலியசெருக்கால் விழுங்குற்ற வராகிச் சிவநிந்தைசெய்து சைவதூஷணைக்குச் சிறிதும் வாய்கூசாது! "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீரத் தெய்வமாகி யெங்கண், மாதொருபாகனாரும் வருவர் மற்றைத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படு மிறக்கும் பி

றுகருமேல் வினையுஞ் செய்யு, மாதலா லவையிலாதா னறிந்தருள் செயவனன்றே''என்றவுண்மையைக் குருமுகத்தாலறியாது, பேத பாவனையால் அறிவுமயங்கி, என்றெயவம உன்றெயவம் என்று பிரித்தும், பெரிது சிறிது என்று தருக்க வாதங்கள்செயதும, கொடுவினை விளைத்து வாழ்நாள் வீணாகச்சிவனருள்வேண்டு மானம கோடிகளைப பெருந்தேவ ரென்று மருண்டு, சிவனடியார்களைப பிழைகூறி யுழன்ற பெருமபாவிகளாம்; மலம புழுக்களைப புசித்துப்பசியால் வருந்துந் தீயோர, கடவுளில்லை, முத்தியில்லை, சொர்க்கநரகமில்லை, அறமபாவமில்லை. ஆன்மாவென்ப தொன்றில்லை, இவ்வுடமபினை யோம்புவதே பொருளென்று ''எவ்வுயிருமீசன் சந்நிதியேயாகும'' என்றபடி சிவன கோயிலென்று வேதாகமங்களாற கூறபபட்டுள்ள பலவுயிர்களையும கொன்று அவற்றின ஊனைத்தின்றுழலும கொடியராயினோராம, நோயாலும விஷசெந்துக்களாலும வருந்துகின்றபேதையா, ''தானலாதுலகமிலலைச சகமலாதடிமையிலலை'' என்ற தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தின ஆணையைக் கடைப்பிடித்து, எலலாவுயிர்களும பரமேசுவர னடிமையாதலால் முற்றுகரும அடிமை என்று அடிமைத்திறஞ்செயய வறியாமறபோனாலும, அதிகாரபேதமநோக்கி ''மாலறநேய மலிந்தவாவேடமும ஆலயந்தானு மரனெனத்தொழுமே'' என்றதனையாவது கடைபபிடித்துப் பத்திசெயயாமல சிவகாருணியம, பற்றறுதி, கடவுட்பத்தி, மெயயுணர்வும அமைந்திருந்தமை கண்ணாரககண்டும காதாரககேட்டும, அழுக்காறு காரணமாக நலலடியார்களுக்கும், சிவாலயங்களுக்கும பலதீங்குகளை விளைவித்துப பெரியோர் மனமவருந்தும்படியான தீமைகளைத தாமே செய்தும பிறரைக்கொண்டு செயவித்தும செயவார்க்குத் துணையாகியும் இருந்து வாழநாளைககழித்த இழிந்தபிறப்பினராம. கேளும் காலநாதனே! இவர்கள் எப்போது இந்நரகில வந்தாரெனில் நாமறிந்தபடியலல, முன்னெந்தகறபமோ தெரியவிலலை. இக கணக்கு எங்களாலெழுதப்படுவதலல தருமதேவதையா லெழுதப்படுவது. அது என்றும் நித்தமாயுள்ளதாதலால், இவ்வுணமை அத்தருமதேவதைக்கே தெரியும். இவர்களுக்கிந்த நரகவேதனை யொழிவுகாலம் இககணககில் வெளிப்பட்டதன்று. ஆனால் கற்பாந்த விமோசனம் என்றிருக்கிறது. அது எந்தகற்பாந்தமோவென்று சொல்லக்கேட்ட தருமராஜன் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி யுடலபதற நாக்குழற வஞ்சியோடி யப்பாவிகளைப் பார்த்ததோஷம் பரிகாரமாம்படி சிவித்தியானம் செய்யலாயினர் என்று ஆகமங்களுள் சிவநிந்தைசெயவா ரிழிவுகூறுங் கண்டங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவபூசைசெய்வதற்குத் தாயாரிடத்தில் விடைபெறுதல்.

சிவபூசையாகிய பெருந்தவம் எளிதிற்கிடைப்பதல்ல. தாயே! அதுவும், "தவமுந்தவமுடையார்க் காகும் அவமதனை யஃதிலார் மேற்கொள்வது." என்று பெரியோ ராணையிட்டிருப்பதால் சித்திப்பது அருமையே. ஆதலால் முன்செய்த தவக்குறையால் இத்தனைகாலம் வீணேபோய்விட்டது. "பெரும்பற்றப்புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே." என்றது தமிழ்வேதமாதலால் போனநாள் யமனுடைய நாளாகப்போயினும் இனியுள்ள நாளாவது நம்முடைய நாளாகும்படி சிவபூசை செய்வோமே. லா சிவபூசை மோக்ஷத்தையன்றோ தருவது, அதனைப் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுவோம்; இப்போது நன்றாய்ப் பொருளைத் தேடி யுண்டுடுத்துப் பூண்டு இம்மைச்சுகத்தை யனுபவித்தொழிப்போமென்று, காலைதொட்டு மாலையளவுங் கடாப்போலுழைத்தும் உழைப்புக்குத் தக்க கூலிபெறாது அரிதே சிறிது பெற்றுவந்து, அச்சிறிதுந் தங்குடும்பப் பாதுகாப்புக்கே பற்றாது "துப்புரவில்லார் துவரத் துறவாமை யுப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று." என்றபெரியோர் வாக்கியத்தை நினைந்து நினைந்து இரவெல்லாம் உறக்கமின்றி வருந்திக்கிடந்து விடிந்தவுடன் வேம்பு தின்னும் புழுப்போல வினைவசத்தராய் மயங்கி மீட்டும் பழையபடி உழைத்துவருந்துவர். அந்தோ! அது அவர் முன் சிவபூசை செய்யாதகுறை. "இலர்பலராகிய காரணம் நோற்பார் சிலர்பலர் நோலாதவர்." என்றபெரியார் வாக்கியம் வீண்போமோ? அப்படிக்கின்றி சென்மாந்தரத்தில் நீங்கள் நல்ல சிவபூசைசெய்திருந்தபடியால், இப்போது உங்களுக்குக் குறைவற்ற செல்வம் ஆண்டவன் அனுக்கிரகஞ் செய்திருக்கிறார். ஆகையால் உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த அடியேனும் இன்னும் மேலான செல்வத்தைப் பெற முயற்சி செய்ய விரும்புகின்றேன்; அம்மே! இதற்கு நீர் தடைபுரிவது தருமமோ! தகுதியோ! மக்களுக்கு ஆக்கந்தேடுவதன்றோ பெற்றோர் கடன்; ஆதலால் இனி மறுத்துத் தேவரீர் ஏதேனு மொன்று கூறுவதாயிருந்தாலு மென்யாக்கை நீங்கும்போலும் என்று அஞ்சலி செய்து நின்றார். அப்போது, ஞானகலாமயையாகிய அவ்வுத்தமத்தாயாரானவர், மகனார் வார்த்தைகேட்டு வியப்பும் பேரானந்தமு மடைந்து, 'இவனுக்கு இவன்றரத்தின் மேம்பட்ட அறிவு நேர்ந்தது பூர்வபுண்ணிய மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவன் கொண்ட கருத்து இவனளவிற்பயனுவதன்றி, "மூவேழ்சுற்றமு முரணுறுநரகிடை யாழாமே யருளரசே போற்றி." என்ற மந்திர மொழிப்படி பெற்ற தாய்தந்தையளவுமே யன்றி யவர் முன்னோர் மூவேழு காலுக்கும் பெரும்பேறாகத் தக்கதேயாம்.' எந்தகுலத்தில் எவனுக்கு ஈசுரபத்தி, அறிவு, ஒழுக்கம், சிவகாருண்ணியம் சிறந்திரு

க்கின்றவோ அநுகூலந்தான் பெரியதென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். அசைவனபிறப்பே யுயர்பிறப்பு. "அவனன்றோ உலகத்திற் பிறந்தவன் சாகாமனிதனுமவனே ஆதலால், இவன் கனவுகண்டதிற் பழுதின்று உண்மையே இனி நாம் தடைசொல்வது தகுதியல்லவென்று துணிவுற்று, மைந்தர் திருமுகநோக்கி, ஐய! வெண்காட! அஞ்சற்க! கவலற்க! உன்கனவின் வண்ணம் திருவெண்காட்டினையடைந்து, செய்கடன் முடித்துச் சிவதரிசனஞ்செய்து உன்னாசிரியன் வருமளவும் காத்திருக்கக் கடவையாகவென் றருளிச்செய்தார். அப்போது, அவர்கவிவிடிந்தாற்போலும் பேவிடிந்தது சூரியனுமுதயமாயினன்.

ஆசிரியரைநாடிப் பட்டினத்தையர் திருவெண்காடு சேர்தல்.

உடனே ஞானகலையம்மையார் எழுந்திருந்து காலைச்செய் கடன் கழித்து, சகலகலைகளுமுணர்ந்த பெரியரைத் தருவித்து அருச்சித்துபசரித்து, அவர்களுக்குத் தம்மகனார் கனவைக்கூறக், கேட்ட அச்சான்றோர் அதிகஆச்சரியமும் களிப்புமடைந்து, அவ்வம்மையாரைநோக்கி, அம்மே! உமது புதல்வர் சாதாரணமான மானுடதேகியல்ல ஏதோ காரணதேகியாயிருக்கவேண்டும் பெருந்தேவர்க்குமரிய சிவனருள் இச்சிறுவயதில் வருந்தாது பெற்றனர்; இவர் மகவும் அல்ல பெரியிற்பெரியர் ஆதலால் இவர் கருத்தின்வண்ணம் இசைவிப்பதே கடனென்றார்கள். அப்போது செய்கடனு முடித்திருந்த வெண்காடர், உடனேதம்மருமைத்தாயாரைத் திருவெண்காட்டுக்குப் போகும்படி முன் செலுத்திப் பின்னே சிவார்ச்சனைக்குரிய திரவியங்களோடு தாமும் அங்கிருந்த சிவநேசப் பெரியோருமாகப் புறப்பட்டுச்சென்று திருவெண்காடெனனும் அத்தெய்வத்திருப்பதியையடைந்து, காவேரிசங்கமுகத்துறையினீராடி விபூதி உருத்திரசாதனமணிந்து உள்ளன்புமிகச் சென்று சங்கமேச்சுரரை விதிமுறையே தரிசித்து வணங்கி அடியார்களைப்பூசித்து அவர்கள் வெறுக்கும்படி வேண்டுவனவற்றைக்கொடுத்துபசரித்து, அவர்கள் இன்முகத்தையும் அருளப்பாட்டையும்பெற்று மாடவீதிவலம்வந்து ஆலயத்தையடைந்து கோபுரவாயிலைப்பணிந்து சென்று முக்குளநீரிற் சங்கற்பவினைசெய்து மூழ்கிப் பலதானங்களையுஞ் செய்து பட்டுடுத்துத் திருவெண்ணீறுத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, சிரம் கண்டம் மார்பு தோள் முன்கையிலும் விதிப்படி உருத்திரசாதனமும் புனைந்து சிவத்தியானத்தோடும் சைவவேதியர்கள் புடைசூழக் கோயிலுட் புகுந்து வலம்வந்து கணபதி சந்நிதிசென்று விசேடமாகத் திருமஞ்சனம் செய்வித்து பத்திர புட்பங்களாலும் அறுகாலும் அருச்சித்து,

இலட்டுக முதலிய அபூபவர்க்கங்களும், அவல், கடலை, பொரி, எள், கரும்பு வாழை தெங்கு முதலிய பலவகைகளும் வைத்து நிவேதித்துத் தூபதீபாராதனைகளை நடத்தி வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணி நிர்விக்கினமுண்டாம்படிப் பிரார்த்தித்து அருள்விடைபெற்று, சிவனடியார்கள் பந்துக்கள் தாய்முதலியவர்களோடு சிவசந்நிதானத்திற்குவந்து திருநந்தியைப்பணிந்து சென்று அவ்வாறே சுவாமிகளையும் மஹாதேவியாரையும் அருச்சித்துப்பணிந்து ஆசிரியர் வரவுநோக்கி நின்றனர்.

அப்போது அங்கே யிவர் கனவு நனவாகக் கோடிமன்மதரும் வெட்கப்படும்படி, முருகப்பிள்ளையார் தமது ஷண்முகங்களையுங்கரந்தோர் வடிவெடுத்தாற்போலும் அழகிய திருமேனியுடையராய்ச்சடைமுடி விளங்க, அரையின் முஞ்சிப்புல்லரைஞாணும் மார்பில் முப்புரிநூலும் மான்றோலும் பிரகாசஞ்செய்ய, விபூதி உருத்திரசாதன முழுவதும் பேரழகுசெய்ய, வேதாகம முதலிய நூல்களை முற்றுமுணர்ந்த தன்மை வெளிப்பட, வேதமந்திர பாராயணஞ்செய்யு நாவினராய்ச் சைவவேதியப் பிரமசாரியொருவர் வந்து திருவெண்காட்டுப்பிள்ளையார் எங்கே யெங்கே யென்றங்கிருந்தவர்களை வினவிக்கொண்டே ஆலயத்துள்ளே பிரவேசித்தார். பிரவேசித்தவளவில் அங்கிருந்த அந்தணர் யாவரும் கண்டு, பேரன்பும், பெருவிருப்பு முடையராய் யெதிர்சென்று, ஐயரே! தேவரீர் எங்கு நின்று மெழுந்தருளுகின்றீர், திருவெண்காடரைத் தேடுகின்றீர் யாது காரணம் என்று வினவ, அம்மறையவர் குலக்கொழுந்து, அந்த பிராமணோத்தமர்களை நோக்கி, ஐயரே! நீவிர் அறியலாகாத தொன்றுமில்லை, ஆயினும், எம் வரலாறு முற்றும், சிறுவராகிய திருவெண்காடர்பால் யாமடைந்தவளவில் தெரிந்து கொள்ளலாமே யென்று சொல்லிக்கொண்டே வருகையில், எதிரே அப்பிள்ளையார், தம் அன்னையராகிய ஞானகலை அம்மையாரோடு, சிவபெருமான் திருமஞ்சனம் அருச்சனை முதலியவற்றிற்குரிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டு, அவர் முகக்குறி, தேகவளம், செயலின்றிருத்தம், ஒழுக்க முதலியவற்றாலே யிவர்தாம் வெண்காடரென்று எளிதிலுணர்ந்தவராய் மனமகிழ்வோடு மின்முகங்காட்டி மாதுரியமான சொல்லால், ஐய திருவெண்காட! உன்னைப் பார்க்கவேண்டு மென்னும் விருப்பத்தாலே யிங்குவந்தோம். உன்னெண்ண முழுவதும் யாமறிந்துள்ளோம். அக்கருத்து நிறைவேறுங்காலமடுத்தது என்று சொல்லி எதிர்நின்றனர்.

பட்டினத்தார் குருதரிசனம் செய்தல்.

அவ்வளவில், அத்திருவெண்காடர் அக்கோலமுற்றுநோக்கி அவர் திருமுகக்கருணைபெற்று, நாம் கனவிற்கண்டபடி, நம்மை

யான வெழுந்தருளிய கருணையுருப்போலும்; எமபொருட்டு வட வாலநிழலினிருநத பரமகுரு விவவண்ணமெழுந்தருளியபடியோ? எனறெண்ணி, ஆராமையும அன்புமேலிடககண்களில் ஆனநதநீா பெருக, நெககுருகி, உடல புளகம போாப்ப நெஞசஙகரைந்து; அடியறற பனைபோல அவா திருவடிகளில் விழுநது பலலாயிர முறை அட்டாங பஞசாங்க விதியால வணஙகிசசொல்வகை யறியாது சொறகுழறத தேமபிததேமபி, எம்முடையாய! எமபெருமானே! தேவரீரைககாணபபெறறேன ? என்னுரைககேன் ? என செயகேன்? எமமவாநலலோா; பிழைததனா; யானுமுயநதேன உயநதேன. இனி யென்னையு மெனனுடைமையையும தேவரீாககுரிய வாககிககொண்டு, என்னை யெனசெயயத திருவுள்ளமோ அதுசெயதருளுக கழிநத விரவிலே யான கணட கனு நனுவாயிறறே! என்னரசே! உமககு யான புகலாயினேன் எனறு மீட்டும பணிநதாா.

அபபொழுது, அவவாசிரிய மணி அவ ரனபுககுருகி மனஙகளிந்து அவரைமுறறு நோககிசசொல்லுவாா. ஐயா! யாமிருபபது வியாககிரபுரம. நேறறிரவு இஙகு வந்தோம. எமது கனவின கணணே சைவவேதிய ரொருவா வநது நாளுதயகாலையில சுவேதாரணிய மஹாக்ஷேததிரததிறகுச செலவாயாயின, அஙகே திருவெணகாடன என்னும பெயரையுடைய ஆறுவயதுளள சிறுவனொருவன தாயும சிவனடியவாகளும புடைசூழவநதிருப்பன, அவனுககுச சைவதீக்ஷைசெயது, ஸ்ரீ பஞசாக்ஷரததைக கிரமபபடி யுபதேசிதது, இநத சமபுடததை அவனிடததில கொடுபபாயாக. இதனுள்ளே, பூாவசனமததில அவன பூசிதத ஆனமாாததமாகிய சிவலிஙகமூாததியிருககினறது. இச்சமபுடம திறநது பாாககத தேவராலும முடியாது அவன கைப்பட்டாலுடனே திறககும். ஆகையால, இதையவனிடததிற்கொடுதது, பூசைவிதியையுமுணர்த்தி யோாமண்டலஙகாறு மவனுடனியு மிருத்தி யெனறு விதித்தாா. அப்போது, அவரை யான நோககி, நீா யாா எஙகிருப்பதெனறு வினவினேன. அதறகவா, "யாமெஙகு மிருபபோமாயினும இபபோது, சிவைமாதேவியின இதயகமலத்து வெளிப்பட்ட மத்தியாாசசுனமெனனும இடைமருதில வசிப்போம. யாமோரோகன." என்று சொலலி மறைந்தனர். அப்பா! திருவெண்காட! உன பொருட்டால, படைத்தறறொழிலுங காததறறொழிலுஞ்செயயும்இருபெருநதேவராலுஙகாணரிய பெரியபெருமான்எனககும எளியராயவநதருளினர்எனறுசொலலியாவரும பாாத்ததிசயிககுமபடி பட்டுப பரிவட்டஞசாததி மூடி வைததிருநத

சம்புடத்தை ஒரு வியாகத பீடததின்மே லெழுநதருளபபண்ணி மேலே மூடியிருந்த கவசனையை வாஙகினா அபபோது அங கிருநதவாகள் யாவரும அதிக காநதியுள்ள பொன்னலாகிய வச சம்புடக கோயிலைககணடுலகநதோன்றாது பிரமைகொணடவாக ளாயினாகள திருவெண் காடரோ, அககோயில வயததராயக காநதமபற்றிய இருமபுபோ லொனறுந தோறறமினறித தமமை மறநது தறிபோல அசையாது நினறு பினனொருவாறு சிறிது தெளிவு வநதவுடனே, குருவின றிருவடிகளிலே பலமுறை பணிநது பொனமாரியோடு இனபககண்ணீா மாரியஙசொரிநது துதிதது நினறா.

கேளும முனிவாகளே! சிவஞானத்தை யாரறியவலலவாகள. வேதாகமஙகளே அறியாவாலை அரியயனிநதிரனமுதலியதேவா களோ அறியவலலவாகள என றுசொலல,முனிவாகள வியபபடை துமேலநடநதகதைவினவ வுபமனனியாசொலலததொடஙகினா.

திருவெண்காடா சிவதீக்ஷைபெறறது

முனிவாகளே! பினபு, அப்பிரமசாரியாய வநத தேசிகோத் மன,மாணககராகிய திருவெண்காடரது அதிதீவரத்தை யறிநது, அஙகிருநத சிவநேசாகளாகிய அநதணாகளது அனுஞ்ஞையைப் பெற்றவராய அமமையவா கூட்டத்துடன திருவெணகாடரையும அழைததுச சென்று காவிரிககரையடைநது சைவதீக்ஷாசங கற்பம சொலலி மீட்டும ஸ்நானம செய்விதது, முககுள நீரிலும முழுகப்பண்ணி விதிப்படி திருவெணணீறு உருததிராககமணி விததுச சிவசனனிதியிலழைததுச் சென்று, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசிததுப பினபு, சைவசமபுடததை யெழுநதருளச்செயது அவ்வாசிரியன் அதன மகிமையைத்தெரிவிககுமபொருட்டு அங கிருந்த அநதணரொவவொருவரையு மழைத்து அதைத திறக குமபடி ஏவுதலும, அவாகள் ஒவ்வொருவருஞ்சென்று தங்களா லியனறமட்டில திறகக முயனறும திறவாததாககணடு மனஞ் சோநதாறபோலக கையுஞ் சோர்நது நினறாகள. அப்பால் சுததகிரியாதீக்ஷா குருவாய் வந்த வேதியர்குலமணி திருவெண் காடரை நோககி திருவெண்காட்டைய! நீ சென்று திறபபாயாக வென்று திருவுளம பற்ற, அவரும அவ்வாசிரியராணை தலைமேற கொணடு சென்று, வெண்காடுடையாரையும அவரிடம பிரியாப பிரமவிததியா நாயகியையும பணிந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தியானத தோடு அப்பெட்டகக கோயிலை வலம வநது பணிநது தமது திருககாததாலக்கோயிற காப்பினைத தொட்டடர் அவ்வளவில, அககதவநதிருககாப்பவிழநது திறப்புறறது. அதில கோடி சூரியா

உதயமாயினும்போலும் பேரொளியவாய்க் கண்டவர்கண்ணையும் மனத்தையுங் கவரத்தக்க வழகினவாய்ச் சிவலிங்கமூர்த்தியொன்றும், விநாயகமூர்த்தியொன்றும் தெய்வமந்தாரபூக்களால் பூசிக்கப்பட்டிருந்தன. அக்காட்சியைக் கண்ட யாவரும் பெருவியப்புமானந்தமுமடைந்து, இம்மூர்த்தம் மாணிக்க மூர்த்தமோ? நவமணிகுயின்றவோ! கடவுண் மணியாலியன்றவோ? முன் அடிமுடி தேடுவார் காணவெழுந்த சோதிப்பிழம்போ, இந்நிலவுலகத்தவோ? தேவருலகத்தவோ? கைலையகத்தவோ? என்று ஐயமுற்றுத்தம்வாயில் வந்தவாறு துதித்துத் திருவெண்காடர் தவத்தையும் அவர் பெற்றுக்கொண்ட பேற்றினையும் குறித்து மிகப்புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

பின்பு, பிரமசாரியாக வந்த ஆசிரியர், மாணாக்கரை நோக்கி ஐயா? இன்று நற்றினமாதலால், உன்னுடைய ஆன்மார்த்தத்தினைப் பூசிக்கக்கடவை. இப்பூசை செய்வதற்கு முன் இத்திருவெண்காடுடைய நாயகனையும், உலகெலாமீன்ற ஞானவித்தை முதல்வியாகிய பெருமாட்டியையும் விதிமுறையே பூசை செய்வித்திடுக. நீ முன்னே முயன்ற புண்ணியம் மிகப் பெரிதுகண்டாய். அதனாலன்றோ? இன்று ஆவணித்திங்களும், திங்கட்கிழமையும், ஓணமும், பதின்மூன்றாநாளும்கூடிய மஹாப்பிரதோஷகாலம்வாய்த்தது. இதில்விதிப்படி பிரதோஷகாலத்தில் மஹாந்நியாச பூர்வமாய ஸ்ரீ ருத்திராபிஷேகஞ் செய்விப்பது சிறந்ததென்று வேதாகமங்களால்விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிவபூசையைச்செய்வதற்குமுன்சிவனடியாரைப் பூசிப்பதே சிலாக்கியமாம். இறைவன் அடியவரைப்பூசிக்கின்றவர்களை நன்குமறிவார். "ஏறுடையாயிறைவாவெம்பிரானென்று-நீறிடுவாரடியார் நிகழ்தேவர்கள் - ஆறணிசெஞ்சடையண்ணலிவனென்று-வேறணிவார்க்குவினையில்லைதானே." என்றது திருமந்திரம். ஆதலாலிவ்வண்ணம் சிவனடியாரையும் சிவபெருமானையும் பூசிக்கத்தொடங்குமுன் சங்கற்பஞ்செய்துநீராடி நித்தியகர்மமுடித்து, "புற்றிலவாளரவுமஞ்சேன்பொய்யர்தம்மெய்யுமஞ்சேன் - கற்றைவார் சடையெம்மண்ணல்கண்ணுதல்பாத நண்ணி மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை யுண்டெனநினைந்தெம்பெம்மாற்-கற்றிலாதவரைக் கண்டாலம்ம நாமஞ்சுமாறே." என்றது மந்திரவிதியாதலால் வேறு தேவருளராகச் சிந்திக்குஞ் சித்தவிகாரமின்றி "பிணியெலாம்வரினுமஞ்சேன் பிறப்பினோடிறப்புமஞ்சேன்-துணிநிலாவணியினான்றன்றொழும்பரோடழுந்தியம்மா - றிணிநிலம்பிளந்துங்காணாச்சேவடிபரவிவெண்ணீ-றணிகிலாதவரைக்கண்டாலம்மநாமஞ்சுமாறே" எனவும் "இணங்கிலாவீசனேசத்திருந்தசித்த

த்திணேற்கு-மணங்கொள்சீரத்தில்லைவாணன் மணவடியாரகள் வ்ண்மைக-குணங்களேக கூறாவீறிற் கோழைவாயச சிறறக்குண்டப் பிணங்களேக்காணுகணவாய பேசாதப பேய்களோடே.'' எனவும "ஏட்டுருவிரவியொனே யாண்டவனீண்டுசோதி- விட்டிலங்கலங் கறறிலலேவேந்தனைச்சோநதிலாத-துட்ட ரைத்தூரத்தவாரத்தைத தொழும்புரைப் பிழமபுபேசும-பெட்டரைக்காணு கண்வாய பேசாதப் பேய்களோடே.'' எனவும முதுமொழிமந்திரங்கள் விதித தலால் அககாலததில் அடியவாகளலலாத பவிகளாகிய அனனியரைப்பார்ததல், பரிசித்தல, உறவுசெய்தல், மருவுதல், அவரோடு வாாதனையாடல் முதலியவற்றை யொழிதது, ஒருமைபபட்ட மனத்தோடும பூசிககக கடவையெனறருளிசசெயதார்

திருவெணகாடா சிவபூசைசெயதல

திருவெண்காடரும, தமது கிரியா குருவின கட்டளேயினபடி நீராடி நிதத கருமமுடிதது நியமமுடையராய அநதப்பிரதோஷ காலததிற்குனே ஸ்ரீ சுவேதாரணியப பெருமானுககும, அவரிடமபிரியாஞானவிததியாங்குரையாகிய மஹாதேவியாருககும மஹா நியாச ருத்திராபிஷேகம செயவிககவேணடி, எலலாக்கருவிகளேயுஞ் சேகரிப்பிதது பலலாயிரம ஆதிசைவ வேதியாகளே வரவழைதது, ஸ்ரீருததிரநமகசமகபாராயணம் செயயசசெய்து ஆயிரங்கலசம,ஸநபனமவைத தருசசிபபிதது,சுகநதைலம,நெய,பஞ்சகவ்வியம, பஞசாமிரதம, பழசசாறு, இளநீர், பால தயிர, ஏகுன் கலவைச்சாநதம, பனிநீர,ஸ்நபனமுதலியவறறாலபிஷேகஞ் செயவிதது,பட்டுப்பரிவட்டததாலும, முதது, பவளம,மாணிககமுதலியமணிகளாலமைதத ஆபரணங்களாலும, முலலேமலலிகைசெவவநதி,மரு,கொனறை,தும்பை,விலவமுதலியவறறாலமைதத இண்டைமாலே,கணணி,தொடையல,பிணேயல,முதலியமாலேகளாலும்,நீறுசாநதக கலவையாலும புனேவிதது, நாலவகையுணடியறுவகைசசுவையுமுடைய பாலினனடிசில நறுநெய கறிவகைபணணியவகை பழவகை தண்ணீர், நல வாசததோடுகூடிய அடைககாயிலேமுதலியவற்றை நிவேதிதது, தூபதீபம, கவரி, குடை, ஆலத்தி, கண்ணுடி, ஆடல, பாடல், வாத்தியமுதலியவுபசாரவகைகளிறகுறைவொனறுமில்லாதபடி நிறைவேற்றிசசிவாககினியையுமஓம்பிப் பூசிதது, சிவனடியார்களேயும் அவ்வாறே வருவிததுத திருவடிவிளக்கிப் பாததீாததம புனிதமாமபடி யுட்கொணடு அவாகளுககு இன்சொல முகமனபலவுங் கூறிவேண்டுவாரவேண்டும வகையால் அவாகளே முன்னே தேவாரமுதிஞஞ சிறநத பல்வகையுண்டியாலுமுண்பிததுமுகவாச நீருதவித் தாம்பூலம் புஷ்பசந்தனமாலை

ஆபரணங்களால் அவர் மனங்களிக்கச்செய்து, மேல் வேண்டியவைகளையும் வெறுப்பக் கொடுத்து வணங்கி அவர்களருள்விடை பெற்றுப் பின் தமது ஆன்மார்த்தமாயெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தங்குருவருணெறியாலருச்சிக்கலாயினர்.

கேளும் முனிவர்களே! பின் திருவெண்காடர் குருவினோடிருக்கை சேர்ந்து காலலம்பி ஆசமித்துப் பூசை மடங்குறுகி ஆசிரியனை யோகபீடத்தெழுந்தருளப்பண்ணியருச்சித்து, அருள்பெற்றிருந்து, ஆசமனமும் பிராணாயாமமுஞ் செய்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தியானித்துப் பஞ்சசுத்தி முடித்து, அருக்கியமமைத்துப் பின் விக்கினேசுரமூர்த்தியோடு ஆன்மார்த்தமாகியவுடையவரை அபிடேகவேதிகையிலெழுந்தருளப்பண்ணியருக்கிய தூபதீப நைவேத்தியம் பண்ணியுபசரித்துத் தாம் செய்யும் அருச்சனைக்குத் திருவுள்ளஞ் செய்யும்படி பிரார்த்தித்து முதலில் அந்தரியாக பூசை செய்து, எம்பெருமானே புறம்பிலும் என் பூசையைக் கொண்டருள்கவென்று விண்ணப்பித்து, தைலம் பஞ்ச கவ்வியம் பஞ்சாமிர்தம் கலவைச்சாந்தமுதலியவற்றாலும் அன்புமயமாகியசுத்தநீராலுந் திருமஞ்சன மாட்டுவித்து, ஒற்றாடைசாத்தி வெண்பட்டுமுதலிய பரிவட்டங்களாலும், முத்துமுதலிய மணிப்பணிகளாலும் அலங்கரித்து வெண்ணீறு சாந்தஞ்சாத்தி முல்லையாதி வெண்மலர்க்கண்ணி, இண்டை, தொடை, ஒலியல் முதலிய நறுமலர்மாலை சூட்டி அட்டபத்திரங்களாலும் பூக்களாலும் அருச்சித்து, ஆன்ம நிவேதனமாகச் சுத்தபோனகவகைகளையும் தாம்பூலத்தையும் நிவேதித்து, உயிர் வாசமாகத் தூபதீபம் கருப்பூரவாலாத்தி கவரிகுடை கண்ணாடிமுதலிய பணிமாறி, அன்புபெருக ஆடல் பாடலை நடத்துவார் ஒன்றும் வகைகாணாராய் மயங்கியருள் வழிபட்டு நின்றார். அப்போது; சிவானுக்கிரகத்தால், திருவெண்காடரையா! எல்லாக் கலைஞானமும் உன்பாலாக என்று ஓர் சரீரிவாக்குண்டாயது. அதுகேட்டங்கிருந்தார் யாவரும் பெருவியப்பினையடைந்து, இப்பிள்ளையார் முருகப்பிள்ளையார் திருவவதாரம்போலும் என்று துதித்தார்கள். உடனே திருவெண்காடர் தம்மையாளுடையவரைத் துதிக்கலாயினர்.

தோத்திரம் - வண்ணக்கொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

அளவில்பேரருட்கடலேயம்மையப்பாவனைத்துடையாய
களவறுவாரோரரசேகாலனைமுற்காய்ந்தோனே
துளவநறுந்தாருடையானரேன்றலைத்தோனருக்கி
வளமருவுமலைமகளைமணந்தபிரான்வாழியவே.

திருவெண்காடர் சிவபூசைசெய்தல்

இன்னரசேயென்னவுலகுவழுத்துமெம்மானெனக்குனிரு
பொன்னடியல்லால்வேறுபுகலிடமுமுண்டுகொலாம்
நன்னயமென்கருமமிருக்கநவையிருமபைமேலவர்போற
பின்னையொருதெய்வத்தைப்பேசறியேன்பேயேனே. (உ)

இவையிரண்டுந்தரவு

மலையரையனுதிருப்பாவைமகிழ்ந்தமணவாள
புலையறிவிற்புதுதொழுமபேனபுத்தடிமைகொள்ளுதியோ. (க)
முன்னஞ்சாமதன்மபுமுரணழித்தமெய்யானே
என்னெஞ்சேயிரவுபசலெண்ணிநீகிடவாயோ. (உ)
யானேதும்பிறப்பஞ்சேனிறப்பதற்கெனகடவேனென்
றுஞ்தபேரறிஞரருளிஞரருளாலே (௩)
எனசெய்கேனெண்ணரியபிறப்பினுக்குபிருமிக்கோன
முன்கொள்ளப்பின்றொடருமுழுமரணந்துயாக்குமையா. (௪)
இன்னுயிர்க்குப்பிழைபிழையாதினியனவேசெயிற்செய்துன
பொன்னடிப்பூசனைமறவாப்பொய்யிலன்புமருளுதியோ (௫)

இவையைந்துந்தாழிசை.

எனையடிமையினினிதுடையவவுலகினி
னினைநிகர்பவரிலையெனிலுயர்பவரொவா. (௧)
பலவுலகுதவியபரமகிழுபயலவ
வுலைவுறுபவமயலொருவுநர்பிறரொவா (உ)

இவையிரண்டுமராகம

குடும்பமாக்கடலிடைக்குளித்தவென்றனை
இடந்திகழருட்கரையேற்றவேண்டுமால (௧)
என்னுடையடிமைவேண்டாவுனக்கெனில
பின்னெனக்கெவ்வருளாபேசவேண்டுமால (உ)

இவையிரண்டுமராடியம்போதரங்கம்.

தாயினுமிகப்பெருந்தயாவினலலையே
மாயிருமுலகெலாமுருவுமெல்லையே
நோயுறுவினைப்பகைநொடிக்கவல்லையே
ஆயுறுசுகமவிளையண்ணலல்லையே

இவைநான்குமராடியம்போதரங்கம்.

எளியேமுக்குறவுநீ யாவர்க்குமிறைவனீ
அளியோடுகாப்பவனீ அறவாழியங்கடனீ
முழுமதியிற்சுந்தரனீ முன்னமுன்னச்சுவைப்பவனீ
கெழுமுமையாள்பாகனீ கெடுவில்வெண்காடுடையவனீ

இவையெட்டும்போதாங்கம்

புகலுநீ புண்ணியநீ போதநீ நாதனீ
தகவுநீ சார்புநீ சற்குருநீ சயம்புனீ
விடையைநீ வேதியநீ மேதினிநீ வேதமுநீ
நடையைநீ யுணர்வுநீ யுரியைநீ பெரியைநீ.

இவைபதினாறும்போதாங்கம்.

எவாரு-இது தனிச்சொல்.

முதுவர்கூறியமுழுமொழியல்லதைப
புதுமொழிவேறுபுகன்றனனில்லை
யாதலினையவெள்ளளை
பேதைபுகலெனப்பெரிதளித்தருளே.

இதுசரிதம்.

என்று பாடி, ஆனந்தக்கூத்தாடி அழுதுதொழுதார். இதனைக் கண்டோர் யாவருங்களிசிறந்தனர். அப்பால், திருவெண்காடர் உத்தரபூசை முடித்துப் பெட்டகக்கோயிலுள் உடையவரையும், மூத்த பிள்ளையாரையும் எழுந்தருளப்பண்ணித் தமது நெஞ்சம் போன்றதோர் சுத்தக்காப்பி லிருந்தருளப்பண்ணி, நிவேதனமான பிரசாதத்தாலும் ஏனைய சிறந்த பொருள்களாலும் தம்மாசிரி ரைப் பூசித்துக்களிக்கச்செய்து, அவர் கட்டளைபெறவுத்தாயாரும் சுற்றத்தாருமுட னிருந்துண்ணச் சிவப்பிரசாதத்தினை யுட்கொண்டு நீறணிந்து, ஐந்தெழுத்தெண்ணி அலைவற்ற சிந்தைய ராயினர். சூரியாஸ்தமனமு மாயவிட்டது

திருவெண்காடர் தாயரோடு மகேசுரபூசைக்காக வுசாவுதல்.

அப்பால், அவ்வைசியகுலதீபமாகிய வெண்காடர், தமது குரவருக்கும், சிவநேசச்செல்வராகிய அந்தணர் முதலிய அடியவர்களுக்கும் மிகுந்த தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டுமெண்ணி அன்னையாரிடஞ்சென்று வணங்கிநின்று, தாயே! தேவரீர் கருணையினால் செய்து முடிக்கவேண்டுவன வெல்லாவற்றையுஞ்செய்து முடித்தவனாயினேன். ஆயினும் சிறுகுறை யொன்றுள்ளது அதனைக்கேட்டிடுதி; என்னெனில், வேதாகமங்கள் சிவலிங்க மூர்த்தத்தினை யிரண்டு வகையாகப் பிரித்துவைத்தன. அவற்றுள் ஒன்று தாவர மூர்த்தியெனவும், மற்றொன்று சங்கமமூர்த்தி யெனவும் பேர்பெறும். தாவரமூர்த்தி, சிதம்பரமென்னும் கோயில் முதலிய மஹாக்ஷேத்திரங்களில் பரார்த்தமெனவும், அன்போடு பூசைசெய்பவர்களாகிய அடியார்களிடத்தில் ஆன்மார்த்த மெனவும் கூறப்பட்டெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானும். தாவரமென்றாலும் ஸ்திரமென்றாலும் பொருளொன்றே. சங்கமமூர்த்தி, அச

சிவபெருமானை இரவுபகலொழியாது இதயக்கோயிலில் வீற்றிருக்கச்செய்து நம்மை யடிமைகொள்ளும் பெருமக்களாகிய அடியார்களாம். அவர்கள்தான் வேதம், வேதாங்கம், ஆகமம், புராணமுதலிய கலைகளெல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமானவர்கள். எல்லாத்தருமங்களும், ஆசாரங்களும், செல்வங்களும், இன்பங்களும் அவர்களிடத்திலிருந்தே யிவ்வுலகம் பிழைக்க வெளிப்பட்டன. சங்கமமென்றாலும் சரமென்றாலு மொரே பொருள். ஆதலால், தாவரலிங்க பூசையினுஞ்சிறந்தது சரலிங்கபூசையாம். "படமாடக்கோயிற் பகவற்கொன்றீயில், நடமாடக்கோயி னம்பர்க்கங்காகா, நடமாடக்கோயி னம்பர்க்கொன்றீயிற், படமாடக்கோயிற்பகவற்கதாமே." என்ற மந்திரமே சாக்ஷி. நாம தருமபொருள் தினையளவினதாயினும் "தண்டுலசிந்தைதபோதனர் தம்மகிழ்ந், துண்டது மூன்று புவனமுமுண்டது, கொண்டது மூன்று புவனமுங்கொண்டதென, மெண்டிசை நந்தியெடுத்துரைத்ததானே" ஆதலால் இங்குவந்துள்ள சைவமகேசுரர்களாகிய வேதியர்முதலியயாவரையும் அருச்சிப்பது கடனாகவிருப்பதால் அதற்கான பொருள் சேகரித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார்.

அதற்கவ்வம்மையார், மைந்த! நீகூறியதெல்லாமுண்மையே, ஆயினும் இதுவரையும் நம்மிடத்திருந்த பொருள் முழுவதும் செலவாய்விட்டது. இனிக்கடன் வாங்குதலொழிய வேறுவருவாயுமில்லை யென்செய்கக்கடவேம் என்று கூறினார். அப்போது திருவெண்காடர் மனங்கலங்குற்று, ஐயா அன்று கனவிலே "உனக்குப் பொருள் சிறிது சிலகாலம் வேண்டுவதுதான்" என்று சொன்னதுண்மையாயிற்று. என்செய்வது, "ஒண்பொருள் காழ்ப்பவியற்றியார்க்கெண்பொருளேனையிரண்டுமொருங்கு" என்ற பெரியோர்மொழிப்பொய்யல்ல. இப்போது ஸ்ரீருத்திரபாராயணஞ் செய்த வேதியர்க்கும், நமது தீக்ஷாகுருவுக்கும் தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டுமே; என்னகொடுப்பது? யாது செய்வது? எவ்விடத்திற் கடன் கேட்பது? யார் நமக்கு வேண்டிய அவ்வளவு பொருள் சட்டென கொடுப்பார்கள்? கடன் வாங்குவதற்கும் வயது சாலாவிளம்பருவம் உடையவனாயிருக்கின்றேன், சீச்சீ" இல்லாமை மிகக்கெட்டது. "இன்மையுளின்னாததியாதெனி னின்மையுளின்மையே யின்னாதது" என்ற துண்மையே யன்றோ! என்று பலவகையாலும் நெஞ்சுகவல்பட்டுச் சிந்தித்துத் தேறும்வகையுந்தேற்றுவாருமின்றி நைந்துவருந்தி, தமதுள்ளுறவாகிய கடவுளுக்கு விண்ணப்பித்துச் சிவத்தியானத்தோடு நிலத்திற்படுத்துறங்கினார். அவர் அன்னையார் ஞானகலாம்பையாரும் மகனார் மனக்கவலைநோக்கித்தாமும் கவ

லையுற்றவராய் அவாருங்க ஙதனை செய்தார். மறையவேதியர் முதலிய யாவரும், ஆலயமண்டபத்திலும், சோலை நந்தவனங்களிலும், மடங்களிலும் இசைவழியே சிவத்தியானத்தோடுஞ் சயனித்திருந்தனர்கள்

கேளுமமுனிவர்களே! அப்பால் எல்லாம் வல்ல கடவுளானவர், அவ்வெண்காடர் மனக்கவலையறுக்கத் திருவுளங்கொண்டு, அன்றிரவு அவர் கனவில், முன்னே வந்தாற்போலும் விருத்தராகிய சைவவேதியர் திருவடிவோடு தோன்றி வந்து, எதிர்நின்று ஐயா! திருவெண்காட! அஞ்சற்க. நெஞ்சக்கவலையொழி. நீ நம் தன்பர்கட்கு இனியையாதலால் எமக்கும் இனியை, ஆகவே நீ வேண்டும் அளவான பொன், மணி, பூண், ஆடை முதலிய வெல்லாம் குறைவறக் கொடுத்தோம். அவையெல்லாம் உன் மனையகத்துள்ளன. அவற்றுள் நமதன்பர்கள் வேண்டியவைகளை வேண்டியவாறு வெறுப்பக் கொடுத்து நீ வேள்விப் பயனைப் பெற்றியென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப் போகக்காட்டி மறைந்தனர். அப்போது, திருவெண்காடரும் அக்கனவிற்றானே தொடர்ந்தோடி, எம்பெருமானே! எங்கெழுந்தருளுவது, இவ்வாறு கைவிட்டுப்போவதும் அருளியல்போவென்றரற்றி மறைந்தமைக்கு வருந்தி, உடனே விழித்தெழுந்து சிந்தித்திருந்தார். அப்போதருகே சயனித்திருந்த அவர் அன்னையார் அரண்டெழுந்து மகனை நோக்கி ஐய! பகலெல்லாம் சிவார்ச்சனைக் காரியத்தில் அலைந்த நீ இப்போது சிறிது நேரமாயினும் அலைவற்றிராது, என்ன கவலையோடு இருக்கின்றாயென்றார். மகனும் எழுந்தவரை வணங்கித் தாங்கண்ட கனவினைக் கூறக்கேட்டுள்ளமுவந்து கடவுளருளை வாழ்த்தி அப்போது விடியுந்தருணமாயிருந்ததால் சூரியோதயத்தையெதிர்பார்த்து மைந்தரோடு இமையாது காத்திருந்தார்.

அத்தருணத்தில், காவிரிப்பூம்பட்டினத்து இவர்கள் குடிவாழ் மனையிற் காவல்பூண்டிருந்த மெய்க்காப்பாளருட் சிலரோடிவந்து அவ்வம்மையாரை வணங்கி நின்று அம்மணீ! தாங்கள் பூட்டிட்டுக் காவல் வைத்திருந்த தங்கள் மனையுள்ளே அரையிருளிலோர் பெருஞ்சோதியுண்டாய் இன்னதென்று எங்களால் மதிக்கவொண்ணாத வகையாயிருந்தது. எங்கள் கண்களுங் கூசின. ஆகவே, இவ்வதிசயத்தைத் தங்களுக்கு விண்ணப்பிக்க வந்தனம். அவ்வொளியின்னும் மாறவில்லை என்றார்கள். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அவ்விருத்தமாதரார், தமது மைந்தர் கனவுண்மையாம்போலுமென மதித்து எழுந்தனர். சூரியனுமுதயமானான். உடனே காலக்கட்

ன்முடித்துப்புதல்வராகிய திருவெண்காடரோடுங் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து மனைபுகுந்து வாயிற்காப்பு நீக்கி உட்புகலும், இந்திரனகரும், அளகையும்போலும் நிதிக்குவையல்லால் கால் வைக்க எள்ளிடமும் பெறாது நிரம்பியிருக்கு மாளிகையறையிட முதலியவற்றைக்கண்டச்சமும், அன்பும், ஆனந்தமும், வியப்பும்பெருக, அந்நிதி சிவப்பிரசாத மாகையால் கிரமப்படி அருச்சனை செய்து தூபதீப நிவேதனங்களா லாராதித்து வணங்கி, அதினின்றும் அப்போதைக்குத் தமக்குவேண்டுமளவு பொன்னும், நவமணிகளும், ஆடையும், பூண்களும், மற்றவைகளுங்கொண்டு பண்டி யேற்றித் திருவெண்காட்டுக்கு முன் செல்ல வனுப்பிப்பின்னே தாமும் மைந்தருமேகத் தம்மாளிகையைத் தாழிட்டு முத்திரித்து மெய் காவல் வைத்துப்புறப்பட்டுத் திருவெண்காடு வந்து சேர்ந்து, அத்திரவியத்தையெல்லாம் அவ்வாலயத் தொருபுறத்திற் கருவூலஞ் செய்தமைத்து வைத்து, மகனைநோக்கி, ஐய! இனி நீ உன்னெண்ணம்போலும் குருபூசையும் மகேச்சுரபூசையும் செய்கவென்று சொல்லினார்.

உடனே, திருவெண்காடர், விதிப்படி நீராடித்திருவெண்ணீறக்கமாலைபுனைந்து நித்தக்கடன்முடித்து, தமது ஆசிரியனையும் அந்தணர்கள் முதலிய சிவனடியார்களையும் நல்ல ஆசனங்களில் எழுந்தருளப்பண்ணி, பாதபூசைசெய்து பாதோதகமுட்கொண்டு, அவர்களனைவர்க்கும் காதணி கடுக்கன் குண்டலம், கழுத்தணிகண்டிகை ஆரம் பதக்கம், கையணிவளையாழிமோதிரம், அரைஞாண்காலணி பாதுகை, பொன்னுடை, பட்டாடை, பருத்தியாடை, பூசாபாத்திரம், அடுக்களைபாத்திரம், திரவியம், பசு, விளைநிலம், ஆளடிமை முதலிய பலவும் வேண்டுவார் வேண்டியபடி வெறுப்பக்கொடுத்து வணங்கி உபசரித்து, குரவர் நீங்க மற்ற வேதியர்களைத் தத்தமிடம்போக இனிய வார்த்தை சொல்லி யனுப்பியபின்பு, தமதாசிரியரிடம்மீட்டும்வந்துபணிந்துநின்று, எம்பெருமானே! தேவரீர்! கருணையால் எல்லாம் நிறைவேற்றினவனாயினேன், யானும், என் குலமும், என் முன்னோரும் ஒருங்குய்ந்தோம். இனியாதொருகுறையுமில்லை. என் மனக்கவலையெல்லாம் ஒழிந்தது. ஆயினும் இனி முன்னுக்கு அடியேன் செய்யத்தக்க பணிவிடையாது? அதனைக் கட்டளையிட்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துநின்றார். அப்போது அவ்வாசிரியர் அவரைநோக்கி, ஐய! நீ குறை முடிக்க வந்த தேகி. உன் சார்பில் வாழ்பவர்களனைவரும் சீவன் முத்தரே யாவர். ஆகவே உனக்குப்புதிதாக வுணர்த்தக் கிடந்த தொன்றுமில்லை. ஆயினும், நீ நம்மை வினவியதால் உணர்த்துவதொன்றுண்டு. அதா

வது, "ஏதுக்களாலு மெடுத்த மொழியாலுமிக்குச் - சோதிக்கவே ண்டா சுடர்விட்டுளனெங்கள்சோதி - மாதுக்கநீங்க லுறுவீர்மனம் பற்றி வாழ்மின் - சாதுக்கள்மிக்கீ ரிறையேவந்து சார்மின்களே" எனவும், "அடியேனடுவுள் ளிருவீருமிருப்பதானா லடியேனுன் அடியார் நடுவுளிருக்குமருளைப்புரியாய்," எனவும், "அரியவற்று ளெல்லாமரிதேபெரியாரைப், பேணித்தமராக்கொளல்" எனவும் மஹாவாக்கியங்கள் விதித்தலால், இரவுபகலொழியாது சாதுசங்க மொன்றனைமாத்திரம் உறுதியாகப்பிடித்து அவர்களிடத்தி லன்பு செய்துவரக்கடவை. இதனமேலுனக்கு யானறிவிக்கத்தக்க தொ ன்றுமில்லையென்றார். இங்ஙனம் கூறிய குருமொழியானது திரு வெண்காடர் திருவுள்ளத்துப்பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போலும் பதிவுற்று, அதுமுதல் நாடோறும் உண்மையான அன்பும் பத் தியும் வளர்பிறையின் கலைபோல வளர்ந்து ஓங்க, குருபூசையும், சிவபூசையும், அடியார்பூசையும் கண்டோர்கேட்டோர்களெல்லாம் அதிசயிக்கும்படி நடத்திவந்தார். அவ்வருமைப்பாட்டினைச் சிவன னறி உணர வல்லவாக லாததொருவரு மில்லையாயினர் கேளும் முனிவர்களே! இக்குருலிங்க சங்கமபத்தி செய்ய வல்ல பெரியோ னைக்காண்பதும், அவன் சரித்திரங்களைக்கேட்பதும், அவனோடுற வுகொள்வதுமே இம்மானுட வடிவமெடுத்ததற்குப் பயன் என்று சத்தியமாக வுணரக்கடவீர்கள்.

திருவெண்காடர் திருமணம்.

கேட்பீர்களாக, அப்பால் சிலநாளிருந்து, ஆசிரியராகவந்தபிர மசாரி வேதியர் தம்மிச்சைப்போன வழி சென்றபின், திருவெண்கா டர் குருவருள் நெறிதவறாது, குருலிங்கசங்கமபத்தியை நடத்திச் சகலகலாஞானத்திலும் ஆன்றோராய பிராதம்மை யித்தன்மைய தென்றுதெரியாவண்ணம் நீறுபூத்தநெருப்பேபோல வொழுகுமநா ளில்; இவர்க்குத் திருமணஞ்செய்யத்தக்க காலைப்பருவம் வந்தது. வரலும் இவரை யீன்றெடுத்த தாயாரானவர், கண்டு சிந்தித்துத் தம்மரபுக்கொத்தமரபு, ஒழுக்கம், செல்வம் முதலியவற்றால் குறை வற்ற குடியிற்பிறந்து நற்குண, நற்செய்கை, அறிவு, ஆசாரம், அடக்கம், அழகு, கற்புடைமை முதலிய அமைந்த கன்னி எங்குள ளாள் என்று ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருக்க அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலுறுனே உத்தம வேளாண்மைச் சிறந்த வசியகுலத்திற்றோன்றி, அறிவால் அ நந்தனையும், சுத்தத்தால் அக்கினிதேவனையும், சம்பத்தால் அளகைக் கோனையும் ஒத்த சிவசிதம்பரசெட்டியாரென்பாரொருவர் தம்மர புக்கொத்தமரபிற்பிறந்து அழகால இலக்குமியையும், [illegible]பாலருந

ததியையும் வென்ற மஹா சீலையாகிய சிவகாமியம்மை யென்னு மனைவியாரோடு கூடித் தங்குலவொழுக்க மிறுபடாதவகையா லில்லறதருமம் வழுவாது நடத்திச் சிவநேசமும், அடியார் பத்தியுமே தமது பெரும்பேறாக வழுவாது பாதுகாத்து வாழ்ந்திருந்தார். அவரும் அவர் பத்தினியாரும் அருந்தவம்பலசெய்து, உலகத்துள்ள அழகுந் தவமுந் திரண்டொரு வடிவெடுத்தாற்போல வோர் பெண்கொடியைப்பெற்றுச் சிவகலையம்மை யென்று பேரிட்டுச்சுற்றத்தார் அயலார் யாவரும் வியக்கும்படி தஞ் செல்வத்திற்கேற்ப அருமை பலசெய்து வளர்த்துவருநாளில், அத்தவக்கொழுந்தாகிய சிவகலையென்னும் பெண்ணரசு அழகு, அறிவு, அடக்கம், ஆசாரம், அன்பு, தவம், பொறுமை, தயவு, ஈகைமுதலிய தம்மியற்கைக் குணங்களெல்லாம் கேட்டோர் யாவரும் விழையும்படி ஒருங்குக்கூடியுடன் வளர வளர்ந்து பெற்றோர்க்கின்பம் பெருகத் தளர்நடைப்பருவம் கடந்து பேதைப்பருவந்தாண்டிப் பெதும்பைப் பருவஞ்சென்றது. அதுகண்டு பெற்றோரிருவரும் நமது திருமகளுக்குத் தக்க கொழுநன் யாரென்று, தம்முள்ளே யெண்ணி யெண்ணிப் பின் திருவெண்காடராகிய நமது ஐயர் திருச்சரிதமுணர்ந்து இவரே யிப்பெண்ணுக்குரிய மணவாளநம்பி யாவரென்று நிச்சயித்திருந்தனர்கள்.

அக்காலத்தில், திருவெண்காடர் அன்னையார் அச்செய்தியுணர்ந்து தம்மரபிற் றக்க முதியோரைச் சிதம்பரசெட்டியார்பால் மகட்பேசவிடுப்ப, அவர்களுஞ் சென்றவரை வினவினர்கள். உடனே அச்செட்டியார் மகட்கொடுப்ப நேர்ந்து, செய்தி அனுப்பி, மற்றொருநாளில் கணிதநூல் வல்லோரை வருவித்து, நம்பிக்கும் நங்கைக்குந் தக்க மணவினைக்குரிய நாளுமோரையும் நிச்சயித்து, சுற்றத்தினர்க்கும் நண்பினர்க்கும் மணவோலைபோக்கித் திருக்கலியாணமண்டபம் சிறப்பாகச்செய்து வாழை கமுகு தெங்கு நாட்டிப் பூவாலும், ஆடைகளாலும், மணியாலும், கவரிகண்ணாடி விளக்கு பாலிகை முதலியவற்றாலும் அலங்காரஞ்செய்வித்தனர்கள். இச்செய்திகேட்ட அவ்வூரினுள்ளார் யாவரும் அம்மணத்தினைத் தங்கட்டங்கண் மணம்போல வெண்ணித் தத்தம் மனை மாளிகை முதலியவற்றினையும் அலங்கரித்து மாதரும் மைந்தரும் தாங்கடாங்கள் தம்முள்ளே களிசிறந்து மணவலங்காரம் புனைந்து, மங்கலங்கொண்டாடினார்கள். பின்பு குலமுதியோர் திருவெண்காடனுக்கு முன்னைநாளை விரதசமாவர்த்தனம் செய்து, காப்புத்தரித்து, முளைபரப்பி மறுநாட்காலை வாசநீராட்டி வெண்பட்டாடை புனைவித்து, கடுக்கன் ஒட்டுக்கழுத்தணி யாரம்பதக்க முதலியனவுமணிவித்துக் கைய

ணிமோதிரம்பிறவும்பொன் அரைஞாணபட்டிகையுந் தரிப்பித்து, தலைப்பாகை சூடி பூமாலை தொடையல்வேயச்செய்து, அழகுக்கழகுசெய்வதுபோ லணிந்தார்கள். அப்பால அவ்வசியகுல மணி விளக்கானவர் திருவெண்ணீற்றுப் புண்டரமணிந்து தமதான்மார்த்த பூசைமுடித்து உடையவர்பால் விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுச சென்று சங்கமேசுரரையும், சாயாவனப்பெருமானையுந் திருவெண்காட்டிறைவரையும் சென்று பணிந்து மருந்தவாணரைந்தியானித்து நண்பினர் சுற்றத்தார் மிருகளிபபோடு புடைசூழ்ந்து வர, மத்தளம, சச்சரி, யாழ், வீணை, குழல முதலிய துளைசகருவி, பேரிமுதலிய வாத்தியங்கள முழங்க மாதாகள நடனஞ்செயயச சிவிகையேறி ஊர்கோலமாகிச்சென்று சிதமபரசெட்டியார மனையருகாக வந்து சேர்ந்தார.

அப்போது, சுமங்கலிகள அஷ்டமங்கலத்தோ டெதிர்வந்து செந்நீராலத்தி சுற்றிக் கணமிச்சலபோகசப பிராமணோத்தமாகள அக்ஷதை மலாகள வீசி ஆசீரவதிக்கச்சிவிகைவிட்டிழிந்துவலத்தாள முன்வைத்து கடிமணமணடபத்தில பிரவேசித்தவளவில் கடலை முழக்கமபோலப் பலவாத்தியங்கள முழங்கின. அப்பால நமது வெணகாட்டையாசென்று கலியாணபீடத்தில வீற்றிருந்தனா சிதமபரசெட்டியார சுகந்தமங்கல நீராட்டிப் பட்டுடுத்துப் பலவகை மணிக்கலன்களால பேரணிசெயது வைத்திருந்த தமதுகுமாரத்தியாரை அச்சபையிலுள்ள பெரியோராணையின்படி நலல முகூர்த்தத்தில சுமங்கலிகள மங்கலமபாடிச சூழ அழைத்துவந்து கலியாணபீடத்தில நமபெரியோராகிய வெணகாடா வலப்பக்கத்திருக்கச்செயது, பத்தினியாா விதிப்படி யருச்சிக்கப்பட்ட கலசநீரவாகக வெண்காட்டு நமபிகள் பாதமவிளக்கி வரபூசைசெயதபின் சஙகற்பித்து உபயகுலஙகோத்திரம சூத்திரஞ்கூறி நமபிகள் கரத்தில் நஙகையாா கரமவைத்து யான தவத்தாலீனற இககன்னிகைய வெண்காடரோ தேவர்களகாண வுமதுகளிதத்தேன் ஆதலால நீர் இல்லறககிழமைபூண் டெமர்கரு இருமையும் அளிப்பீராக" என்று தாரைநீர் சொரிந்து வாழ்த்தினா. சுமங்கலிய முதுமாதர் பலலாணடு கூறினர். அந்தணர் முதலிய பெரியோர ஆசீர்வாதஞ் செயதனர். அப்பால் புரோகிதர் மணவினை விதிப்படி மாஙகலியதாரண முடிப்பித்து ஓமாக்கினியையும் காந்திதேவர்களையும பூசித்துப பொரியிறைந்து பூரணாகுதிமுடித்து "சத்தபதி" யென்னும் அம்மி மிதித்தலையுஞ் செயது திவலம்வந்து தம்பதிகள் வணங்க யாவரும் மங்கலமபாடி வாழ்த்தி அத்தம்பதிகட்குப் பால் பழமூட்டிக் களிகொண்டாடினார்கள். சிதம்பரசெட்டியாரும் அந்தணர்

முதலியோர்க்குப் பொன்னுடை நவமணிகள் முதலியவற்றைத் தாம்பூலத்தோடும் கொடுத்துப் பூசித்து, பின் அந்தணர் முதலியோர்க்கும் தம்பதி சுற்றநண்பினராதியார்க்கும் அறுசுவையுண்டியாலும் ஏனைய தாம்பூலஞ் சந்தனம் புட்பம் முதலியவற்றாலும் உபசாரஞ்செய்து, அவரவர்க்குத்தக்க பரிசெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கலியாணவிழாக் கொண்டாடினர். சுற்றத்தார் யாவரும் மகிழ்சிறந்தனர். நண்பினர் அயலவர் முதலியோர் பேரானந்தமடைந்தனர். இவ்வண்ணம் நான்கு தினமும் கிரமப்படி ஔபாசனாதிகளை நடத்தி ஐந்தாநாள் மங்கலஸ்நானமும் முடிந்தது.

பின்பு அப்புதுமணவாள நம்பியும் மணமுடியான நங்கையோடு சர்வாலங்காரமுடையவராய் ஒக்கல் நண்பினர் சூழ்ந்துவரப் பெரியோர் ஆசீர்வதிக்க மங்கலவாத்திய முழங்கச் சிவிகையேறி மணக்கோலத்தோடு தம்மனைபுகுந்து அங்குவந்திருந்த அந்தணராதி பெரியர் சுற்றம் நண்பினர் யாவரையும் உண்டிவினையாலும் மற்றை அணிபூணுடை முதலிய பலபரிசாலும் களிக்கச்செய்து தத்தமிடஞ் செல்லவிடுத்துத் தாம் தம்மனைவியாரோடும், அன்னையாரையும் ஆட்கொள்ளவந் தெழுந்தருளியிருக்கும் ஆன்மார்த்தவுடையவரையும் காலந்தவறாது பூசித்து, "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கலொன்றாங் கைம்புலத்தாறோம்பல் தலை." என விதித்தவண்ணம் இருவருங் கருத்தொத்து ஐம்பெரும் வேள்விகளையும் வழுவாது நடத்திக் குடிமுறை பிறழாது பலவேறு தேயத்துந் தீபத்துங் கூடும் வாணிப விருத்தியையும் செய்துவந்தனர். இவர்கள் இல்வாழ்க்கைத் திறத்தினைக் கண்டு வியவாதாரொருவருமில்லையென்பானேன், இல்வாழ்க்கையை விரும்பினவர் யாவர்க்கும் இத்தம்பதிகள் எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாய அவ்வாழ்க்கை விதியினியல்பை விளக்கினார்கள்: கேட்டீர்களோ முனிவர்களே யென்று உபமன்னிய முனிவர் கூறினார்.

முனிவர்கள் உபமன்னியரை ஐயம் வினவுதல்

இவ்வண்ணம் உபமன்னிய மகாமுனிவர் வாக்கியத்தைக் கேட்ட முனிவர்கள் பெருங்களிப்புடையவர்களாய், சுவாமீ, திருவெண்காடர் திருவவதாரமும், அவர் கிரியாதீக்ஷை பெற்றுச் சிவபூசை செய்யும் பேறு பெற்றதும், அவர் திருக்கலியாண விபவமுங் கேட்டுப் புனிதரானோம். சிவசரித்திரத்தினும் சிவனடியார் சரித்திரம் மிகவும் மங்களமாயுள்ளது. இனி, மூவர், தேவர், மானிடர் முதலிய சரவுயிர்களுக்கும், புன்மரமுதலிய அசரவுயிர்களுக்கும், பதியாவார் பரமசிவம் எல்லாப் பொருளிலேயும் கலந்திருந்தும் அவற்றினொன்றோடும் தாக்குதலற்று அவைகளை முழுவதும்

நடத்துவிக்குமத்தலைவராமண் முதலியமுப்பத்தாறுதத்துவங்கட்குமப்புறப்பட்டவர் என்றும், மூலப்பிரகிருதி விஷ்ணுவெனவும், புருடதத்துவம் உருத்திரமூர்த்தியென்றும், இப்பிரகிருதியும் புருடனும் ஆண்பெண்வடிவிற்கூடியகூட்டம் உலகப்படைப்பினுக்குக் காரணமாயிற்றென்றும், இக்காரணங்கடந்துநின்ற அவ்விறைவர்தமக்குத் தாமே வயப்பட்டவராய்த் தமக்குமேலொரு தலைவருமில்லாதவராயும், அன்பர்க்கருள்தர தம்மருளிச்சையாற்றிருமேனிதரிப்பதல்லது புவன போகங்களை அனுபவிக்கின்றனம்போல மலபாகதேகமுடையரல்லராயும், கல்வியாதிய காரணமின்றி இயல்பாகவே எல்லாமொருங்குணர்ந்த பேரறிவினராயும், மலபாசங்களோடு என்றுங் கலவாதவராயும் தம்மை நினைப்பவர்க்கெல்லாம் இன்பம் விளைக்கின்ற பேரின்ப மூர்த்தியாயும், அணுவிலணுவும் அண்டத்துளண்டத்தும் அடைந்த அளப்பரிதாமாற்றலுடையராயு முள்ளவரென்றும் வேதாகமமுதலிய கலைகளெல்லா முறையிடுகின்றன. அன்றியும் பிரகிருதியாதாரமாகும் புருடதத்துவ சொரூபியாகிய உருத்திரமூர்த்தியும் ஒரு கற்பத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி நாபிக்கமலத்திற் பிறந்த பிரமதேவன்றனக்கு உலகத்தைப் படைக்குந்தொழில் கைகூடாமல் வருந்தித் தவஞ்செய்தகாலத்தில் சிவானுக்கிரகத்தால் அப்பிரமன் நெற்றியில் அவதரித்தாரென்றும், அப்பிரமவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் யாவரும், சாபமுதலிய காரணங்களால் மானுடயோனிகளிலும், திரியக்குயோனிகளிலும் பிறந்ததாகவும் கூறியுள்ளது. அல்லாமல், அவ்வேதாகம முதலிய கலைகளெல்லாம் சிவபெருமானையென்றுமே பிறந்திறவாதவன் என்று சொல்வதுமாத்திரமோ? அவரது ஆயிர நாமங்களிலேயன்றி எவ்விடத்தும் அவரைக்குறிக்கவேண்டுமாயினும் அவ்வவ்விடங்களிலும் பிறப்பிறப்பிலானென்பதே அவர்க்கு யோகரூடிப்பெயராக வழங்கி வருகின்றது. இச்செய்தியாரு மறிந்தபடி இங்ஙனமிருக்க இவ்விறைவர் திருவெண்காடருக்கு எவ்வாறு புதல்வராயினர் என்பது பெரியதோரையம். அஃதங்ஙனமாக, அவரிருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கடுத்துச் சாயாவனமுந் திருவெண்காடுமாகிய திருப்பதிகளிருக்க அச்சம்பந்தமான திருநாமங் கொள்ளாது மருதவாணனென்னுந் திருநாமத்தால் அவ்விறைவர் வந்து அவர் மகவாசை தீர்த்து, அருளுஞ்செய்ததற்கு நிமித்தம் யாது? இவற்றை விளங்க வெங்கட்கருள்செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது, அவர்களை நோக்கி உபமன்னியர் சொல்லலாயினர்.

ஓ! முனிவர்களே! உங்கள் வினாமிகச்சிறந்தது. இது மோக்ஷத்தை விரும்பி முயற்சிசெய்வார் முன்னே அறிந்துகொள்ள

ள்வேண்டுவதாக விருக்கின்றது. ஆகையால் ஞாபகத்தோடுங் கேட்பீர்களாக. முன்னொருகாலத்தில் மெய்ப்பொருளின்னதென்று அறியவிருப்பமடைந்த முனிவர் பலர் ஐம்பொறியின் வழியே புலன்களை நுகரச் செல்லவொட்டாது மனதை யொருவழிப்படுத்தி, அந்த திருவிடைமருதூரின் கண்ணே அருந்தவ நெடுங்காலஞ் செய்திருந்தனர். அப்போது பிரமதேவன் அவர்கள் தவத்தினுக்கிரங்கி, சரச்சுவதி தேவியோடு அவர்களுக்கு வெளிப்பட்டுத் தரிசனை கொடுத்தார். உடனே முனிவர்கள் கண்டுவணங்கித் தொழுது, எம்பெருமானே அறியாமையான விருளிற் கிடந்து, வாத தருக்கமென்னுஞ் சுவரின் மோதித் தலைபிளக்க வருந்துகின்ற அடியோங்களுக்குள்ள ஐயத்தினைத் தேவரீரன்றி விளக்குவார் பிறரொருவருமில்லாமையால் எங்கள் குறையைத் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பிரமதேவனும் அவர்கள் விண்ணப்பத்தினைத் தம்முள்ளங்கொண்டார். அக்குறிப்பினையறிந்த முனிவர்கள் உடனே கேட்கலாயினர், ஐயா! தத்துவங்களையெல்லாம் அசைப்பித்து எவ்வகைத்தொழிலையும் நடத்துவோன்யார்? மேலானதென்ற பொருட்கெல்லாம் மேலானவன் யார்? ஒருபொருளை விரும்புதலும் ஒருபொருளை வெறுத்தலுமில்லாத பரமேசுரன் யார்? பிறவிக்குக்காரணமாகிய பற்றுக்களெல்லா மியல்பாகவே கடிந்துநின்ற பரிசுத்தன் யார்? வேண்டுவார் வேண்டும்பொருளெல்லாங் கொடுக்கவல்லனாகிய புகழாற் பூசிக்கப்படுபவன் யார்? முடிவில் எங்கே ஒடுங்குவது? இந்த மஹா பூதங்களெல்லாம் யார்க்கு வசப்பட்டடங்கி நிற்கின்றன. எவற்றையும் ஆட்டுவிப்பவன் யார்? அவனை நாங்களெவ்வாறு அறியலாம். எவ்வகை முயற்சியாற் காணலாம். இச்சந்தேகத்தை இவ்வுலக பிதாவாகிய தேவரீர் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று மீட்டும் பணிந்தார்கள்.

அப்போது பிரமதேவன் மிகமகிழ்ந்து சிவத்தியானஞ் செய்து கண்களில் ஆனந்த நீர்பெருக, மயிர்ப்புளக மரும்ப, அஞ்சலியத்தராக வெழுந்து நின்று அம்முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினர்: ஓ! முனிவர்களே! நித்தியமாயுள்ள வேதாகமங்கள் எல்லாம், நீங்களிப்போது வினாவியவொருவனை யறியவேண்டித், தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமையென்னும் எண்குணங்களைப் பற்றித் தேடித்தேடிச் சென்றும் உண்மையறியாது அலுத்து நின்றுவிட்டன. இன்னுந் தேடு நிலைமையிற்றா னிருக்கின்றன. இவ்வுண்மையை அநுபவமாகக்

க்கண்டு காமமடைந்தோனே வித்துவானவன் ஒன்றும் தன்
னெஞ்சில் அஞ்சான். அது நிற்க.

அவ்விறைவனை "ஒருநாமமோருருவ மொன்றுமில்லான்"
எனவும், "அவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லால், இப்படியனிவ்
வுருவ னிவ்வண்ணத்தா னிவனிறைவனென் றெழுதிக்காட்டொ
ணாதே" எனவும் மறைமொழி யுள்ளனவாயினும், "வசி" என்பது
வசத்திலுள்ளது என்றும் ஆத்தமுடையது என வேதனக்குள்
ளடக்கியது என்றபடி. இலக்கணையால் விரும்பத்தக்கது. எனவும்,
ஒளியினை யுடையது, எனவும் பொருள்படும். அது ஹிமசி என
னுஞ் சொல் எழுத்து நிலைமாறி சிம்ஹம் என நின்றாற்போல
எழுத்துநிலை மாறிச் சிவவென நின்று அந்த இறைவன் திருநாம
மேயாகி யோகரூடியால் வழங்குகின்றது. ஆதலால், முனிவர்களே!
நீங்கள் விரும்பிய இலக்கணமுடைய தலைவன் சிவனேயாம். அசைவ
னவும் நிற்பனவுமாகியவெல்லாவற்றுள்ளும் நின்றலாற் கடவு
ளெனவும், குணங்களையும் மனமுதலியகரணங்களையும் புலன்க
ளையும், பூதங்களையும், பொறிகளையும், மற்றைத் தத்துவங்களையும்,
அரிபிரம ரிந்திரா முதலிய யாவரையும் முதலிலே தானே தோற்
றுவித்தலால் அம்மையப்பனென்றும், "முழுவதும்படைப்போற்
படைக்கும்பழையோன் படைத்தவை, காப்போற்காக்குங் கடவுள்
காப்பவை, கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்கடவுள்" என்றும்,
தனக்குயர்வும் ஒப்பு மில்லாமையின் "ஒருவனென்னு மொருவன்
காண்க" என்றும் எல்லாப்பொருளையும் உடைமையால் ஈசனென்
றும், உற்பத்தி நாசமென்பது என்றுந் தனக்கின்மையால் அரன்
என்றும், அவ்வேதாகமங்கள் துதிக்கின்றன. அன்றியும், மோக்ஷ
த்தை விரும்புவோரெல்லாம் ஞானாகாசமே வடிவமாகவுடைய
அச்சிவபெருமானையே தியானிப்பார்கள். தியானபலத்தினால்வர்கள்
ஞானியராவர். என்னை முதலிற் புதல்வனாகப் பயந்தோர் அக்கட
வுளேயாம். பாலிலே சுவையும், மணியிலே ஒளியும் எல்லாப்பொ
ருளிலும் ஆகாயமும் எப்படி கலந்துள்ளனவோ அப்படி எல்லாவ
ண்டங்களிலும் அச்சிவன் பரிபூரணமாகக் கலந்திருத்தலால் "சிவ
மயம்" என்றரூடியு முண்டாயிருக்கின்றது. "ஒருவர்" என்னுஞ்
செந்தமிழ்ப் பெருவழக்குச் சொல் அவ்விறைவரையே பொருளா
கவுடையதென்பது கற்றுணர் புலவரால் அறியத் தக்கது. அச்
சொல் மற்றெக்கடவுளர்க்குஞ் செல்லாது. "தோலுந்துகிலுங் கு
ழையுஞ்சுருடோடும், பால்வெள்ளைநீறும்பசுஞ்சாந்துமபைங்கிளியு
ஞ், சூலமுந்தொக்கவளையுமுடைத்தொன்மைக், கோலமேநோக்கி
க்குளிர்ந்தூதாய்கோத்தும்பீ." என்றலின், சூரியனிற்சோதியும், ச

ந்திரனிற்குளிர்ச்சியும, ஆகாயத்திற்கலப்பும, காற்றில்வன்மையும, தீயில் வெப்பமும், நீரிற்குளிர்ச்சியும், மண்ணிற திணமையும் வைத்துலகு தொழிற்பட்டு வரவமைததோ ரவரோ யெனபதற்குவேறு அளவைநாம் கூறவேண்டுவதில்லை; மேல் அசசிவமென்ற சொற பொருளொன்றே யுணாததும. கடவுளில்லை யென்று வாதிக்கும நாததிகரும் அச்சொறபொருளைத தேற விசாரிகக மிடததில அங கடங்குவர். திரிபு, கேடு, இல்லாத தென்பது "இயற்கை" ஆம் ஆகவே, அவவியற்கை யெனபதே அச் "சிவம" என்று உணரக கடவீாகள். எங்ஙனமென்னில, இயற்கையு ளடஙகாத மதவாதிக ளுலகிலொருவரு மிலலை ஆதலால் அவ்வுடஙகுதலே "வசி" பபொருளாலுல "சிவம" எனபதே "இயறகை" எனறவாறும. இனிப்பிரமம எனபதும சிவமெனபதும ஒரு பொருட கிளவி நிலம, நீா, தீ, காறறு, வெளி, சூரியன, சந்திரன, உயிா எனற எட்டும அககடவுள திருமேனியெனறு வேதாகமஙகள கூறுமா லுல இவறறு ளடஙகாததெது? இவவெட்டி னுபகாரததை வேண டாததெது? ஆகவே யாா எனன வுபாசனை செயதபோதிலும சிவ னையுபாசிததபடியாம. ஆதலாற்றான "விரிவிலா வறிவினாகள வேறொரு சமயஞ் செயது, எரிவினாற சொனனாரேனும எமபிராறகேற றதாகும" என்று தமிழவேதங கூறியது. இககடவுள எலலாவற றிறகும வித்தாயிருததலால, இவனை முறகூறிய பெயரானே யனறி வேறு எககடவுள பெயரால எப்பொருளின பெயராற கூறினுங கு றறமிலலை. எலலாப்பெயரும அவா பெயரேயாம. எலலா வடிவும அவர் வடிவேயாம். எலலாககுறியும அவா குறியேயாம. யாா, யா ரைததொழுதாலுமஎதைஉபசரித்தாலும, அசசிவனைததொழுதது முபசரிததுமாகவே முடிவில முடியும. இககருததாலனறோமுன அருச்சுனன பாரதப போா பதினமூனறு நாளிரவிற கணணனைப் பூசிதத துமவிறைவனைப்பூசிததவாறாயிறறு. அன்றியும் இவ்வுலகத் தில் பசுவின்கனறு கடடும கட்டுததறியும, நெல முதலியவறறை யளக்குங்கருவியாகிய மரககாலும, புறறும, பலகையும், மணணு ம், கலலும இவைபோலவன பிறவும சிவகுறியேயாயிற்று. உண மையை ஆராயந்து பாாககு முணாசசியிலலாதவா எனறும ஒன றும உணராதவரோ யாவர். இவவிறைவனை வைவதும அவாக்கு வாழததேயாம. முன வனவாசகாலததில், அந்த அருசசுனன பாசுபதப்படைவேண்டித் தவத்திற்குச்சென்றிருந்தபோது அவ னிடுககண்களையுமபடி அவ்விறைவன் வேடவடிவததோடு வநது பொயபபோர் புரிநதகாலததில, அப்பாணடவா் நடுவன் கடவு ளென்றறிபாது வில்லாலடிதத அடியும், மதுரையிலதிருவாதவூரடி கள் பொருட்டுவா விடுத்த வைகைப் பெருக்கை யடைக்குமபடி

பிடுவிற்கும் சாக்கியார் ஆனாக வந்து அரிமர்த்தன் பாண்டிய ராஜனும் பட்டபிரம்படியும, சாக்கியர் கல்லடியும் அருச்சனையாகவே முடிந்தவன்றோ? உண்மை யறிந்த பெரியோர்கள தாய், தந்தை, உடன்பிறந்தார், மனைவி, மக்கள், சுற்றம், நட்பு, அயலார், பகைவா என்ற கூட்டந் தழுமைச்சேர்ந்தகாலத்தில், அக்கூட்டத்துள்ளாரை யெம்மவர் என்ற பந்தமினைவாற் பாராமல இவர்கள எம்மைப்பரிபாகப்படுத்திப் பிழைப்பிக்கவந்த சிவவடிவாகிய குருலிங்க சங்கமகோலத்துள்ளவர்களென்றே கொள்வார்கள். இக்கருத்தை அறுபத்து மூன்று நாயனமார்கள முதலியபெரியோர் சரிததிரத்தா லறிவீர்களாக. அவ்வேதாகமமுதலிய கலைகளும,நானும, விஷ்ணுமுதலிய எல்லாத்தேவருமஅவ்விறைவனது அனந்தசத்திகளுள ஒவ்வொன்றே யாவேம். இதறகு வேதாகமமே சாக்ஷி. அன்றி அனுபவத்தாலேயு மெளிதிலுணரலாம. இக்கருத்து, அடங்குவதும, அடக்குவதும, அடங்கிக கொள்வதும அடக்கிக் கொளவதும ஏன? எது நிமித்தம என்று நடு நிலைமையோடு ஒவ்வொரு வஸ்துவையும பற்றி விசாரித்தறிவோர்க்கு வெளிப்படும. கேளும முனிவர்களே! இவ்விடயத்தி லின்னம சொல்லப்புகுந்தா லெனனுயுள் போதாது அதுநிறக.

முனிவர்கட்குப பிரமன் இடைமருதுமான்மியங்கூறியது.

இனி இறைவனைப பூசிப்பவர்க்கு எவ்விடத்திலும, எககாலத்திலும எவ்வுருவத்திலும, எப்பெயராலும, தாம அறிந்த எவ்வகையாலும பூசிக்கலாம. இன்னவிடத்தி லிக்காலத்தி லிவ்வடிவத்தி லிப்பெயரா லிவ்வாறு பூசிக்கவேண்டுமெனனும நியமம வேண்டுவதில்லை ஏனெனில, உலகத்தின்கணுள்ள எல்லாவிடமும, எல்லாக காலமும, எல்லா வடிவமும, எல்லாப பெயரும், எல்லாத்தொழிலுமுடையா னவ்விறைவனே யன்றோ? எழுத்தின மணமறியாத வேடர் குடிபபிறந்த கண்ணப்பதேவர், எச்சின் மயங்கச செய்த திருமஞ்சனமும், சூடித் தந்ததிருப்பள்ளித்தாமமும, சுவைகண்டறிந்த வூனமுதும அவ்விறைவா மகிழ்ந்து கொண்டருளியவன்றோ? ஆகவே உண்மை அன்பே பூசையாவதன்றி வேறில்லை "அன்பிலுள்ளான் புறத்தானுடலாயுளான்-முனபினுள்ளான் முனிவர்க்கும் பிரானவன்-அன்பினுள்ளாகி யமருமரும்பொருள்-அன்பினுள்ளாரக்கே யணைதுணையாமே." என்ற மந்திரவிதிகாணது.

ஆயினும், சன்மார்க்கத்திற செய்த முழுப்புண்ணியர்க்கன்றி அத்திறம் வாயப்பதரிது. ஆகவே, புத்தடிமை செய்யமுயல்வார்க்கு என்றே அகசிவமுணர்ந்த பெரியோர் வகுத்தமைத்த இடம்,

காலம், உருவம், மந்திரம் செய்வனை முதலியன சிலவுள்ளன. அவற்றுள் உருவத்தினை முன்னுணர்த்தியவற்றைப் பின்னுணர்த்துகின்றாம் ஓ! அந்தணாளரே! கேண்மின்கள்.

அவ்வகண்டாகாரசிவத்தினிடத்தில் விளக்கொளியோற்பிரிவற்றிருந்த சிற்சத்தியினின்றும பராசத்தியார் வெளிப்பட்டனர். அப்பராசத்தி அனுக்கிரகரூபியாம். ஆதலால பத்தியானினைப் பவாகணினைத்தவண்ணம் காட்சிதரும். அப்பராசத்தியாா, குணங்குறியற்றெவற்றிற்கும காரணமுமாவர். இயற்கையறிவினா. நித்தமானவா. இச்சாஞானகிரியை வடிவாக வெளிப்படுவா. க்ஷரம=அவ்வியக்தம்=வெளிப்படாதது. அக்ஷரம=அமிர்தம=நாசமற்றது, இவ்விரண்டு வடிவமும அவர்தான யாவற்றையுமளித்ததாயாதலால உமையெனறும் கூறப்படுவா. சந்திரனுங கிரணமும பிரிவற்றிருந்தாற் போலும் அச்சிவசத்திகள பிரிவற்றுள்ளன. இவற்றை வேறுபிரித்தெண்ணுவோன் பாவியாம. பிரமன, விஷ்ணு, உருத்திரன, மகேசுரன, சதாசிவன என்னும பஞ்சகருத்தாக்களையும கட்டிலாககொண்டுவீற்றிருப்பா ஆன்மாக்களுளளக்கமலத்தில வீற்றிருப்பா, கோடிசூரியருதயமானாற்போலும பேரொளியுடையார், ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமுத்தியிரண்டிடத்துமுண்டாகும இச்சையையே பாசமாகவும், துன்பவினைகளையொழிப்பிக்குங குரோதத்தையே அங்குசமாகவுமுடையவா. அருளினாலே நமது பயத்தையொழிக்குங குறியுடைய கரத்தையும, வேண்டும வரத்தைத் தருங குறியுடைய கரத்தையும உடையவா. தத்துவங்களையுணருமுணர்ச்சி, சீவனாகிய தன்னையுணருமுணர்ச்சி, சிவத்தையுணருமுணர்ச்சிக்குங காரணமான சூரியன, சந்திரன், அக்கினி என்னுமுச்சுடராயுங கண்களாகவுடையவா. விஷயங்களைப்பற்றாத சுத்தசத்துவவராகமாகிய செவ்வண்ணமுடையதோயாப்பூந்துகிலுடையவர். அடியாா இச்சித்தவண்ண மருளும பெருந்தயாளு. காணக்கருதவினிய அழகின் பேருருவானவா. "பெருந்தனநாயகி" என்னும திருநாமமுடையாா. எப்பொருட்குந் தலைவி. எலலா வண்டங்களினுட்புறத்தும புறத்தும வீற்றிருப்பா. காயத்திரி தெய்வமாயச் சூரியனிதயத்தில அமர்ந்திருப்பவர். எவ்வகையணிகளுக்கும ஓரணியாயுள்ளவர். எண்ணிறந்த மந்திரங்களும தமவடிவமாகக்கொண்டவா. அம்மந்திரங்களே தாமிருக்கும பீடமாகவமைத்தவர். "சருவாங்கசுமங்கலை சருவவித்தியாகாரணி. சருவ ஞானங்குரை சிவஞானப்பிரதாயினி. சந்திரமண்டலவாசினி. நித்தியகலியாணி. நித்தியசுந்தரி. அமிர்தகிரணமுகமண்டலி, தயாரசபூரிதவிலாசலோசனி. ஜராமரணநிசநமௌக

திசை. ஸ்துதிப்பிரிய சுரோதஸ்திரி மதுரவாக்குவிநோதினி. நித்தியமாங்கலிய சங்கக்கிரீவை. ஆபீத குசவல்லி. பிரமாதி ஜகத்திருதாரவுதனை. பஞ்சதசாக்ஷரீமந்திராசசனாநுக்கிரகபதுமபாதா. சோடசாக்ஷரீ மந்திரமகாமூர்த்தி. சருவஜகன்மஹாமாதா. சருவைசுவரியகாரணி. மஹாராஜ்ஞை. மஹாதேவி சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹார, திரோபவாநுக்கிரகதாயினி. சர்வதந்திரேசுரி. சர்வயந்திரேசுவரி. சர்வமந்திரேசுவரி" என்று வேதங்களாற் றுதிக்கப்பட்டவர். திரிபுரை சுந்தரி யந்தரி சிந்துரப் - பரிபுரை நாரணியாம்பலவண்ணத்தி - பிருளபுரையீசைமனோன்மணியென்ன-வீருபலவாய நிற்குமாமாதுதானே" "தாளணிநூபுரஞ் செம்பட்டுடுத்தாளுடை, வாரணி கொங்கைமலர்க்கனலவாளிவில், ஏரணியங்குசபாசமெழில்முடி, காரணிமாமணிக்குண்டலக்காதிக்கே" "அவளையறியா வமரருமில்லை, யவளன்றிசெய்யுமருந்தவமில்லை, அவளன்றியைவராலாவதொன்றில்லை, அவளன்றியூர்புகுமாறறியேனே" என்றது மந்திரவாக்கியமும்.

இனி. இப்பராசத்தி நிலைமையை "பாகஞ்செய சத்திபுரி குமூலாளொடும் - பாகஞ்செய்தாங்கே பராசத்தியாய் நிற்கும் - ஆகஞ்செய்தாங்கே யடியவர் நாடொறும் - பாகஞ்செய்ஞானம் படர்கின்றகொம்பே." என மந்திரங்கூறியதால் அப்பெருந்தன்னாயகி (பிருஹத்குசாம்பா) உள்ளமாகிய தகராகாசத்தில் சுவயம்புவாகிய பரமசிவம், "மஹாலிங்கமூர்த்தி" என்ற திருநாமத்தோடும் யாமனைவரு முய்யும்படி சிவலிங்கமாக வெளிப்பட்டனர் ஆங்ஙனம் வெளிப்பட்ட க்ஷேத்திரந்தான் திருவிடைமருதூர். சிதம்பரத்துள்ள உலகுவடிவான விராட்புருடனுடைய இதயத்து வெளிப்பட்ட சிதாகாயமூர்த்தியாம். அவ்வாறன்றி அவ்வுலகையெல்லா மீன்ற அம்மையாகிய வுமாதேவியார் இதயமாகிய தகராகாயம் திருவிடைமருதூரென்று லதனினுமிது சிறந்ததாமன்றோ. அன்றியும் சிவபெருமான் சிதம்பர தலத்துள்ளே சித்ராகாயவடிவமாய் எழுந்தருளியிருப்பார். இந்தக்ஷேத்திரத்தில் மஹாலிங்கவடிவமாக வெழுந்தருளி யிருப்பர். அந்த காரணத்தினாலே மற்றைய திருப்பதிகளிற் கொண்டிருப்பதுபோல வேறுதிருநாமங்கொள்ளாது, இத்திருப்பதியில் "மஹாலிங்கம்" என்ற திருநாமஞ்சிறப்பாகக்கொண்டருளியது. இத்திருநாமம் மற்றெந்தத் திருப்பதியிலுமில்லை. இம்மஹாலிங்கப்பெருமான் என்று மொருபடித்தா யெழுந்தருளியிருந்து, பிரமனாதிய வென்னாலும் மற்றைய தேவர் முனிவர்களாலும் பூசிக்கப்படுவர். "இருணமலமொழிக்குமூக்கணிறையவன் குணமொன்றில்லான, பொருணிறைக்குணங்கட் கெல்லாம் பொருந்

துமாதார்மானை, அருள்சதாசிவனிற்லலான் ஆய்ந்திடுங் குறிவ் காரம, மருவிவன்குணத்தையாக்கிழவனாவகுத்தான்மனனே.” “வலத்தினிலென்னை அந்த, வாமத்தில அரியையமததித, தலததினி லுருத்திரபபோ ததனையரையளித்தியானெனைப், பலதது யுதநதை யாமநீர பாலதாதொழிலோமூனறும, நலபபடப்பெறறோ மும மை நயநதெமைப்பூசைசெய்மின.” எனறு, “பூசைசெய்திறநதை யனறு புண்ணியன உரைததான்மூவாக, ஈசனமுனசொனனவ ணணம இயமபுவனுஙகளுககு, நேசமாமுனிவீர்கேணமின ஙிமலி யை முன பூசிதது, ஆசையாலமகாலிஙகததைப பினபருசசிதத லவேணடும.” “ஏனெனில மகாலிஙகம முன சததியாதார்மாசத- தான வெளிவநததாலே சுயமபுவாம அநதலிஙகம” சிருட்டி,திதி, சஙகாரம, திரோபவம, அனுககிரகமெனனும் பஞசகிருததியஙக ளையுஞ் செயவதறகுப் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசசுரன, சதாசிவன் எனனும ஐநதுதலைவாகளுடைய தோறறததிறகும எ ழுவாயாக விருநதது. அனறியும, ஈசானம, தறபுருடம, அகோர ம, வாமதேவம, சத்தியோசாதம எனனும பஞசப பிரமஙகளும அமமகாலிஙகத்திறறுன தோனறின. இவற்றுள, ஈசானம், ஆதி யும மகததுமாயப பிரகிருதிககு அதிகாரியாய ஆனமாவைபபறறி நிற்கினறது அது மஹாலிஙகமெனனபபட்டு இமமூவுலகததுள் ள இலிங்கமூாததிகளெலலாந தோறறுமிடமாம தறபுருடம, அ வ்வியததததிற கதிகாரியாய முககுணமபறறி நிறகும. இதிலதரும முதலிய எடடு அஙகஙகளோடும கூடி புததிததததுவம பிறக்கும. அகோரம, அவவிலிஙகமூாததியிடமாக வூறறுமுறறிருககும வாம தேவம, அகஙகாரததததுவததிற் கதிகாரியாயிருககும. சத்தியோ சாதம, ஒளிபபிழமபாய மனமெனனுங தத்துவததிற கதிகாரியா யிருக்கும. இநத பஞசபிரமலிஙக மூாததிகளும இமமஹாலிஙகத தினுககு ஒருகூறாசததுளளே அமைந்துளளன. இப்பஞசமூாத திகளையும முபபூசிதத்வாகளுககு எலலாநனமையுமுணடாம நன மைக்கே விததது இவையாதலால, இவவுலகெலலாம தேவதேவரா கிய சிவபெருமானா பஞசமூாத்தவடிவமாம சூததரிகனபாவை யைக கயிறறாலாடடுவதுபோலும இறைவனும அறமபாவமென னுங கயிற்றால கட்டி யாடடுகினறனா. எவ்விடததுளள சிவகுறி யும இமமஹாலிஙகததுட்டோன்றியவே. இம்மூாததியை வழிபடு வோாககுத துக்கமெனபதொனறும எபபோது முண்டாகாது. இததிருப்பதியிலுளள அரும்பும சிறுகல்லும சிவமயமே யென்று பெரியோர் கூறுவர். அண்டததுளாகிய விபபூமி தனனு ளிம்மகா லிங்கத்தைககொண் டிருக்கினறது இவ்விடைமருதீச ரொப்பொரு ளுந்தாமேயாவர். இவ்வுண்மையையுளளவாறுணர்ந்தவன் பிறப்பு

இறபபு என்னுந துனபததுளென்றுமஅகப்படான. பொனமயமாகிய விப்பிரமாண்டமும், அதனுட்பாலிருககும் ஆண்பெண்ணென பிராணிகளும தோற்றமிட மிமமகாலிங்கமேயாம. பெருந்தன வலலிபாகனாகி, வெள்விடையேறி விரிபொற்சடையோன, அஙகணமலரோன அருண்மேனியானென, ஆளுடைநாயகி யமிலவுள வெளியில, நீள ஒளிககொழுந்தாய நின்றனன ஆதலின், வெருண நீர மரததின்கிளைகட்கெலலா மாயவாறுபோல இந்த மஹாலிஙகததை யருசசிததால நடப்பனவும நிற்பனவுமாகிய எலலாவுயிாததொகைகளும திருததியுறறுககிளாசசியை யடையும். இசசிவகுறியின பெருமையை மாயவன அறியான, வானவா அறியாா, ஆயிரமணிமுடிசசேடனும அறியான, சனகாதியோகியா தாமுமறியாா மயஙகும பிறபபின மானுடாறிவரோ, அருவமாய உருவமாய அருவுருவுமாய, முதல நடுமுடிவிலா முழுமுதலாகி, அறிவே மயமாய ஆருயிாககுயிராய தானுவாய ஆமாநத தமபரனமகிமையை, அவன ஒரு படைபபில அடஙகியதேவா, யாவாதாமஅறிவாா யாதுகாணகுவாகள. சதுாயுகமாயிரநதாடனனகொருபகல, என்பாிமாயுள் இலஙகு அரிக்கு ஒருபகல, அவ்வரி ஆயுள அரனுககு ஒருபகல, அவ்வரன ஆயுள ஈசனுககாமபகல, அவவீசன ஆயுள அருள சதாசிவன் பகல, ஆளுடையிறைவனுக்கு அளவொனறிலலே. ஆனால அளவுடை அமராகள் அறிவரோ? அவவிறைவன எழுநதருளிய இந்தததலததில வசிககும பசுபக்ஷி எறுமபீறுன எவ்வகை யுயிாகளும பிறபபிறப்பிலலாத சிவலோகவாசிகளான வுருததிரகணாதிபாகளே யாவாகள இநதததிருபபதியில வநதிறநதவாகள இந்திரன விஷ்ணு முதலிய தேவாகளாலும அடைதற்கு அருமையாகிய சிவலோகததை எளிதில அடைவாாகள மண்ணுககு மேல சுவர்ககம், அதறகுமேல சததியவுலகம, அதற்குமேல் விஷணுபதம, அதற்குமேலசிவலோகமாகியவுருததிரவுலகம. இஙகு வசிப்பவர்களும அவ்விடம்பெறறவழிதான அழிவினறிவாழவார்கள். அவ்வாறு உமாதேவியாருககுசிவபெருமான அனுககிரகிததிருககிறாா. ஆதலால் முனிவாகளே! பூருவபுண்ணிய பரிபாகமடைநத சுததானமாக்களாகிய சததிய பததியுடையவாகள இவவிடததில சிவபெருமான், மஹாதேவியாா, கணபதி, முருகபபிளளையாா, சணடேசப்பெருமான என்னுமபஞசமூாததிகளையும இயனறளவிலஉளளனபு பொருநத, பிறர்மதிககவென்றெண்ணாமல தாம உயய வேணடுமென்ற நல்லெண்ணததோடு பூசிததுககடைத்தேறுவாகள என்று சொல்லிப பிரமதேவாமததியார்ச்சனப்பெருமானைவணங்கி அருளவிடை பெற்றுத் தமதுலகமே போயினா.

கேளும் முனிவர்களே? சிவபெருமான், மெய்யன்பர் பாவனை வசப்பட்டவர் "மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடு வாழ்வார்" என்ற வேதவிதி சத்தியம். அன்பு வழி அறியாத மன்மதன் இட்ட தாமரைப்பூ, முல்லைப்பூ, மாம்பூ, அசோகம்பூ, நீலப்பூ என்னும் ஐந்து வகைப்பூவும் பாணமாகி முடிவில் அந்த மன்மதனுயிருக்கு உலையாய் நின்றன. இன்றும் அவன் அனங்கனாகி யொழிந்தான். அன்பின் வழிநின்ற சாக்கியர் இட்ட கல்லே மலராகி அவரை என்றும் அழிவற்ற வின்பத்தையுடைய சிவலோகத்தேறப்பண்ணிற்று. ஆதலால் அடியார் மனக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானைத் திருவெண்காடர் இரவும் பகலும் மறவாத நேசம் வைத்துப் பூசித்து வாணிபத்தின் மிக்கச்சிறந்து கற்புக்கரசியாகிய தமது மனைவியாரோடு பெருஞ்செல்வராய் வாழ்ந்துவருநாளில், அவர்க்கு வயது முப்பத்தைந்தாக அதுவரையும் மக்கட்பேறில்லாமையால், மனத்துட் சிறிது வருத்தங்கொண்டு, "படைப்புப்பலபடைத்துப்பலரோடுண்ணு, முடைப்பெருஞ்செல்வராயினுமிடைப்படக், குறுகுறுநடந்து சிறுகைநீட்டி, யிட்டுந் தொட்டுங் கௌவியுந்துழந்து, நெய்யுடையடிசின் மெய்படவிதிர்த்து, மயக்குறுமக்களையில்லோர், பயக்குறவில்லாதாம் வாழுநாளே" என்று சிந்தித்து, பின் ஒருவாறு தேறித்தமது குறையைத் தம்மை யாளாகவுடைய திருவிடைமருதூருடையாருக்கு விண்ணப்பித்துப் பலவகைத் தானமுதலிய செய்கடனை நிறைவேற்றி வந்தனர்.

சிவசருமர் சரித்திரம்.

யுககாலத்தில், பிரமாமுதல் சிறுபுல்லீறாகிய வுயிர்கள் தோறும் நிறைந்து நின்று அவ்வவர்க்கும் புவனபோகங்களை யூட்டுவிக்கும் அம்மையப்பராகத் திருவிடைமருதூரிலமர்ந்த அருளாளர் திருவெண்காடர் விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்மேற்று அவர்க்குத் தாம் முன் அனுக்கிரகித்த திருந்தபடி அருள்செய்யவென்று கருணைவைத்தார். அப்போது, அந்த மஹாக்ஷேத்திரத்தில் தம்மை மறவாதுள்ளன்போடும் வழிபட்டு வரும் "முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவார்" ஆகிய ஆதிசைவரும், நால்வேதங் கரைகண்டவரும், ஆகமப்பெருங்கடல் கடந்த தோணி போல்வாரும், சகல சாத்திரங்கட்கும் கருவூலம்போன்ற வரும், நல்லொழுக்கமே வடிவான்வரும், சிவபத்தி அடியார் பத்தியன்றி மற்றொன்று மறியாதவருமாகிய சிவசருமனென்னும் அந்தணர் குலமணியானவர், கற்புக்கரசியும், அழகுக்கு அணிகலமுமான சுசீலையென்னும் மனைவியாரோடும் இல்லறம் வழுவாது நடத்திக்காலங்கடோறும் பெருந்தன நாயகியாரையும், அவரையிடம் பிரியா மகாலிங்கநாதரையும் விதிப்படி

அருச்சித்துவரும் நியமம்பூண்டவர் தமது பெருஞ்செல்வத்தையெல்லாம் அச்செல்வம்பெற்ற பயனென்று சிவார்ச்சனைக்கும் அடியார் மகேச்சுர பூசைக்குமாக்கிவந்தனர். இங்ஙன மொழுகுநாளில், அவர் அன்பினிலைமையை யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்துவாராய எல்லாமுடைய பெருமான் அவர் செல்வத்தினைப் பூரணைகழித்த சந்திரன் கலைபோலச்செய்யத் திருவுளம் வைத்தலும், அதுவும் புலாலுண்பார் தவம்போலாயிற்று. அங்ஙனமாயும் சிவசருமர் தம்முள்ளன்பும் ஊக்கமும் குறைவின்றி மேன்மேலும் பெருகிவரவோர்நாள் உதய காலத்து மனைவியாரைநோக்கி, நல்லவளே! இன்று சிவார்ச்சனைக்குரிய வுபகரணங்கள் சேகரித்திடுதி என்ன, அவ்வம்மையார் வணங்கி, என்னிறைவரே! குழந்தைகட்காக எடுத்துவைத்த சிலபண்டங்களிருக்கின்றன. அவற்றைக்கொண்டு இன்றைக்குச் சிவபூசைமுடிக்கலாமென்றார். அதுகேட்ட சிவசருமரும் மனக்களிப்போடு அவ்வுபகரணங்கொண்டு கோயிலையடைந்து வழக்கப்படி திருமஞ்சன நிவேதன முதலியவற்றை முடித்து, அடியார் பூசைசெய்யும்படி மனைக்குத் திரும்புகாலையில், மதியார்ச்சுனப் பெருமான் பசியால் பீடிக்கப்பட்ட ஒருவிருத்தவேதியராகிவந்து சிவசருமரை நோக்கிப் பசிக்கன்னமிடுதியோ என்ன, அவர் அவ்வேதியரை மனைக்கழைக்க, ஐயா மனைபோமளவும் பசிபொறுக்கலாற்றேனென்னச், சிவசருமர் அவ்விடத்திற்றானே அவ்விருத்த வேதியரைஉண்டிமுதலியவற்றாலுபசரித்தார். அவ்வளவில் அந்தவிருத்தர் நூற்றுவர்க்காம்படி சேகரித்திருந்த வெல்லாவற்றையும் தாமொருவரே யுண்டிளைப்பாறி மறைந்தார். சிவசருமர் உடனே கடவுளென்றறிந்து பேரானந்தமடைந்து, மருதவாணரைப்பலகாற்பணிந்து துதித்தாடிப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில், பரிசனர் வந்து சிவனடியார் பலர் மனையிற்பசியோடு வருந்திக்காத்திருக்கின்றனரென்னத் திடுக்கிட்டு மனைக்குப்போதலும் மனைவியார் கண்டு, தலைவரே நிவேதனமான சிவப்பிரசாதமெங்கே, அடியார் பலர் பசியோடு வருந்திக்காத்திருக்கின்றனரே யெனக்கேட்டுச் சிவசருமர், பெண்ணே நிவேதன வமுது மருதவாணருக்கே யோக்கியமானதாயிற்று என, அக்குறிப்பை யுணர்ந்த அக்குலமகள் ஏதோ இதுவோர் சிவலீலையாக விருக்கின்றது, எல்லாம் பொறுத்தறிவோம் இப்போது சிவனடியார்கள் பசியாற்றும் வகை தேடுவதே முறையென்றெண்ணி, உடனே கணவரைப்பார்த்து, என்னையுடையவரே! நாமும் குழந்தைகளும் பட்டினியிருக்கினு மிருக்கலாம் வந்த சிவனடியவர்கள் பசித்திருப்பது முறையல்ல; இவ்விடத்து மறுபடியும் சமைப்பதற்கும் வேறு உபகரணங்களில்லை. காலமோ பகலுக்கு அதிகரித்து விட்டது. ஆதலால் இந்த மங்கலியத்தையாவது மாறி வந்தவிலைப்பொருள் கொண்டு

அமுதுபடி கறியமுது முதலியவற்றைச் சேகரித்துவந்தால், அடியவர் பூசை செய்யலாமென்று தங்கழுத்திலிருந்த தைக் கழற்றிக்கொடுக்க, சிவசருமா வாங்கிச்சென்று, அவ்வாறே வேண்டுவனவற்றைத் தரக்கொண்ட அவ்வம்மை மறுபடி பாகஞ்செய்து, அடியவரை யமுதூட்டி யுபசரித்துச் செலுத்தித் தாமுமக்களு முண்டவ்விரவு சிவதரிசனஞ்செய்து வழக்கப்படி சயனித்திருந்தார்கள். உதயகாலத்தில் துயிலுணர்ந்த சுசீலையாரும் சிவசருமரும், எழுந்து சிவத்தியானஞ்செய்து முடித்து இன்றைக்கு என்செய்வோமென்று சிந்தித்திருக்கையில், கற்பின் கிழத்தியாகிய அச்சுசீலையம்மையார் கொழுநர் பக்கம் வந்து, ஐயரே!! நமது ஆண்டவர் "வேண்டுவார் வேண்டிற்றாயும் விண்ணவராம்" அன்றோ? அவரிடத்து ஏன்? தேவரீருக்குள்ள குறைகளைக் கூறலாகாதென்னச் சிவசருமரும், நல்லது ஆலயத்துப் போவதற்கு வெறுங்கையாலெப்படி கூடுமென, அவ்வம்மையார் கேட்டு, எம்பெருமான் இன்றைய பூசைக்கு வேண்டுவன குறைவில்லை கொண்டுசெல்லலாம் என்றுசொல்ல, உடனே யெழுந்து காலைக்கடனைக் கழித்து, நித்தியஞ் செய்யுமான்மார்த்த பூசை, நீக்கடன் நிறைவேற்றி ஆலயம்போய் நியமப்படி மீருத்தவாணரையும், பெருந்தனநாயகியையும், திருமஞ்சனம், அருச்சனை, நிவேதனமுதலியவற்றால் குறைவறப் பூசித்துத் துதித்து வணங்கி வழிபட்டு, நிவேதனமான, அன்னம் வியஞ்சனம் அபூபவருக்கம் முதலியவைகளை அடியார்களுக்கு ஆம்படி தமது திருமனையிற் சேர்ப்பிக்கப் பரிசாரகர்கட்குத் திட்டஞ்செய்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தியானத்தி லிருந்தார்.

இருக்கையில், அப்பரிசாரகர்கள் அவற்றைத் திருமடப்பள்ளியில் வைத்து விட்டுத் தங்களுச்சிக்கடன் முடிக்கும்படி அவ்வாலயத் தருகுள்ள கருணியாமிர்த தீர்த்தத்திற்குப் போயினர். அப்போது, மீருத்தவாணர் முன்போல ஓர் விருத்தவேதியர் வடிவாய்ப் பசித்துவரக்கண்ட சிவசருமரும் பெருங்களிப்புடனெதிர்சென்று பசரித்தழைத்து வந்து திருவடி விளக்கிப் பாதோதகமுட்கொண்டு பூசித்து, ஒருபீடத்திருக்கப்பண்ணிப் பரிகலந் திருத்திவைத்து நிவேதனப் பிரசாத வமுதுபடைக்க, அன்றும் அவ்வமுதுமுதலியவற்றுள் சிறிதும் மீதியாகாதபடி முற்றும் புசித்தருளிக் கைகால் சுத்திசெய்து, ஓரிடத்திருந்து இளைப்பாறுபவராய் வீற்றிருந்தருளினர். அங்ஙன மிருக்க, இறைவராகிய அந்தணர் பெருந்தகை, மனைவியார் வேண்டுகோளால் செல்வத்தை விரும்பிக் கேட்கும்படி எதிர் நிற்கும் சிவசருமர் கருத்தை யுணர்ந்து, வேள்வியில் அவியமுதுண்ணுமவர் அன்பமுதுண்டமையால் அச்சிவசருமருக்குப் பெருஞ்செல்வமளிக்கத் திருவுளத்தடைத்து, ஐய சிவசரு

மரோ! அந்தணர்களாகிய சிவன் அடியார் அநேகர் உமது மாளிகைக்கண்ணே பசித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் மனம் புலர்ந்து செல்வார்களானால் உமதுபிதிரர்யாவரும் நரகமடைவர்; ஆதலால் விரைவாக மனைக்குச் சென்று அவர்களை உபசரித்தனுப்புமென்று சொல்லி அங்ஙனே மறைந்தருளினார்.

மறையவே சிவசருமர், தாயைப்பிரிந்த விளங்கன்றுபோற்றுடித்துப் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சித்துப் பின் தெளிந்தெழுந்து, அரசே! ஐயா! கருணாலயா! என்னையுமோர்பொருளாகக்கொண்டெழுந்தருளிவந்து, நிவேதித்திட்ட சிறு பொருளைப் பேரன்பமுதாக அமுது செய்தருளிய தேவரீர் இவ்வண்ணம் என்னை வருந்தும்படிவிட்டுப் பிரிந்துபோவதும் அறமோ! அருளோ? என்செய்கேன் என்செய்கேனென்று ஆராமையால் அரற்றிப் பலவாறு துதித்து, ஆண்டவரைப் பூசிக்கப் பெற்ற பேற்றினும் களித்தாடிப் பரவசராயப் பின்தெளிந்து, மனைக்குச் செல்லும்படியிறைவரிட்ட கட்டளையை மறுக்கவஞ்சி, பெருமான் சந்நிதியிற் பலமுறை பணிந்து எழுந்து விடைபெற்றுத் துணிந்து மனைக்குச் செல்லலுற்றனர். அத்தருணத்தில் முன் நிவேதனப் பிரசாதத்தைத் திருமடப்பள்ளியில் வைத்து, மாத்தியானிகஞ் செய்யச்சென்ற பரிசாரகர்கள் வந்து பார்க்கத் தாம்வைத்த பதார்த்தங்களொன்றுமின்றி வெறும் பாத்திரங்களேயிருக்கக்கண்டு பயந்து சிவனடியவர்கள் பசியோடு காத்திருப்பார்களே என்செய்வோம் என்றஞ்சி, வெளிவிட்டுச் சொல்லமாட்டாதவர்களாய், யாரெடுத்தனர், யார்புசித்தனர், ஏதாயிற்று என்று எண்ணியெண்ணி ஒன்றுந் தோன்றாமல் கலக்கமுற்று வேறுவழி காணாதவர்களாய்ச் சிவசருமருக்கு விண்ணப்பித்தனர். அது கேட்ட சிவசருமர் நடந்த உண்மையைச் சிறிதும் வெளிப்படுத்த மனமில்லாதவராய் ஒன்று மறியாதவர்போல, சிவலீலைக்கு நாம் என்செய்வோமென்று சொல்லி அவர்களையழைத்துக்கொண்டு வருகையில், மனைக்கண்ணே சிவனடியவர்களும், அறக்கிழத்தியாரும், மக்களும் பசியோடுகாத்திருப்பார்களே என்செய்வது, பெருமான் திருவுளம்போலாக என்று சிந்தித்து மெல்லமெல்லச் செல்லலுற்றனர். இவர் செய்தியிதுவாக.

முன்னே இச்சிவசருமனார் அடியவரோடு அமுதுகொள்ளும்படி மனைக்குப்போகவென்று கட்டளையிட்டு மறைந்த மருதப்பெருமானார், தாம் சிவசருமராகவும், * பிரமதகணத்தலைவர்கள் பரிசாரகர்களாகவும் திருவுருவந் தரித்து நிவேதனப் பிரசாதங்களை வழக்கப்படி பாத்திரங்களிலெடுப்பித்துக்கொண்டு, இவர் வருதற்கு முன்னே இவர் மனைக்கேகி, சுசீலையம்மையார் கையிலளித்துச் சிவனடியவர்களை அமுது செய்யப் பரிகலந்திருத்தியிடம் பண்ணுவி

தோ வருகின்றேனென்று போக்குக்காட்டி மறைந்துவிட்டனர். சுசீலையாரும் உண்மையாகத் தம் கணவர் தாம் எழுந்தருளினவரென்றெண்ணி, வழக்கப்படி இடம்பெறத் திருத்திவைத்துத் தமது கணவனார் வரவை யெதிர்பார்த்துத் தலைக்கடைக்கு முன்னுக்குமாக ஆடை நெய்வோன் குழல்போலுலாவி நின்றனர்.

அத்தருணத்தில், அடியவரை அமுது செய்விக்கும் வகை என்னவென்ற சிந்தையோடு பரிசாரகர் புடைசூழ்ந்துவர மெல்ல மனையருகே செல்லும் சிவசருமரை அவர் தருமபத்தினியார் நோக்கி, இதோ வருகின்றேனென மகேசுர பூசைக்குப் பரிகலந்திருத்தியென்று சிவநிவேதனப் பிரசாதங்கொடுத்துச் சென்றெவ்வளவு நேரமாயிற்று, அடியவரனைவரும் பசித்திருக்கின்றாரோவென்ற தம்மில்லுறைக்கிழத்தியார் சொற்கேட்டுப் பெருவியப்படைந்துள்ளே சென்று பார்க்கையில் கோயிலில் விருத்த வேதியருக்குத் தாம் அமுது செய்வித்த பதார்த்தங்களினும் எண்மடங்கதிகமான சுவை, மணம் அளவு முதலியவற்றுற் சிறந்த அறுசுவை யுண்டி வகைகளிருக்கக் கண்டு, இது நம்மையடிமையாகவுடைய இடைமருதவாணர் நமக்கருளிச்செய்ததாகுமென அவ்வரலாற்றை மனைவியார்க்குத் தெரியவுரைத்தருளி, அப்பிரசாதத்தினை மருதவாணராகவே கருதிப் பூசித்து மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து பெருங்களிப்போடு சிவனடியவர்களை யுண்பித்துப் பசிதீர்த்தனுப்பிச் சேடப்பிரசாதத்தினைத் தாம் மனைவிமக்கள் சுற்றம் பரிஜனர் முதலியவர்களுடன் உண்டு பெருமகிழ்வுகொண்டு, இறைவர் தமக்கருளிய வருளப்பாட்டினையெண்ணியெண்ணியேமாப்புற்றிருந்தார். வடமீனினுஞ் சிறந்த கற்புடைய அவர் மனைவி சுசீலையார் பெண்பாலாகலின் இங்ஙனம் அருள் செய்த பெருமான் சிறிது பொருள் அனுக்கிரகிக்கலாகாதோவென்றெண்ணி மௌனத்திருந்தனர். இங்ஙனமிருக்க

வழக்கப்படி அன்றிரவு கழிந்து விடியற்காலமாகுந் தருணத்தில் சிவசருமர் கனவிலும் அவர் மனைவி சுசீலையார் கனவிலும் விருத்த வேதியராயெழுந்தருளி, நம்பால் மிகுந்த பேரன்புடையீர் கோயிலருகான காருணியாமிர்த தீர்த்தக் கரையின் கீழண்டையுள்ள வில்வமரத்தடியில் நாம் ஒரு குழந்தை வடிவமாகவிருப்போம். நம்மை நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மகவில்லாமல் வருந்தி அருந்தவம்பல செய்யும் திருவெண்காடர் என்னும் வசியகுலமணியொருவருண்டு. அவர் நம்மிடத்தில் மெய்யன்புடையார் அவருக்கு நம்மைக்கொடுத்து நம்மளவு பொன்பெற்று நும் வறுமை தீர்ந்து இருமையின்பமும் அடைமின்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதுகேட்டுச் சிவசருமர் துயிலி

ட்ட புழுப்போற் றுடிதுடித்து, பிரம விஷ்ணுக்களும் வேதமும் பெறுதற்கரிய பெரும் பொருளாகிய எம்பெருமானைக் கொடுத்தோ பொன்னைப் பெற்று யாம் உயிர்தரித்து வாழ்வது; இதனினும் தீப்பாய்ந்தேனும், கங்கை பாய்ந்தேனும், வரைபாய்ந்தேனும், விடமுண்டேனும் உயிர்துறத்தல் இன்பமாம்போலும். எங்ஙனம் துணிந்து எம்பெருமானைக் கொடுப்போம் சீசீ!! இச்சமுசாரம் சவிகெட்டது. என்னைச்சுட்டாலும் தீராது. கொடிது கொடிது. வறுமை தீவினையாலானது என்பதுண்மையே. இவ்வுலகத்திலென்னும்மாற்றுப் பழிப்பைத்துக்கு ஏதுவான இக்காரியஞ் செய்யத் தோலோதோல நான் உடன்படேன். என்னிறைவனே! இவ்வறுமைபால் யான் இன்றே அழியினும் அழிக என்றார். அது கேட்டுப் பெருமான், ஓ உத்தம வேதிய உமது நிலைமையும் மனைவியின் திறமும் யாமுணர்வோம். உங்களை இவ்விழுக்குக் காரியந் தொடங்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதல்ல நமது கருத்து; முன்னொருகாலத்தில் நமது தோழனான குபேரன் மானுடப்பிறப்பையடையும்படி நேரிட்டது. அப்போது நாமவனுக்குப் புதல்வனாக வருவோமென்று அநுக்கிரகித்திருந்தோம். ஆதலால் அவ்வாறு நிறைவேற்றுங்காலமிதுவாக நேர்ந்தபடியால் இங்ஙனம் உம்மை ஏவினோம். அன்றி வேறல்ல. அக்குபேரன்தான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துத் திருவெண்காடனென்னும் வேளாண் வசியன். அவனுக்கு மெய்ஞ்ஞான நிலைமை அநுக்கிரகித்து நாம் எப்போதும்போல் மறைந்துவிடுவோம். அக்காலத்தில் உமக்குக் குடும்பத்தோடு முத்தியளிப்போம். நீர் ஒன்றற்கும் அஞ்சாது யாம் சொல்லியவண்ணம் செய்யுமென்றருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

உடனே சிவசருமா விழித்தெழுந்து அற்புதமும் ஆனந்தமுமுடையவராய்ப் படுக்கைவிட்டு நீங்கித் திருநீறணிந்து சிவத்தியானஞ் செய்து பெருஞ்சிந்தையோடு திரும்பினார். அதற்குமுன்னே தானே கணவனார் கண்ட கனவையே கண்டாண்டெழுந்து அவர் விழிப்பையெதிர்பார்த்திருந்த சுசீலையம்மையார் வணங்கித் தங்கனவைக் கொழுநரோடு கூற, அவர் தாங்கண்டதையுங் கூறி இருவரும் அச்சமுந் துன்பமுமுடையவர்களாய் முன்பின் தோன்றாது கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சுசீலையம்மையார் "வறியாரிருமையறியார்" என்ற மந்திரவாக்கியம் உண்மையே சீசீ!! வறுமைகெட்டது. இவ்வறுமைக் கொடுமையாலன்றோ நம்மையுடைய பெருமானிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்யவும், அதனைத் தீர்க்கும் வழியாக ஆண்டவன் இவ்வண்ணம் கட்டளையிடவும் நேரிட்டது. "அட்டுண்பாரிட்டுண்பார்" என்ற தமிழ்வேதமொழி பொய்யல்லவே. நாம் அவ்வறுமைக்கஞ்சுவானேன், இவ்வண்ணம் குலதெய்

வத்தை விற்று அடாப்பழி சுமப்பானேன் *"சதையை விற்று சங்கடந்தீரவது" என்றவலத்து அழுந்திய அவரது நிலைமை நோக்கிக் கொழுநராகிய சிவசருமர, பெண்ணே நீகூறிய துண்மையே, நமது வினைப்பயன குறித்தே மருதவாணரிவ்வண்ணம அருளசெய்தார். ஆனால நாமசிவாஞ்ஞையைததடுககலாமா? பிரமவிஷ்ணுககளே தடுககமாட்டாரகளென்றால நாம செய்யததக்க தென்னிருககின்றது. இறைவனாணையை மறுப்பதற்கு வேதமுமஞ்சி நிற்கின்றது. விதியிலலை ஆகையால நீ இங்குததானே நலலெண்ணத்தோடிரு, நானபோயவருகிறேனென்றார். அதுகேட்டவ்வம்மை மனம பதைபதைதது, எமபெருமானே! தேவரீர கட்டளைப்படியிருககககடவேனெயொழியமறுதது ரைககககடவனல்லன.எவ்வாறாயினுமாக அடியேனைத தேவரீர உடன வருமபடி கடடளையிட்டருளவேணடும. மூவராலும அறியொண்ணாத மூர்ததி எமபோல் வாரபிறப்பிறப்பை யொழிககும் பெருங்கருணையால் தாம் ஓர் மானுடக குழவியாவரோல வளாககும தவபபேறு எனககிலலையாயினும தேவரீர அடிமையானவெனககுப் பார்ககுந்தவப்பேறுமிலலையாவதுமரபோ? என்று இருகணணீருஞ்சோரவிண்ணப்பிததுநின்றார். அதுகண்டசைவவேதியமணி,மனமிரங்கிப்பெண்ணே உனகருததிதுவாயின விரைநது வருகவென்ன, தமபதிகளிருவரும்மனைகடநது சென்று ஆலயமபுகுநது வழககப்படி பெருநதனநாயகியாரையும மருதவாணரையும் பணிநது வலம் வந்து தொழுது, இறைவா கடடளையையெண்ணி, காருணியாமிர்த தீர்த்தத்தினகீழ்பாலவநதனர். அஙகே சததியநதழைததுததயைமலாநதுசைவமணமவீசி அன்புதுளிதது உபகாரமபலித்து இன்பப்பழுதத சிவனடியார் திருககூட்டமபோலததழைததுப பூத்து மணநது தேனறுளித்துக கரயததுப் பழுததிருககும சூதம, பனசம, நாளிகேரம, பூகம, நாரதம, சமபீரம, குருநதம, குரவஙகம, குருககததி,பாடலம், புன்னாகம, வகுளம, மநதாரம, சமபகம, பாரிசாதமமுதலிய விருக்ஷஙகள் நெருஙகி, முலலை, மாதவி, முதலிய கொடிகளசைய இளநதென்றலவீசப புளினததடஙகடோறு மனனமுலாவ மயில, குயில், கிளி, சகோரம, சககிரவாகம், வணடான முதலிய பறவைகள் பாடியுமாடியுஙகளிததுததிரிய,விநதிரனது நநதவனமும நாணுமபடி வீறறிருககுஙகோயிலுயயான வனததுள் இளங்குழந்தை அழுகுரல கேட்க, அச்சத்தோடும அன்போடும் விரைநதுகுரல்வழிச்சென்று, குருவருள் மந்திரவழிச சிவததைக் காணும் பரிபாகிகளைபபோல, வேதமும பிரமனும விஷ்ணுவும

*தசை, சசையெனமருவிறறு.

துதிக்க, இந்திரன்முதலியதேவர் பூமழை பொழிந்து கவரிகுடை முதலிய பணிமாற, கைலைக் கல்லாலமரமொத்ததோர் வில்வமரத்தடியில், மந்திர பீடமன்ன மணமலரணைமேல் பெரியரிற் பெரியோன் சிறுமகவாய் வீற்றிருக்கக்கண்டனர்.

சிவபெருமான் மகவாக எழுந்தருளியது.

கண்டளவில் அப்பொதுவாகிய பார்வையாற்றானே பெருந்தவக்கொழுந்தாராகிய தம்பதிகளிருவரும் தம்மைக்கண்டிலர். பேரழகன் வடிவாகிய காந்தம் அவர் நெஞ்சமென்னு மிரும்பைக் கவர்ந்து தன் வசஞ்செய்தது. என்றால் மற்றைய அவயவங்களின் அழகினை யெவ்வாறு தனித்தனி கண்டுரைக்கவல்லார்கள். அவ்வவ்வயவங்களுக்கு உவமை கூறத்தக்க பொருள் யாவை? ஒப்பநோக்கக் காலமேது? இடமேது? ஐயோ! முன்னமே மறைமொழியானது, "நித்தமணாளர் நிரம்பவழகியர் சித்தத்திருப்பா லன்னே யென்னும்" என்று வாளாங்கு விட்டதே. இனி அத்திருவங்க அழகினைத்தனித்தனி ஆராய்ந்து வருணிக்கத்துணியும் வன்கண்ணர் யாரோ? நாம் அறியோம். சந்நிதிப்படுமுன்னே குளிரையொழிக்குஞ் செந்நெருப்புப்போலும், சமுகத்தைக் குறுக நினைக்குமுன்னமே மனத்திட்பத்தை யொழிக்குந் திறங்கண்டன்றோ "நீராயுருக்கியென் னாருயிராய் நின்றானை" என்றது அருட்டிருவாசகம். ஆகவே இத்தம்பதிகள் கருணைவடிவைக் காணும்வரையில் அவர்கள் நெஞ்சக்கரணம் தலைகாட்டி நின்றதே ஆச்சரியம்! அவர்கள் முன்செய்த நல்வினைப் பயத்தாலதுவரையிலவர்கள்மனம் இரும்புருவந்தரித்தவாறுபோலும். அங்ஙனம் சிறுபொழுது தம்மை மறந்திருந்த சிவசருமா தெளிந்து, அத்தெய்வக்குழவியை விரைந்தாவலோடு மெடுத்து மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து மெய்ப்பயன் பலவகையாலும் பெற்றாராய் ஐயனே! அரசே! அழகின் பயனே! அறிவானந்தமே! அற்புதப்பேறே! அருட்கருவூலமே! அரும்பெரும் பொருளே! ஆசைப் பேரெல்லையே! அமுதப் பிரவாகமே! அன்பின் பிழம்பே! ஆருயிர் நிலயமே! ஆக்கவிளைவே! அண்ணலே! அப்பா! வென்று நாத்தடித்துக் குழறி அழைத்தாற்றிக் கண்களிலன்பு நீர்பெருக வெடுத்துச் சென்று, நினைவற்றுத் தம்பம்போனின்ற மனைவிகையிற் கொடுத்தார். அவ்வளவில் அவ்வம்மையார் நினைவெழ வெழுந்தணைத்துக் கண்ணுற்றி நெடிதுயிர்த்து மோந்தள்ளி முத்தங்கொண்டு, அன்பின்மிகுதியால் தனங்களிற் பால்சுரப்ப வூட்டுதலும், ஐயா உண்பாய்போ லபிநயித்தார். அபிநயித்தலும் கலிகெட வந்த கற்பகமே! ஐயா! கண்ணுக்கினியானே! காதற்பெருக்கானே! எண்ணுக்கரியானே! எங்கட் கெளியானே! பண்ணுக்குப்பண்ணானே! பார்வைக்கோர் பார்வையனே! மண்ணுக்குவாழ்வானே! மாதவமே

ஆதரவே! என்று சீராட்டித் தங்கணவனை நோக்கி, எம்பெருமா
னே! நாம்பெற்றகுழவி யாகாமல் நம்பாற்குழவியாகிய வித்தெய்வ
மணியைப் பிரிந்து முயிர்தரிக்குமோ, இவ்வுலகத்து வேறுவாழ்
வும் வேண்டுமோ, இம்மகவைக் கண்டாலென்னெஞ்சு முருகுமே
யாஞ் லென்னெஞ்சுமாத்திரம் கன்னெஞ்சா? ஓகோ பிரிவு கொடி
து! ஆதலாலிக்குழந்தையைப் பிறர் ஒருவர்க்குங் கொடுக்கவென்
மனமியையாது, பொருள் வேண்டில் நீர் வேறுவகையிற் பெற்று
யலுவீராக, யாம் நம்மனைக் கிப்போது செல்வேம் என்று எடுத்து
ப்போகலாயினார். அவ்வாறுபோகையில் சிவானுக்கிரகத்தால்
போகுந் திசையிதுவென்றறியாமற் சென்று திருவிடைமருதுக்
குக் கிழக்கின் கண்ணிருக்காவந்ததாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம்
வந்து ஓர் முகூர்த்தப்போதில் சோர்ந்து பசிதாகத்தா லிளைப்
பினையடைந்து அங்கோர் மனைப்புறமடுத்ததோர் ஆராமத்தினைய
டைந்தார். அவ்விடத்து இனிய குழைத்தழைகளைப் பரப்பி அதில்
தங்கையிலிருந்த தெய்வக்குழந்தையைக் கிடத்தி அக்குழவியை
யே பார்த்தவண்ணமா யிளைப்பாறியிருந்தார் அவர்கணவராகி
ய சிவசருமரும் அவர் மக்களும் நிழல்போற் சென்றவ்விடமடை
ந்தயர்வுயிர்த்திருந்தனர் கேளும் முனிவர்களே! இவ்வேதியர்
மனைவி யில்லஞ்சேரவெண்ணிச் சென்றும், அடைந்தது கடவுள்
கட்டளையின்படி காவிரிப்பூம் பட்டினம். சிவனாணையை யாவரால்
கடக்கமுடியும் "ஒன்றை நினைக்கின் அதுவொழிந்திட்டொன்றாகும்"
என்பது முதுவோர்மொழியன்றோ என்றப்பால் உபமன்னியர்
சொல்லத்தொடங்கினார்.

திருவெண்காடர் மகப்பேற்றுக் கதைத்திறம்.

முனிவர்களே! இஃதிப்படி யிருக்க, திருவெண்காடர் நா
டோறும் "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த மக்கட்பே
றல்லபிற" என்ற முதுவர் மொழியைப் பலகாலுஞ் சிந்தித்துருகி
கித் தம்மை யுடையார் பூசையையும் அடியவர் பூசையையும் வழு
வாது நடத்தி வாணிபத்தால் வளம் பெருக்கிவருகையில், அவர்
மனைவியார் அச்செல்வங்கண்டு மகவில்லா வறுமை குறித்துத் தங்
கணவர்பால் குறைகூறி வருந்துவார். ஆகவே அன்றிரவில் அவ்
விருவர் கனவினும், திருவிடைமருதுடைய பெருமான் சைவ
விருத்த வேதியராக எழுந்தருளி, மகவு வேண்டிப் பெருந்த
வம் புரியும் மாதவத்தீர்காள்! இனிவருந்துத லொழிமின்,
உங்களுக்குச் சிறந்தவிப் பிறப்பில் கருவிருந்து வந்திப் பெறும்
புத்திரப் பேறில்லையாயினும், நோவாது பெறத்தக்கதோர் பிள்
ளைப் பேறுண்டு. எங்ஙனமெனில், நாளையதினத்தில் உங்கள் மனைப்
புறத்திருக்கும் ஆராமத்துச் செல்வீர்களாயின் அவ்விடத்திற் சிவ

சருமரென்றும் சுசீலையம்மையென்றும் பெயருடைய ஆதிசைவதம்பதிகளிருப்பார்கள். அவர்களில் அச்சுசீலையம்மையார் கரத்தில் மிக இளையதோர் ஆண்குழவியிருக்கும், அவர்களை உபசாரத்தோடு அழைத்து வந்து பூசித்து ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிப்பித்து அவர்கள் மனங்களிக்கச் செய்தால் அவ்வம்மை அக்குழவியைத் தருவள். பின்பு நீங்கள், அக்குழவியை ஒருதுலையிலிட்டு, அவ்வளவு பொன்னை நிறுத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்வீர்களாக. அதைப்பொருள் கொடுத்துப் பெற்றபிள்ளையென்றெண்ணவேண்டா. உங்கள்தவத்துப் பாவனை முதிர்ச்சியால் அருளகொடுத்த பிள்ளையாக நினைமின்கள், அது கருவிருந்து பெற்றதேயாம். அக்குழவியே உங்களுக்கு இம்மை மறுமை வீடுதரும் சுபுத்திரா ஞவான நாமகரணமுதலிய கருமங்கள உங்கள குலமுறைப்படி நடத்திக் கொளுங்கள். என்று கூறி மறைந்தனா.

திருவெண்காடர் மனைவியாா சிவசருமா மனைவியார்பால மகவைப்பெற்றது.

உடனே அவ்விருவரும துயிலுணாநதெழுந்து கைகால சுத்திசெய்து ஆசமனித்துத் திருவெண்ணீறு தரித்து சிவத்தியானஞ்செய்து ஒருவர்கொருவா கண்ட கனவு கூறியொப்பிட்டுபேரானந்த மடைந்தவாகளாய்த திருவருளை நினைதது ஆராமையோடும வெண்காடர் தந்தாயிடஞ் சென்று கனவுகூற அவாகேட்டாநந்தத்தோடு பினபு அனைவரும விடியும நாழிகை யெணணிக கொணடிருந்தார்கள. அபபோது சூரியனும உதயமாக, ஆகாயநதெளிந்தது. சுகந்தமாகவிளந்தென்றல்வீசிறறு. பறவைகள் இனியஒலித்தன. வேதமுழுககமுழஙகிறறு. மஙகலவாத்திய மியமபின. யாவர்க்கும் மனததில காரணமினறி ஊககம, மகிழச்சி, சிவத்தியான முதலிய வுண்டாயின. வலத்தோள வலககண் துடித்தன பூமழை பொழிந்தன. இநதநறகுறிகளைககணடவெண்காடனாகளிப்புறறு நித்தியமமுடிததுசசிவாாச்சனைசெய்துவந்த அடியார்களையும் வேதியர்களையும பூசித்து மனைவியாரோடுதம்மனைப்புறககடைப பாங்கராகிய ஆராமத்துட் சென்றா. செலலலும அங்கு சோடையுறறிருந்த தம்பதிகளிருவரையுங குழவியோடிருககக்கண்டவுடனே மருதாருடைய பெருமானும் பெருமாட்டியுமாக வெண்ணி அருகுசென்று வணங்கி யினிய மொழிகளைக் கூறியுபசரித்தாகள். அவ்விருவரு மிகமனங்களித்துச் சோடையெல்லாம், அவர்களின்சொல்லாற்றணிந்து, இன்பகிலையராயினர்.

அப்போது, திருவருளாணையால், அச்சுசீலையாரென்னும் பார்ப்பினியார் கருத்துத் திரிபுற்றுள்ளங்களிந்து களிப்போடு திரு

திருவெண்காடர் மனைவியார் சிவசருமர் மனைவியார்பால் மகவைப்பெற்றது.

வெண்காட்டடிகள் புனனியாராகிய சிவகலையம்மையாரைநோக்கி, அம்மே! நீர்மிக நலலூராகவிருக்கின்றீர், இககுழவியோ தெயவக் குழவி, அழகும், அருளுந் திரண்டொருவடிவானது; இதையெங கணவா யார்ககோ பொருளாசையாற் கொடுகக விருககினறனர்; ஆதலால நீர இதை உமமுடையமகவுபோல வளர்ப்பீராயின, உம க்கு எலலா நனமையும செலவமும பெருகும. நான வேண்டும போது வந்து பாாதது என கலியாறுவேன. எனசொல்லிமறுதீர். இது இனி எனமகவல்ல நுமமகவேயெனறு அவா கையிற்கொடு த்தார். உடனே சிவகலைத்தாயும தாங்கண்ட கனவு நனவாக முடி யக்கண்டு பேராசையும அச்சமும கொண்டு, கண்களில ஆனநத நீரபொழிய விருகையு மேற்று வாஙகியவளவில தனஙகளினின றும் அனபு பாலாகப் பெருகக் குழவிவடிவாகிய பெரியபெருமா னுககு ஊட்டலும, முனதாயனூா ஊட்டிய மாவடுவுங கீரையும், இளையான்குடிமாறனூரூட்டிய முளைநெல்லமுதும, கண்ணப்பதே வரூட்டிய எச்சில ஊனஅமுதும உண்ட அனபுக்கெளியாா அரு வருப்பரோ? உண்டருளி, அழுகைதீாநது பசியாறினமை காட்டி னா். சுசீலையாரும சிவசருமருஙகண்டு களிததாாகள். உடனே சிவசருமர், வேறுஞாபகந்தோனறத திடுக்கிட்டு, நாம கணடதென வென்ன? இபபோது நமது இலலககிழததிசெயத காரியமென்ன? வேளாண்மை சிறநத திருவெண்காடாககனறோ இககுழவியுரிய து? எனறு சிறுபோது சிந்திததது, அஙஙனே தெளிவுற்றுச் சிவலீலை எவ்வாறுமோ முழுவதுஞ செலலசசெலலபபாாப்போம என் றுள்ளடக்கிககொண்டிருந்தாா. இவ்வதிசயமெலலாம், அரு கிலிருநது பாாதத திருவெண்காடடடிகளாா திருவருளையெணணி யுடல் பூரித்துப புளகமபோாபபச்சிறிதுபோது, கமபிததுத் தம் பித்து நின்று பேரானநதத்தா லொன்றுந் தோனறாது பினதெளி வுற்றுச் சிவசருமனாநோககி, ஆனநதநீர்பெருகப பேரனபோடும் எம்மையரே எனனசிநதிககினறீா, எனனையாணட மருதவாணா் திருவருளாலன்றோ வுமமை நானிங்குப்பெறறேன. தேவரீா் எங் குடிக்கலிதீர்த்த கருணையாளரனறோ? இது வுமது திருமாளிகை யேயாம், எழுந்தருளுமென றுபசரிததாா. சிவகலையமமையாரும் சுசீலையாரைநோககி, அமமே அஞசவேணடுவதின்று நீர்கட்டளை யிட்டவண்ண மிககுழவியைக் காப்பேன். சிவானுககிரகததால் கிடைத்த விம்மகவு என்மகவேயாம். நீர் யாதோரையமும கொ ள்ளவேண்டாம் யானும், இம்மகவும, இமமாளிகையும, எங்கள் செல்வமும் உம்மதே. இதில்சந்தேகம் இல்லை. தேவரீா் எம் மை எவ்வகையானும் ஆண்டுகொள்ளலாம் என்றாா். அப்போ து சிவசருமர் இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு, நமதுஇறைவர் கனவிற்

குறித்தருளிய திருவெண்காடரிவரோபோலும் என்று திருவருள் தோற்றுவிக்க வெண்ணிநின்றார்.

அப்பால், சிவகலையம்மையார் தங்கையிலிருந்த அற்புதமகவைத் தங்கணவர்கையிற்கொடுப்ப, அவர் வாங்கி "மக்கண்மெய்தீண்ட லுடற்கின்பம்" என்ற மெய்ப்பயனை நுகர்ந்து, சொல்லின் முடிவாக விளங்கி யின்பம் பரவிக் கொந்தளமாகிய சிகழிகை முடித்த திருமுடியையும், தேய்பிறையின் குறைவறுத்த அருட்டிருமுகத்தையும், நீறணிக்காப்பணிந்த திருநுதலையும், இருளறுக்கு மொளிக்குமொளியாக விளங்குந் திருவிழியையும், உலகுயிர்ப்ப வுயிர்க்குங் குமிழநாசியையும், மறைமணம் வீசும் பவளவாயையும், இசைவிளங்க விளங்குந்தோடணிகாதையும், உயிர்களைப் புரந்த குறிதிகழ் மணிகண்டத்தையும், போகமார்த்த பொன்னனையாளைத் தழுவப் புகழெனப் பரந்தமார்பையும், திசைபோற்றல் திரண்ட தோளையும், வள்ளன்மைமலர்ந்த மலர்த்திருக்கைகளையும், வையந் திகழப்பெற்றமருக்கள்வயிற்றையும் சிந்திப்பரியவுந்திச்சுழியையும் கண்கவர்கடியையும், கவின்பெறுதொடையையும், முன்னுறநீண்ட முழங்கழலையும், கோமளமாகித், தாமரைமலர்ந்த செம்மைபழுத்துத், திருவெலாங்கனிந்து, சொல்லளவா நலமென்னென்றசைநீராயுருக்கிப், பேராசைபெருக்கி, ஆதாரமாகி, அமுதாயணையப், போதாரெய்யவப் புதுநலமவிளைத்துக், கண்ணங்கவர்ந்து, மரணந்தவிர்த்து, மீதானத்துமின்னென்னத்திசழுந்து, காணமகரிதாய்க் காணற்கினிதாயக், காதமணக்குமமெல்லியகுழகின நல்லடிமலரையும், இன்னதெனவொண்ணுபின்னழகினையும், தனித்தனிநோக்கா துநோக்கிச் சிவயோகிகள்மௌனவின்பத்துமூழ்குமாறுபோல இன்பவெள்ளத்துணமூழ்கினார். இங்கே இத்திருவெண்காடனார் தம்மைமறந்தனர், தந்நிலையறிந்திலர், மெய்ம்மை தெரிந்திலர் பொய்ம்மையொன்றறியார், அச்சேயழகினை யிவருண்டாரோ? அச்சேயின் அழகிவரையுண்டபடியோ? அறியேம் சற்றுப்பொறுத்து இவருலகுமுகமாயினார் அது திருவருள் திருப்பியவாறேபோலும் அங்ஙனே கண்ணெற்றி மாப்பிணைத்து சசிமோந்து எச்சின்மயங்காமையுள்ளிழுத்தங்கொண்டங் குமிழ்ங்குமாகவாசையிழுத்தலைப்பவுள்ளமூசலாடவோவா வுவகை வெள்ளந்திளைத்துப்பலகால் புதிதுப்புதிதாகநோக்கிநோக்கிக்களைந்துகளைந்து புலவுண்ணென்றிச சொல்வண்ணமறியாது, மூகரே போல, வேகநாயகனுக்கியதம்மைந்தனை மீட்டுந் தம்மனைவியார்கரத் தளித்துச், சிவசருமரையும் அவர்மனைவி சுசீலையாரையும் உபசரித்தழைத்துச்சென்று அவர்களை ஆதனத்திருத்தித் திருவடிவிளக்கிய ருச்சித்து ஆடையாபரணங்களாலவரைப்புனைந்துமீட்டும் பலபடியாலும் பூசித்து நேசித்துத், தந்திருமகனைத்தொட்டிலி லப்போ

தே கிடைத்தப் பொன்னாலு மணியாலும் புனைந்து, ஊரும், ஒக்க லும், நட்டாரும், உற்றாரும், அயலாரும், அடியாரும், அறிஞரு மாக விச்செய்திகேட்டுக் களிப்பிற்காணவந்தார்க்கெல்லாம ஒகை சிறப்பப் பொன்மணியாடைபூண உண்டி யாவுமளித்துபசரித்து, இரவலர் யாரக்கும் தம்பண்டாரந்திறந்து மிடிகெட நிதிமழை சொரிந்து மகவிழாக்கொண்டாடினார். மங்கலியமாதர் யாரும வா ழ்த்தினர். வேதியர் பூவும பொரியும அக்ஷதையுந்தூவி மறைவழி பல்லாண்டுபாடினார். மங்கலவாத்தியமுழங்கின. கணிகையர் நடித் தனர். சூதர் மாகதர் வந்தியர் புகழ்ந்தனர். அன்றவ்வூர் முழுவ தும மகிழ்ச்சிதாங்கிப பெருவிழாக்கொண்டாடிற்று

திருவெண்காடர் புத்திரோச்சவங் கொண்டாடல

அத்தருணத்தில, திருவருளாணையால மறையவர் கேளாதவ ண்ணம, ஓ! சிவசருமரே! திருவெண்காடரே! உங்களுக்கு கனவி லிட்டகட்டளைப்படி சீக்கிரத்தில முடிக்கக் கடவீர்களென்று, ஓர அசரீரி வாக்குண்டாகவே, சிவசருமர் அதைக்கேட்டசசத்தோ டும, இருக்குமொழிகளாற றுதித்தார். திருவெண்காடர் செட்டு அன்பும ஆர்வமையும மேலிட, எமபெருமானே! மகவுபெற்றமகி ழ்ச்சியின் மயக்காமை கருணையாற செயவகை தெரிவித்து உய வகைசெய்யும பேரருளாளனே போற்றி, யாவைக்கு மூலமே போற்றி, முதலு முடிவுமிலலாதாயபோற்றி, மண், நீர், தீ, காற்று, வெளி, மதி, ஞாயிறு, இயமானனுமான வெண்வ கை வடிவாம அரசே போற்றி, ஆதாரமொன்றின்றியே யாவை க்குமாதாரமாகும அமுதமேபோற்றி, பிறப்பிறப்பிலாத பிஞ்ஞக னேபோற்றி, குறிகுண மிலாத குணக்குன்றமே போற்றி, யோகி யர்யோகத்து ஒளியேபோற்றி, அவர்களுணர்ச்சியேபோற்றி, மெய அறிவு இன்பவடிவர்போற்றி, பிரமமேபோற்றி, பரமனேபோற்றி, பெரியவபோற்றி, அரியவபோற்றி, பொனவண்ணபோற்றி, பூத நாதனேபோற்றி, அங்கணபோற்றி, அனைத்துலகுமாயபோற்றி, உயிர்க்குயிரான வத்தமர்போற்றி, பூரணபோற்றி, புண்ணியர் போற்றி, ஆரணபோற்றி, அற்புதர்போற்றி, தேவர்களபுகழுமதேவ னேபோற்றி, மூவர்களபோற்றும முதல்வனேபோற்றி, தத்துவ போற்றி, தயாநிதிபோற்றி, வித்தகபோற்றி, வேதியபோற்றி, கண் ணுதலேபோற்றி, கனகண்ணேபோற்றி, எண்ணுதற்கு எட்டா ரசனேபோற்றி, அம்மையேபோற்றி, அப்பனேபோற்றி, அம்பி கை பங்குடையயனே போற்றி, வஞ்சகரறியாமாமணிபோற்றி, நெஞ்சகத்து ஆசை நிறைத்தாய்போற்றி, காதலாபோற்றி, காவ லாபோற்றி, தேசனேபோற்றி, செல்வனேபோற்றி, நேசனே போற்றி, நித்தனேபோற்றி, எண்ணியவண்ணம் இசைவித்தாய

போற்றி, புண்ணியம்பழுத்த புராணனேபோற்றி, போற்றிபோற்றி புராதனபோற்றி, போற்றிபோற்றி புராந்தகபோற்றி, போற்றிபோற்றி புயங்கபோற்றி, போற்றிபோற்றி புனிதனேபோற்றியென நாத்தழுதழுக்கத் துதித்து மெய்ப்புளகமரும்ப வியர்த்து நெக்குருகி கண்ணீர் வாரப்பலகாற்பணிந்து தொழுது ஆடிப்பாடி அவலமறுத்தாராயினார்.

அப்பால் திருவெண்காடர், புதியதோர்மணித்துலை தருவித்து மந்திரமுறையாற் புனிதஞ்செய்து பூசித்துச் சாந்தி வினைமுடித்து, மெல்லியஅணையையோர் தட்டிற்பரப்பி, அதன்மேற் றம்பெறலரும் பேறாகிய தெய்வக்குழந்தையைக் கிடத்தி, மற்றொருதட்டிற் பொன்னும் மணியும் பெய்வாராயினார். அப்போது சிவானுக்கிரகத்தால் பொன்னிடுந் தட்டு மேலெழுந்தே நிற்கக்குழவியிருந்ததட்டு நிலத்திற்றாழ்ந்து கிடந்தது. இது நியாயமே, சிவபெருமான அடியவர்களனபு மேலேறமேலேறத் தாமதற்குள் ளடங்கியே நிற்றல் என்றுமுள்ள வியல்புவழக்குத்தானே. முன் அமர்நீதிப் பெருந்தகையாரிட்ட பொன்னின்றட்டிற்குக் கோவணக்கள்வராகிய ஐயரிட்ட கோவணத்தட்டு தாழ்ந்தேகிடந்ததன்றோ. அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட யாவரும், மனமருண்டு இஃதோர்தெய்வக்குழவியோ? சிவனருளோ? சிவபெருமானே யிவ்வடிவொடு வந்தவாரோ? திருவெண்காடர் புண்ணியமோ? வென்றுதத்தமக்குத் தோன்றியவாறு கூறினர்.

சிவசருமர், அவ்வாச்சரியத்தைக்கண்டுள்ளத் தச்சமிகவடைந்து துலைவலம்வந் தஞ்சலிசெய்து எதிர்நின்று, இடைமருதுடைய எந்தைபிரானே! அடியேன் பொருளவிழைவாற் றேவரீரக்கடிமைப்பட்டவாறன்றே, திருவடித்தொண்டுக்கன்றோ ஆசையுற்றடிமைபூண்டது. அங்ஙனமாகத் தேவரீர் திருவுளமிருந்தவா றென்னையறியேன்? என்னைச் செல்வக்களிமயக்கில் வீழ்த்தவோ? அல்லது, இவன்செய்தது புறத்தொண்டுதானே, அதற்குக் கூலிப்பயனிவ்வளவிற்றாகவென்று பொன்னைச்கொடுத்துப்புறந்தள்ளவோ? எத்திறத்து மிப்பொன்னால் நான் அபராதியேயாவேன். என்குடும்பப் பாதுகாப்பினுக்காகப் பொன்னளிக்கத்தேவரீர்க்குத்திருவுளமாயின் அளவைகடந்த பொன்னைக்கொடுப்பினயானென்செய்யக்கடவேன். இப்பொன்னைப்பாதுகாத்தற்கே எனவாழ்நாள் முழுதுமர்யவிடின் உயவகைபினனேது? அதுவுமன்றிக்கண்டார்யாவரும், இவ்வேதியனமாயம்வல்லன்கொல்லோ! பொருளவிழைவால், இப்புண்ணியவடிவரான திருவெண்காடரை வஞ்சிப்பான் சிறிது செய்தபடியோ வென்ன நினைக்கவுமன்றோ ஏதுவாயிற்று. ஆகவே எம்பெருமான் கருணையேழையேனை யுயவிக்கவென்றிருப்ப

துண்மையாயினிததுலைத தட்டிவவளவிற சமனிலையடைகவென்று மநதிராக்ஷதை யிறைநதுவணஙகினா. அஙஙனே துலைததட்டு திருவருளாணையாற சமனிலைபெறறது பூமழைபொழிநதது தேவதுநதுமி முழஙகிறறு. அஙகுநினற சராசரவுயிரனைததும அனபு பெருகிக குதுகுதுப்புறறன. அடியவாயாரும ஹரஹரமுழககஞ செயதனா திருவெணகாடா, சிவசருமரைப பலகாறபணிநது பரவிநினறனா சிவசருமரும அருளுனனித தமமை மறநதவராய நினறனா அப்போது, சிவனாணையால, "ஓசிவசருமரே! உமமைச் செலவமயககிலாழ்ததவெனறலல இஙஙனமசெயதது. இததிருவெணகாடா பொருளமுறறும அறததோடுமீடடப்பபடடது. அதனைப பெறறகுரிய கலம நீா ஆதலால இஙஙனம செயவிததனம. அஞசலிா, அஞசலிா இனறுதொட்டுப பதினனெண டெலலைகழிநத தினதது நீரும உமது குடுமபமும நமது பததததியினறிவாழநதிருககப பெறுவீாகள. கவலொழிமின. இபபொனனைககொணடு இனி இடைமருதடைமின" எனறோா அசரீரிவாககு உணடாயது அதுகேட்டஙகிருநதாா யாவருமகடலொலிநாணஹரஹர முழககஞசெயதாாகள சிவசருமாமனததவலமறநதுபபலகாலிறைவனைப பணிநது துதிததனா. திருவெணகாடா மீட்டுமசிவசருமரை வணஙகினா சிவசருமா அதுகணடஞசி அவாவணஙகுமுனதாம அவாககஞசலிசெயது தழுவிககொணடனா அனறு அககாவிரிபபூமபட்டின முழுவதும கைலைலககமே போனறது முனிவாகளே! இதனாறகடவுட டிறம அனபளவனறிப பொருளளவலல வெனபது வெளிபபடுகினறமை அறிமின.

இஙஙனம விலைவரமபறியாத மணியைமகவாகபபெறறவெண காட்டடிகள துலைநினறுமகவையெடுததணைதது, மிச்சிலபோககததககபொருளுகளாறகணமிசசிலபோககி, இருககைசேர்ந்து, பொருளகளையெலலாம திருவிடை மருதூரிலிருககுமசிவசருமாதிருமாளிகைககுபபரிசனாரால பொதிசெயதனுப்புவிததுப பின, அறமைப பொழுதே நனனாளாகத தமமைநதாககுத திருநாமஞ சாததககருதி அஙகிருநத முதியோரையும சிவனடியாரையும சிவசருமரையும வினவுலும சிவகிருபையால அனைவருளளததும ஒருபடிததாய "மருதவாணன்" எனததிருநாமஞ சாததவெனறு, திருவெணகாடா கருததுபபோறறேனற, அதனைச் சிவசருமர், அருளேவலான் முநதி, மருதவாணன எனறு நாமகரணஞ செயகவென, அனைவரும வியப்படைநது, யான கருதியதிது, யான கருதியதிதுவென்று கூறிககளிததனா. உடனே வேணடுமபகரணஙகளைத் தருவித்துச சிவசருமரே புரோகித உரிமை கொணடு வேதாகம விதிபபடி தேவபூசை ஓமததீககடன சாநதிவினைமுடிதது, பிளளைப்பெரு

மாணுக்கு "மருதவாணன்" என்று திருநாமஞ் சாத்தினர். மறைமுழக்கமும் மங்கலதூரிய முழக்கமும் மலிந்தன. நற்சகுனம் பலவும் தோன்றின. திருவெண்காடர் மிக மனங் களித்து வேதியர் முதலாயினார்க்குப் பொன், அணி, ஆடை, நெல், மணி, ஆனிரை, விளைநிலம் முதலாயின வெறுப்பக் கொடுத்து, இரவலர்க்குப் பெருநிதி வழங்கிச், சிவனடியவர், அந்தணர், ஒக்கல், நட்பினர் முதலியோரையும் ஏழைகண் முதலிய பலவுயிரையும் உண்டி முதலியவற்றால் நன்றுபசரித்துப் பிறவிப்பெரும்பயன் கொண்டார். அங்குவந்திருந்தார் யாவரும் திருவெண்காடரையும் அவர் மைந்தரையும் பன்முகத்தாலும் வாயாரவாழ்த்தித் தத்தமிடஞ் சென்றனர்.

சிவசருமர் திருவிடைமருதூரடைந்து இருத்தல்

அப்பால் சிவசருமர் விருந்துண்டு அன்று கழிந்து மறுநாள் போய மற்றை நாட் காலையிலே திருவருட் கட்டளையின்படி திருவிடைமருதூருக்குச் செல்லவேண்டிய தங்கருத்தைத் திருவெண்காடர்க்குக் குறிப்பிக்க, அவரும் அவ்வேதிய மணியை நன்றுகப் பூசித்துப் பொற்றேர் செய்து அவரையும் அவர்பன்னியையும் மக்களையுமேற்றிப், பரிவாரஞ்சூழச் சென்று நெடுந்தூரம் வழிவிட்டு, அவர் கட்டளையால் தம்மனைக்கு மீண்டனர். தேரேறிச் செல்லுந் தம்பதிகள் அருளாணையைக் கடப்பதற்கஞ்சித் தெய்வக் குழவியைத் திருவெண்காடர்க்குக் கொடுத்து வந்தாராகளாயினும், அன்பிழுத்தவர்களை யலைக்க, மருதவாண! மருதப்ப! மகாலிங்க! மத்தியார்ச்சுன! மாணிக்க வள்ளலே! மைந்தனே! மணியே! வாழ்வளிக்க வந்த பெருவாழ்வே! மருந்தே! அப்பா! ஐயா! என அழைத்தழைத்து வருந்தி முன்செல்லக்காலெழாது திரும்பித் திரும்பிச் சிறிது தூரம் பார்த்தபடி சென்று, அப்பால் முழுவதும் பிரிவாற்றாமைத்துயரால் விழுங்கப் பட்டாராய்த் தம் வசஞ் சிறிது மின்றித்தேரிற் சாய்ந்தனர். அதுகண்டு அவர்கள் மக்கள் வருந்தவே தேர்ப்பாகன் தேரை நிறுத்தி அவர்களுக்குச் சைத்தியோபசாரம் செய்து களைதெளிவித்தலும், விழித்தெழுவோர் ஐய! மருதவாண, என்றெழுந்தார்கள். அப்போது அன்பரன்புக்கெளிய பெருமான் கருணையால் அம்மருதவாணப் போந்த திருக்குழவி வடிவமொன்றெடுத்து இவர்கள் கவலையறத்தேரினொருபுறத்தி லவர்கள் மைந்தர்களோடிருக்கக்கண்டு, துணுக்குற்றுக் குழந்தையை வாரியெடுத்து அணைத்துச்சி மோந்து ஐயனே! எவ்வாறு வந்தனை எவ்வாறுவந்தனை? அப்பா! உன்னைப் பிரிந்தாற்றுவேமோ என்று அன்பினாலுருகிக் கதறித் தேரை விரைவாக நடத்திக்கொண்டுவருகையில், அத்தம்பதிகட்கு அருளாணை

யின்படி, தேர் வேகத்தாற் சுழுத்தியொன்றுந்தோன்ற, தேர் திருவி டைமருதூர் அடைந்து திருமாளிகை வாய்தலைச்சேர்ந்தது. சேர்த லும் அவர்கள் மயக்கமொழிந்து, அணைத்திருந்த குழந்தையாகிய ம ருதவாணரைப் பார்க்கையில் அம்மாயக்குழவி காணாதாக, திடுக் கிட்டு உடல் பதைக்க, ஐயோ! அணைத்திருந்த குழந்தையே தாயி னன்றோ! தேர் வேகத்தால் யாம் உறங்கி விழுந்தபோது தவறிக் கீழே விழுந்ததோ? அல்லது குழவி வந்தது போற் கனவு தான் கண்டன மோ? யாரேனும் கொண்டு போயினரோ? என்று துடிதுடித்து ஒன்றுந் தோன்றாது மயங்கினின்று, கண்ட புன்மரமும் உருகும்படி வருந்தி நிற்கையில், சிவசருமர் ஒருவாறு தெளிந்து தம்மனைவியார் முகநோக்கிப் பெண்ணே நாம் வீணே வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிங் கிருப்பதிற் பயனில்லை, நீ உன் மக்களை வைத்துக்கொண்டு உடை யவர் அருள்செய்த செல்வ மிகுதியாயிருப்பதால் அதிதிபூசை தவ றாது நிறைவேற்றி வருதி நான் காவிரிப்பூம் பட்டினஞ் சென்று, நமது அற்புதக் குழந்தையிருக்கப் பார்த்து வருகிறேன் பார்க்க நேரிடாவிட்டால் தேகத்தை யொழித்து விடுகிறேன் என்று கூறி னர் அது கேட்ட அச்சுசீலையார், முன்னினும் மிக வருந்தி, எம்பெ ருமானே! தேவரீரைப் பிரிந்தால், இம்மக்களும் செல்வமும் என்ன செய்யும், நீர் பிரியுமுன் என்னுயிர்தான் பிரியும், ஆதலால் தேவ ரீருக்கு அடியேனைப்பற்றிய கவலை யொழிந்துபோம் என்றார். அதற்குச் சிவசருமர் சொல்வகையொன்றும் தோற்றாதவராய் மயங்கினின்றார்.

அங்கே காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அத்தெய்வக்குழவி, கண் ணிமைபோற் காத்திருக்கும் சிவகலையம்மையாருக்கும் திருவெண் காடருக்கும் பலவிங்கிதங்களைக் காட்டிக் களிப்பித்திருந்தது. இங்ஙனமிருக்க, அக்குழந்தையாளவாகத் திருவெண்காடர் நிறுத் துச் சிவசருமருக்குக் கொடுத்த திரவியம் மூன்று தினமாகப் பண் டியில் திருவிடைமருதூருக்கு வந்துகொண்டிருந்தவன்றோ, அன் று ஏனையமுற்றும் மெய்காவலரோடு வந்து சிவசருமர் மனைக்கண் சேர்ந்தன. ஆகவே, அம்மெய்காவலர் கூட்டத்துள் இறைவர் கட் டளையால் அச்சேவகர்கள் வேடமாக வந்திருந்த கணாதிபர் ஒருவர் ஓர் கவளிகையையுந் திருவெண்காடர் எழுதியவருக்கு ஓர் ஓலைமுடங் கலையும் சிவசருமருக்குக் கொடுத்திசை வழியே போவாரோடும் போயினர். பின் சிவசருமர் அவ்வோலை முடங்கலை நிமிர்த்து வாசித்து அதனுள் மருதவாணப் பேரிளங்குழவி சுகத்தி லங்கே பலவிளையாடல் செய்திருக்கும் செய்தியும் இவரது பிரிவாற்றாமை யகல அக்குழவி திருவடிவமாகவமைக்கப்பட்டபொற்படம் ஒன் றனுப்பியமையுந் திருவெண்காடர் குறித்தெழுதிய வண்ணமிருக்க

க்கண்டு, மிகுமகிழ் சிறந்தெழுந்து கூத்தாடி உடனே அக்கவளி கைக் கட்டவிழ்த்து நோக்குதலும், அதில் தெய்வக்குழவியைமெய்மமையிற் கண்டவாறுகண்டு, அவலமற்றவராயத் தம்மனைவியாருக்குங்காட்டிப் பெண்ணே! இனி நாம் குழவியின்பொருட்டு வருந்துவதுமுறைமையல்ல.சிவபெருமான் ஆணையை வேதம், அரி பிரமர், இந்திராதி தேவரும் கடக்கவல்லாரல்லர். நாம் கடக்கவல்லமோ? ஆளுடையார் திருவுள்ளம் அத்தெய்வக் குழவி திருவெண்காடர் பாலிருக்கவேபோலும். நீயே நினைத்துப்பார் கோயில் நந்தவனத்திலக்குழந்தையைக் கண்டெடுத்த நீ உன்னிருப்பிடங் கொண்டுபோகவென்று, என சொற்கடந்தோடினையன்றோ? சிவலீலை எவ்விதமாக முடிந்தது? திசை கெட்டுச்சென்றுநெடுங்காதத்திருக்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து, முன்பின் அறியாத அத்திருவெண்காடர் மனைப்புறத்தோட்டத்தை யடைந்தாய். அம்மட்டிலோ? இன்னுமொன்று விசாரித்து அறியாமல் வலிய அத்திருவெண்காடர் மனைவியார் சிவகலையம்மையார் கையில் நீயே கொடுத்து,உன்பிள்ளையாக வளர்க்கக்கடவை யென்றும் சொல்லினை. அதுநிற்க, இந்தப்பட்டத்தைப் பார்த்தனையோ? இவ்வாறு இவ்வுலகத்தில் சாதாரணமாய யாவரால் எழுதக்கூடும். இதுமானுடரால் எழுதப்பட்டதன்று. நமது ஆசையும் ஆராமையுமகண்டு அக்குழந்தை வடிவம் அமையக்கட்வுளே யிப்பட்டத்தையும் நீட்டுவித்தனுப்பிய வாறு போலும். ஆதலால், நாம் நமது ஆசைதணிய வித்திருவுருப்பட்டத்தை யுபசரித்து நமது மற்றையநாளைக் குருவருளானைப்படிகழிக்கக்கடவேம் என்று மனைவியாரைத் தேற்றினார்

உண்மையேயன்றோ? * "மைப்படியுங் கண்ணுளுந் தானுங் கச்சிமயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன்றில்லான் - ஒப்புடையனல்ல னொருவனல்லனோ ரூரனல்லனோருவமனில்லி,-யப்படியனவ்வுருவ னவ்வண்ணத்தானவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா, லிப்படியனிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்தனிவ னிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொணாதே." என்றதனாறேமனைமொழி அப்பால் அதுகேட்ட கற்பரசியாகிய அவ்வம்மையாரும் இஃதுண்மையாமென்று எண்ணித் துயரமாறினார். அதுமுதல்சிவசருமா அத்திருப்பட்டத்தையலங்கரித்தத்தோகூடத்தமைத்துக் காலங்கடோறுமமக்குங்கடவுட்கும் செய்யுமஅன்பும்,அச்சமுமபொருந்தவுபசரித்

* மைப்படியுங் கண்ணுளுந் தானுங் கச்சிமயானத்தான் வார்சடையானென்னினல்லா - னொப்புடையனல்ல னொருவனல்லனோரூரனல்ல னோருவமனில்லி - யப்படியுமந்நிறமுமவ்வண்ணமுமவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லா லிப்படியனிந்நிறத்தனிவ்வண்ணத்தனிவனிறைவனென்றெழுதிக் காட்டொணாதே என்பதூஉம பாடம்

து, தங்கள் நியமப்படி சிவபூசை, பிதிர்க்கடன், அடியவர் அர்ச்சனை, வேதாகமமோதல், சுற்றந்தழுவல், பலவுயிரோம்பல், ஏனைய வேள்விமுதலிய நித்தநைமித்திகங்களைக் குறைவற நடத்தி வந்தனர். முனிவர்களே! இவர் முத்தியடைந்த செய்தி பின்னும் கூறுவோம். இனித் திருவெண்காடர் செய்தி கூறுவோமென்று ஸ்ரீ உபமன்னிய பகவான் அப்பால் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அருட்குழவிப்பெருமான் திருவிளையாடல்.

அந்தணரே! அப்பால் திருவெண்காடரும் அவர் மனைவியாரும் தமது அருமைமைந்தனை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்து வருகையில், குழவி, முகங்கவிழ்ந்து செங்கீரையாடிப், பின்னிருந்து சப்பாணிகொட்டிப், பெருது பெற்றார்க்குப் பேரானந்தம் விளைத்தது. பெற்றோர்கள் தக்ககாலத்து அன்னப்பிராசனமுதலிய கருமங்களை நடத்தி, குழவிப்பெருமானுக்கு உச்சிச்சூழியமுஞ் சுட்டியுஞ்சாத்தி, காதிற் குதம்பை புனைந்து, மார்பிலைம்படைத்தாலி முத்துவடம் விளங்க அரையிற் பொற்சிறுமணி கட்டிக், கையிற் கடகமும் பவளமும் பொன்மணியுமாகக்கோத்தணிந்து, சிறுவிரன்மோதிரமழகுபெறவமைத்துக் காலிற் பாடகமுஞ் சிறு சதங்கையுந் தரித்துக், கைத்தாய் செவிலித்தாய் சேடியர் புடைசூழ்ந்து கண்ணிமைபோலக் காத்துப் பாராட்டிச் சீராட்டியவ்வூரும் சுற்றத்தோரும் பெருமகிழ் தூங்க அரசனுலகோம்புவதுபோற்போற்றுவாராயினர். ஆயினும், மூவருமேனைத் தேவரும் பதினெண்கணத்தவரும் நாடோறுங் கைலையோலக்கங் காணச் செல்லுமாறு காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வந்து ஐயர் குழவித் திருவிளையாடலைத் தரிசித்துய்வுற்றாராயினர் ஞானிகளுள்ளக் கண்ணுற் காணும் பெருமானைச் சராசரவுயிரனைத்தும் ஊனக்கண்ணுற் கண்டு மண்மேற்பிறந்த பயனைப்பெறலாயின அந்நகர்ச்சூழல் முழுவதும் வறுமை, பிணி, அகாலமரணம் முதலிய துன்பங்களொழிந்தே போயின மலடிகள் எல்லாம் மக்களைப்பெற்றனர் பெரும்பாவியர் புண்ணிய சீலராயினர். கொல்லர் விரதம் குதுகலித்து ஓங்கித் தயாமூலதருமந் தலையெடுத்து வழங்கிற்று. தருமசீலரனைவர்க்குஞ் சத்தினிபாதந்தானே பதிந்தன. சிவனேசமுமடியார் பணித்திறமும் அனைவர்க்கும் சாதனமின்றி விளங்கின அடங்காதாரெல்லாம் அமரரேயாயினர். வேறுகுருமொழி பெறாது சிவஞானம் அனைவருளத்தும் விளங்கச் சீவன்முத்த நிலைபெற்றனர். யார் எத்தொழிலைச் செய்யினும் சிவபூசையாயின. யார் எதைக்கூறினும் சிவமந்திர ஜபமேயாயிற்று. யார் எதை நினைக்கினும் சிவத்தியானமாயிற்று. ஆண் பெண்ணுயிர்களனைத்தும் சிவமுஞ் சத்தியுமாயின. ஆகவே எல்லாஞ்

சிவமயமென்பது விளங்கிற்று. அந்நகரமனைகடோறும், இத்தெ யவம்சவைப்பற்றி அன்பு செய்து புகழ்வாரும், அருமைசெய்து புதுமையாகவெண்ணிப் போயப்பார்ப்பாரும், கைத்தொழில் மறந் து சீராட்டு வாருமாயினர். ஆயின் இஃது ஓர்வியப்பன்று. ஏனெ னில், தீ அடுத்த திரணங்களைத் தன்மயமாக்குவதும் ஆச்சரியமோ.

இங்ஙனம் எம்மருதவாணப் பெருந்தகை வளர்கின்றகாலத்து மெல்லத்தளர்நடைப்பருவமடைந்து தாயர் பின்றொடர் விளையா டிச் சிறுதேருருட்டி வீதியிற் சிறு பேதைப்பெண்களிழைத்தாடுஞ் சிற்றிலழித்தும், அவர் வண்டலாட்டு விருந்தாயும், தமது திருவி ளையாடற் பருவத்தேர்ந்தெடுத்த ஏனையவாணிபச் சிறுவரோடு வே றுபல விளையாடியும், திருமேனி புழுதியாடி அன்னையர் யாரும், "ஐயவருக அண்ணல்வருக அமுதவருகவருகவே, அப்பவருக ஆறு கவருக அத்தவருகவருகவே, செய்யவருக தேசவருக செல்வவருக அ ல்லலிறீர், தீர்த்தவருக மூர்த்திவருக சீலவருகவருகவே, தூயவருக சோதிவருக துணைவவருக மகவிலாத, துக்கமகல வந்தவின்பசுக சொரூப வருகவே, வையமுழுது முய்யவந்த வள்ளல்வருக வருக வே, மாசிலாத மருதவாணவருகவருகவருகவே." "பழிசெயாமனு லகமெங்கள் பாரசெல்வமவீறவே, பரிவுசெய்து குருவிருந்த பால லீல வருகவே, கழிவிலாசை தணியவந்த காதலாள வருகவே, கவ லைதீர வாரமவைத்த கலைகளுள வருகவே, ஒழிவிலாதெமுள்ளமு ருகவுவகைசெய்தநிதியமே, உமையாஇமயாவமபோலுதித்தஐயவ ருகவெம, வழிகெடாமைவாழவைத்த மாதவமவருகவே, மருதவா ணவருகவெங்கள்மருதவாணவருகவே" "செத்தபின்புமுத்திதர வே செல்வமக்களவேண்டுவார், பித்தாபோலுமுலகாகண்டபோக ளயாபிறவருவதை, மத்தாசொலகொண்டிலே மதிக்கிலேமே லாவதை, யத்தவெங்கள் மருதவாண வருளகமுத்த மருளகவே." "கண்ணமுத்தமருளகவெங்கருத்தமுத்தமருளகசெவ, வண்ணமு த்தமருளகவானவரம்பமுத்தமருளகவெம, பண்ணமுத்தமருளக வெம்பாலமுத்தமருளகவெம,மெண்ணமுறறுமருதவாணவெந்தை முத்த மருளகவே." "சங்கமுத்தமேகமுத்தநதாமரைப்பூமுத்தந ல, மங்கைமார்களத்துமுத்தம வரைகொள முத்தமிப்பியின், துங கமுத்தமயானைமீன துலங்குமுத்தமவேண்டிலேம், எங்களையமரு தவாணவீகவாயினமுத்தமே" "செம்மையானகண்டுசாககரைசெ ழித்தபாலுமெம், அம்மைதருவ மோடிவருக வருள்கமுத்த மொ ன்றுமேல, விம்முபுழுதிபோககலாம விரைந்துவருகமுத்தமொன், றிம்மெனத்தராயோவைய வெங்கள்மருதவாணனே." என்று அழைப்பவோடிமேல்விழுந்து முத்தமளித்தாடியும், மழலைத்தமை யப்பேசியும் பெற்றோரை மகிழ்செய்தனர். "மக்கண்மெய்தீண்ட

ளுடற்கின்பம் மற்றவர் சொற்கேட்டலின்பஞ் செவிக்கு. அமிழ்தினு மாற்றவினிதே தம்மக்கள் சிறுகையளாவியகூழ்" என்றுதிருக்குறள் கூறியஇன்பத்தை உண்மையாக நுகர்ந்தவர்கள் நமது திருவெண்காட்டடிகளும் அவர் திருமனைவியாருமன்றி வேறு யாரை யாம் கூறுவோம். ஏனெனில், பரமகாரணரான சிவபெருமானே மைந்தரானால் மெய்யானமகவின்ப அநுபவம் யார்க்குண்டு அது

இங்ஙனமித்தளர் நடைப்பருவ மொழிந்தவளவில், மருதவாணப் பெருமான் ஏனையவசியச் சிறுவரோடு கூடிக்கறங்குகழற்காய் முதலிய கருவிகொண்டு விளையாடியும், யானை, குரங்கு, மான், மரை, தகர், குறும்பூழ், சேவல் முதலிய வளர்த்தும், போர் செய்யும் விலங்கு பறவைகளைப் போர்மூட்டி யாடல்கண்டு களித்தும், சோலை, நந்தவனம், தோப்பு, தண்டலை, கூவல், வாவி, கயம், யாறு, கடல்களிற் சென்று பூ, காய், பழம்பறித்துச் சூடியுந், தின்றும், ஆடியுங், குதித்தும், நீந்தியும், நகரமனைகடோறுஞ் சென்று ஏககாலத்திலனைவருபசாரத்தையுங் கொண்டு விருந்துண்டு அவர்க்கு வியப்பை விளைத்தும், அவர்கள் மறைய வைத்த சிறுண்டிகளைத் தெரிந்தெடுத்து வந்து மகாரோடுண்டாடியும், அவர்கள்பண்டத்தைத் தேடுகையில் முன்னில்லாமைகாட்டி மீட்டும் வேறோரிடத்திலப்பண்டமிருக்கக்காட்டியும், தந்தாயை விட்டுப் பிரியாமை மனைக்கண்ணேயிருந்துகாட்டி யூரிற் சிறுகுறும்பு செய்துலாவியும், பற்பல கூட்டமாகப் பிரிந்து விளையாடுஞ் சிறுவரோடு தனித்தனியிருந்து காட்டியும், அச்சிறுவர் விரும்பியவாறு உண்டியாடை பூணுதி கொடுத்தும் திருவிளையாடல் செய்தனர்.

மீனாயிருந்த மணிக்கிரீவன் சாபந்தீர்த்தது.

இங்ஙனம் பலபலவிளையாடல்செய்தொருநாள் அம்மகார்களோடு கடற்கரைசென்று விளையாடுவார், மணிக்கிரீவன் என்னுங் கந்தருவன் சாபநீக்கத்திருவுளங்கொண்டு, மரக்கலமொன்று அச்சிறுவரனைவரோடுமேறி நெடுந்தூரஞ்சென்றுதிரிந்து ஆடிவருகையில், யோசனை நீளமுள்ளதோர்பெருமீன் இவர்கள் தோணி நோக்கி விழுங்குங்குறிகாட்டிப்பெருஞ்சினத்தோடு விரைந்தோடிவருதல்கண்டு, அவ்வசியமக்கள் யாரும் பொறிகலங்கி யஞ்சிப்பெருங்கூச்சலிட்டு, மருதவாண! மருதவாண! இனி என்செய்க்கடவோம் யாமெல்லாரும் ஒருங்குமாளவந்ததே! இப்பெருமீன் வாயினின்றும் எங்ஙனமுய்யவல்லோம்! அறியாது வந்தாழியிழுக்கலாயிற்றே! அந்தோ! நம்மன்னைதந்தையர் இவ்வறியாது வருந்துவரோ! என்று புலம்பி வருந்துகையில் அம்மீன் நாவாய்க்கருகே வந்து கூம்பின்றலையின்

று அவருளொருவனைப்பற்றி விழுங்கியது. விழுங்கவே மற்றையர்கள் நடுங்கி மூர்ச்சித்தவராயினர். அப்போது மருதவாண வள்ளல்கண்டு இரக்கமுற்றுச் சிறுவர் பயந்தீர்ப்பாராய்த் தமது திருவடி நீட்டி அம்மீன்றலையின்மேலுதைத்தனர். உடனே அம்மீன் உயிர் துறந்து மாண்டது. மாளவும் அதன் யாக்கையினின்றும் ஓர் தெய்வ வடிவப் புருடன் புறப்பட்டு விமானமேறி அந்தரத்தே நின்று, இம்மருதவாண வள்ளலை நோக்கி எதிர்நின்றஞ்சலித்துத் தொழுது, ஐயா! நானமணிக்கிரீவனென்னும் கந்தருவன் வேடிக்கையாகத் திரிகையில், ஒருவனத்தில் சிந்து முனிவனைக் கண்டு என் அழகின் செருக்கால் அவரை யிகழ்ந்தேனாக, அவர் முனிவுற்று, உடனே என்னை மீனாகும்படி சபித்தார்.

அதுகேட்டஞ்சியான் அவரை வணங்கி வேண்டலும் ஆரூருடைய பெரியபெருமான் அன்பருய்ய வேண்டி மருதவாணப்பேர்மகனாய் எழுந்தருளும். அப்போது, அவர் செல்வத்திருவடி பட்டளவில் உன் மீன்யாக்கையொழிந்துய்வாயென்றருளிப்போயினர். அதுமுதல் யான் பல துயரப்பட்டு வருந்தி நின்றேன். அவ்வருத்த மெல்லா மின்று கண்டோடொழிந்தது. பெருங்கருணையாளனே யென்று துதித்தலும், அவனுக்கருள் புரிந்து சுவர்க்கம் புகவிடுத்து, பயத்தால் மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்த நாயகமைந்தர்கள் உய்ந்தெழக் கருணையானோக்கலும், அவர்யாருங் களைதெளிந்தெழுந்து, மருதவாண நம்பி அருகே நிற்பதும் மீனிறந்து மிதப்பதும் நோக்கி, மிகவியப்புற்று அவரைத் தழுவிக் களிப்புடனே உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தமது கூட்டத்துளொருவனை அம்மீன் முன்னமே விழுங்கியதன்றோ அவன்மீட்டு நம்முடைய கூட்டத்துள்ளில்லாமைக்கிரங்கி அம்மருதப்பிரானிடம் விண்ணப்பித்தார்கள். அதுகேட்டபெருமான் புன்னகை செய்து அதோ அவன் வருகின்றனன் பாருமென்ன, அச்சிறுவன் அம்மீன் வயிற்றினின்றும் விலையுயர்ந்த நவமணிகள் கணக்கில்லன வாரிப்பெரியதோர் சுமைசெய்துகொண்டு வாயின்வழியே சாதாரணமாய்த் துன்பமின்றி வரக்கண்ட அவ்விப்பர்மைந்தர் அனைவரும் களிப்போடெதிர்சென்றவனைத் தழுவி யழைத்துவந்து அவன் கொணர்ந்த மணிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து தாமும் அவ்வாறு மணிகளைச் சேர்க்கவிரும்பியதை மருதப்பெருந்தகையார்க்குக் கூற அவரும் கருணையாலவர்களை நோக்கி உங்கட்கு நவமணிகளில் விருப்பமிருக்கின், இம்மீன் வயிற்றுள் நுழைந்து கொண்டுவம்மின் என, அச்சிறுவர்களவ்வாறே அம்மீன் வாய்வழி நுழைந்து அங்குத் தம்மாசையெல்லைப்படுமட்டும் மணிகளை வாரிக்கட்டிச் சுமக்கலாற்றாது சுமந்துவந்து கரையிற்சேர்த்து, அவ்வவரும் தாந்தாங்

கொண்டுவந்த மணிகளிற் சிறந்தன தெரிந்து மருதப்பிரானுக்குக் காணிக்கையென்று கிழிமுடிந்து வெவ்வேறு பொதிந்து வைத்தனர். உடனே நெடுநேரமாயிற்று நம்மனைத்தந்தையார் நமது வரவு நோக்கிநிற்பாராதலின் யாம் விரைவிற் செல்லக்கடவமென்று அனைவரும் தோணி செலுத்தி வலாயினர் அவரங்ஙனமாக.

இங்ஙனே நகரவணிகமாக்களனைவருந் தத்தமைந்தர்கள் மனைக்குக் காலத்தில் வாராமைகண்டு மனம்வருந்தித் திருவெண்காடராகிய பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருமாளிகைவந்து வினவ, அவர்மனைவியாரும் தம்மைந்தர் வரவுகாணாது வருந்தினராய்த் தமது கணவர்க்கறிவிப்ப, யாவரும் நகர்முற்றுந் தேடினராயெங்குங் காணாது கடன்மேல் விளையாடச் சென்றிருக்கலாமென்றெண்ணிக் கடற்கரை படைந்து விசாரித்தவளவில், அங்குச் சிறுவரெல்லாமொருங்கே கூடி மிதவைமேலேறிச்சென்ற செய்தி யுணர்ந்து வருந்தி வரும் வழியெதிர் நோக்கி வாடிநிற்குந் தருணத்தில், தோணியும் வந்து நின்றது; மக்களனைவரும் மணிக்குவைகளோடு கரையேறித் தத்தம் குரவரை வணங்கி நின்றனர். அவர்களனைவரும் பெருங்களிப்போடு தம்மக்களை யழைத்துக்கொண்டு மனைக்குச் சென்று அவர்கள் தந்தமணிகளைக்கண்டு களிப்புற்றுப் பட்டினத்துப்பிள்ளையார்க்கு அவ்வரலாறுணர்த்திப் பெருவிழாக்கொண்டாடி யிருந்தனர். பட்டினத்தாரும் தம்மைந்தர் தந்த மணிகளைக்கண்டு வியப்புற்று வேதியர்கட்கும் ஏழையர்கட்குமாக அம்மணிகளை வழங்கி மக்களோடு மனைபுகுந்து இன்புடனிருந்தனர்

மருதப்பிரான் வித்தியாப்பியாசம்.

இங்ஙனம் சின்னாள் கழியலும் மருதப்பருக்குக் கல்விபயில்பருவம் வந்துற்றதாகக் கண்ட திருவெண்காடர் தவஞ்செய்தாசிரியத்தன்மையடைந்தாரொருவரைத் தருவித்து, அவரைப் பூஜை முதலியவற்றாலுபசரித்து இன்மொழியால் மகிழ்வித்து ஓர் நன்னாளில் அவரிடத்து மருதவாணரைக் கல்விபயிலவமைத்தனர். மருதவாணரும் சின்னாளிற்றானே அறுபத்துநான்கு கலைகளும் பயின்றுவல்லராயினர். பேருலகைக் கணமொன்றிலுணர்த்தவல்ல பரமாசிரியராகிய ராசனார் சின்னாளிற் பயின்றாரென்பது கொண்ட கோலத்திற் கேற்பக்கூறியபடியன்றி வியக்கத்தக்கபடியன்று.

அஃதங்ஙனமாக, அந்நியதேயத்தினின்றோர் வணிகன் பெறலரிய பருமணிமுத்து ஒன்றை அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழும் வசியர்பாற்கொண்டுவர, அதனையவரனைவரும் கண்டவளவிற் பிரமைகொண்டு மயங்கினரன்றி விலையறியமாட்டாதாராய்த் தயமுட்சி

றந்த திருவெண்காடர்பாற்கொண்டு வந்தனர். அப்போது திருவெண்காடர் அம்மணியை நோக்கி அதன் பருமனுக்கும் திரட்சி வடிவினுக்கும் ஒளிக்கும் நிறத்தினுக்கும் வியந்து நெடுநேரந் தம் மனத்துள்ளாராய்ச்சியுடனிருந்து பின் எவ்வகைமணிக்கும் விலையாவது கொள்வோன் விருப்பின்னளவாமாயினும் இம்மணி பதினாயிரம்பொன் விலைபெறுமாகத் தோற்றுவது என்றார். அதுகேட்ட அவ்வாணிபரனைவரும் ஒக்குமெனவுவந்து நின்றனர். அதனைக்கொடுவந்தவனும் பெருங்களிப்புற்று நின்றான். அத்தருணத்தில் மருவாணப்பெருந்தகையார் பள்ளிக்குச்சென்று வருபவர் வழக்கம்போலும் தம் பிதாவுடனுண்ணத் தடை நோக்கத்தாக அவரையழைக்கவந்தனர். அங்குக்கூடியிருந்த வசியர்குழாத்தையும் அவரிடையிருந்த பெருமணிமுத்தையுங்கண்டு, அங்கிருந்தாரை நோக்கிப்பெரியீர்! இம்மணியெங்கிருந்து கிடைத்தது; இதன்விலையென்ன? யாரிதனை விலைமதித்து வாங்கினீரென்று வினாவினர். அப்போது பட்டினத்துப் பிள்ளையார் மருதவாணரை நோக்கி, ஐய குழந்தாய்! இம்மணியைப் பற்றிய விசாரமுனக்கேன்? பசிபொறுக்கலாற்றாதவன் பள்ளிக்குச் சென்று வந்த நீ மனை புகுந்துண்டு பசியாறலாகாதாவென, அவரை நோக்கி மைந்தனார், அப்பரே! அங்ஙனமன்று பலகலைத் துறைபயில்வோருலகியலினு முலகியற் பொருளினும் உண்மையறிய முயல்வது கடனாதலின், நவமணிகளிலக்கணத்தினையான் எம்மாசிரியர்பால் பயிலும்போது கேட்டதோர் குறிப்பாடிம்மணியிற்கண்டேனாகலின் அதனை நுமக்கு வெளிப்படுக்க முயன்றேனென்னலும், அங்குள்ள வசியருளொருவர் இவர் சொற்கேட்டு வியப்புற்று அதனையறிய விரும்பினாராய்! ஐய எம்மருதப்பெருந்தகாய்! கேட்டருள்க. வேற்றூரினின்றும் இவ்வணிகர் தந்த விம்மணி எம்மான் மதிப்பரிதாய நுந்தையாராகிய இப்பட்டினத்தையர் பாற்றந்தேமாக அவர் பதினாயிரம் பொன் மதித்தனர். இதன் வரலாறிது, இனிநீர் கூறுவது கூறுமென்னக்கேட்ட, மருதையர், பெரியாரே! எந்தையார் மதித்த பதினாயிரம் பொன்னையும் யானே தருகின்றேன்; ஆனால் இம்மணி கண்ணாலு நோக்கத்தக்கதன்று; என்னெனில், இதனுள் நீர் கிடந்துள்ளது. இது ஆணிமுத்தன்று. இதைத்தொட்டாலும் வறுமை நோய் முதலிய வுண்டாம். அதனை நீவிர் அனைவரும் பார்க்கவென்று, முன்பின் நோக்காதம்மணியையுடைத்தனர், உடனே அதனுள்ளிருந்த நீர் வெளிப்பட்டது. அதுகண்டயாவரும் வியப்புற்று மருதப்பிரானை மகிழ்ந்துகொண்டாடினர்.

பின்பு மருதவாணப்பெயர்வள்ளல் அம்முத்தினைத்தந்த வணிகனுக்கிரங்கித் தாமுடைத்த வண்மைப்பொருள்தரவெண்ணி, கடா

ரபுரத்து வாழுஞ் சிவநேசத்திற் சிறந்த ஞானானந்தனென்னுந் தம் துநேயனுக்குத் திருமுக மளிப்ப, அவ்வணிகன் அத்திருமுகம் பெற்றுக் கடாரபுரமடைந்து அச்சைவனிடந் திருமுகங் கொடுத்தளவில் அவன் அற்புதமும் ஆராமையுங் கொண்டு அன்போடெதிரேற்றுத் தலைமேற்றரித்துப் பூசித்து வாசித்து, உடனே அவ்வணிகனை உபசரித்து இனியன கூறிக் குறித்த பொற் குவியலைக் கொடுத்து அனுப்பினான். இச்செய்தி யுணர்ந்த வெண்காடர், தமது மைந்தர்பால் அச்சமும் அன்பு மிகுந்தவரா யிருந்தார்.

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்தின்மேற்கலமேறிச்சென்றது.

இங்ஙனம் நிகழுநாளிற் பதினாறாண்டெல்லை குறுகியது, மருதவாணப் பெருந்தகையார் முன்னர்த் தாம் சிவசருமருக்கும், திருவெண்காடருக்கும் அனுக்கிரகித்தபடி முத்திக்கு விடுக்குந் திருவுள்ளமுடையராய் ஒருநாள் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரிடஞ்சென்று, ஐயரே, கலமேறிக் கடலோடி வியாபாரஞ் செய்து பலதுறை பார்த்துவரமிக்க ஆசை யொன்றுடையேம். தீவாந்தரங்களில் விலையுயர்ந்தமணி முதலிய பலசிறந்த பண்டங்கள் இருப்பதாகக் கேள்விப் படுகின்றேன். வணிகராகப் பிறந்தவர்கள் இளமைப் பருவத்தில் வருந்தியும் பொருளீட்டப்பத் தேடவேண்டுவதே கடனன்றோ? முதுமையில் என்ன செய்யக்கூடும். பொருளிதப் பவில்லாவிடில் இம்மை மறுமைப்பயனை அடைவதெங்ஙனம் “ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொருளே யேனை யிரண்டுமொருங்கு” என்பப் பெரியருங் கூறினரோ “திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு” என ஒளவையாரும் கூறினரன்றோ ஆதலால் எனக்குக் கட்டளையானால் தீவாந்தர வியாபாரத்திற்குச் செல்லும் இந்நகர வாணிகமாக்களோடு யானுஞ்சென்று சின்னாளில் வருகிறேனென்றனர்.

அதுகேட்ட வெண்காடர், நெஞ்சு திடுக்கிட்டு, அண்ணலே! என்ன கூறினாய்! பிள்ளைக்கலி தீர்க்கவந்த பெருமானே! உன்னைப்பிரிந்து ஒருகணமேனும் உயிர்வாழ வல்லேனோ! என்னினைந்து என்ன செய்யத்துணிந்தாய்? உனக்குப் பொருளென்ன தாழ்வாகவாவுள்ளது. வேண்டிய செல்வம் நிரம்பி யிருக்கப் பல துன்பத்தோடு கடலோடி வருந்திப் பொருள்தேட வேண்டுமென்ப தென்னை? எத்தனைகாலம் நீ எவ்வாறு செலவு செய்யினும் உலவாத நிதிக்குவையல் பாசிப்பற்றிக் கிடக்கின்றனவே. நீ செல்வப்பிள்ளையாகி மனம் போனபடியுண்டுடுத் துலாவித்திரிவதை விட்டு இவ்வண்ணம் நெடுந்தூரம் போக்[illegible]மனைத்திவ்வாறு சொல்வது முறையன்று.

நீ இன்னும் முலைப்பால் மணம் நீங்காதவாயையுடைய சிறுமதலை இக்காலம் உண்டுடுத்தாடுந் தரத்தது. இதில் பொருள்தேட விரும்புவது முறையலல. அன்றியும் உன் அன்னையும மூததன்னையும உன் பிரிவுக்கஞ்சி உயிர் துறப்பாாகள. ஆதலாலிப்போ திவ்வெணணத்தினை யொழிப்பாயாக ஐயனே! என்றுவருந்திச்சொல்லினார்.

அதுகேட்ட மருதப்பரும், சிறுநகைசெய்து, அப்பரே! நீருரைத்தன முழுவதும உண்மையே உஙக ளனபுககும் நிலைமைக்கும் தக்கதுவே கூறினீர. ஆயினும "மகனறந்தைககாற்று முதவி யிவனறந்தை யெனநோற்றான் கொலலெனுஞ்சொல" எனறபெரியோரா ஆணையை நிறைவேறறுவது என்கடன. ஆகவே அககடனை மனமொழி மெயயளவாகக கழிககவேணடுமாலை பொருளினறி முடியாது. ஏனெனில், "தமபொருளென்பதமமககளவா பொருடநதம் வினையான வரும" என்பது சானறோா துணிபு. அனறியும் உலகியலறியாதவனுககுத் தருமவியலும கடவுளருளியலும உணர் வதருமையாம. அவ்வுலகியலறிதலும பலதேயஞ்சென்று வருதல், அரசவைபுகுதல, கறறுணா புலவா கூட்டத திருத்தல, இஙகித நடபினரோடளவளாவலு மாகிய இந்நானகுங கடைப பிடித்து நல்லொழுக்கத்தோடும ஒழுகினாலனறி முற்ற முடியாது. இதறகு இளமைப பருவமும ஒருகருவி. அறிவதறியும் பருவமாகிய இதுகடர்தால தருமநுணுககம் மெவ்வாறு முதுமையில வெளிப்படும. முன்தசரதன் தன முதுமையில தவஞசெயது வருநதி யீனற இராமனிலககுவனெனனு மிள மைநதரை அரககரோடு போாசெயய வன்றோ விசுவாமித்திர முனிவாபின் செலுத்தினா. நீா அறியாததலலவே! குலவொழுககமும தொழிலுமாயினும, மககள காலையிற பயிலவதே சிறபபும பயனபடுவதும ஆம. "அசலைப்பயிரும் அனனையபபனிலலாப பிளளையும அலலறபடும" என்பதுலக வழககமன்றோ? எலலாமுணாந்த நீரே இஙஙனமானால என அன்னைமார் பெண்பாலார் அவாகள நிலைமை ஏதாகமாட்டாது. ஆதலால் என் விண்ணப்பத்தைப் பயனறறதாககாது கடடளை தரவேணடுமென்று கூறககேட்ட வெண்காடனா தமமுடைய மைந்தர்குறிப்பைத தெரிந்துகொண்டு, இனி இவா தடைககு அஞசார் எனறு எண்ணி, ஆயின, ஐய! யானு முனனுடன் பொதுவல போதுக என்றார்

அப்போது மருதவாணா அப்பரே! யாமிருவரும் ஒருங்கே சென்றால் எம்மன்னையா நம் இருவர் பிரிவுமொருங்காற்று திறந்துப்டுவர். அல்லதூஉம என்முயற்சி ஊககமுறறுச் சிறவாது. ஆகவின் நீர் கருணைசெய்திங்குத்தானே என்னன்னைமாரைக் காத்திடு

திர், யான்விரைவில் பொருள்தேடி வந்து சேர்கின்றேனெனச் சொல்லக்கேட்டு, பட்டினத்தையர் மறுக்கமாட்டாதவராய்ச் சிறுபோது மயங்கி நின்று பின்னொருவாறு தெளிந்து, அவர் வழிச்செலவுக்கும் வியாபாரத்திற்கும் வேண்டுங் கருவிகளையும் துணையையும் பண்டங்களையுங் குறைவறச் சேகரித்து, புதிய தொருகலத்தில் நிரப்பித்தக்க மீகாமனொருவனை நியமித்து, நன்னாளில வழிக்கொண்டு தாய் மூத்தாளை தந்தை சுற்றத்தினர் சிவனடியார்முதலிய பெரியோர் யாரையும் வணங்கி விடைபெற்றுக்கடற்றுறையடைந்தனர் அதற்கு முன்னமே அவ்வூரிலுள்ள வணிகமாக்கள் மைந்தரும் இவர்க்குத் தோழருமானவர்கள் யாவரும் வாணிபத்தை முன்னிட்டு அவ்வாறே பற்பலபண்டங் கொண்டு கலமேறவந்திருந்தவர்களோடு தாமும் ஏறிக்காற்றினசாயலு மொத்துவரக் கலஞ் செலுத்தி மிகவிரைவிற் சென்றனர். இவர்கள் அன்னை தந்தையர் சுற்றமனைவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்றானே இவர்கட்கு ஊதிய மிகப்பலகவென்று தத்தம் வழிபடுகடவுட் பராவி மைந்தர் வரவையெதிர்நோக்கி நின்றனர்.

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்திறனும் மீட்சியும்

இங்ஙன மிருகையில பொருள்வளாகக வாணிபங் குறித்துக் கலமேறிச் சென்றவர்களனைவரும் சிலநாளில ஒருதீபத்தினையடைந்து அங்குத் தம்பாலுள்ள பண்டங்களை மாறிக்கொண்டு,வேறுபல நாடுநோக்கி, மருதவாண ரொழிய,மற்றையர் யாவரும் போயினர் மருதவாண ரவ்விடத்திற்றானே யிருந்துகொண்டு தம்பாலுள்ள பண்டங்களை மாறிப் பொருள்கொண்டு, கோயில், மண்டபம்,மடம்,சத்திரம்,சாலை, நந்தவனம், சோலை,குளம், கூவல்,தடாகம் முதலிய பலவறங்களையும சிவகாருணியத்தாற் செய்து ஏழையாமுதலியயாவர்க்கும் உபகரித்துக்கொண்டு பல்புகழ் நிறுத்தி வந்தனர். இவ்வாறு சிலமாதங்கள் கழிந்தன.

அப்பால், வாணிபத்தின் பொருட்டு வேறுதீபநோக்கிச்சென்றிருந்த அவர் நண்பர்யாவரும் அந்தந்த தீவுகளினும நாடுகளினுமுள்ள பண்டங்களை மாறிய பொருள்விருத்தி செய்தூதிய மடைந்தவர்களாயச் சின்னாளிற்றானே மருதவாண ரிருந்தவிடம வந்து சேர்ந்தவரைக்கண்டு முகமன கூறிப பிரிவாற்றாமை வினவி மகிழ் கொண்டாடி யிருந்து, அவர்வாணிபத் திறம வினவினராக, அவரடைந்த விலாயம வேறு பிறிதின்றியவர் பால்வரட்டிகளும், அவல் கடலையுமே யிருக்கக்கண்டு, திடுக்கிட்டு, ஐய, நீர் கொண்டுவந்த வியாவிலைப் பண்டங்களும் பெருவிலைத் திரவியங்களுமேதாயிற்று,

உம்மிடத்தில் உலர்ந்த எருக் குப்பனும,மிகுந்த அவல்கடலையுமே யிருக்கின்றனவே, என்ன காரியஞ் செய்தீர்?பட்டினத்துப் பிள்ளை யாரெனப் புகழ்பெற்ற திருவெண்காடா தவப்பேருய வந்த நீா எமமனைவர்க்குந் தலைவராக விருக்கின்றீர், எமமினுஞ் சிறநத அறிவாற்றலுடையீர், பொருள வளாக்க எம்மையேவினீா, அருள வளர்ககுங கொடையாளராயினி ரனறி மருளவளாககு மாணபிலர்போல என்னபண்டம தேடிவைததுளளீா ஐயா' இது உமககு அடுககுமே? நுநதையாா கேட்டால எனனினையாா?என னுரையாா? நீர் என செயதீா எனசெயதீா? நும்மையாககென னுரைப்பீா என று,மிகக பரிதாபததினரா யவாகள வினவ,மகாலிங்க மூாததியாகிய மருதவாண வளளலாா அவாகளை அருககிய நோககினுற சிறிது கடைககணிதது, அனபரே! நீவிரயாவரும எனபொருட்டேன் அவலப்படுகிறீர்கள்? எநதையாா, இககருமம் பற்றி நுஙகளை வினுவாதவகை நேருமாக. எனறனா.

அதனைககேட்ட தோழாகள யாவரும, எனனகாரணம் இதுவரையு மிருநதவாறனறி நமது மருதவாணவளளல குணததான் மாறுதலுக குறிப்பு வேறுபட நினறனா திருவெணகாடா தவப்பயனிதுவேயோ? யாமென செயவது? போனதுபோக இனியாமனைவரு மிவரைபபிரிநது உறைவேமலலேம. எனறுதமமுள துணிநதவராகி யிருககையில அஙகு சிலநாளகழிய மீட்டுந தஙகள காவிரிபபூம பட்டினஞ செலலயாவரும எணணித தததம மரககலஙகளிறறும் தேடியபொருளையும பணடஙகளையு மேறறுவிததுததாமு மேறிக் காற்றின் வாயபபறிநது நாவாயோட்டி வருகையில, எல லாம் வல்ல மருதவாணப் பெருநதகை ஓர் திருவிளையாடலைக் கருதிததிடனொனறோபெருஙகாறறு மழைவரபபுரிநதுதிசைதபபிக கலஙகளோடச செயவிததனா ஆகவே அபபெருமபியலுட சிககியாவர் மனமுழுளையக் கப்பலிருட்சூழலுட் புகுநததாகப பலநாள திககுத் தோற்று அலைநது திரிகையில அவரவாகள சேரதது வைததிருந்த வுணவுமுதலிய வுபகரணஙகள செலவழிநதுபோயக குளிரானமெலிநது அதனை நீககுவதற்கெரிதுருமபுமின்மையால மிகவருநதிப் பெருஙகவலை யடைநதவர்களாய, மஹாலிங்க மூாததிமாணகிய மருதப்பரிடம் வநது தோழமையா லினிய வாாததை கூறி, ஐயரே! உமமையனறி யித்தருணத்தில எமககார் திககு எமமனைவரையும் காப்பது உமதுகடன என்னெனில் பலநாளாயககாற்றுமழையுட.சிககித திசைதப்பி யலைவதில காவிரிப்பூம படடினம் சேரும்வரையிலாவதாகத் தேடிவைததிருநத விறகு முதலிய வுபகரணங்கள்முழுவதும் செலவாய்விட்டன.இன்னமு மழைவிட்

டபாடில்லை. யாம் எங்குள்ளோமோ கலம் எத்திசை நோக்கிச் செல்கின்றதோ வொன்றுந் தெரியவில்லை. குளிரோவுயிருடலிற றங்காவகை வாட்டுகின்றது. பிறகுமுதலியன விலைக்குக்கொள்ளவென்றாலும் கரைதுறை யாதொன்றுந் தோற்றவில்லை. என் செய்வோம். உம்மிடத்துள்ள வரட்டியையேனு மித்தருணமெங்களுக்குக் கொடுத்து உபகரிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். கேட்டீர்களோ! முனிவர்களே என்றுபமன்னியர் சொல்ல மேல் நடந்ததைக் கேட்க ஆவலுடைய அம்முனிவர்கள் அவ்வாசிரியரைவணங்கி அப்பால்நடந்ததைவினவக் கூறலாயினர்.

கேளும் முனிவர்களே! அன்பர்கள் வேண்டுதலுக்கு இரக்கமுற்ற நமது மருதவள்ளல் அவர்களை நோக்கி, அன்பர்களே! நீங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவுடனே என்வரட்டியிடைக்கிடையாகக்கொடுத்தாற்போதும் என்று சொல்லி அதற்கவர்களிசைவு பத்திரமெழுதிப் பெற்றுக்கொண்டவ்வாறே நிறுத்துக்கொடுத்தனர். பின்பவர்கள் யாவருந் தத்தங்கலங்கட்குச் சென்று குளிர் பசி தணிந்து சுகமுற்று மருதப்பரை வாழ்த்தியிருந்தனர் அப்பால் மழையுமவிட்டது; காற்றுந்தணிந்தது. யாவரும் திசை கண்டுபிடித்துக் கப்பலோட்டித்துறைமுகமறிந்து காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்துசுகமாகச்சேர்ந்தனர்.

மருதப்பெருந்தகை ஊரடைந்தது.

இதற்குமுன்னே இவர்கள் பிரிவாற்றாமையால் வருத்தப்பட்டுப் பகலூணுமிரவுறக்கமுமின்றி ஏக்கங்கொண்டிருந்த அவ்வவர்கள் தாயதந்தையரும் சுற்றத்தினரும் நண்பினரும் இச்செய்தி கேள்வியுற்றவுள்ளிலே தங்கடங்களிட்ட தெய்வங்களை வாழ்த்தி வழிபட்டுக்காணிக்கை செலுத்தித்திருவிழாக்கொண்டாடினார்கள். திருவெண்காடரும் அவர் மனைவியும் துயரக்கடற்கரை காணாது உலகை மறந்து மருதவாணர் திருவுருவமொன்று தவிர மற்றொன்றும் புலப்பாடில்லாதவர்களாயிருந்தவர்கள், மருதையர் திருத்தோணி துறைமுகம்பற்றியமைவந்து சொன்னளவில், தம்மையறியா தெழுந்த களிப்பெனனும் ஊழித்தீப்பரந்து முன்னிவர்களைஉமிழாது விழுங்கிக் கிடந்த துயரப் பெருங்கடலிருந்தவிடங் காணாதபடி வளரச் செய்தது. அங்ஙனம் இன்ப மழை பொழிந்தது. இவர்கள் அங்கங்குளிர்ந்து ஐம்புலன் செழித்துத் தத்துவங்களெல்லாந்தலையெடுத்து அறிவும்பழுத்த வாறாயிற்று. உடனே திருவெண்காடர் தமது பண்டாரத்தைத் திறந்து ஏழைகள் கொள்ளவிடுத்து, தமக்குச் செய்திவந்து சொன்ன பேரனைவர்க்கும்

ஆண்டை ஆபரண நிதிக்குவைமுதலியன வெறுப்பக்கொடுத்து, தக்கார்க்குத்தானமிதப்பவளித்துச் சுற்றத்தினர், நண்பினர் முதலியோர்கட்கும் உண்டாட்டுச்சமைத்து, தமது ஆன்மார்த்தமூர்த்திக்கும், திருவெண்காடுடையார்க்கும் சங்கமேசுரர்க்கும் நைமித்திகத் திருவிழாக்கோளெடுப்பித்து, அங்ஙனே இல்லம் புதுக்கி அணிசெய்வித்து அட்டமங்கலம் அமைத்து நகர்களிகொண்டாட, யாவருந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரக் கடற்றுறைசென்று சிலரோடுபடகேறி, மருதையனையழைத்துவர நல்லோரை நாடிக் கப்பற்குச் சென்றனர். செல்லும்போது, மருதவாணரோடு வாணிபத்திற்குச் சென்றோருளொருவன் முன்வந்து இப்பட்டினத்துப் பிள்ளையாரோடு, ஐயா! நுமது திருக்குமாரனார் சிலநாளாய்ச் சித்த வியற்கை வேறுபட்டனராகக் கண்டேம். ஆதலால் இதனை உமக்குக் குறிப்பிக்கவே முன்வந்தேனென்று சொல்லிப்போயினான். அதனைக் கேட்டவுடனே நெஞ்சு திடுக்கிட்டு உவகைமாறிச் சற்றுக்கவலைகொண்டனராய், எவ்வகையாயினும் மகன்வந்துசேர்ந்ததுபோதும், மேலே விகற்பங்களைச்சீர் செய்துகொள்ளவேமென்னுந் துணிவாலொருவாறு தேறிக் காலந்தாழாது கலம்புகுந்து தம் மைந்தனைத் தழுவிக்கொள்ள, அவரும் வழிபட்டு நிற்க, வெண்காடர் உச்சிமோந்தணைத்து ஆதரித்துச் சாவதானமாயிருக்கிறதைக் கொண்டு, பின்பு, அக்கலத்துள் சில வரட்டிகளும் அவல்முதலிய சிலபண்டங்களுந் தவிர வேறில்லாமை கண்டு, பிரமித்து, உடனே சென்றோனொருவன் வந்து மருதவாணர் சித்தவிகற்பத்தினராயினாரென்று சொன்னதுண்மையேபோலும். நஞ்செல்வன் முகக்குறியுஞ் சிறிது வேறுபாடுற்றுள்ளது. ஆயினும் தேற விசாரிப்போமென்று, மெல்ல மகாலிங்கமூர்த்திமானை அழைத்துக்கொண்டு படகிற் பிரவேசித்துக் கரையையடைந்தோர் மணிமாடத்தில் மருதப்பெருமானையிருக்கப்பண்ணி, மெய்க்காப்பாளரையமைத்துக் காக்கத் திட்டஞ்செய்து, மீட்டும் மருதர்சுவந்த கலத்திற்சேகி, அங்குள்ள சரக்குகளாகிய வரட்டி, அவல் முதலியவற்றினையும், எனையப்பெட்டி கணக்குமுதலியவற்றையுமெடுப்பித்து வந்து மருதவாணரோடு சென்று வந்த வாணிகமாக்களுடனிருந்து சோதிக்கும்போது, அவர் பெட்டியில் ஒரு வரட்டியும் ஓலையுமிருக்கக்கண்டு, முதலில் வரட்டி பெட்டியிலவர நிமித்தமென்ன? இதில் ஓர் விசேடமிருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அதனை யுடைத்துப் பார்க்கையில் அதனடுவே சூரியனொளிவிட்டெழுந்தாற்போலும் மாணிக்கமொன்றிருக்கக்கண்டு வியந்து, மற்றைய வரட்டிகளையும் சோதனைசெய்கையில் அவ்வாறேயெல்லாவற்றுள்ளுமிருக்கவே வியப்புங்களிப்பும் அடங்காதவராய்த் தம்மை மறந்து, தம்மைந்தர் திறத

தையும் ஆற்றலையும் எண்ணியடங்காமகிழ்வோடு மற்றையவற்றை யும் சோதிக்கையில் அவல்மூட்டை முழுவதும் பொன்மணல் விரவியதாகவுமிருந்தன. ஓலையையெடுத்துப் பார்க்கையில் அது உடனசென்ற ஏனைய வாணிகமாக்கள் மருதவாணர்பால் பெற்றுக்கொண்டவரட்டிக்காக, நகர்சேர்ந்தவுடனே அவ்வரட்டியைக் கொடுக்கும்படி ஒப்புக்கொண்டெழுதிக்கொடுத்த பத்திரமாகவிருந்தது கண்டு, அவ்வாணிபமைந்தரை நோக்கி, இது நீவிர் எழுதிக்கொடுத்ததாமோவென அவர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்டு ஆம் யாமெழுதித்தந்ததே என்றுகூறித் தம்முள் வியப்பும் அச்சமுமெய்தி மருதவாணர் தரமறியாது மயங்கிச் சித்தவிகற்பங்கொண்டனனென்றும், வாணிகமுறையே செய்யவறியாது, வறிதே வரட்டியும் அவலும் கொண்டுவைத்தானென்றும் மயங்கி மோசம் போனோமே! அவை மனமழியில் அவர்பாற்பெற்ற வரட்டிகளை நன்கு சோதியாமல் சாதாரணமானதென்றெண்ணி அடுப்பெரித்தொழித்தோமே! அவர் பத்திரமெழுதிக்கொடுக்க வென்றபோதும் யோசிக்காமற் போனோமே! இப்போது திருவெண்காடர் பத்திரப்படி வரட்டியைத் தரச்சொல்வாராயின் என்ன சொல்லவல்லோம். உளவறியாது, மருதவாணர் சித்த விகற்பங்கொண்டாரென்றும் யாரோ அவர்க்குச் சொல்லிவிட்டார்கள் இனி அவர் நம்மை என்னவகையில் எண்ணுவார்? நாம் அனைவரும் அவரை வஞ்சிக்க முயற்சித்தவர்களாக வல்லவோ முடிந்தது. என்ன நேர்ந்தது? என்செய்யக்கடவோமென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பட்டினத்தார் மருதப்பிரானைக் காணாது வருந்துகை.

திருவெண்காடரோவென்றால் தமக்கருந்தம் மகனைத் தேடித்தந்தமணிக்குழையையிக்குழைகளைக்கண்டு, களித்தும்பினவராய் அங்ஙனே ஓடித் தம்மகனைத் தழுவ ஆவல்கொண்டு அக்காவன் மாளிகைக்குட் சென்றார். அங்கே மருதப்பெருமானைக் காணாமல் திடுக்கிட்டு மெய்காப்பாளரை வினவ, அவர்கள், எம்முடையீர்! நீரிட்ட கட்டளைப்படியே காத்திருந்தனம், ஆயினும் தேவரீர் திருமகனார் சென்ற வழியாமறியோமென்று கலங்கினின்றனர். திருவெண்காடர், மனத்துள்ளும் ஓர் கலக்கந்தோன்ற இனி என்செய்கோ! நான் என்மகனுண்மையுந் திறலுமறியாது தவறிழைத்தேனே! எவ்வாறினியவனைக் காண்பேன்! என்னைக்கருதியதோ அவன் திருவுள்ளம்? தந்தை நம்மை இழிவெண்ணினனென்று எண்ணுமோ? அறிவிலோர் சொற்கேட்டையா அவமதித்தனனோ எனச்சிந்திக்குமோ? என்னுயிர்க்கிழவன் என்னை ஒருசொன்னைச் சுடப்பண்ணிமறைந்தனனே! தவறு தவறு!! ஆயாது செய்யுங்காரியம் ஓயாத்துயரமாமன்றோ. "பதறாத காரியஞ் சிதறாது" என்னும் பழ

மொழியையுமறந்தேனே என்றிப்படி நெடுநேரஞ் சிந்தித்து, வேறோர் ஞாபகந் தோன்ற நெடுநாட்பிரிந்தபிரிவாற்றாமையால்தாயமுதலியோர்களைப் பார்க்கவென்றுஒருகால் போயிருக்கினும் இருக்கும்; ஆதலால் மனைபுகுந்து பார்ப்போமென்று விரைவோடும்போயினர். அங்கு பெருங் களிப்பிலிருக்குந்தம்மனைவி தாயமுகம்நோக்கிச் சிறிது மனத்துயரமாறினவராய்த் தம் மகனாரவரைவை விசாரித்தனர். அப்போதவளிருவரும் இப்போதே நமது சிறுவனவந்துண்டு இதோ புறத்திற் சென்றான். எமக்கவன் வாணிபத்திறற்றேடித்தந்து பூசித்தளித்த ஆடை பூண்மணியிவையெனக்காட்டக் கண்டும், ஒரு சமருறினரோயன்றித் தம் மனத்துட்டோன்றிய கலக்கமுற்று மொழித்தவரல்லர். ஆகவே மீட்டும் மருதவாணனை ஒருக்காற் பார்க்கவேண்டுமெனனும் அவாத் தூண்டிக்கொண்டேயிருப்பவெழுந்தங்குமிங்குமோடித்தேடி நகர்முற்றும் மநாடுவராயினர். நாடியும் எங்குங் காணாமையால் பெருங்கலக்கப்பட்டவராய் மறுபடியுந் தம்மாளிகைவந்து கிலேசப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

மருதப்பிரானறிருவுருக்கரந்ததும்சிவசருமாமுத்திபெற்றதும.

இவரிங்ஙனமாக மருதவாணரோ, இடை மருதில் தம்மை அன்போடு படவுருவத்துப் பூசித்து நேசித்திருந்த சிவசருமர் பாவனைமுதிர்ந்து சிவயோகங்கூட, அவர் குடும்பத்தினரோடும் இரவுபகலற்ற சிவயோக சமாதியிலிருக்கையில், அவர்க்குக் கூறியிருந்த பதினாறுண்டும் நிரம்பியதால் சோதிப்பிழம்பாக வெளிப்பட்ட சோதியில் அச்சிவசருமனையும் அவர் குடும்பத்தினரையும் ஐயிக்கம் பண்ணிக்கொண்டு தாம் தம்முடைய மூலலிங்கமூர்த்தியாகிய மஹாலிங்கத்துட்பிரிவறக் கலந்தெழுந்தருளி வீற்றிருந்தனர். கேளும் முனிவர்களே! கடவுள் "பந்தமும் வீடும் படைப்போனன்றோ" என்ற முதுமொழி உண்மையாயிற்று என்றுப மன்னிய முனிவர் கூறினர்.

பட்டினத்தடிகள் திருவருள்பெற்றது.

அப்பால் நடந்த வரலாறு கூறுமென முனிவர்கள் வினவ உபமன்னிய பகவான் சொல்லலாயினர் முனிவர்களே! இவ்வாறு திருவெண்காடர் கிலேசப்பட்டு உண்டி வெறுத்தவராய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவர் மனைவியார் ஒரு சிறு பெட்டியைத் தந்து அவர் முன்வைத்து இதனைத் தேவரீர் வந்தவுடனே கொடுக்கும்படி நமது மைந்தன் தந்துபோயினன் என்றார், உடனே பட்டினத்தார் மைந்தன் தந்ததெனவேபேராவலோடெடுத்துத்திறந்து பார்த்தார். அதில் ஓர் காதற்றவூசியுமஓர் ஓலைநறுக்குமிருக்கக்கண்டுமிகுந்த ஆச்சரியமுடையவராய் அவ்வோலையைப்பார்க்கஅத

னுள் "காதற்றவூசியும் வாராது காணுங்கடைவழிக்கே" என்றெழுதியிருந்தது. ஆயின் இவர் முன்னரு செய்தவக்குறை முக்கடி வந்த மூர்த்தியாதலால் மருதவாணப் பெருந்தகையார் திருநோக்கம், பரிசம், பாவனை, வார்த்தை முதலியவற்றால் மனம் முன்னமே பக்குவப்பட்டிருந்ததாக, அவ்வளவிற்றானே இவரோடு ஒருமைப்பட்டிருந்த இருவினைக்கட்டமவே, மும்மலமும் பரிபாகப்பட்டு, நாற்கரணமுஞ் சுத்தமாய, ஐந்துபுலனுமொரு நெறித்தாகி, ஆறுபகையுமற்று, எழுபிறப்புங் காலற, வெண்வகைச் சித்தியும் எதிரின்று பணிகேட்ப, ஒன்பது நிலையுந்தாண்டிப், பத்துத்திசையும் சிவானந்தம் பரந்தவெள்ளமாகவெழுந்து கவர, அதனுண் மூழ்கித்தேடும் பொருள் வேறொன்றின்றிக் கவலையற்றாராதலும் அருளவாணி முன்னிற்கவே

"பட்டைகிழித்துப்பருவூசிதன்னைப்பரிந்தெடுத்து
முட்டச்சுருட்டியென்மொய்குழலாள்கையின்முன்கொடுத்துக்
கட்டியிருந்தகனமாயச்சரித்தனகாமமெல்லாம்
விட்டுப்பிரியவென்றோவிங்ஙனேசிவன்மீண்டதுவே" எ-ம்.

"சூதுற்றகொங்கையுமாதுகலவியுஞ்சூழ்பொருளும்
போதுற்றபூசனுக்கென்செயலாஞ்செய்தபுண்ணியத்தால்
தீதற்றமன்னவன்சிந்தையினின்றுதெளிவதற்கோ
காதற்றவூசியைத்தந்துவிட்டானென்றன்கைதனிலே"

என்றுசொல்லி இருவகைப்பற்றுமற்றவராய உபசாந்தமபிறந்த சித்தவிருத்தியுடன் உலகத்தினையருக்கிய நோக்கால நோக்கி, "தாம் பெற்ற பேறிவ்வுலகம் பெறுக" என்பது சிவமெய்ஞ்ஞானிகளது தயாவினியல்பாதலால் உலகத்தாருய்யும்பொருட்டு, தமது நெஞ்சினை முன்னிலையாக்கி யுணர்த்துவார்.

"வாதுற்றதிண்புயரண்ணலுமீலயாமலாபபத்தைப்
போதுமறைப்போதுமபுகலுநெஞ்சேயிந்தப்பூதலத்திற்
றீதுற்றசெல்வமென்தேடிப்புதைத்ததிரவியமென்
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிக்கே" எனவும்.

"வேதத்தினுட்பொருண் மணஞானசை மங்கையை விட்டுவிட்ப
போதித்தவன்மொழி கேட்டிலையோ செய்தபுண்ணியத்தா
லாதித்தன்சந்திரன்போலே வெளிச்சமதாம்பொழுது
காதற்றவூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே. எனவும்,

உபநிடதப்பொருளவாகிய திருப்பாடலருளிச்செய்து, தாயாரை நோக்கி, அம்மே! உமது தவஞ்சிறந்தது நீர் யாதொன்றற்கும் வருந்தாதிரும்., உம்மை ஒருகணமும் பிரியேன. யான் குருபரன் ஆணைவழியினிற்பவனாயினேன். என அன்னையாருமகக்குறி

ப்பறிந்து, ஐய! எனக்கிறுதிநாள் சமீபித்திருப்பதால் என்னிமக்க டனைக் கழித்தாவது செல்லலாகாதாவென, அவ்வாறேயாக, என்று சொல்லி, எதிர்நின்ற தமது ஆத்தநண்பரும் தலைமைக்காரியக்காரருமாகிய சேந்தனாரை நோக்கியிப்பொருண் முழுவதும் இவ்வுலகிற் பல்லாருங்கொள்ளப் புரிவீரென்றுசொல்லி, சூறைவிடப்பணித்து விட்டு, தொடர்பொன்றுமில்லாராய்ப் புறப்பட்டனர். அக்காலத் திலவர்திருமேனிமேலாடைகழன்றிருந்தமையுமுணர்ந்திலர். அதுகண்டு அவர்மனைவியார் சிவகலையம்மையார்சென்று வணங்கியெம்பெருமானே! அடிமைக்குத்தேவரீரைவிட்டோர்கதியில்லையே! அடியேனுமுடன்வருகின்றேனென என்று பணிந்து கூற, பெண்ணே! யாவர்க்குங் கதியாவார் சிவபெருமானார் ஆயினும் யான் குருபரன் திருவாணைவழிநிற்பேனாயினேன் இனி இவ்வுலக முயற்சியில் உழல்வேனல்லேன, நீயோ! என்னோடு தொடர்ந்துவருமாற்றலில்லாதவளாதலால் சிவநேசம் அடியார்நேசமறவாமல் இங்கிருந்து திருவடியடைதி. என்னுரை மறுப்பதுன் கடனல்லவென்றுசொல்லி அவரைநிறுத்தி, எதிர்போற்சென்று ஊர்ப்பொதுமண்டபமடைந்திருந்தார் அப்போது, அவ்வூரிலுள்ள முதியோர், நட்பினர், சுற்றத்தினர், அயலவர் முதலிய யாவருமிச்செய்தியறிந்து வந்து கூடி அவரைக்கண்டு, ஐயோ! என்செய்தீர், நீர் எங்கள் முதலியல்லீரோ? என்ன குறையுள்ளதென்றிப் பரதேசிக்கோலங்கொண்டீர்? இனி எமக்கு ஆதரவாவார் யாவர் என்றிரங்கினர் அதுகேட்டு வெண்காட்டையர் அவர்களைச்சுட்டி நோக்காமே பராமுகமாக நோக்கித்திருவருளைச் சிந்தித்து,

மனையாளுமக்களும் வாழ்வுந் தனமுந் தன்வாசன் மட்டே
யினமானசுற்றமயானமட்டே வழிக்கேது துணை
தினையாமளவெள்ளளவாகினும் முன்பு செய்ததவந்
தனையாளவென்றும்பரலோகஞ்சித்திக்குஞ் சத்தியமே.

அத்தமும் வாழ்வு மகத்துமட்டே விழியம்பொழுக
மெத்தியமாதரும்வீதிமட்டே விம்மிவிம்மியிரு
க்கைத்தலமேல்வைத்தழுமைந்தருஞ்சுடுகாடுமட்டே
பற்றித்தொடருமிருவினைப்புண்ணியபாவமுமே.

எரியெனக்கென்னும்புழுவோவெனக்கென்னுமிந்தமண்ணுஞ்
சரியெனக்கென்னும்பருந்தோவெனக்கெனுந்தான்புசிக்க
நரியெனக்கென்னும்புன்னாயெனக்கென்னுமிந்நாறுடலைப்
பிரியமுடன்வளர்த்தேனிதனாலென்னபேறெனக்கே.

அண்ணறன்வீதியர் சிறுபாகு மணிபடைட்டோர்.
கண்ணொருநாலொன்பதாமவரேவலுநண்ணுமிவ்வூர்

பட்டினத்தார் திருவருள்பெற்றது.

துண்ணென்பசிக்குமடைப்பள்ளியானக்கமுமெல்லா
மெண்ணிலிகாலமவமேவிடுத்தனமெண்ணரிதே.

என்று நிலையாமையைப்பற்றிக்கூறிப்பின் தமது நெஞ்சை முன்னிலையாக்கி அவர்களுக்குமுன்னிலைப்புறமொழியாக

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண்டென்று மகிழ்வதெல்லாம்
கேடுண்டெனும்படிகேட்டுவிட்டோமினிக்கேண்மனமே
யோடுண்டுகந்தையுண்டுள்ளேயெழுத்தைந்துமோதவுண்டு
தோடுண்டகண்டனடியார்நமக்குத்துணையுமுண்டே.

ஆறுண்டு தோப்புண்டணிவீதி யம்பலந் தானுமுண்டு
நீறுண்டுகந்தைநெடுங்கோவணமுண்டுநித்தநித்த
மாறுண்டுலாவிமயங்குநெஞ்சேமனைதோறுஞ்சென்று
சோறுண்டுதூங்கிப்பின்சும்மாவிருக்கச்சுகமுமுண்டே.

உடுக்கக்கவிக்கக் குளிர்காற்று வெயிலுடங்கி வந்தால்
றடுக்கப்பழையவொருவேட்டியுண்டுசகமுழுதும்
படுக்கப்புறந்திண்ணையெங்கெங்குமுண்டுபசித்துவந்தாற்
கொடுக்கச்சிவனுண்டுநெஞ்சேநமக்குக்குறைவில்லையே.

நாட்டமென்றேயிருசற் குருபாதத்தை நம்புபொம்ம
லாட்டமென்றேயிருபொல்லாவுடலையடர்ந்தசந்தைக்
கூட்டமென்றேயிருசுற்றத்தைவாழ்வைக்குடங்கவிழ்நீ
ரோட்டமென்றேயிருநெஞ்சேயுனக்குபதேசமிதே.

ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென்றிருவுயர் செல்வமெல்லா
மன்றென்றிருபசித்தோர்முகம்பார்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீங்காமலேநமக்கிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமேயுனக்கேயுபதேசமிதே.

என்று மெய்த்தக்க திடஞானத்தின் உறுதியைக்கூறியபின் முன்னிலைப்படுத்தி,

ஊரீருமக்கோருபதேசங்கேளு முட்டம்பட்டப்
போரிர்சமணைக்கழுவேற்றுநீறிறைப்புறந்திண்ணையிற்
சாரீரனந்தலைச்சுற்றத்தைநீங்கிச்சகத்தைக்கக
வேரீருமக்குவாதாமேதருவரிணையடியே

கண்ணுண்டுகாணக் கருத்துண்டு நோக்கக்கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டுபாடச்செவியுண்டு கேட்கப் பல்பச்சிலையா
லெண்ணுண்டுசாத்த வெதிர்நிற்க வீசனிருக்கையிலே
மண்ணுண்டுபோகுதையோ கெடுவீரிந்த மானிடமே.

என்ற திருப்பாடல்களை இதோபதேசமாகவருளிச்செய்து, வேறு, வாய் பேசாதுமௌனத்திருந்தனர். இவ்வாறு இவர் கூறியதை

க் கேட்டவர்கள் வெருவி நாணமுற்று இந்த நிலை யாம் பெறுவது கிடக்க, உணர்வதும் அருமையென்றுளங்கூசிச் சென்றனர்.

அரசன் சேந்தனாரைச்சிறைசெய்ததும் திருவெண்காடரைக்கண்டதும்.

அப்பால் இவர் துறவுபூண்டதும் இவரது செல்வமுற்றும் ஊர்ச்சூறை கொள்ளவிடப்பட்டதுங் கேள்வியுற்ற அந்நாட்டரசன்வந்து நிதியறைகொள்ளையாகாதவண்ணந்தடுத்து, திருவெண்காட்டடிகள் தமக்கைமைந்தரைத் தருவித்து இவருரிமைமுதலியன கொடுத்தற்கு இருக்கச்செய்து, முறைப்படியக் குடும்பப் பாதுகாப்பினுக்குவேண்டும்பொருள்தவிர வேனையவற்றைத் தனது பண்டாரத்துச் சேர்ப்பித்துத் தருமசாலைமுதலியவற்றிற்குப யோகிக்கக் கட்டளையிட்டான.

அப்போது, திருவெண்காட்டடிகள் நண்பருந் தலைமை காரியக்காரருமாயிருந்த சேந்தனாரது உண்மைநிலைமையை அறியாத அவ்வரசன் அவரைநோக்கிச் சேந்தனாரே! நமது திருவெண்காடர் செல்வமளவை கடந்தனவென்று பலருஞ்சொல்லக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றோமாகையாலின்னு மெங்கெங்குள்ளதெனக் கேட்கச் சேந்தனார் அரசனைநோக்கி, மஹாராஜனே! அவர் நிதியுள்ளனமுழுவதும் காட்டிவிட்டேனாக இனியொன்றுமறியேனென்று கூற, இறைமகன் அவர் சொல்லிலையங்கொண்டவனாய்த் தன் பரிசனர்களை நோக்கி இவர் உண்மைகூறி, வெண்காடர் நிதி நிலைகளையெமக்குக் காட்டுமவரையில் இவரைச் சிறைசெய்மின் என்று கட்டளையிட்டுத் தத்தவத்தைத் தலைசெய்தாற்போலுந் தலைசெய்து சிறையிலிட்டு, இவர்காணியிடம் பொருள் முழுவதும் வெண்காடர் பொருளென்று கவர்ந்தான். சேந்தனாரோ சிவம் பழுத்த நெஞ்சத்துப் பத்திவடிவினர்; யாதோரவஞ்சமுமறியாதவர். ஆயினும் அவர்க்கித்துன்பநேர்ந்த காரணம், வெண்காடராகிய அவர் ஆசிரியர் தம்பொருளைச்சூறையிடப்பணித்தகாலையில் அறத்தின்வழியே அரிதிற்றேடிய விப்பொருளைச் சூறையிடற்பாலவோவென்று நெஞ்சிலெண்ணினார். இங்ஙனம் குருவாக்கியத்தின்மேல் விசாரம்பிறந்த குற்றம் இவ்வாறு துன்பவிளைவுக்கேதுவாயிற்று. உடனே அச்சேந்தனார் மனைவியார் அரசனசோன் முறைககளுங்கித தமது ஒரே பேறாகிய ஆண்மகவினையெடுத்துக்கொண்டு வேற்றூரிற்சென்று கற்புநிலைதவறாது கூலிவேலையாற்சீவனஞ் செய்திருந்தனர். இஃதிங்ஙனமிருக்க.

அரசன் பின்புபட்டினத்துப்பெருந்தகையாரைக்காணவேண்டிவந்து ஊர்ப்பொது மண்டபமடைந்து அங்கு சிவஞான நிட்டையில் வீற்றிருக்கும் எமது வெண்காட்டடிகளைநோக்கி, ஐயரே! நீர் இப்பரதேசி கோலங்கொண்டடைந்த விசேடப்பேறென்னை

யென்று வினவ, அக்கோமகனை நோக்கி "நீர்நிற்க நாமிருக்க" என்றார் அதுகேட்ட வேந்தன், நாணமுற்றுச்சென்றான்.

சிவயோகசாதனையிலிருத்தல்.

அப்பாலடிகளாரும் பசிவந்தபோது ஊரிற்சென் றிருகை யேற்றுண்டு தமது நாட்டமுழுவதும் சிவனடிக்கண்ணதாக மாறுபாடின்றி நின்று சிவயோகசமாதியில் சகசவனுபவம் பிறக்க, யாதொருபொருளினும் பற்றுவிடுதி யிரண்டுமற்ற நிறமே மனைவியாகவும், பலவுயிர்களும் மைந்தராகவும், சிவனடியவர்களே சுற்றத்தினராகவும், அறியாமையே பகையாகவும், அன்பே பொருளாகவும், அருளேயிடமாகவும், தத்துவங்களேயேவலாகவும், சாந்தமே சாரபாகவும், தவமே முயற்சியாகவும், தன்னிழப்பே போகமாகவும், பிச்சையூணும் நிலப்பாயலுங்கொண்டு நிரதிசயானந்தத் திருந்தனர்.

இந்நிலைமை யறியாத அவ்வூர் வாழ்கின்ற விவர்சுற்றத்தினர் இவரது பிச்சையூணும் புறந்திண்ணைக் கிடக்கையுங்கண்டு, இவர் செய்கையால் தம் மரபுக்குத்தாழ்வு நேர்ந்ததாக வெண்ணி, அவ்வூரிற் பிச்சையிடாவண்ணம் தடை செய்தனர். அப்போது, பட்டினத்தடிகளிவர்களிடத் திரக்கமுற்று உண்மையறிவுண்டாம்படி பசுமேய்க்குஞ் சிறுவருடனோடியும், குப்பைமேற் புரண்டும், தீயு நிலத்திற் றமது காலிற் பழுதைசுற்றிப் பற்றியீர்க்கும்படி சிறுவரையேவியும், பித்தனென நாட்டவர் பழித்துரைக்கும்படி குடியிருந்த மனைக்குக் கொள்ளிவைப்போம் என்று சொல்லிச் சரித்தும் வந்தனர்.

திருவெண்காடர்க்குத் தமக்கையார் நஞ்சிட்டதும், ஊர்பற்றி யெரிந்ததும், தணிந்ததும், திருவெண்காடு சேர்ந்ததும்.

அதுகண்டவர் முன்பிறந்தாராமானம்பொறாதவராய இவரிறக்கின் நன்றெனக்கருதி விடங்கலந்த ஓட்டப்பஞ்சமைத்து இவருண்ணக் கொடுப்பித்தனர். அதனைத் திருவெண்காடர்திருவருளாலறிந்து, "தன் வினைதன்னைச்சுடும் ஓட்டப்பம் வீட்டைச்சுடும்" என்று சொல்லி அந்தமக்கையார் வாழ் மனையிறப்பிற்செருகலும் தீப்பற்றி ஒருவராலுந் தணிக்கமுடியாது பிராணிகட்குஞ் சேதம் வாராதபடி யூர்முற்றுஞ் சுட்டது. அதுகண்ட யாவரும் அஞ்சிப் பட்டினத்தடிகள் திருவடிகளை வணங்கி முறையிட, இரக்கமுற்று அத்தீயினைத் (தங்களைக்கேட்டுப் பிறந்திறந்திலம்) என்னும் செய்யுளைப்பாடித் தணித்தருளித் திருவெண்காட்டை யடைந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து (விளக்கினை வையமுய்ய) என்றது முதலிய பலதமிழ்ச் செம்பாடல்பாடிப் பலியேற்றுண்டு அங்கு "குடியிருந்த மனைக்குக் கொள்ளி வைக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

திருவெண்காடர் தாயாருக்குத் தகனகிரியைசெய்தது.

அங்ஙனமிருக்கையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இவருடைய அன்னையார் வாழ்நாள் குறுகித் தேகவியோகமுற்றனராக, சுற்றத்தினர் வழக்கப்படி பிரேதத்தைக் கட்டி மயானத்திற் சேர்த்தனர். திருவெண்காட்டிருந்த பட்டினத்தடிகள் அதனைத் திருவருளானே யாலுணர்ந்து பெருமான் கட்டளைப்படி தாம் தம்முடைய அன்னைக்குச் சொல்லிய வண்ணம் முடிக்கவெண்ணிப் புறப்பட்டுவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மயானவெல்லையடைந்தவளவில் சுற்றத்தினர் வெருண்டோடுங்கவே தாம் அருகுசென்று, அவர்களடுக்கிவைத்த சிதையைத் தள்ளி வாழைப்பட்டையாற் சிதையடுக்கி அதன் மேலன்னையைக் கிடத்தி

வெண்பா

ஐயிரண்டு திங்களா யங்கமெலாநொந்துபெற்றுப்
பையலென்றபோதே பரிந்தெடுத்துச் - செய்யவிரு
கைப்புறத்திலேந்திக் கனகமுலைதந்தாளை
யெப்பிறப்பிற் காண்பேனினி. (௧)

முந்தித்தவங்கிடந்து முந்நூறுநாட்சுமந்தே
யந்திபகலாச்சிவனை யாதரித்துத் - தொந்தி
சரியச்சுமந்துபெற்றதாயார்தமக்கோ
வெரியத்தழன்மூட்டுவேன். (௨)

வட்டிலிலுந்தொட்டிலிலு மார்மேலுந்தோண்மேலுங்
கட்டிலிலும்வைத்தென்னைக் காதலித்து - முட்டச்
சிறகிலிட்டுக்காப்பாற்றிச் சீராட்டுந்தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத்தீமூட்டுவேன். (௩)

நொந்துசுமந்துபெற்று நோவாமலேந்திமுலை
தந்துவளர்த்தெடுத்துத்தாழாமே - யந்திபகல்
கையிலேகொண்டென்னைக்காப்பாற்றுந்தாய்தனக்கோ
மெய்யிலேதீமூட்டுவேன் (௪)

அரிசியோநானிடுவேனாத்தாடன் வாய்க்கு
வரிசையிட்டுப்பார்த்துமகிழாமல் - லுருசியுள்ள
தேனேயமிர்தமேசெல்வத்திரவியப்பூ
மானேயெனவழைத்தவாய்க்கு (௫)

அள்ளியிடுவதரிசியோ தாய்தலைமேற்
கொள்ளிதனைவைப்பேனோகூசாமல் - மெள்ள
முகமேன்முகம்வைத்து முத்தாடியென்றன்
மகனேயெனவழைத்தவாய்க்கு. (௬)

விருத்தம்.

முன்னையிட்டதீமுப்புரத்திலே
பின்னையிட்டதீதென்னிலங்கையி
லன்னையிட்டதீயடிவயிற்றிலே
யானுமிட்டதீமூள்கமூள்கவே. (௭)

வெண்பா

வேகுதேதீயதனில்வெந்துபொடிசாம்ப
லாகுதேபாவியேனையகோ - மாகக்
குருவிபறவாமற்கோதாட்டியென்னைக்
கருதிவளர்த்தெடுத்தகை. (௮)

வெந்தாளோசோணகிரிவித்தகாநின்பதத்தில
வந்தாளோவென்னைமறந்தாளோ - சந்ததமு
முன்னையேநோக்கியுகந்துவரங்கிடந்தென
றன்னையேயீன்றெடுத்ததாய (௯)

வீற்றிருந்தாளன்னைவீதிதனிலிருந்தாள
நேற்றிருந்தாளின்றுவெந்துநீறானாள் - பாற்றெளிக்க
வெல்லீருமவாருங்களேதென்றிரங்காமல
எல்லாஞ்சிவமயமே யாம (௧௦)

என்று செந்தமிழ்பாடி உலகம்போலச் சடாக்கினியாற் சுட்டாற்றுதம து ஞானாக்கினியால் தகனஞ்செய்து, அவரைச் சிவனடி நீழல் கூடும்படி தியான சமாதியால் அந்தியேஷ்டி நிறைவேற்றி, அங்ஙனே புறப்பட்டார் புறப்பட்டவர்,

பின்பு திருவிடைமருதூரடைந்தது.

மென்றுவிழுங்கிவிடாய்கழிக்கத்தேட
லென்றும்விடியுமெனக்கென்கொலோ - நன்றி
கருதார்புரமூன்றுங்கட்டழலாற்செற்ற
மருதாவுன்சந்நிதிக்கேவந்து.

என்று திருவெண்பா வோதித் திருவிடை மருதூர் சென்றடைந்தனர் அங்கே இவர் வரவுணர்ந்த சிவனடியார் எதிர்கொண்டு வணங்க, அவர்களைத் தாமும் வணங்கிப் பெருமான் றிருவாலயத்தையடைந்து வலம்வந்து பன்முறை பணிந்து எதிர்நின்று மனமுருக அன்புபெருகி யுடல் குழைந்து என்பு நெக்குவிட்டு விம்மிவெழுந்து, கண்ணீராறாக மடைதிறந்துபாய, நாத்தழுதழுக்க வாயாரப்பாடுவாராய்,

''தெய்வத்தாமரைச்செவ்விதின்மலர்ந்து''

என்று வினைக்குற்ற ளாசிரியமுதலாக வெடுத்துத் திருமும்மணிக் கோவைபாடிய புறம்போந்து மனைகடோறும் பலியேற்றுண்டு கோபுரத் திருவாயில்குடியாகக்கொண்டுசிவயோகசாதனையிலவீற்றிருந்தனர்.

அப்பால் ஒருதினத்தில்இடைமருதுடையார் அவ்விரவில் அவ்வூர்க்காவலன்போற் றோன்றிப்புறத்திண்ணையிற்கிடக்குந்திருவெண்காடர் பாலவந்து கைக்கோலால் நிலத்தைத்தட்டித் தாக்கித்திருவடியாற்றீண்டி யுணர்த்தி நீ! யாரென்னும், அவர் ஊர்மெய்க் காவல்! யானுவான் தோலோ, நரம்போ, தசையோ, உரோமமோ, எலும்போ, உதிரமோ, மூளையோ, மூச்சோ, மனமோ யாதோவறியேன் கலங்குறுகின்ற நெஞ்சகக்கவலை யொழிந்திறங்காணேன் என்றனர். அங்ஙனே ஆளுடைய பெருமான் மறைந்தருள, வந்தவர் இறைவரென்றுணர்ந்து ஆராமைமேற்கொண்டனராய்கங்கரைந்துருகியழுது தொழுது அவர்நின்ற நிலத்து அச்சுவட்டினைக் கண்ணுற்றிமார் பணைத்துப்பொடி முடிக்கணிந்து பணிப்பாரியிருந்தார் இருப்பவர் ஒருநாள் நீர் விடாயப்பட்டெங்குங் குடிநீர்பெறாது மருதையனைப்பாடிய பின்னுடம்பை யருவருத்துக் கருமபிடுங்குழனியிலே யீரக்கப்பண்ணிப ஞுபபுறுவித்து ஓர்புறத் திண்ணையிற் படுத்துறங்கினார். அப்போது மருதீசர் அவர் கனவிற்றோன்றி ஐய! வெண்காட! இனிநமது திருப்பதிகடோறுஞ்சென்று பாடுதியென்று கட்டளையிட்டருள, உடனே திருக்கணவிழித்து அக்கட்டளையுணர்ந்து உலகத்துயிர்கள் பிழைக்கும் வண்ணம் பலசமயப்பிணக்குகளற, அச்சமயபேதங்களெல்லாம் ஆன்மாக்களுக்கு வினையளவாக அறிவூட்டிமுடிவிற் பக்குவத்திலவ்வானமாகக் களைத்தரவேண்டிப்பெருமானறமது ஆறுதிருமுகத்துநின்றுமதோற்றுவித்தமையும், அவற்றின் முடிபும், பயனும், விளங்கக்காட்டிமேலுண்மையுபதேச நெறியையுமுணரப் பலதமிழ்ச்செம்பாடலைப் பாடியருளி, மருதவனத்தையார் சந்நிதியடைந்து பலகாலும் வீழ்ந்துபணிந்தெழுந்து கோயிலவலங் கொண்டு புறத்தணைந்தனபின்றற் கரைந்துருகியாடிப்பாடிப் பிரியாவிடைகொண்டுபுறப்பட்டுத் திருக்குடமூக்கு, கீழ்க்கோட்டம், சாரோணம, நாகேச்சுரம், குரங்காடுதுறை, மாயூரம, நனிபள்ளி, வலம்புரம, ஆக்கூர், கடவூர், தருமபுரம, சிவபுரம, வாஞ்சியம, புகலூர், செங்காட்டங்குடி, மருகல் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கித் திருவாரூர்க்குச் சென்று அடியவர் எதிர்கொள்ள வணங்கியுள்புக்குத் திருவீதி வலம்வந்து கோபுர வாயிலைப்பணிந்து பூங்கோயிலுடையாரையும் வீதிவி

டங்கப்பெருமானையும் பலகாற்றொழுது பாடிப்பிச்சையேற்று வீற்றிருந்தார்.

திருவாரூரில் இறந்தவனை யெழுப்பியது.

இங்ஙனம் அத்திருவாரூரிலிருக்கும் நாளிலே, மிகுந்த பத்திமானான சிறுவனொருவன் பூர்வ புண்ணியமுடைமையால் எமது திருவெண்காட்டடிகள்பால் பேரன்பும் பத்தியுஞ் செய்து காலந்தவறாது திருவமுது முதலியவற்றாலுபசரித்து இரவும்பகலும் பிரியாதணுகித்தொண்டுசெய்து வருகையில், இச்சிறுவன்றாய்க்கொரு மகனாக, இவன்றந்தையோடு பிறந்த நல்லத்தையொருத்தியொரே பெண்மகப் பேறுடையவளாய் வேறுதிக்கின்மையால் அப்பெண்ணையிச்சிறுவனுக்கே கொடுத்துத் தமையன் குடியுந் தன்குடியும் விளங்கப்பண்ண வேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாய் அவன்றாய்க் குணர்த்த, அவள் அதனை மகனுக்குணர்த்த அச்சிறுவனதற்கிணங்கானாய் நிற்கக்கண்ட அவ்விருமுதுகுரத்தியரும் வருந்தித் தங்குறையைப் பட்டினத்துப்பிள்ளையார்பால் விண்ணப்பித்து வருந்துகையில், ஐயா அவர்கள் முறைப்பாட்டினுக்கிரங்கி, மேல்நடக்குங் கருமங்கருதி யிச்சிறுவனை நோக்கி, ஐயா! நீ தாய் அத்தையிவர்கள் குறையை ஒழித்தி இறைவன் றிருவருளாங்கா லுனபரிலாம். என் சொல்லைக்கடவாது கைப்பிடித்தி என்று கட்டளையிட்டருளினார். அதுகேட்ட அச்சிறுவன் அஞ்சி, ஆளுடைய அடிகளை வணங்கி, எம்பெருமானிரே! தேவரீர் திருவடியைப்பிரியாது பணிசெய்து கிடக்கவெண்ணியேனுக்கு ஊழ்முறை யிங்ஙன மிருந்தபடிபோலுந் தேவரீர் இவ்வாறு திருவுள்ளம்பாங்காயக்கட்டளையிட்ட திறமென்செய்யக்கடவேன். ஆயினும், எம்பெருமானே! தேவரீர் அங்ஙனம் மணம்புணருங்கால் வந்தருளி ஆசீர்வதித்துய்யக்கொண்டருள்கவென்று வணங்கி விண்ணப்பிக்கத்தான் அடிகளும் அங்ஙனமாகவென்று அனுக்கிரகித்து விடைகொடுத்தனுப்பியருளினார்.

அங்ஙனே அவன்றாயும் அத்தையும் களிப்போடும் அழைத்துச்சென்று நன்னாள்குறித்து மணம்புரிவித்தனர். அம்மணப்பந்தலிலே, பட்டினத்தடிகளுஞ்சென்று, அவனைக்கருதியவாறு வாழ்த்தி, அவ்வாழ்த்தினோடுமேலவன் உறுவதுங் கூறுவாராய்.

"நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியந்தேடி
நல்லொன்றுமறியாதநாரியரைக்கூடிப்
பூப்பிளக்கப்பெய்யுரைத்துப் புற்றீசல்போலப்
புலபுலெனக்கலகலெனப் புதல்வர்களைப்பெறுவீர்

காப்பதற்கும்வகையறியீர்கைவிடவுமாட்டீர்
கவர்பிளந்தமரத்துளையிறக ஒழைத்துக்கொண்டீர்
ஆப்பதனையசைத்துவிட்டகுரங்கதனைப்போல
அகப்பட்டீர்கிடந்துழலவகப்பட்டீரே

என்ற செய்யுளைக்கூறிச் சேஷையிட்டு ஆசீர்வதித்து இச்சைவழி சென்றனர்.

அப்பால் அவ்விடத்தில் மனைவியோடுகூடிவாழ்ந்திருக்கையில், சின்னாள் கழியலும், ஊழ்வினைப்பிரகாரம் ஒருநாள் எண்ணெயிட்டு நீராடியன்றிரவில் காமுங்கைமிக்கு மனைவியோடு புணர்ந்தனனாக, சன்னிபாதங்கண்டு, ஆயுள்முடிந்திறந்தான் இறத்தலும் அவன் மனைவிமாமிதாய் சுற்றம் அயலவரும் கூடிக்கட்டலனமருகியாக குளு சகியாதபேரழுகை செய்தனர்

அத்தருணம், திருவருளிச்சைவழியுலாவும் எமது பட்டினத்தையர் அவ்வீதிவழிவரக்கண்டார் சிலர் ஓடிவந்து வணங்கிநின்று எம்பெருமானே! தேவரீர்கருப்பத்திப்பேரன்புசெய்து திருவாக்கால் வாழ்த்துப் பெற்ற அடிமைச்சிறுவன் இன்று சன்னிபாதத்தினால் இறந்தனன் என்று கூறக்கேட்டுக்கொண்டே வந்தபோது, அவ்வழுகையோசை செவிப்பட்டிரக்கமுற்று, அவனருகே செல்ல, அங்கு இரங்குவாராயாவரும் ஐயரைக்கண்டழுகையொழித்து வணங்கிநின்றனராகவே அப்பிணமகனைக் கருணையானோக்கி,

விருத்தம்

வடிவந்தானுமவாவிபம்மகளுந்தாயுமாமியும
படிகொண்டாருமூரிலேபழிகொண்டாடனீதியோ
குடிவந்தானுமேழையோகுயவனூனுங்கூழையோ
நடுநின்றானுமவீணனோகரகுறையானதே."

என்றசெய்யுளைப்பாடியங்ஙனே தம்மையாட்கொண்டார் பேரருணிலையைநாடி,

விருத்தம்

மண்ணுமுருகுமரமுருகுமாயையுருகுமாலுருகும்
பெண்ணுமுருகுமானுருகுமபேதாபேதவகையுருகும்
அண்ணலுருகுமிடத்தமர்ந்தவாத்தாளுருகுமரவணையான
எண்ணியுருகுங்குருநாதனென்பாலுரைத்தவோர்மொழியே.

என்ற திருப்பாட்டைப்பாடியருளினார். அவ்வளவில் இறந்து கிடந்த பிணமகன் உயிர்பெற்றுத் துள்ளித்துடித்து உறங்கி விழித்தவனைப்போலெழுந்து வணங்கி நின்றான். தேவர் பூமழைபொ

பூிந்தனர் அந்தரதுந்துபி முழங்கிற்று. அடியவர் ஹரஹரமுழக்கஞ்செய்தனர். அங்குநின்ற சராசரவுயிர்களனைத்தும் ஆநந்த வெள்ளத்துள் மூழ்கின. * பின்பு உயிர்பெற்றெழுந்த காளை நடந்தவண்ண மொன்றும் அறியாதவனாய், பெருமான் திருவமுது செய்யக் காலந்தாழ்த்தமைத்தே என மனம்பதைத்து வருந்தி நின்று, ஐயர் பிச்சை நிவேதனத்தைச் சித்தஞ்செய்வதற்கு முயலத்தொடங்கலும், கண்ட ஆண்டகையார் திருவுளங்கனிந்து,

வெண்பா

எருவாய்க் கிருவிரணமேலெழுபுழுக் கூட்டுக்
கருவாய்க்கே கண்சலக்கப்பட்டாய் - திருவாரூர்த்
தேரோடும் வீதியிலே செத்துக்கிடந்தாயே
நீரோடுந்தாரைக்கே நீ

* இது சிவஞானிகளனுபவ நிலைமையை விளக்கியபடியாம். என்னை? "துரியமலைமீதுள்ளதோர் சோதிவளநாடு, தோன்றுமதிலே யாண்டுஞ் செய்யுமணிவீடு, தெரியுமதுகண்டவர்கள் காணியுயிரோடு, செத்தாரொழுவொன்று கைத்தாளம்போடு" எனவும், "சொல்லாளப்பரிய சோதிவரைமீது, தூயதுரியப்பதியின் மேனியுமறையோது, எல்லாருஞ்செய்வல்லசித்தாந்தமமையுறும்போது, இறந்தாரொழுவொன்று புறந்தாரையூது" எனவும் என்னுடையார் கூறுதலாற்காண்க வென்க. எம்மை ஆளுடையபிள்ளையார் திருமயிலையில் எலும்பைப் பெண்ணாக்கியபடியும், ஆளுடைய நம்பிகள் புக்கொளியூர் அவிநாசியில் முதலையுண்ட பிள்ளையை மீட்டும் உய்ந்தெழுந்து வரச்செய்தபடியும் இதுவாம். "கொல்லாமைமேற்கொண் டொழுகுவானவாழ்நாண்மேற் செல்லாதுயிருண்ணுங் கூற்று" என்றதனால் சாகாவித்தையின் சித்திநிலைமையும் வழியுமிதுவென்றதாம். இக்கருத்து வேதாகமவுபநிடதங்களானும் தேவார திருவாசகமுதலிய திருமுறைகளானும் வெளிப்படக்காண்க.

இன்னும், "அடியார்க்கெளியவரம்பலவாணரடிபணிந்தால்
மடியாமற்செல்வவரம்பெறலாம் வையமேழளந்த
நெடியோனும்வேதனுங்காணாதநிர்த்தநிமலனருட்
குடிகாணுநாங்களவர்காணுமெங்கள்குலதெய்வமே.
பிறவாதிருக்கவரம்பெறல்வேண்டும்பிறந்துவிட்டா
லிறவாதிருக்கமருந்துண்டுகாணிதுவெப்படியோ
வறமாபுகழ்த்தில்லையம்பலவாணரடிக்கமல
மறவாதிருமனமேயதுகாணன்மருந்துனக்கே.

என இத்திருவெண்காட்டடிகளாருடன்பட்டுக்கூறுதலானும் இவரது ஐயிக்க நிலைமையின் வரலாற்றானும் உணர்க.

என்று அருளி அச்சிறுவனுக்கு நல்லருள்செய்து அறிவுணர்த்தி வாழ்த்தி அவனை அங்கிருத்தி, அப்பால் எழுந்தருளுகையில், அவ்வூரிலுள்ளார் யாவரும்வந்து வணங்கி, எம்பெருமானே! அடியோங்களுய்யும்படி எங்களையுமைத் தொண்டுகொண் டிங்கே தானே வீற்றிருந்தருள்கவென வேண்ட, அவர்கள் குறிப்பினையுணர்ந்து,

வெண்பா

வெட்டவெளியானவெளிக்குநெறியாது
கட்டளையுங்கைப்பணமுங்காணுதே - இட்டமுடன்
பற்றென்றும்பற்றுதுபாவியேனொருசிலவன
இற்றெனவேவைத்தவினிப்பு

என்றருளிச்செய்து, அவர்களைநிறுத்திவிட்டு அங்குநின்றும் புறப்பட்டு வழியிற் கிடைத்த பலதிருப்பதிகளையுந் தரிசித்து வணங்கிப் பாண்டிநாட்டையடைந்தார்

பாண்டிநாடு சென்றது.

அங்கே மதுரைப்பெருநகருமறுத திருவாலவா யுடையாரையும் அங்கயற்கண்ணம்மையாரையுந் தொழுது,

கட்டளைக்கலித்துறை.

விடப்படுமோ விப்பிரவனுசவாழ்க்கையைவிட்டுமனந
திடப்படுமோ நின்னருளின்றியே நின்மேயலையக
கடப்படுமோ வறபாவாயிலிற்சென்று கண்ணீர்ததும்பிப
படப்படுமோ சொக்கநாதாசௌந்தரபாண்டியனே.

என்றது முதலாகப்பலதமிழ்பாடி அங்கு சிலபகல வீற்றிருந்தருளினார். அப்பால அந்நாட்டிலுள்ள திருப்பதிகளெல்லாஞ்சென்று உடையவரைக்கும்பிட்டு, மலைநாடு அடைந்து திருவஞ்சைக்களமுதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்து ஆளுடையாரைப் பணிந்து பிரிக கொங்குநாட்டையடைந்தார்.

கொங்குநாடுசென்றது.

அக்கொங்கில் பேரூர், அவிநாசி, முருகன்பூண்டி முதலிய திருப்பதிகளிற் சென்று சிவபெருமானைத் தொழுது வாய்பேசா மௌனவிரதத்தோடு அங்கிருக்கையி லோர்நாள் அரை யிருளில் வடவானலும்போலும் பசித்தீயெழுந்து வருத்த, பட்டினப்பெருந்தகையார் சென்று, ஒருகுசககனுடைய குடிமயின் தலைவாயிலில் நின்று கைதட்ட அவன் இவரை அறியாது யாரோ காமக்கள்ளனென் றெண்ணிக் கழிகொண்டோடிவந்து ப

டைத்துத் தீங்கிழைக்க, எம்மையர் நின்ற நிலைபெயராது சிவசிவ வென்றிருக்க, அடுத்த மனைபபுறந் திண்ணையிற்கிடந்த அம்மனைக் கிழவனுணர்ந்தோடியோந்து அமழூர்க்கனை விலக்கி, ஏட!! பேதையே!! இவர் சிவயோகரு சிறந்த பெரியாரமே, ஏனித்தீங்கிழைத்தனை யென்றுவிலக்கி, நமபெருமானை வணங்கி யழைத்துச்சென்று, திருவமுதுபடைத்துப பசியாற்றுவித்து உபசரித்தனன். அப்போது, அடிகளார திருவருளை நினைந்து,

பூணுமபணிக்கவலலபொனனுககுததானலலபூமிதனைக்
காணும்படிக்கலலமங்கையாககலலநறகாட்சிககலல
சேணுங்கடநதசிவனடிககலலவெனசிநதைகெட்டுச
சாணுமவளாககவடியேனபடுநதுயாசறறலலவே.

என்று சொலலி, உடனே

இருககுமிடநதேடியெனபசிகசேயனன
முருக்கமுடனகொணடுவநதாலுண பேன - பெருகக
வழைத்தாலுமபோகேனரனையென்றேக
மிளைததாலுமபோகேனினி.

எனறவெண்பாவைப்பாடி, அங்கிருநது புறப்பட்டுத் திருவம்புககுக கோகரணமபணிநதுபோய்,உஞ்சேனைமாகாளம அடைந்து, மாகாளேசசுரரைப பணிந்து நகருடுதத சிறுபுன்காட்டிலுளளதோர கணபதியாலய மடைநது பராருதிண்ணைடையிலவீற்றிருநதருளினார்.

கழுமரமபற்றி யெரிநதது.

அஙஙனமிருககு, அந்நகரததையாளுமம, பத்திரகிரிமகாராஜன இருவினையொப்பு மலபரிபாகமும உததமசததினிபாதமும வாய்தது அதிதீவரபககுவரா யிருநததால்அவரைத தேமறசிவ மருளபுரிந்தமையின், அவர் அரணமனையில களவுசெயயுமபடி ஒரிச்சையுண்டாகச சிலகளளா ஒருங்குகூடிவந்து அககுறுஙகாட்டிலுள்ள கணபதி சநநிதியை யடைநது தஙகளுககுக களவு வாய்ககவென்று பிராாததித்துச சென்று பட்டணததைச் சேர்நது சோாவுகாலமபார்தது அரண்மனையினுட புகுநது தஙகள் ஆசைதணியுமட்டும வேந்தன கருவூலத்து நிதிககுவைகளையும் மணி பூண்வகைகளையும் வாரிசசுமைசெயது எடுத்துச் செல்லுகையில பிரார்த்தனை பலிககச்செய்த மூத்தபிள்ளையார் ஞாபகம்வரவே ஓடி,சந்நிதியடைந்து தங்களுககுக் கிடைத்த களவுப பொருளில் விலையுயர்ந்ததோர் பதக்கமெடுத்து விநாயகாக்குச சாத்திச் செலவுறிச்சென்றூர்கள். அது இருட்போதாகையால் அவ்விலையுயாராம் அவ்வேக்தந்தப் பெருமான் திருக்கண்டமணியாது தவறி அரு

கே சிவயோகசாதனையில் வீற்றிருந்த எமபட்டினத்தையர் திருக்கழுத்தணிந்தது. இஃதிங்ஙனமிருக்க.

அங்கே அரசன் அரண்மனையிற் கருவூலத்துக் களவுபோன செய்தி வெளிப்படலும், அவ்வேந்தன் பரிவாரங்களும், காவன் மாக்களும் வெளிப்பட்டு அந்நகர் முற்றும் புறவிடம் பலவுந் தேடிச் செல்லுகையில் வேற்றோரடிச்சுவடு வெளிப்பட அச்சுவடு பற்றிச் சென்று குறுங்காட்டிட் புகுந்து நாடிவந்து அப்பிள்ளையார் கோயிலையடைந்தனர். அவ்வளவில் வைகறையாய நிலந்தெளிந்துவர அருணோதயமாகவே, சிவயோகத்தில் வீற்றிருந்த பட்டினத்தையரையும், அவர் கழுத்தில் ஒளிவிடும் அரதனவாரத்தினையும் கண்ட அப்பார் மன்னன் படர்கள் பதைத்தோடி யெம்பெருமானைக் கள்ளருளொருவனென்று பற்றியீர்த்தலைத்துத் தமக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் துன்புறுத்துவாராயினர்.

அப்போது, நம்மையர் சமாதிவிட்டுக் கண்விழித்து வினையொன்றுமறியாராதலிற் காவற்படர் போன்ற இராஜகிங்கரர் அலைக்குந்தோறும் தடுத்தல் முதலிய முயற்சியொன்றும் புரியாது வேறொன்று [illegible]யார். "சிவசிவ" வென்று அருள்கருதி உண்முகஞ்சேர்க்கின்றனர் நிற்க, அவ்விறைமகன் பரிசனருட் சிலர் இவன் பெருமாயக் கள்ளனென்றார்கள். சிலர் அக்கள்ளரிற்றலைவன், இன்னும் நம்மரசரணத்தற்றம நோக்கிக்கொள்[illegible]பூண்டுள்ளானென்றார்கள். சிலர் அப்படியல்லக் களிமயக்காற் சித்தனன்போலும் என்றார்கள். சிலர் நமது நல்லூழ்வினைமயக்கஞ்செய்து இங்கு கிடைக்கப்பண்ணிற்று, இல்லையேல் இக்கள்ளனை நாம் எங்கு கண்டு தேடிப்பிடிப்போம்; பிடியாவிட்டால் நமதிறைவன் கொடுந்தண்டம் புரியுமே என்றார்கள். சிலர் பித்தனேயென்றார்கள். சிலர் எட!! வாய் பேசாது மௌனியாயுற்றனை நுங்குழுவார் ஏனையர் யாண்டுற்றனர்? மற்றைப்பொருண்முற்றுமென்னவாயின. கூறினலன்றி நீயுயிர்பிழைத்தலரிதாம் என்றார்கள். இவ்வளவு ஆரவாரத்திற்கும் சித்தவிகற்பங்கலக்கமொன்றுமின்றிச் "சிவசிவ" என்றே நிற்குநிலையைக் கண்ட அக்காவன்மாக்களுட்சிலர் உற்றுநோக்கித் துன்புறுத்தும் மற்றையரைத் தடுத்து, இவர் கள்ளரல்லர் சிவஞானச் செல்வமுடைய பெரியர்போலும் இருக்கின்றனர். கள்ளராகில் இந்த ராஜயோக்கியமான கண்டாபரணம் பூண்டு, இவ்வளவு நகர சமீபமானவிடத்தில் நமது கையிற் கிடைக்கவிருப்பரோ? அன்றியும் நாம் ஈர்த்தலைத்துச் செய்யும் பெருந்துன்பங்களுக்குச் சிறிதாயினும் முகச்சுளுக்கும் துன்பத்துயர்ப்புமின்றி மிக்க களிமுகத்தினராய்ச் "சிவசிவ" என்று உண்ணோக்கி நிற்றல் கூடுமோ? களிமயக்

னொன்பதற்குச் சிறிதுமிடனில்லை. பித்தரோ எனில் பித்துடையார்தேகவியலொன்றுமில்லை. ஆதலால் உண்மை தேறவிசாரித்து அறியாது, நாம் கொடுமை செய்தால் பழிபாவம் ஆவதன்றி இன்னும் என்னவிளையுமோ? எல்லாம் அரசனுக்கறிவித்துக் கட்டளைப்படி நடப்பதே நலம் என்றார்கள்.

இங்ஙனம் இங்கே நிகழுகையில், முன்னம் ஐயரைக்கண்டவளவிலே சிலராகச் சேவகர்களோடோடி அரசனைக்கண்டு வணங்கி, இறைவ!! நமது வைப்பறையைச் சூறையாடிய களவர்கள் தலைவன் ஊர்ப்புறத்துக் குறுங்காட்டிலுள்ள விநாயகர்கோயிலிற் கிடைத்தனன். அவனைக்கழுவேற்றினாலொழிய வேனையாகிடைப்பது மரிது. இன்னும் நமது பண்டாரமும் முற்றுங் கொள்ளையாம். ஆகவே விரைவிற் கட்டளைதருகவென்று பதைத்தார்கள். அவ்வளவில் அரசன் நல்வினைப்பரிபாகமுடையனாதலின், நெஞ்சத்தோர் கலக்கந்தோன்றி மயங்கி நிற்கக்கண்டு அங்கார், கோமகன் மயங்குங் காரணம் யாது நன்சொல்லிலே நம்பிக்கையில்லைபோலும் என்று எண்ணி, எம்முடையாய்!! நாங்கள் பழிக்கிடமாம்படி ஆணைக்கஞ்சி வேற்றாளைப்பிடித்து வந்தபடியன்று, அக்கள்வனிடத்தில் இன்றிரவிற் களவுபோன இராஜயோக்கியமான கண்டாபரணமொன்று இருக்கக்கண்டே பிடித்தனம். ஆதலினவேறு ஆராய்ச்சிக்கிடனில்லை. தண்டனைக்கே கட்டளையிட வேண்டும். அக்கள்வன் மாட்டிருந்த ஹாரமிதுவென்று தந்து காட்டினர்.

ஆகவே அரசனுத்தமனாயினும் அனுக்கிரக சத்திபதிவதன் முன் திரோதை பதிதல் முறைமையாதலால் அத்திரோதை சத்தி வசத்தினராய்மயங்கிக் கழுவேற்றக் கட்டளையிட்டார். அக்கட்டளையை யவர்கள் தந்து ஏனையர்க்குத் தெரிவித்தலும், அடிகள் பக்கல் காவலாளரிராய் விசாரித்திருந்த மற்றையார் மனமொவ்வா திருக்கவும் இறைமகனாணைக்கஞ்சி, ஐயரைக் கழுமரத்துக்கருகழைத்துச் சென்றனர். செல்லலும் ஐயர் கண்டு புன்னகையோடு மேலே நோக்கி,

"என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லையினித்தெய்வமே
உன்செயலேயென்றுணரப்பெற்றேனிந்தவூனெடுத்த
பின்செய்ததீவினையாதொன்றுமில்லைபிறப்பதற்கு
முன்செய்ததீவினையோவிங்ஙனேவந்துமூண்டதுவே."

என்றதிருப்பாடலையருளிச்செய்தனர். அங்ஙனே கழுமரம்பற்றியெரிந்துவிட்டது. அவ்வளவில் அங்கிருந்தவரசன் பரிவாரத்தினர் கண்டு பயந்தோடி அரசனுக்கு நடந்த விவரங்களை விண்ணப்பித்

தலும், இறைமகன் திடுக்கிட்டு ஒன்றுந்தோன்றாதவராய் அச்சமே ற்கொண்டு தம்மையறியாத அன்பும் ஆராமையும்பிடரிபிடித்துந் த, என்னையாளுடைய ஆரியமணியோ வந்தருளியதென்று நின்ற நிலையிலே பாதசாரியாகவேயோடிவந்து, பற்றியெரியுங் கழுமரத் தண்டையில் நிற்கும்தவபெருமலையாகியவெமது வெண்காட்டடி களைத்தரிசித்துக்கண்பெற்ற பேறுபெற்றவராய் இவ்வுலகினை முற் றும் மறந்தனர்

பத்திரகிரியார் திருவருள்பெற்றது

அங்ஙனம் தமையிழந்து நின்ற அரசசிகாமணியாகிய பத்திர கிரியார் சிறிதுணர்ச்சி கூடவே யடியற்ற பனைபோல விழுந்து பல முறைவணங்கி நின்று எம்பெருமானே! அடியேனறியாமையால திருமேனி மிகவருத்தமுற்றதுபோலும். பாதகனேன் என்செய்யக் கடவேன்! என்செயக்கடவேன்! தேறவிசாரியாத பாவியேன் என் று ஆராமையால வருந்துகையில், பட்டினத்தடிகள் கருணை மீதூ ர்ந்து சடைக்கணித்து நோக்காதுநோக்கி அருள்பதிந்த வருளத் துச் சிவம்விளங்கத் தத்துவங்கியதிசெய்து,

"நாயச்சொருக்கூழுமதற்கோரமருந்துவநாட்டிலுண்டோ
பேயக்கொருஞானம்பிடிபடுமோபெருங்காஞ்சிரங்கா
யாகக்குமாராதருந்துவராரதுபோலுடம்பு
நீக்கியாவதல்லாமேலதுக்காமிதைச்செப்புமினே."

"மானார்விழியைக்கடந்தேறிவந்தனன்வாழ்குருவுங்
கோனாகியென்னைக்குடியேற்றிக்கொண்டனன்குற்றமில்லை
போனாலும்பேறிருந்தாலுநற்பேறிதுபொய்யன்றுகா
ணானாலுமிந்தவுடம்போடிருப்பதருவருப்பே."

என்ற திருப்பாடலைச் சொல்லியவளவிலே ஐயனைப் பூட்டியிரு ந்த தளைகள் தெறித்துவிழுந்தன. பின்பு அவர்க்குறுதி கூறும்படி

அஞ்சக்கரமெனுங்கோடாலிகொண்டிந்தவைம்புலனும்
வஞ்சப்புலக்கட்டைவேரறவெட்டிவளங்கள்செய்து
விஞ்சத்திருத்திச்சதாசிவமென்கின்றவித்தையிட்டுப்
புஞ்சக்களையறிந்தேன்வளர்த்தேன்சிவபோகத்தையே.

என்ற திருப்பாட்டை யருளிச்செய்தார் உடனே அரசர்க்கர சான பத்திரகிரியார் நெஞ்சுதெளிவுற்றுத் துணிவுண்டாய் விரத் திபிறத்தலும், அந்நின்ற நிலையிற்றானே அரசகோலமுழுவதுமா ற்றி, சூழவிருந்த அரசசுற்றம் பரிவாரமென்றனையும் பின்றிரும் பிப்பாராது, திருவெண்காட்டடிகள் திருவடியி லடியற்ற பனை போல் விழுந்து பற்றிக்கொண்டு, எம்பெருமானே! திருவடிக்

தவறிழைத்த அபராதியாகிப் பெரும்பழிசுமந்த வென்னை உய்யக் கொண்டருள்கவென்று கண்ணீருங் கம்பலையுமாகக் கலுழ்ந்து குறையிரந்து நின்றார். பின்னும் ஐயர்,

ஓங்காரமாய்நின்ற மலத்துவிலேயொருவித்துவந்து
பாங்காயமுளைத்தபயனறிந்தாற்பதினாலுலகு
நீங்காமனிங்கிநிறையாநிறைந்துநிறையுருவா
யாங்காரமானவர்க்கெட்டாசுகனிவந்தமர்ந்திடுமே.

என்று அருளிச்செய்து, பாவனைதீக்கையால் அவருளத்துச் சிவயோகவனுபவ நிலை பதியவனுக்கிரகித்து, அவரைநோக்கித் திருவிடைமருதூருக்குச் செல்க என்றருளிச்செய்து, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு விந்தம், காசி, கேதாரம் முதலிய வடதிசைத் திருப்பதிகளை வணங்கி ஸ்ரீசைலமடைந்து ஆளுடையாரைப் பணிந்து பாடி சிலநாளங்கிருந்து புறப்பட்டு மறுபடியும் மேலகடற்கரையாகவே வந்து கொங்குட்புகுந்து பாண்டிநாடடைந்து திருக்குற்றாலம் பணிந்து,

வெண்பா.

காலனவருமுன்னே கண்பஞ்சடைமுன்னே
பாலுண்கடைவாய்படுமுன்னே - மேல்விழுந்தே
யுற்றாரழுமுன்னேயூரார்சுடுமுன்னே
குற்றாலத்தானையேகூறு.

என்றது முதலிய பெருந்திருப்பாடல்களைப்பாடி இராமேச்சுரம் வேதாரணியம் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கி, மறுபடியுந் திருவிடைமருதூரைவந் தடைந்து மருதவாணரைப்பணிந்து கீழைக்கோபுர வாயிலில் வீற்றிருந்தருளினார்.

பத்திரகிரியாரது பின்சரித்திரம்.

பத்திரகிரியாரும் குருவருளாணைப்படி சிவயோகசாதனை விடாது பிச்சையேற்றுண்டு தலங்கடோறுஞ் சென்று பணிந்து பட்டினத்தடிகள் வந்து சேர்ந்த தினமே தாமும் திருவிடைமருதூர் வந்து சேர்ந்து குருபரனைப்பணிந்து அவர் திருவாணைக்குறிப்பின்படி மேலைக்கோபுரவாயிலில் இருந்துகொண்டு நாடோறும்பிச்சை பண்ணிவந்து குருநிவேதனம் ஆனபின்புசேடத்தைத் தாமுமுண்டு சிவயோகத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

இங்ஙனம் நிகழுநாளிலோர் நாள் பத்திரகிரியார் தமது ஞானாசாரியன பரிகலச்சேடப் பிரசாதத்தினைத் தாம் அமுதுகொள்ளப் புகுந்தருணத்து, ஆதரிப்பாரற்றதோர் பெட்டைநாயக்குட்டி வந்து வால்குழைத்துக் குறுகுறுத்து ஏழைமுகங் காட்டிட

பசியால் வருந்துந் தன்னிலைமையைக்குறிப்பிக்கக்கண்டபத்திரகிரி யார் பரமசிவகாருணியமூர்த்தியாதலால அதனிடத் திரக்கங்கொண்டு அச்சேடப்பிரசாதத்திற் சிறிது அதற்கிட அதனை அப்பெட்டை நாயுண்டு பசியாறி அதுமுதல பத்திரகிரியாரை விடாது அவர் செல் வுழிச்சென்றும் நிற்புழி நின்றும் அடி நிழலெனப்பிரியாது அவர் திருமேனி காவற்றிருத்தொண்டினிலைமை பூண்டிருந்தது. அவ்வரசரோடும் அதனிடத்திரக்கம் வைத்து நாடோறும் தமதுசிட்ட சேடப்பிரசாதத்தினை அதற்கிட்டு வந்தனர். கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! இழிந்த நாயாய்ப்பிறந்தும் அப்பெட்டை சிவஞானியின் திருவருளுக்குப் பாத்திரமாயிற்று. இப்பேறு இவ்வுலகத்தில் யார்க்குக் கிடைக்கும் என றுபமன்னிய பகவான் கூறக்கேட்ட தவத்தினா யாவரும் வணங்கி வினவுவாராயினார்.

எம்பெருமானே! "ஞாலமும் ஞானநிட்டையுடையோர்க்கு நன்மையொடு தீமையில்லை நாடுவதொன்றில்லைச்-சீலமில்லை தவமில்லை விரதமோடாச்சிரமச் செயலில்லை தியானமில்லை சித்தமில்லை-கோலமில்லை புலனில்லை கரணமில்லை குணமில்லை குறியில்லை குலமுமில்லை - பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர் குணமருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்." என்ற வேதாகமங்களின்படி சஞ்சரிக்கின்ற பரமஞானியாகிய விப பத்திரகிரியாருக்கு அந்நாயினிடத்தில் ஏன் இரக்கம் வந்தது? முன்னுளில சடபரதர் என்பவருக்கு ஒருமானின் கன்றினிடத்தில் உண்டாகிய தயவு காரணமாகப்பற்று விளைந்து பலபிறவி நேர்ந்ததென்று சில புராணங்கள் கூறிற்றே. இஃதென்னே? தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் யாவர்க்கும் பெறுதற்கரியதோர் சிவஞானியின் உச்சிட்டப்பிரசாதம், பிறவிகளுள் அறக்கடையதாயும் முற்றும் பாவதேகியாயுமுள்ள இந்நாய்க்குக் கிடைக்கத்தக்க புண்ணியத்தவமேலீடு யாவை? இவை விளங்கத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று மீட்டும் பணிந்தார்கள்.

அப்போது உபமன்னியபகவான் புன்னகைசெய்து, அம்முனிவர்களைநோக்கி, உங்கள் வினா மிகநன்று.இஃதுலகம் அறிந்துய்யத்தக்கபடியாம். இதனையாமுங்கட்குக் கூறுவேம். ஞாபகத்தோடுங் கேட்பீர்களாகவென்று சொல்லலாயினார்.

வேதாகமத்தின் முடிவானகருத்து.

* உலகத்தில ஒருவன் ஒரு தொழிலைச் செய்யப்புகின், அத்தொழில தனக்குப்பயன், பிறர்க்குப்பயன், தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன், தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனில்லாமையென நான்குவகைய

* "ஒங்கருளிச்சேர்ஞானியேகின்றேரும - ஈங்கருணீங்காரென்றுநீபற-எல்லாவுயிர்க்குமென்றுநீபற." என்றார் பிறகாலத்துப்பெரியரும்.

தாம். அவற்றுள் சிவ னிவ்வுலகைப்படைத்தது தனக்குப்பயனே எனில், தனக்குமேல் உயர்ந்தோ ரொருவருமில்லான் றானாதலாற் புகழ்ப் பயனன்று. எவற்றிற்கும் காரணன் றானாகவே வேறுபயனு மின்று. தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனெனில் தனக்குவமையில் லானாதலின் கூறவேவேண்டா. தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனில்லை யெனில் மைந்தர் விளையாட்டாம், பேரறிவுடையானாதலி னஃ தமையாது மற்றென்னெனில் அனாதிமூல மலவிருளிற்கிடந்த வுயிர்கள் உய்யவென்ற கருணையாலாக்கலிற் பிறர்க்கே பயனும். அங்ஙன மாக்குங் கால் ஆன்மாக்கள் குறையிரந்து வேண்டிச் செய்தபடி யன்று, தானே பேரருளாற் செய்த தாமாகவே, அத்தகைய பேருளாளனாகிய சிவனடி நீழல் பிரியாத சிவஞானி களும், சுடுமியற்கையில்லாத இரும்பும் நெருப்பின் கூட்டுரவால் சுடுந்தன்மை பெற்றாற்போல, அவனருட் சேர்க்கையால் நித்திய மான வான்மாக்களுக்குச் சுகதுக்கமில்லை. மாயாதனுவுக்கே யவை யுள்ளபடியென்றறிந்திருந்தார்களாயினும் பெத்ததசையில் அவ வுணர்ச்சி யவ்வான்மாக்களுக்கில்லாமையாற் படும் துன்பத்திற் கிரங்கி யருள்செய்தல் இயல்பாம். இவ்வருளில்லாவிடின் முத்திப் பேறேயின்றாம். "அருளில்லார்க்கவ்வுலகமில்லை பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லாகியாங்கு." என்றதே சான்று முத்திக்கு, அருளே சார்பு. என்பதை "நல்லாற்றானாடியருளாள்கபல்லாற்றா னேரினு மஃதேதுணை" என்ற பெரியார் மொழியானுணர்க. அதனாற்றான "அருட்செல்வஞ்செல்வத்துட்செல்வம்பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணுமுளவென்றார். இனித்தமிழ்மறையாகிய தேவாரத்துள்ளும் "சலங்கெடுத்துத்தயாமூலதன்மமென்னுந் தத்துவத்தின் வழி நின்று சார்ந்தோர்க்கெல்லாம் நலங்கொடுக்கு நம்பியை நள்ளாற் றானை நானடியேனினைக்கப்பெற்றுய்ந்தவாறே" என்றதுமுணர்க.

ஆனாற் கண்ணன் பாரதப்போர்த்தொடக்கத்தில் இருதிறப் ப டைகளையும்நோக்கித் தயவால்போர்செய்யேனென்ற அருச்சுனனுக் குபதேசித்த கீதையில், இச்சாஞானக்கிரியாசொரூபத்தால் ஆ ன்மாவொன்றேயாகவே தயவு செய்வானும் செய்யப்படுபவனும் வேறில்லையாக நீயஞ்சாது வில்லெடுத்துப் போர் புரியென்று பன் முகத்தாலும் கூறி அவன் தயவைக்கெடுத்ததென்னையெனின்? அங் ஙனமன்று, அந்த கீதை, * ஆன்மசொரூபஞானந் திடப்படும்படி

---

* அருச்சுனற்குமிராமற்கு மதிகாரமல்லவபாரதத்தே யறைந்த நூலின், கருத்தறியாய ஞானமொன்றே பிரமாணஞ்சரிதையது கணக்கன்றுக்கும், விருத்தமறி வாசாரமுடையோனே ஞானியில்லோன விருத்தனுரும், திருத்தமுடன்மைச்ச வித்துணிவென்றே யுட்கொள்வாயதீரனுகி எனக்குமாரதேவர் மகாராஜாதுற வினுட கூறுதலாலு மறிக.

புலமுகத்தும் விரித்துக் கூறியபடி யல்லாது, ஆன்ம அநுபவஞானத்தைக்கூறியதன்று. அதனாற்றான் அவ்வருச்சுனனுக்கு உத்தரகீதையென்று மறுபடியுங்கூறினார். அன்றியும், கண்ணனும் அருச்சுனனும் பூபாரங் கழிக்கவந்த நிமித்திகர்கள். ஆகவே உண்மையநுபவஞானம்பற்றி விசாரிக்குங்கடனவர்கட்கில்லை. அங்ஙனமிருந்தும் நான்முறை பிறழாதிருக்கவேண்டுமென்னுங்கருத்தால், "இருவகையுயிர்க்கு மினியனா யின்பதுன்பம் யாதொன்றனைத்தென்றறியா, தொருபொருளாலுங் குறைவுபாடின்றி யுள்ளமு மொருவழிப்பாடாய்ப், பொருவருந்துணிவுங் கருணையும்புரிந்து புலனெறியுணர்வை யென்பாலே, மருவி நின்றொழுகும் யோகியென்பவனே மன்னவமற்றெனக்கினியான்." எனக் கருணையு மொருதலையாக வேண்டுமென்பதை விளக்கினார்.

அல்லதூஉம், அவ்வருச்சுனற்கு அங்கேவந்த தயவு, பாட்டன், மைத்துனன், மாமன், மகன், ஆசிரியன், நண்பன், உறவினன், படைஞர் என்றெழுந்த பாசசம்பந்த தயவேயன்றி, உண்மையாலே யான்மசொரூப முணர்ந்த தன்றாலுண்டாகிய சருவஜீவகாருணியமல்ல. அது உண்மை யுணர்ச்சியில் வந்த சருவஜீவ காருணியமேயானால் மாறவும் மாறாது. யுத்தமும் நடவாதென்றுணர்க.

இனி சடபரதர்க்கும் மான் வளர்த்தமானென்று சுதந்தரபுத்தியாலெழுந்த பந்த சம்பந்த தயவேயாம் அது அக்கதையானே விளங்கும்.

அப்பால் அப்பெட்டைநாயோ வெனில் முற்பிறப்பிலே அங்ஙதேயத்து, அழகிலே சிறந்த விலைமாதொருத்தி மூத்தோரிளையோரென்ற வரம்பின்றிப் புணர்ந்து பலவகையாலும் வஞ்சித்துப் பொருள்தேடிப், புலைகொலைகளுண்டலிவற்றிலே தன்னுளெல்லாம் போக்க கழித்துத் தருக்குற்றுத் திரிந்து பலகொடுமைகள் செய்து திரிபவளோர் நாளுச்சிப்போதில் சிவஞானியானொரு குரவனாணைப்படி பிச்சைக்கு வீதியே சென்றதோர் மாணாக்கரான பக்குவியின் கையிலே தன்விட்டுருட்டாகவேண்டு மிகுந்திருந்ததோர் சிற்றுண்டியைப் பத்திவகையின்றிப் பரிகாசப்பொருட்டாகக் கொடுத்தனள். அதை யம்மாணாக்கன் குருப்பிரீதிபண்ணித் தம்பசியாறி யிச்சைவழிசென்றனர். அப்பால் அவ்வேசை முதுமையடைந்து வறுமை பசி பிணி முதலியவற்றால் வருந்தி வினையுலப்பவிறந்தொழிந்தபின் கருமசேடத்தால் ஒரு பெட்டைநாயாய்ப் பிறந்தாள்.

கேட்டீர்களோ! முனிவர்களே!! அவ்வேசை தானுண்டதன் சேடத்தைப் பரிகாசமாக வொருசிவயோக சாதகியின் கரத்தளி

த்த தோடத்தால் நாயாய்ப்பிறந்த னளாயினும் அச்சேடப் பண்டம் அவரது பசியைத் தணித்த பலவிசேடத்தால முத்திக கே வழியா யிப்போது பதிரகிரியாராகிய சிவயோகியின் உச்சி டட சேடப் பிரசாதத்திற்குப் பாத்திரமாய அவர் திருமேனி கால்ற்பணிககுரியதாகும பேறுபெற நோந்தது. திருமநதிரம் " மாதது்ளை யொனழினின் மனனியமர்ந்துறை, யாததனுககீந்த வரும்பொருளானவை, மூர்த்திகணமூவர்கரு மூவேழ்குரவர்க் குந், தீர்த்தமதாமது தோநதுகொளளீரே." ஆதலால், "அகரமா யிர மநதணாககீயிலெனா, சிகரமாயிரஞ செயதுமுடிககிலென், பக ர்தருஞானிபகலுணபலததுககு, நிகரிலலையென்பது நிசசயநதா னே." ஆகவே. "ஏறுடையாயிறைவா வெமபிரானென்று, நீறிடு வாரடியாாநிகழ்தேவாக,ளாறணிசெஞ்சடை யண்ணலிவரொனறு, வேற்ணிவாாக்கு வினையிலலைதானே." என்றபடி சித்திக்கது.

கேளுமமுனிவர்களே! அபபால் இஙஙனம சின்னாள கழிய வே, திருமநதிரம. "வித்தகமாகிய வேடததாருண்டவுண, அதத னயனமா லருந்தியவணணமாம, சிததநதெளிந்தவர் சேடமபரு கிடின, முததியாமெனறுநம் மூலனமொழிநததே." எனறபடி அப்பெட்டைநாயககுப பரிபாகம நோநதது நோர்க்கி, நமமருதூா ருடைய பெருமான ஓா அருட்சிததவேடராய் பட்டினததடிகளி டதகு லெழுநதருளி, ஐயா' பசிததிசசுடுதலால பிசசையிட்வலலீ ரோவென, அவரும புனனகைசெயது, ஐயரே! யான கோவண மே பாரமெனறுளளேன தேவரீா பசிககுப் பிசசையிடவலலனே! ஆயின மேலைககோபுரவாசலில ஓர் சமுசாரியுளளான அவனபாற செலவீரேலுமதுபசிககுத தகக பொருளகிடைககுமெனறுர்.அது கேட்டு வலிதாளும பேரருளாளன அஙஙனே பததிரகிரியார்பாற் சென்று, ஐயரே! கீழைககோபுரவாசலி லிருகதா ரொருவரை நா ன பசிககுச் சோறிடுமெனறேனுக, அவர் எனககுக 'கோவணமே பாரமாகப் போககினறி யிஙகிருககினறேன். ஆதலால மேலைக் கோபுரவாயிலில ஓர் சமுசாரியிருககினறுன அவன் பாற்செலவீ ரேல் உமது பசியாறுமெனறுா ஆகவே நீரேனும என்பசியாறற் வலலீரோ வென்றுா.

உடனே அவ்வுரைக்குறிப்புணர்ந்த பத்திரகிரிப்பெருமானும் உண்ணடுஙகி, இவ்விரந்துணணுமோடும், எச்சிலுண்ணுநாயுமோ என்னைப் பிச்சைதரவல்ல சமுசாரியாககியது. ஆண்டவர்திருவுள் ள மிப்படியாயின் இனிதுதா னெனக்கு என்செயயவல்லதென்று கையிலிருந்த வோட்டினைச் சுழற்றி எறிந்தார். அதுசென்று அப் பெட்டைநாயின் பொறியிற் றாக்கவே ஒடுமுடைந்தது நாயுமிற

ந்தது. பிச்சைக்குவந்த மருதப்பெருமானும புன்னகையோடும் மறைந்துவிட்டனர். பின்பு, பத்திரகிரியாரும் திருவருணிலைமையை நாடிச் சகசநிட்டை பலிக்கத திருப்புலம்பல் முதலிய அநேகஞ் செந்தமிழ்ப்பாடல்களை யருளிச்செய்து அலைவறறசிவயோகத்தில் வீற்றிருந்தார்.

அப்பால அப்பெட்டைநாய, "உடையாய கூவிப்பணிகொள்ளாதொழுத்தாலொன்றும போதுமே." என்ற திருவாசகத் திருவுளப்பாங்கினபடி பரமயோகிகையினின்று மெறிபட்ட வோட்டினால் இறந்தவளவிலே முனபலகோடி பிறபபிலுஞ் செயத தீவினையெல்லா மொழிந்துபோயப் புண்ணியமேலிட்டு, மககளின்றித தவஞ்செய்திருந்த காசிமாநகரததரசன விசுவகுததன எனபவனுக்கு மகளாகப் பிறநது ஞானவல்லி என்ற பெயரோடு உலகத்தில உயாவு ஒப்பு இல்லாத அழகும், நற்குணமும, நறசெயகையும உடையவளாய சிவயோகியின உசசிட்டப் பிரசாதவிசேடத்தால். பூாவஞானம விளஙகக குருவின திருவடியில் நேயமவைதது வளருநாளில அப்பெண்ணுககு மணஞ்செயதறகுரிய மஙகைப்பருவம வரக்கண்ட பிதாவாகிய அநத விசுவகுதத மகாராஜன தன்மகளுககுத தக்க வரன்யாவனென்று நாடிக்கொணடிருக்கையில வரன் கிடையாதபடியால் ஓரநாள மிகவு மனமவருநதிக கன்னிகாமாடததிருக்குா தனபெண்ணைப பாாக்கவநதவன பெண்ணினழகை நோக்கித தன்னருகிருநத புரோகிதனைப்பாாதது, ஐயா! இககன்னிகைக்குந் தகக கணவன இவவுலகிலொருவனுணடோ? அந்தோ என்செயவேன! "பெணகளைப பததுவிருத்தினமேல மணம்புரிவியாது வைததிருததல பாவம." என்று பெணபாலும் சொலலுகின்றாா்களே என்று கண்ணீருகுததான

அதுகணட அப்பெண் திடுக்கென்று பயந் துடலநடுஙகத தநதையை வணஙகி நின்று, அபபரே! நீா இப்போது கூறியதென்ன? என்னை யார்க்கு மணஞ்செயவிக்கக கருதுகினறீா? யான் யாருக்கு முரியவளலலள் எனது குருநாதா தென்னாட்டில திருவிடைமருதூரில மருதவாணராலயதது மேலைக்கோபுரவாயிலில எழுந்தருளியிருக்கின்றாா. ஆதலால் என்னை அவரிடத்தி லழைததுககொணடுபோ யொப்புவிததால அவா யாாககுக கொடுப்பாரோ அவர்களுக்கு நான் உரியவளாவேன. நீா என்னை வருநதிப் பெற்று வளர்த்த தநதையெனபது துண்மையே லிவ்வுபகாரம நீா செய்யவேண்டும. இச்செயகை ஆண்மகவிலலாத எமதுகுடி முனனோர் எழுவெழுதலைமுறையாரும் முததிபெறும தவமாகமுடியும். ஆதலால் எனசொலலை அவமதியாது சொலலியவண்ணம முடிப்பிககவேண்டுமென்று மீட்டும்பணிந்தாள்.

அதுகேட்ட அரசன் நெஞ்சுதுணுக்குற்று, இன்னுந் தாய மடிவிட்டிறங்கியறியாத இச்சிறுகுழந்தைக்குக் குருநாதன் யார்? அவரிருப்புத் தென்றிசை திருவிடைமருதூர் சிவாலய மேலைக்கோபுரவாயிலாம். அது இவளுக்குத் தெரிந்தபடி எப்படி? பிறர்சொலல்க் கேட்டிருந்தவாறுமன்று. அரசாட்சிசெய்துவருகிற நானுமிது வரையில் கேளாதது, இவள் கேட்டதெங்கே. ஆனால் இவள் அழகு குணஞ்செய்கையை நோக்குமிடத்து, சாதாரணமான வுலகத்துப் பெண்களுள் ஒருத்தியல்லள் ஏதோ காரணமாதாகவே தோற்றுகின்றது. ஆதலால் இதை நன்குவிசாரிப்போமென்று புரோகிதரோடு தன்சபைக்குவந்து, நல்ல விவேகிகளும் யோக்கியதையுடையவர்களுமான ஒற்றுவரைத் தருவித்து, அவர்களுக்குத் தன்கருத்தைத் தெரிவித்து உண்மையையறிந்துவர, ஏவினான், அவர்களும் அவ்வாறே தென்றிசை மருதூரடைந்து அடையாளப்படி பத்திரகிரியார் நிலைமை தெரிந்துவந்து அரசனுக்கு அறிவித்தார்கள். அங்ஙனே அக்கோமகன் பயமுற்று தன்பரிவாரங்களோடும் மகளைச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு தானும் புறப்பட்டு வந்து திருவிடைமருதூரடைந்து ஆலயஞ்சேர்ந்து மேற்றிசைக்கோபுரவாயிலின் அருகே சிவிகையினின்றும் தன்மகளை யிழிச்சினின்றான்.

அத்தருணம் பத்திரகிரியார் சிவயோகசமாதியி லிருந்தார். அவ்வரசகன்னிகை அஞ்சலியத்தத்தோடுமெதிர்நின்றுகாலம்பார்த்திருந்தனள் ஐயர் சமாதியினின்றும் உலகமுகமாகிவிழித்து நோக்கலும், அப்பெண், எம்பெருமானே! அடிநாயமீட்டும் திருவடிபெறுதற்கே வந்தேனென்று வணங்கலும், எல்லாமுணர்ந்த் பெரியோராகிய அவரும் அவ்வரலாறு முழுவதுமொருங்குணர்ந்து அப்பெண்ணைக் கூடப்பற்றிச்சென்று அந்தக்கணமே கீழைக்கோபுரவாயிலி லிருக்கும் தம்முடைய ஞானாசிரியராகிய பட்டினத்தடிகள் சந்நிதியில்விட்டு, எம்பெருமான் எச்சிலுண்டநாயக்கு மிப்பிறவிநோய்வரலாமோ என்று கண்ணீர்வார விண்ணப்பித்து நின்றனர். பட்டினத்தடிகளும், சிவசெயலுக்கென்செயவல்லோமென்று திருவருளை நாடினராக; அந்நிலையில் ஓர் பெருஞ்சோதியுண்டாயது. அச்சோதியில் சிவபெருமான் றிருவாணைப்படி பத்திரகிரியார் அப்பெண்ணோடு புகுந்து கலந்தனர். பூமழைபொழிந்தது. தேவதுந்துபி முழங்கிற்று. அங்கிருந்த சராசரவுயிரனைத்து மானந்தமயமே யாயிற்று. அடியவர் அரகரமுழக்கஞ்செய்தனர். விசுவகுத்தமகாராஜன் முதலியோர் பரவசராயினொன்றனர், உடனே சோதியும் மறைந்து மகாலிங்கத்துட்சென்றொடுங்கிற்று. கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! நாய்பெற்றபேறு யாவர்.

ளைவிட்டுச் சொல்லத்தரமா? யார்க்குத் தானகிடைக்கும் ஆதலால் உலகத்தில் சிவஞானிதரிசன விசேடமே மங்கலங்களுளெல்லாம் பெருமங்கலமாவதென்று வேதாகமங்கள் சொல்வதுண்மை. என வுபமன்னிய முனிவர் கூறினர்.

அது கேட்ட முனிவர்கள் யாவரும் அன்பு மாறாமையுமே லிட உபமன்னியபகவானை வணங்கி, எம்பெருமானே! "சித்தந தெளிந்தவர் சேடம்பருகிடின முத்தியாம்" என்ற திருமந்திரப்படி அப்பெட்டைநாய அதேதேகத்தில்முத்திபெற்றுசெத்து மறுபடி யும அரசகுமாரியாகப்பிறந்து பூர்வஞானம விளங்க வளர்ந்திருந் து பின் முத்திபெற்றதன காரணம வெளிப்படையி லெங்கட்குண ர்வுதிக்கும்படி அருள செய்ய வேண்டுமென,ஸ்ரீ வுபமன்னியமுனி வரும கூறததொடங்கினார்.

முனிவர்களே! கேளுங்கள், நீங்கள வினவியதுண்மையே ஆ னல், அதே திருமந்திரம, "ஓரொழுத்தொருபொரு ளுணரககூறிய, சீரொழுததாளரைச சிதையசசெப்பினோர், ஊரிடைச சுணங்களுய ப்பிறந்தோருகம, பாரிடைக்கிருமியாயப்படிவர் மண்ணிலே" என வும், "மந்திரமோரொழுத்துரைத்தமாதவர், சிந்தையினொந்திடத தீமைகளசெய்தவர், நந்தியசுணங்களாயப பிறந்து நூறுரு, வந்தி டும்புலையராய மாயவரமண்ணிலே." எனவும் விதித்தது. ஆதலா ல், இந்நாய்ப்பிறப்பிற்கு முன்னடைந்திருந்த வேசைபபிறப்பில் செய்தமற்றைத்தீமைகள்கிடக்க,சிவயோகசாதகியொருவரைப பரி காசஞ்செய்த குற்றம சிறிதலல,பெரியதிற்பெரியது. அது அததிரு மந்திரம விதித்தபடி பலபல சனமமெடுத்து இறந்தாலொழிய வே று வகையாலொழியாது. ஏனெனில, பிறக்கும்பொழுதோர்சிலதரு மோத்திரம்." என்றென்றெண்ணியிருக்கு முயிரிடாபபட்டழியு மெழிலவரைக்கீழ், ஒன்று மொருவன நீணபயோலக் கருப்பாசயப் பையுறுத்துதலான, மனறவுததிமறிந்தாழவான விருத்த மென்ன வருந்தியிடும, தின்ற கருப்பாசயவுத்கவெள்ளங்கொள்ள நிறையழி ந்தே." "தங்கியதனிற்றங்கியிடு மயோமயத்தகும்பத்திற், றங்கு மொருவனறபுனம போற்றபன மெயதுந்தாயுதரத், தங்கிசுடவே யழலினையகூசியதனுலாகத்தைப, பங்கித்திடவேபடுமிடரி னிருநா ற்குணிதமபட்டழுங்குமே" "கருப்பாசயமேகடடமதாமதனிலதி கங்கீடுங்காலும், மரிக்கமிகவுமோகமுற முன்னையுணர்வு மங்கிலே யே, மரிக்கவாலைக்கருமபெனவேயோனிவழியின்வலிதொலைய, நெ ருக்கப்பட்டு நிலமிசையே தோன்றுமுயி ருனிலையுடனே." என்ற படி கருப்பையுறுத்தல், அதிற்சலமபூரித்தல்,உதராக்கினிசுடல், பி ரசூதவாயுமுரித்துத்தளளுதல், யோனித்துவார நெருக்குண்டல் என்ற ஐவகைபபெருந்துன்பமும பொறுக்கமுடியாது, தாங்கமுடி

யாது, வேறொருவரால்தடுக்க முடியாதாயுள்ளன. இறக்கும்பொழுதோ? பெருந்திரட்டு, "பாணமாகியபெண்டிருஞ்சுற்றமும்பண்டுதங்கையிறந்த, விரணமானவைகொண்டிட விவரைவிட்டியம்பிடா இவனேகும்,மரணவேதனையாவராலறியலாமயங்கியைம்புலனந்த, கரணம்யாவையுங்கலங்கிட வருநதுயர்கடவுளேயறிகிறபான்." "வந்திடும்பிறவித்துன்பமறிந்துநை செய்யப்போமோ,வுந்திமேலையுமபிதது மூணாவொடுபொறிகலங்க,நந்திடாவிருளேமூடிநாவுலர்ந்தலமந்தேனனே,இந்தமாவிறப்பிறப்பமபவத்துன்பந்தெண்மடங்கே." எனமபடிஅப்பிறத்தலினும் எண்மடங்கு அதிகமானதுக்கம் அதனாலன்றோ?"சாதலின்இன்னாதஇல்லை" என்றார் தேவர். "பானேநும பிறப்பஞ்சேவிறப்பநறுக்குள்கடவே ய"என்றது திருவாசகம். "சாதல சாதல பொலலாமை" என்றதுமது. மார்க்கண்டேயர் அவவிறததலைச்சஞ்சிசெய்த முயற்சி சறறலலவே. இனி எந்தப்பெரியாரான சாவுக்குப்பயப்படாதவர்கள்; இறவு என்னுஞ்சொல எப்பொருட்கேட்டுக்கும் பொதுவாயிருப்பினும தேகங்கெடுதிக்கன்றோ வுலகம அப்பேரிட்டு வழங்குவது. ஆதலால விணையொழிவு, பிறத்தலாலும இறத்தலாலுந்தானேநேரிடும். ஆகவே, பெரியோரைப்பழித்தகுற்றம நாயாப்பிறந்து பலிபாத்திரத்தாலடியுண்டுஇறத்தலாலொழிந்தது.குரு உச்சிட்ட பிரசாதபலத்தால முன்னுணர்ச்சியோடு அரசகன்னியாகப்பிறந்து தூலவுடம்போடும அருட்பெருஞ்சோதியிற்கலக்கப்பெற்றது என்று சொல்லி அப்பால நடந்த சரிதையைச் சொல்லலாயினா.

கேளும் முனிவர்களே! அந்த அருட்பெருஞ்சோதி மறைந்தவுடனே திருவெண்காட்டடிகள திருக்குற்று ஆராமை மேலிட்டுக்கண்களில ஆநந்த நீர்பெருக்சிறுமோது அவசமுற்றுத்தெளிந்து அருட்டிறநாடி, இறைவா சந்நிதிநோக்கி, எம்பெருமானே! முன வரகுண பாண்டியனா பத்தினியாரைத் திருவடியிற் கலந்துகொண்ட பெருங்கருணையாளனே இன்றுசெய்தபெருங்கருணைக்கு எல்லையென்னுளளது, இன்னுமென்னையுமென்வினையையும்இங்கு இருத்திவைத்திபோலும,இனிஏழையடியேன்செய்யக்கடவனஎன்னென்று நின்றுருகுந்தருணத்தில, ஐயா திருவருளால, "ஐய! நம்மொற்றியூர்க்குவருதி" என்றோர் அசரீரிவாக்குஉண்டாதலுமவணங்கி விடைபெற்று அங்ஙனே புறப்பட்டு வழியிலிருந்த திருப்பதிகளில் பெருமானை வணங்கித் திருவெண்காட்டினையடைந்தார். என்றுபமன்னியமுனிவர் கூறக்கேட்டமுனிவர்கள் அவரைவணங்கி, எம்பெருமானே! வரகுணபாண்டியனா திருமனைவியை ஆளுடையார் திருவடியிற்கலந்துகொண்ட வரலாறென்னையெனக் கூறலாயினர்,

வரகுணதேவர் கதை,

முனிவர்களே! முன்னொருகாலத்தில் பாண்டிநாட்டில் துவா
தசாந்தத்தலமாகிய மதுரையிலே அரசாண்ட சந்திரவமிசத்தர்க
ளாகிய பாண்டியர் குடியிலவதரித்துச்சிவநேசமேவடிவமாயிருந்த
வரகுணதேவர் மநுமுறை கோடாது அரசுசெலுத்தி வருநாளில்
ஓர்நாள் தேரேறி உலாவரும்போது முதுவேதியனொருவன் றேர்
க்காலிற்சிக்கியிறந்தானாகவே, அப்பிரமகத்தி அவ்வரசசிகாமணி
யைப்பற்றி வருத்த, வேந்தன் அஞ்சி ஞானமுறைக்கழுவாயெல்லா
ம்புரிந்து ஒழியாது கண்டு தங்குலதெய்வமாகிய திருவாலவா
யுடையார் சந்நிதியடைந்து குறையிரப்பப் பெருமானுந் திருவுள
மிரங்கி, ஐய! வரகுண, உமையவளிதயாகாசமாய் உருத்திரர் பூசி
த்தருள்பெற்ற திருவிடைமருதூரடையின் இப்பிரமச்சாயை
யொழியுமென்ன அசரீரிவாக்காலருளலும், உடனே அப்பஞ்சவர்
கோமான் உலகோம்பலையமைச்சர்வசநிறுவி, மறையபுரோகிதர்
முதலிய வுறுதிச்சுற்றமும் பரிவாரமும் புடைசூழச்சோணாட்டுத்
திருவிடைமருதூர்புக்குக் காருணியாமிர்த தீர்த்தத்து நீராடி நித்த
கரும முடித்துக்கோயில் வலம்வந்து கீழ்க்கோபுரவாயிலாற் புகுத
லும் அப்பிரமசாயை அரசனைப்பற்றிச் செல்ல அஞ்சிப் புறத்தே
நின்றது. பெரும்பாரநீங்கியபெற்றியோன் போன்றரசனுலயத்து
ட்புகுந்து ஆளுடையாரை வணங்கித்தொழுது துதித்து வலம்
வந்து பணிந்து விடைபெற்று வெளிப்படுகையில், அசரீரியால
கீழைவாயிலிற் பிரமசாயை நிற்றலால் மேலைவாயிலாற் செல்கவெ
ன்று அருளாணையாதலும், அவ்வாறே சென்று இருகைசேர்த்து
காலங்கடோறும் மருதவாணர் சந்நிதியடைந்து தரிசித்து அன்பு
பெருக அங்கு வசித்திருக்குநாளில், ஓர்நாள் கள்ளனொருவன் அர
ண்மனையிற்சென்று களவுசெய்யக்காவலர் கடுகியக்கள்ளனைப்பற்
றிக்கட்டிவந்து இறைமகன் முன்னாவிடலும் பாண்டியரேறு அக்
கள்ளன் உடம்பிற்றிருநீறு விளங்கக்கண்டு சிவனடியவரென்று கட்
டவிழ்ப்பித்து வணங்கி அவன் வேண்டும் பொருள் கொடுத்தனுப்
பினர். மற்றொருநாளிரவில் ஊர்ப்புறத்து நரிகள் ஊளையிட அவ்
வோசைசிவபெருமானைப்பாடிய பாடலோசையாகவெண்ணி அவ
ற்றிற்கு ஆடைகள் பரிசாகவளித்தனர். பின்னொருநாளிரவில்மழை
பெய்யுங்கால் தவளைகள் இரைச்சலிட அவ்விரைச்சல் சிவநாமம்
போலச்செவிப்பட அங்ஙனே மனங்கனிந்து மணிகளையும் பொன்
னையுங்கலந்து அந்நீரிலிறைப்பித்தார். ஒருகாலத்தில் பெருமானார்
திருமஞ்சனத்துக்காம்படி தைலஞ்சமைக்கவென்றுலரவிட்ட நெ
ல்லினைக்காவிற்றின்ற வொருவனைக்கண்டுபிடித்துக்கொணரியர் கு
லமணிபால் கொண்டுவர, அவனிவ்வெள்ளைத்தின்றதனால் இனிவ

ரும் பிறப்பு எருதாகப்பிறந்து சிவபெருமான் திருவபிடேகத்திற்
குத்தைலம் அமைக்குஞ் செக்குமரம் வலிக்கும் திருத்தொண்டு
பெறலாமென்னு மாசையா லிங்ஙன்ஞ் செய்தேனெனக் கேட்டு
இங்ஙனமானால் யானும் அச்செக்கிணையிர்க்கும் மற்றொருதாம்
பேறுகிடைக்க உமது வாயிலிருக்கு மெள்ளினுட் சிறிதளியுமென்
றிரந்துண்டுகளித்தார். ஒருகால் அம்மருதூர் எல்லையி லிருண்டு
கிடந்த வெற்றுத்தலையைக்கண்டிது மருதூ ரண்டவா ரடிப்பொடி
யணியவன்றோ விங்ஙனங்கிடந்துருள்வது, அப்பேறு எமக்குமாக
வென்றத்தலையை யடுத்தடுத்திரந்துவந்தனர். வேறொருநாள் திரு
க்கோயில் வலம்வருகையில் சந்நிதியின் ஓர் புறத்தே நாயமலமிருக்
கக்கண்டு அதனை யப்புறப்படுத்துவார்க்கென்னரசிற் பாதி தருவேனெ
ன்று சாற்றி, மறுவலம் வருகையில் ஒருவரும் அதை நோக்காராக,
இனி யெடுப்பார்க் கென்னரசு முற்று மளிப்பேனென்று சாற்றிச்
சென்று, மூன்றுமுறை வலம்வருமளவும் யாரும் தொடாமைகண்
டு தாம் தமது மேலிருந்த உத்தரியத்தால்வாரியெறிந்தார். பிறிதொ
ருநாள் ஊர் உலாவருகையில் வேப்பங்கனி யுதிர்ந்திருக்கக் கண்டு
அவை சிவலிங்கமாகத் தோற்றலின் ஆராமை மேற்கொண்டு அவ
ற்றினுக்கு விதானங்கள் சமைப்பித்து ஆநந்தித்தனர். இங்ஙனம்
அப்பாண்டி வேந்தன் விசாரமற்ற பத்திப் பேரன்புடன் பெருமா
னுக்குப் பலவகைத் திருத்தொண்டும் செய்துவருநாளில் விக்கிரம
சோழர் திருமகளார், இலக்குமி, சரசுவதி, இந்திராணி முதலிய
தெய்வமாதர்கள் யாவரும் வணங்கும் பேரழகும் சால்பும் வாய்ந்த
காந்திமதியெனனும் பெயரை யுடையவரைத் திருமணஞ்செய்தன்
றிரவில் பள்ளியறைக்குச்சென்று மனைவியார் திருவடிவைநோக்கி,
இம்மாதரசு நமமருதவாணருக்குத் தக்கவளாமே யெனறெண்ணி
அங்ஙனமே மனைவியார் கரம்பற்றி ஆலயத்திற்குட்புகுதலும், அத்
தருணம் ஊரரவமடங்கி இராத்திரி நடுநேரமாகவே, அர்த்தயாம
பூசை நிறைவேற்றித் திருக்காப்புச்செய்து அகம்படித்தொண்டரு
ம் புறம்படித்தொண்டரும் தத்தமிடஞ்சென்றனராகவே அம்மன்
னவர் பெருமான் திருவாயிற்புறத்துநின்று, விரைவோடு "ஐய!
மருதப்பா!" என்றழைத்துத் திருச்சந்நிதியைத் தட்டலும், பெருமா
ன், அவ்வேந்தின் அன்பு வலைப்பட்டாராதலின். வரகுணா? வந்
தேன்! வந்தேன்!! என்றோடிவந்து திருக்கதவந்திறப்ப, உட்சென்
று, எம்பெருமானே! இம்மாது தேவரீர் திருவுளப் பாங்கினுக்கு
ஆமேயென்று கொண்டுவந்தேனென அங்ஙனே பெருமானும் அ
வர் கருத்திற்கிசையக்காட்டிச் சிவலிங்கத்திலிட மாகவயிக்கஞ்
செய்துகொண்டனர். வரகுணதேவரும் திரும்பித் தம்மரண்மனை
புகுந்து பெருங்களிப்புடனிருந்தார். கோயில் பழயவண்ணம் திரு
க்கப்பமைந்த

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! மறுநாள் வைகறையில் திருவனந்தலுணர்த்த, கோயிற்றுறையா ரனைவருந் திருக்காப்பவிழ்த்துச்சென்றபோது சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு ஓர் புறத்து, வளைமுதலிய வணிந்த பெண்கரமொன்று மணிக்கட்டு மட்டும் வெளிப்பட்டிருக்கக்கண்டஞ்சி அனைவருமொரு முகமாக வரகுணச்செல்வர்பாற்சென்றறிவித்தலும், அவ்வரசர்பெருமான் அச்சமுநாணமு மேற்கொண்டு பெருமான் சந்நிதியடைந்து அகம்படித்தொண்டர்கள் தமக்கு அறிவித்தவண்ண மிருக்கக்கண்டு, பெருங்கவலையும் துன்பமும் மேலிட, எம்பெருமானே! பாவியேன் புறநிய வெச்சிலென்றோ அக்கரத்தினையுட்கொள்ளாது விட்டபடியென்றிரங்கி விண்ணப்பித்து நிற்றலும், யாவரும் கேட்கும்படி அசரீரியால் "ஐய! வரகுண! உன்பணிவை யுலகறியச்செய்ய வைத்தபடியன்றி வேறல்ல" என்று பெருமான் கட்டளையிட்டருளியவுடனே, அங்கிருந்தாரனைவரும் காணும்படி வெளிப்பட்டிருந்த அக்கை, சிவலிங்கத்துள் மறைந்தது. தேவர்மழை பொழிந்தனர். அந்தரதுந்துபி முழங்கிற்று. அடியவர் அரகரமுழக்கஞ் செய்தனர். எவ்வுயிரும் பேரின்பவெள்ளத்து ளழுந்தின. அப்பால் வரகுணதேவரும் பலதிருத்தொண்டுசெய்து பெருமான் திருவடி நீழலையடைந்தனர். கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! பத்தியினிலக்கணம் இப்படி விசாரமற்றபடியில் வரம்பற்றதாக விருக்கின்றது. தேவர் மூவர் யாவர்க்கு மரிய சிவன் அன்பர்க்கெளியனாகவிருக்கின்ற தன்மைகண்டீர்களோ? அதனாலன்றோ "மெய்யன்பை யுடையாய்பெறநான்வேண்டுமே" என்றது அருட்டிருவாசகம். என்று சொல்லி மனமுருகித் திருவருளைத் தியானித்து அப்பால் பட்டினத்தடிகள் சரித்திரத்தினை முனிவர்கட்குக் கூறத்தொடங்கினர்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் மறுபடியும் திருவெண்காடு அடைந்தது.

கேளும் முனிவர்களே! நமது பட்டினத்தடிகள் திருவெண்காட்டை யடைந்த வளவிலே திருவெல்லையைப்பணிந்து திருவீதி வலம்வந்து கோபுரத்தை வணங்கிப் பெருமான் சந்நிதி யடைந்து அன்பு பெருக உரைதடுமாறி யுரோமஞ்சிலிர்ப்பக் கரமலர் குவித்துக் கண்ணீர் ததும்ப ஆநந்தபரவசராய் மனங்குழைந்து குழைந்துருகப்பாடுவாராயினர்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டுத் திருவிசைப்பா.

பூதமுங்கரணம் பொறிகளும்புலனும் பொருந்தியகுணங்களோர்மூன்றும், நாதமுங்கடந்தவெளியிலேநீயுநானுமாயிருந்தநாளுளதோ, வாதமுஞ்சமயபேதமுங்கடந்தமனோலயமின்பசாகர

னே, ஏதுமொன்றறியேன்யானின்செயலேயிறைவனேயேகநாயகனே. (௧)

யாவரேயிருந்தும் யாவரோவாழ்ந்தும் யாவரேயெமக்குறவாயும், தேவரீரல்லாற் றிசைமுகமென்கருத் திருவுளமறியவேறுளதோ, பாவலரொருவன் செந்தமிழ்க்கிரங்கிப்பறவையாரூடலைமாற்ற, ஏவலாளாகியிரவெலாமுழன்றவிறைவனேயேகநாயகனே.()

உண்டதேயுண்டு முடுத்ததேயுடுத்து மடுத்தடுத்துரைத்ததேயுரைத்தும், கண்டதேகண்டுங் கேட்டதேகேட்டுங் கழிந்தனகடவுநாளெல்லாம், விண்டதாமரைமேலன்னம் வீற்றிருக்கும்விழவறாவீதிவெண்காடா, அண்டரோபோற்றவம்பலத்தாடுமையனேயுய்யுமாறருளே. (௬)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாங்கூர் - சேந்தனார்வரலாறு.

என்றசெந்தமிழ்த்திருவிசைப்பாப்பாடி வணங்கிப் புறம்போந்து அங்குவீற்றிருக்குநாளில், முன் அரசனால் சிறையுள்கப்பட்டிருக்குஞ் சேந்தனாருடையமனைவியாரும், மைந்தராகியசிறுவரும், பட்டினத்தையர் இங்கு எழுந்தருளியிருக்குஞ் செய்தி கேள்வியுற்று வந்து அவரதுதிருவடிகளிலே வணங்கிக்கோவென்றுகதறியழுதார்கள். அப்போது, ஐயர்இரக்கமுற்று, நீவிர்யாவர் நுமக்குற்றக்குறையென்ன, என்றுவினவ, அவர்கள் நடந்தசெய்திகளையெல்லாம் விண்ணப்பித்துச்சேந்தனார் சிறையை விடுவித்தருளவேண்டுமென்றுஇரந்தார்கள். அதுகேட்டையர்பேரருளாளராதலால் திருவுளங்கனிந்து, சிவபெருமான் சந்நிதியிற்சென்று,

மத்தளைதயிருண்டானுமலர்மிசைமன்னினானும்
நித்தமுந்தேடிக்காணாநிமலனே * யமலமூர்த்தி
செய்த்தலைக்கயல்பாய்நாங்கூர்ச்சேந்தனைவேந்தனிட்ட
கைத்தளைநீக்கியென்முன்காட்டுவெண்காடுளானே.

என்றதிருப்பாட்டையருளிச்செய்தமாத்திரத்தில், பத்திவலைப்பட்ட பரங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் மூத்தபிள்ளையாரைநோக்கி நஞ்சேந்தனையரசனிட்ட சிறைக்களனின்று நீக்குகவென்றருளிச்செய்யக்கணேசப்பெருமானார் அங்ஙனே துதிக்கரத்தாற்சிறைக்களத்திருந்த சேந்தனார்தளையவிழ்ப்பித்துத் தூக்கித்திருவெண்காடர்முன்விட்டருளினார். சேந்தனாரும் துயிலுணர்ந்தவர்போல், வசமற்றிருந்தவர் தெளிந்தெழுந்து எதிர்நிற்கும் தமதுகுருமணியாகிய திருவெண்காடரைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப்பணிந்து, எம்பெருமானே! அரசனிட்டசிறையினின்றும்மீட்பித்தாற்போலப்பாசச்சிறையினின்றும் மீட்பித்தருளவென்று மீட்டும்பணிந்தார்.

---

* நீபோயின்று - என்பதுபாடங்கூறுவாருமுளர்.

அப்போது, பட்டினத்தடிகள் இவர் பரிபாகநோக்கி, ஐயரின் குடும்பத்தோடு காட்டுவிறகினை சிறுவிலைப்பொருளைக்கொண்டு சிவனன்பரொருவரை யூட்டியுண்டு திருத்தில்லைப்பதியிலுறைதி என்று கட்டளையிட்டருளிச் சீகாழிநோக்கி எழுந்தருளினார். அங்ஙனே சேந்தனார்-அவ்வையுந் திருவெண்காடுடையாரையும் பணிந்து சிதம்பர தலத்தை யடைந்து குரவனாணைப்படி யொழுகுவாராயினார்.

இங்ஙன மொழுகுநாளில ஓர்கால் ஏழுநாள் அடைமழைபற்றி மனிதரியங்காவகைபெய்யப்பசியால வருந்திக்காடுசென்று அரிதுமுயன்று விறகுகொண்டுவந்தாரிலே மாறிப்பெற்றமாவைக்கொண்டுசென்று மனைவியாராகரத்தளிப்ப அவர்களியமுது சமைத்துத் தங்கணவனார்க்குத்தெரிவிப்பக் குரவனாணைப்படி யமுதூட்டச்சிவனடியாரைத்தேடி ஊர்முழுவதுந் திரிந்தலைந்து கோயின்மண்டபந்தோறும்புக்கு நாடுகையில, இவரது பத்திப்பேரன்பமுதுசெய்ய, அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையாரே மூப்பினாற்றளர்ந்த ஓர் அடியவர்திருவுருக்கொண்டு மிகுபசியால்வருந்தினாரைப்போல் ஓர்மண்டபத்திற்றங்கியிருக்கக்கண்டு, திருவடிகளிற்பணிந்து எம்பெருமானே! ஏழையேன சிற்றிருக்கைக் கெழுந்தருளியமுதுகொள்ளத் திருவுளமாமே என்ன, ஐயருமதற்கிசைந்து பின்றொடர்ந்துவர, இருக்கை சேர்ந்து குளிர்போக்கிப் பாதம்விளக்கிப் பீடத்தெழுந்தருளப்பண்ணிக் களியமுதுபடைக்கப் பெருமானுமமுதுண்டு சேடத்தைத் தன்றுணையின முடிந்து எழுந்தருளித் திருவம்பலம்புக்கு அங்குத்தரிசனத்துக்கு வந்திருந்த திருமால் அயன்முதலிய வானவர் முனிவர்யாவர்க்கும் அக்களியமுதின் சுவையைக்கூறிச் சேடப்பிரசாதமளித்துச் சிவகாமியார்களிப்ப வீற்றிருந்தார். சேந்தனாரும் தங்குடும்பத்தோடு குறையும் விரதமுடித்தனராயச் சேடவமுதுண்டு பரயோகநித்திரையிலெழுந்தருளியிருந்தார்.

அங்ஙனமிருக்க, சிவநேசத்திற் சிறந்த செல்வச் சோழமகாராஜன் நாடோறும் திருவம்பலத்திற்சிறந்தபூசனைநடத்திப் பூசைமுடிவில இறைவனருளால எழும்மணியோசைகேட்டு அமுதுகொள்ளும விரதம்பூண்டான். அன்று நடுவிராத்திரியாயும் மணியோசைகேளாமையால் மனங்கலங்கி வருத்தமுற்றுத் தரையிற் கிடந்துதுயின்றானாக, சேந்தனாரன்பை வெளிப்படுத்தும்படி கனவில், அம்பலத்தழகர்சென்று, அரசனே! வருந்துதலொழி இன்றுநம்முடைய சேந்தனிவேதித்த களியமுதுண்ணச்சென்றிருந்தனமாதலின் நீசெய்வித்த பூசனைக்கு வரத்தடைபட்டதென மருளி மறைந்தார். உடனே அரசன விழித்தெழுந்தாராமை மேவிட அச்சேந்தனார் பேரன்பும் பத்தியும் எவ்வகைத்தோ? எவ்வாறவரையான் தரிசிக்கப்பெறுவேனென்று வருந்தித் திருவருளைச்சிந்தித்திருந்து

அருளேற்பமாதலும் சித்தக்கடன் முடித்துத் திருக்கோயிலுக்கு வந்தான். அங்கு, திருவம்பலத் திருமுற்ற முழுவதும் தெய்வமணம்வீசிக்களியமுது உதிர்ந்துகிடந்ததைத் திருவம்பலத்தடியரும் தில்லைவாழந்தணரும் தானுமாகக் கண்டு தன்கனவைக்கூறி, அவர்பத்தியைத் துதிக்க, யாவரும் அவரைத் தரிசிக்கும் விருப்பமுடையராயிருந்தனர். அஃதங்ஙனமாக. அப்போதுமார்கழி ஆதிரைத்திருவிழாநாளாகத் தேரணிவிழாநடத்தற்கு முன்னநாள் மழையாற்றடையுற்றன்று மழைநிற்றலும் நடேசப்பிரானைத்திருத்தேர்விழாக்கோலக்கொழுந்தருளப்பண்ண, தேர்நடவாததாக, யாவரும் வருந்துகையில், அங்குத்தரிசனைக்குவந்திருந்த சேந்தனாரைக்குறித்து, அவ்விடத்தத்தில்லைவாழந்தணர் அரசன்முதலிய எல்லாரும் கேட்கும்படி, "சேந்த! தேர் நடக்க நம்மைப் பல்லாண்டுபாடுக" எனஒரு அசரீரிஉண்டாகலும், சேந்தனாரும் மனங்குழைந்துருகி எம்பெருமானே! நாயக்குத்தவிசிட்டென்னவென்னையுமோர் பொருளாக்கி இத்திருப்பணி பூட்டிய திருவருட்கென்னை கைம்மாறென்று, அங்ஙனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயில், திருப்பல்லாண்டு. பண் - பஞ்சமம்.

"மன்னுகதில்லைவளர்கநம்பத்தர்கள்வஞ்சகர்போயகலப் [ங்க
பொன்னின்செய்மண்டபத்துள்ளேபுகுந்துபுவனியெல்லாம் விள
அன்னநடைமடவாளுமைகோனடியோமுக்கருள்புரிந்து
பின்னைப்பிறவியறுக்கநெறிதந்தபித்தற்குப்பல்லாண்டுகூறுதுமே.

"எந்தையெந்தாய்சுற்றமுற்று மெனக்கமுதாமெம்பிரானென்றெ
சிந்தைசெயுஞ்சிவன்சீரடியாரடிநாயசெப்புறை [ன்று
அந்தமிலானந்தச்சேந்தனெனைப்புகுந்தாண்டுகொண்டாருயிர்மே
பந்தம்பிரியப்பரிந்தவனேயென்றுபல்லாண்டுகூறுதுமே. [ற்

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்றருளிச்செய்ததலும் தேர் நடந்து வீதிவலம்வந்து நிலை சேர்ந்தது. பூமழைபொழிந்தது. வானதுந்துபி முழங்கிற்று, அடியவர்அரகர என்றார்த்தனர்.

அப்போது தில்லைவாழந்தணர் அரசன்முதலிய யாவரும் மிக்ககளித்துச்சேந்தனாரைவணங்க. அவர்கள் வணங்குமுன் தாம் வணங்கித் திருவிடைக்கழிசென்று, அங்கு முருகப்பிள்ளையாரை,

திருவிசைப்பா. திருவிடைக்கழி.

மாலுலாமனந்தந்தென்கையிற்சங்கம்வவ்விநான்மலைமகண்மதலை
மேலுலாந்தேவர்குடிமுழுதாளுங்குமரவேள்வள்ளிதன்மணாளன்
சேலுலாங்கழனித்திருவிடைக்கழியிற்றிருக்குராநீழற்கீழ்நின்ற
வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனென்சேந்தனென்னுமென்மெல்லியலிவளே.

என்ற பதிகம்பாடித் திருவாவடுதுறை, திருவீழிமிழலை, திருவாரூர் முதலிய திருப்பதிகளை யடைந்து பெருமானைத் தரிசித்துத் திருவிசைப்பா திருப்பதிகம்பாடிக் குருவருளால் குடும்பத்தோடும் சிற்சபையிலாட வெடுத்த திருவடிநீழலில் வீற்றிருந்தருளினார்.

திருவெண்காடர் புகழை உலகெல்லாம்பரவித் துதித்துய்ந்தன.

இங்ஙனம் சேந்தனை* முத்திவழிக்கு விடுத்து, ஸ்ரீபுகலிப்பதியடைந்த பட்டினத்தடிகள் ஆளுடையபிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்த திருப்பதியென்று எல்லை வலம் வந்து பணிந்து சென்று கோயிலை யடைந்து திருத்தோணி வீற்றிருந்த பெரிய பெருமானையும் பெரிய பிராட்டியையும் வணங்கி யன்பு பெருகினர்,

திருக்கழுமலம் மும்மணிக்கோவை.

“திருவளர்பவளப்பெருமலைமணந்த”

என்ற விணைக்குறளாசிரியப்பா முதலாகவெடுத்து மும்மணிக் கோவைபாடி அங்கு சில பகல்வீற்றிருந்து, உலகெலாமுய்யச் சிற்சபையிலாடுந் திருநடங் கும்பிடவெண்ணமுண்டாதலும்,

“அத்தனைமுப்பத்துமுக்கோடிதேவர்க்கதிபதியைப்
பித்தனையம்மைசிவகாமசுந்தரிநேசனையெங்
கத்தனைப்பொன்னம்பலத்தாடுமையனைக்காணக்கண்
ணெத்தனைகோடியுகமோதவஞ்செய்திருக்கின்றவே”

என்றருளிச்செய்து கழுமலமுடையாரைச் சென்று வணங்கி விடைபெற்றுப்புறப்பட்டு, வழிக்கணுள்ள திருப்பதிகளையெல்லாந் தரிசித்துக் கொள்ளிடக்கரையேறிப் பெரும்பற்றப்புலியூராந் திருவெல்லையடைந்து பணிந்துட்புகலும், நந்தனவனங்களெல்லாம் சிவநேசஞ்சிறந்த மெய்யன்பர்போலத் தாது வெண்பொடிபூசி மலர்முகங்கண்ணீர் வார வண்டொலி பதிகஞ்செய்யக் கொட்டக்கண்டு வணங்கியப்பாற்செல்லுகையில் பரதநாடகஞ் செய்யு மாதர்போலப் பூங்கொடியசைய, குயில், தவளை, நாரை, வண்டு ஒலிப்ப, பல்லிய முழக்கிப்பாணர்பாடும் பாட்டொலிகாட்ட, சண்பகமரும்பிளக

* திருவாதிரைநாளில் இறைவருக்குக் களி நிவேதனம் செய்யும் சம்பிரதாயம் இதுமுதலாக வுண்டாயிற்று. இச்சேந்தனார் திருத்தொண்டின்னிலைமையைப்பற்றிப் பின் சந்தானாசாரியார் நால்வருள் ஒருவராகிய கொற்றங்குடிவள்ளலாரும்

“அவிழ்ந்ததுணியில்விழ்ந்தவமுதை
யவிழ்ந்தமனத்தோடளித்த - தவிழ்ந்தசடை
வேந்தனாக்கின்னமுதமாயிற்றேமெய்ப்பத்தி
சேந்தனார்செய்ததிறம்.”

என்று துதித்தவாற்றாலும் காண்க.

சிதம்பரமடைந்தது.

சேந்த, தாமரை பூத்துப் பாலிகைவண்ணஞ் செய்யத், தெங்குபூரணகலசமேந்த, கமுகுபாளைவிரித்துக்கவரியசைப்ப, கொம்பிற்றேத்தடை கண்ணாடிகாட்ட, பட்டினத்துப்பிள்ளையார் வரவுகண்டு அசுரங்களு மெதிர்கொள்ளப்போன்றன. இங்ஙன மிவ்வணிகளைக்கண்டு பெருமான் றிருவருட்டண்ணளியை எண்ணி, நான்மறை முழக்க மறாத திருநகரத்துட்புகுந்து, துறக்கநாடுபோலும் செல்வ நிரம்பிய மாடங்களையுடைய திருவீதி நான்கையும் பணிந்து வலம்வந்து, எழுநிலைக் கோபுரவாயிலை வணங்கித் திருமாளிகையைப் பிரதக்ஷிணம்பண்ணிக் கனகசபை தொழுது சிற்சபையிற் சென்று உலகாடவாடும் ஆனந்தத்திருநடனம் கண்டார். கண்டவளவிற் றம்மைக்காணாராய் நெடுநேரம் தம்பித்துக் கம்பித்து நின்று பின் தெளிவு சிறிதுவரக் கரைந்து கரைந்துருகி யன்பின் கடலமடை திறப்ப

கோயினான்மணிமாலை

வெண்பா

பூமேலயனறியாமோலிப்புறத்ததே
நாமேபுகழ்ந்தளவை நாட்டுவோம் - பாமேவு
மேத்துகந்தான்றில்லையிடத்துகந்தானம்பலத்தே
கூத்துகந்தான்கொற்றக்குடை.

என்றெடுத்து நான்மணிமாலைபாடிக் குடந்தம்பட்டுக் கூத்தாடித் திருவருள் வெள்ளத்துட்படிந்தாராய் அரிது புறம்போந்தார். பின்பசியெழவும் (பனுசவாடகப்பொற்பாதம்) என்று பாடுதலும், உலகமாதாவாகிய சிவகாமியார் வேதியமாதுருவமாய் உச்சிநிவேணப்பிரசாதத்தினை வட்டகையினுங் கொடுத்தருள உண்டு பசியாறினவுடன் மறைந்தருளலும் பிராட்டியாரென்றுணர்ந்து ஆராமை மிகுதியால்,

கட்டளைக்கலித்துறை

ஓடுமெடுத்ததளாடையுஞ்சுற்றியுலாவிமெள்ள
வீடுகடோறும்பலிவாங்கியேவிதியற்றவர்போ
லாடுமருட்கொண்டிங்கம்பலத்தேநிற்குமாண்டிதன்னைத்
தேடுங்கணக்கென்னகாண்சிவகாமசவுந்தரியே.

என்று துதித்து அலைவற்ற சிவயோகானுபவத்தில் வீற்றிருந்தனர். அங்ஙனமிருப்பவர்,

சோறிடுநாடுதுணிதருங்குப்பைதொண்டன்பரைக்கண்
டேறிடுங்கைகளிறங்கிடுந்தீவினையெப்பொழுதும்
நீறிடுமேனியர்சிற்றம்பலவர்நிருத்தங்கண்டா
லூறிடுங்கண்களுருகிடுநெஞ்சமென்னுள்ளமுமே.

என்ற பாடலை யருளிச்செய்து காலங்கடோறுஞ்சென்று சிற்சபைத்திருநடங்கும்பிட்டு "நினைமின்மனனே" யென்றது முதலிய அனேகதிருப்பாடல்களை யருளிச்செய்து, பலநாள் கழியத், திருவொற்றியூர்க்கு வருகவென்ற ஞாபகந்திருவருள் தோற்றுவித்தலும்,

"பாற்கடல்கடையப்படுங்கடுவெண்ணெயை"

என்றவடைக்கலத்திருவகவல்பாடி (வானநேடுமறையேயோ) என்றெடுத்து (நானறேடாநூரோநாநூரோ) என்று அருளிச்செய்து திருநடம் கும்பிட்டுத் திருவம்பலம் தொழுது மாளிகை வலம்வந்து கோபுரவாயிலைவணங்கி வீதிதோறும்பணிந்து புறம்போந்து வழிக்கொண்டார்.

வழியில் திருத்தினை நகரடைந்து சிவபெருமானை வணங்கியங்குநின்றுங்கெடில நதிக்கரையடைந்து, ஆளுடையவரசுகளைக் கல்லாஅமணர் கடலிலேகட்டியிட்ட கற்றூணே மிதப்பாகக்கரையேற்றுவித்த திருநதியென்று பணிந்து முழுகித் திருப்பாதிரிப்புலியூரிலடியார்களுக்குத் தோன்றாத்துணையாயிருப்பாரைவணங்கியருந்தமிழ்பாடிச் சிலநாளிருந்து திருவதிகையடைந்து புரமட்டவீரட்டவாணரைப்பணிந்துபாடித் திருத்துறையூர், திருவாமூர், திருநாவலூர், திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருக்கோவலவீரட்டமும் தொழுது விருத்தகிரியைத்தரிசித்துத் திருவண்ணாமலையைக்குறுகினார்.

குறுகுதலும் தூரத்தே மாலயன்தேட நின்றமலைக்கொழுந்தரைக்கண்டுவணங்கி யூருள்ளேபோந்து திருவீதிபணிந்துகோபுரந்தொழுது திருக்கோயில்வலங்கொண்டு சந்நிதியடைந்து பெருமானையும் பெருமாட்டியையும் கும்பிட்டுத்துதித்து அருந்தமிழ் பலபாடி அன்பு மீதூரவுருகிப்பழிச்சி உடையவரைப் பிரியாவிடைகொண்டு புறம்போந்து திருமலைவலம்புரிந்து அங்கு சிலநாளிருந்தார்.

திருக்காஞ்சிபுரமடைந்தது.

அப்பால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவோத்தூர் முதலிய திருப்பதிகளைத்தரிசித்துச்சென்று திருக்காஞ்சிநகருக்கணித்தாகலும், திருவெல்லையைப்பணிந்து சிவலோகம்போலும் இருக்கும் சோலை நந்தவனம் முதலியவற்றை வணங்கிச்செல்லுகையில், திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருளும் வைபவத்தைக்கேட்ட திருக்காஞ்சிப்பதிவாழுஞ் சிவனடியார்யாவரும் அட்டமங்கலம் கொண்டு ஆரணமுழங்க மங்கலவாத்தியத்தோடு எதிர்கொண்டு வந்து வணங்க, அவர்கள்வணங்குமுன் தாமும் வணங்கித்திருமதில்வாயில் கடந்து, அறங்களெல்லாமோங்க மூவரும் தேவரு முனிவரு நாடோறும் பெருமான் திருவடிவணங்கித்திரியும் வீதிபணிந்து கோபுரவாயிலைக்கும்பிட்டுத் திருவேகம்பரத்தைவலங்கொண்டு வழுத்

திருக்காஞ்சியடைந்தது.

தி அன்பு பெருக ஆராமையால் உளமுருகக் கண்களி லானந்தநா வாரத்தொழுது.

கச்சித்திருவந்தாதி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

மெய்த்தொண்டர்செல்லுநெறியறியேனமிகநற்பணிசெய்
கைத்தொண்டர்தம்மிலுநற்றொண்டுவந்திலனுண்பதற்கே
பொய்த்தொண்டுபேசிப்புறம்புறமேயுன்னைப்போற்றுகின்ற
விதத்தொண்டனேனைப்பணிகொள்ளுதியோகச்சியேகம்பனே.

என்றதுமுதலாகத்திருவந்தாதிபாடிப்புறம்போந்தங்கிருந்து திருவேகம்பமாலை, கச்சித்திருவகவல் முதலிய திருப்பாடல்களை யருளிச்செய்து கச்சிக்காரோணத்தருகில் வீற்றிருக்கு நாளிலொரு நாள் பசித்தீ மிகவருந்த, ஆற்றாராய,

வெண்பா

அத்திமுதலெறும்பீறானவுயிரத்தனைக்குஞ்
சித்தமகிழ்ந்தளிக்குந்தேசிகா - மெத்தப்
பசிக்குதையாபாவியேன்பாழ்வயிற்றைப்பற்றி
யிசிக்குதையாகாரோணரே.

என்றருளிச்செய்தார். உடனே அறம்பெருஞ் செல்வி யாகிய வம்மையார் காமக்கோட்டத்திருந்து அந்தணமாதுருவாய் வந்த முதளிப்பவுண்டு பசியாறிக்காமக்கோட்டம், கச்சபாலயம், ஓணகாந்தன்றளி, கச்சிநெறிக்காரைக்காடு, அனேகதங்காபதமுதலியதிருக்கோயில்களைப் பணிந்து பலதமிழ்மாலை பாடி அனேகம் அற்புதங்கள் விளங்க சிலநாள் வீற்றிருந்து, அங்குநின்றும்புறப்பட்டு திருவாலங்காடு, திருப்பாசூர், திருவெண்பாக்கம் முதலிய திருப்பதிகளைவணங்கி, கண்ணப்பதேவரும், சிவகோசரியாரும், சிலந்தியும், காளனும், அத்தியும் பூசித்துப் பேறுபெற்றதும் கடைச்சங்கவாணராகிய நக்கீரதேவர் அருளிச்செய்த திருவந்தாதியாகிய கொழுத்த தமிழ்ச்சுவையுண்டறிந்ததுமாகிய காளத்தித் திருமலையை வணங்க எண்ணிவழிச்செலவாராயினர்.

திருக்காளத்தியடைந்தது.

அங்ஙனம் பட்டினத்தடிகள் செல்லுகையில், திண்ணனை முன்வலிதாண்ட திருவருளுள்ளே தூண்ட ஆராவன்பு மீதூர்ந்து,

“முப்போதுமன்னம்புசிக்கவுந்தூங்கவுமோகத்தினாற்
செப்போதிளமுலையாருடன்சேரவுஞ்சீவன்விடு
மப்போதுகண்கலக்கப்படவும்மமைத்தாயையனே
யெப்போதுகாணவல்லேனதிருக்காளத்தியீச்சுரனே.”

என்று துதித்து இரவுபகலென்னாது விரைந்து நடைகொண்ட போது, வழியில் பாம்புகள் மணிவிளக்கேந்தினின்றன. காட்டியானைகள்கொடிபிடித்து முன் நடந்து முள்முதலியவிலக்கிவந்தன

புலிகளவர்வருமுன் மார்க்கம் விளக்கிச்சுத்தஞ்செய்தன. புல்வாய்மான் மரைமுதலியன முன்னும் பின்னும் அணிவகுத்து வழிகாட்டுவனவாயின. மயில் வாரணமுதலியன சிறகுகளால் காற்றெழுப்பணியும் வெயிலுக்கு நிழற் பரப்பியும் சென்றன. குரங்கு முசுமுதலியன நல்லகனி கிழங்குவகைகளைத் தந்துபசரிப்பனவாயின. இங்ஙனம் விலங்கு பறவைகள் செய்யும் திருப்பணியை ஐயர்கண்டு, இத்திருப்பணி எம்மையுடைய காளத்தியாளவார் திருவடிக்கணேறு பொருந்துவவென்றும், பாம்புகளை நோக்கி யிவைமுன் எம்பெருமானை மணிகள் சாத்திப்பூசித்தகாளனார் மரபோ எனப் பணிந்தும், நெகிடியேந்திச் செல்லும் யானையை ஐயன்முன்னருச்சித்த அத்தியின் சுற்றமோவென்று தொழுதும், மான்களை அப்பர் கையமைந்தமானின் உறவோவென்று துதித்தும், அவ்வாறே மற்றையவற்றையும் சிவபெருமான் திருவடி நேயப்பற்றுள்ளவற்றினமாக வணங்கியும் செல்பவர், கண்ணப்பதேவர் திருத்தொண்டினையும் மற்றையடியார் திருத்தொண்டினையும் எண்ணியெண்ணி மனங்குழைந்துருகி,

"வாளாமகவரிந்தூட்ட வல்லேனல்லேன் மாதுசொன்ன
சூளாலிளமை துறக்கவல்லேனல்லேனொன்று செய்து
நாளாறிற்கண்ணிடந்தப்ப வல்லேனல்லேன் ஞானிபசசென
றாளாவதெப்படியோ திருக்காளத்தியப்பருக்கே."

என்பது முதலாகத் திருத்தொண்டத்தொகையுட் குறித்துள்ள அடியவர் திருத்தொண்டினைத் திருப்பாட்டாக வருளிச்செய்து, திருமலையைத் தூரத்தே கண்டுதொழுது, அணிநகராகச் சென்றடிவாரம் பணிந்து திருமலைவலங்கொள்வார் அங்கு தவஞ்செய்யும் பெரியாரையெல்லாம் வணங்கி, வேறுதொழில் செய்யுமவரையுங் குமகளிரையும் சிவகோசரியாராகவும் பெருமான் திருவடியடைந்த கன்னியராகவும் எண்ணிப்பாவிவந்து சந்நிதியடைந்து அன்பு மீதூர வருந்தமிழ்பாடி யுடல் நெக்குவிட்டுருகக் குழைந்துகுழைந்து பலவாறுதுதித்து அரிதுபுறம்போந்து அங்கிருக்குநாளில் ஆளுடையபெருமான் வடகைலைத் திருவோலக்கஞ்சேவிக்கவிரும்பி,

"மந்திகளுருளையொத்தேனிலலைநாயேனவழுக்கறிந்தும்
சிந்திக்கிஞ்சிந்தையையாவென்னசெய்வேனென்றன் தீத்தகறறி
புந்திப்பரிவிற்குருளையையேந்தியபூசையைப்போ
லெந்தைக்குரியவனாகாணத்தனேகயிலாயத்தனே."

என்றதிருப்பாடலைப் பாடலும் தென்கைலைவாணர் அவ்வடகைலைக்கோலந் தரிசிப்பித்தருளத் தரிசித்துப் புலத்தமிழ்ச்செம் பாடல் பாடி அருள்விடைபெற்றுத் திருமலை வணங்கித் திருவொற்றியூரை

க்கருதி எழுந்தருளினார் கேளும் முனிவர்களே! எங்குஞ் சிவன் பரிபூரணனென்று நன்குணர்ந்த சிவஞானிகளும் அனுபவமுதிர்ச்சி பெறவும் உலகவர்களையோரிடம் பற்றி நின்றொழியாதெனவும் நம்மையுணர்த்தவேண்டி யிங்ஙனம் தலங்கடோறும் எழுந்தருளிய பல அற்புதங்களை விளக்கினானென்றால் வேறுயாம் சிந்திக்கத் தக்கதென்னை யுள்ளது. நெருஞ்சியிற்றைப் புதியதையே நாடுவதாக வேதும்மேனுருக்கவுண்மையை யுணர்த்துங் கருணையானன்றோ அப்பெரியாரித் திருநாட்டைப் பிடித்தருளிச்செய்தது என்று மன்னியர் அருளிச்செய்தார்.

அப்போது முனிவர்கள் அவரை வணங்கி, சுவாமி! அவ்வாறாயின் இப்பட்டினத்தடிகளே தனித்திருவெண்பா,

"ஆரூரிங்கிருக்கவவ்வூர்த்திருநாளென்
றாரூர்கடோறுமுழலுவீர் - நேரே
யுளக்குறிப்பை நாடாதவுமார்க்காணீவிர்
விளக்கிருக்கத்தீத்தேடுவீர்"

எனத் தலயாத்திரை செய்பவரை நோக்கி மறுத்துரைத்தருளியவாறென்னை யென்று வினவ, ஞானாசிரியராகிய வுபமன்னியர் கூறுவார் கேளும் முனிவர்களே! இத்திருவெண்பாவிற் கூறியது, சாத்தமுதிர்ந்து சகசம் பிறந்து காருணியத்தாற் றலயாத்திரை செய்கின்ற நல்லோர்களையன்று, ஞானாசாரியர் வேண்டுமென்று மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் இவைகளைத் தொடங்கித் தவஞ்செய்கின்றவர்களையுமன்று, உண்மையுணராது உலகபோகம் வேண்டி யறிவின்மையாற் சாமிய தவமாகிய தலயாத்திரை செய்வாரை நோக்கியவாறும். மூர்த்தியருச்சனை விடயத்திலும், "பசிவையிடினும் பத்தாயிரங்கோடி சிவபத்த விட்டருள்பவனை" எனவும் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையுள், "தோணிபுரேசா-அடித்தா மரைசென்று சார்வதற்குப் - போதும் பெறாவிடிற் பச்சிலையுண்டு புனலுண்டெங்கும் ஏதும் பெறாவிடினெஞ்சுண்டு" எனவும் அருளிச்செய்த இப்பெரியரோ, தனிப்பொதுத் * திருவிருத்தத்துள், "சொல்லிலுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலும், அல்லிலுமாசற்ற வாகாயத்தனிலுமாய்ந்து விட்டோர் - இல்லிலு மன்பரிடத்திலு மீசனிருக்குமிடம் - கல்லிலுஞ் செம்பிலுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்றார். ஏனெனில் முத்திசாதனமாகிய பத்திசெலுத்துமிடம் குருலிங்க சங்கமம் என மூன்றும். இவற்றுள் உண்மையுணர்ந்து அக்குருலிங்க சங்கமங்கள் மூன்றும் ஒக்கக்கண்டு பணிசெய்யும் பக்குவிகளொழிய, உண்மையுணராது

* திருவிருத்தமெனக் கலித்துறையை வழங்கு மரபு தருநூல்களுட் கண் முதற்றிருமுறையுட் காண்க.

மூர்க்கத்தால், கேவலவுபாதான காரணம் பற்றிக் குருவை மனித னென்றும் அடியார்களைச் சாதாரண சீவர்களென்றும் தம்முளிகழ்ந்து இலிங்கமொன்றனையே பொருளெனக்கொண்டு நடிக்கின்ற காமியதவத்தினையும், உலகபோகத்தை விரும்பியுழலும் வஞ்சக நடிப்பினையும் நோக்கிக்கூறியபடியாம். ஆனால் அவர் தாமே தம தனுபவமாக "வெட்டாத சக்கரம் பேசாதமந்திரம் வேறொருவர்க் - கெட்டாத புட்ப மிறையாத தீர்த்தமினிமுடிந்து - கட்டாதலிங்கங் கருதாதநெஞ்சங் கருத்தினுள்ளே - முட்டாத பூசையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே" எனவும், "உளியிட்ட கல்லையு மொப்பிட்ட சாந்தையு மூத்தையறப் - புளியிட்டசெம்பையும் போற்றுகிலே னுயர்பொன்னெனவே - யொளியிட்ட தாளிரண்டுள்ளேயிருத்துவதுண்மையென்று - வெளியிட்டடைத்து வைத்தே னினிமேலொன்றும் வேண்டிலனே" எனவுங் கூறியவாறென்னையெனின்? தகரவித்தை சாரவான் மகவித்தை யெனவும் ஞானவித்தை யிரண்டனுள் இவ்வையா தகரவித்தையுடையராதலால், அது, மந்திரம், கலை, வருணம், பதம், புவனம், தத்துவமெனனு மத்துவாவாறையு நியதிசெய்து மேனின்ற வருளைத்தரிசித்துப் பரையோக முற்றுச்சிவத்தோடிரண்டறநிற்றன் முறைமையதாகவே, அம்முறைமை விளக்கியபடியாம். கல்லையுஞ் சாந்தையுஞ் செம்பையும் போற்றுகிலேனென்ன வாளாகூறி விடாது உயர்பொன்னெனப் போற்றுகிலேனெனக் கொண்டு கூட்டமுடிந்ததுவே சான்றாம். இம்மூன்றும் இவரருளிச்செய்த பூரணமாலை, நெஞ்சொடு மகிழ்தல் என்னு மிவற்றுள் விளங்கக்காண்க.

திருவொற்றியூரடைந்ததும் முத்திபெற்றதும்.

முனிவர்களே! அப்பால் ஐயா திருவொற்றியூரைக் கருதிக் கருதிய மனத்தினும் கடிது வருவார், பெருமான் றிருவருளமுத மூறிப்பெருகவே,

"கண்டங்கரியதாங் கண்மூன் றுடையதா
மண்டத்தைப்போலவழகிதாம் - தொண்ட
உடலுருகத்தித்திக்குமோங்கும் புகழொற்றிக்
கடலருகே நிற்குங்கரும்பு."

என்ற தனித்திருவெண்பாவைப் பாடிக்கண்ட சராசர முழுவதும் குருலிங்க சங்கமங்களாகக்கண்டு ஆராமை மிக அன்புபெருக,

"வாவியெல்லாந் தீர்த்தமணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவனங்களெல்லாங் கணநாதர் - பூவுலகில்
ஈதுசிவலோகமென்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்
ஓதுந் திருவொற்றியூர்."

என்று திருவெண்பாவாற்றுதித்துப் பலதரமும் பணிந்தெழுந்து திருவெல்லையைக் குறுகிவணங்கியுட்புகுந்து திருவீதியடைதலும் தம்மையறியாதெழுந்த பேராசைக்கடலுண் மூழ்கி,

"ஓடுவிழுந்துசீப்பாயுமொன்பதுவாய்ப்புண்ணுக்
கிடுமருந்தையானறிந்துகொண்டேன் - கடுவருந்துந்
தேவாதிதேவனொற்றியூர்த்தெருவிற்
போவாரடியிற்பொடி."

என்றதனித்திருவெண்பாவோதி மேலுமேலுமடங்காதகாதலால்,

"சுடப்படுவாரறியாபுரமூன்றையுஞ்சுட்டபிரான்
றிடப்படுமாமதிற்றென்னொற்றியூரன்றெருப்பரப்பில்
நடப்பவர்பொற்பதநந்தலைமேற்படநன்குருண்டு
கிடப்பதுகாணமனமேவிதியேகிடைக்கிற்பதுவே."

என்று துதித்து அத்திருவீதியை அங்கவலம் வந்து சந்நிதியடைந்து, அடியவர்தங்கள் ஆராவமுதனை அடங்காதகாதல் பெருக்கியானமுகந்துண்டு அருட்கடலிலலைந்து அழுந்தி உடல் குழைய வென்பு நெக்கு விட்டுருக்கக் கரைந்து கரைந்து கண்ணீருங் கம்பலையுமாய்க் கைகளுச்சிமேலேற,

திருவொற்றியூர்த்தொகை.

"இருநிலமடந்தையியல்பிணியுடுத்த
பொருகடன்மேகலைமுகமெனப்பொலிந்த
வொற்றிமாநகருடையோய"

எனவெடுத்து அகவலென்னும்பாவொருபஃதாகிய ஒற்றியூர்த்தொகை பாடித்துதித்துத் தம்வசமிழந்து பரவசமுற்று நெடுநேரநின்று பின்றெளிந்து பிரியாவிடைபெற்று மீள்வார், பட்டமங்கத்து நிரம்பிய பேரழகன்றிருவடிகளிலே,

"ஐயுந்தொடர்ந்துவிழியுஞ்செருகியறிவழிந்து
மெய்யும்பொய்யாகிவிடுகின்றபோதொன்றுவேண்டுவல்யான்
செய்யுந்திருவொற்றியூருடையீர்திருநீறுமிட்டுக்
கையுந்தொழப்பண்ணியைந்தெழுத்தோதவுங்கற்பியுமே."

என்று விண்ணப்பித்து, அரிது புறம்போந்து, திருவெல்லைபிரியாராய், சாக்கிரமுதலிய வைந்தவத்தைகளையுங்கடந்து அருளுக்குத் தம்மை யுணவாக்கி முழுவதும் விழுங்கப்பட்டாராய்த் தத்துவ முழுவது மிசைசைவழி பணிகேட்பப் பிரணவமே திருவுருவாக அருட்சகசம் பிறக்கவேயுலகு பேயாகப் பசுமேய்க்குஞ் சிறுவரோடுகூடி ஆடியும்பாடியும் பலவிளையாடல் புரிந்திருக்குநாளில் உலகமறிந்துபிழைக்கவும், உடனாடுஞ்சிறுவர்களிக்கவுமாக, முதல்வன் முறையீடு, அருட்புலம்பல், இறந்தகாலத்திரங்கல், நெஞ்சொடு புலம்பல், பூரணமாலை, நெஞ்சொடுமகிழ்தல், உடற்கூற்றுவண்

ணம் இவற்றை அருளிச்செய்து பசுங்கொம்பையக்கும் அச்சிறுவ ரோடுகூடி மணற்குன்றிலும் புன்னைச்சூழலிலும் பலவிளையாடல் செய்து வீற்றிருக்குநாளில், ஐந்தெழுத்தருச்சனை முறைப்படிசெய்து திருவருளுக்கு முற்றும் தமமை உணவாக்கித் தத்துவமுழுவதுந் தம்மியலவேறுபட்டு அருளவடிவாய் தம் வசப்படவே தாம் பஞ்சாவத்தையையுங்கடந்து, பஞ்சபூதகாரியமாகிய தூலவுடம்பே பஞ்சாக்கரகாரியமாகிய மந்திர சரீரமாகத் திரிந்து நின்றது. அப்போது திருவெண்காட்டடிகளும், உடனவிளையாடும சிறுவர்களைநோக்கி,சிறுவீர்காள் நுங்கட்குச்சிலவிநோதங் காட்டுவல என்னை யொருகுழியிற புதையுமென அவர்களு மவ்வாறே புதைத்தவுடன, அவாகளுககு வியப்புணடாமபடி வெளிபட்டு வேறோரமணறகுனறி ன மேனினறனா. அதுகணடு அவாகள மனமகிழ்கொண்டு மீட்டு மீடடும புதைககப புதைக்க வெளிப்பட்டு நின்று பராககுககாட்டி அபபால ஒருவிசைபுதைக்கவெளிப்படாமல சிவலிங்கவடிவமாக முளைதது நினறா. அபபோது சிறுவர்கள கண்டு வியபபும அச்சமுமடைந் தூரிலேயுள்ளவாகட்கு நடநதனவற்றை அறிவிப்ப, அவர்கள யாவரும திரணடுவநது அவ்வறபுததனைதக கணகள் [illegible] தவப்பயன பலிககுமபடி தரிசிததாாகள். பூமழைபொழிநத[illegible] தேவதுந்துபிமுழங்கிற்று. முனிவரும சிவனடியவாகளும் அரகர[illegible] று முழககஞசெயதனர். உலகெலாம பேராநநதவெள்ளத[illegible]ழ்கின.

கேடீர்களோ முனிவாகளே! [illegible] முதலிலேயே முடிவானதும் உண்மையானதுமென றுணாவீர்களாக. இஙஙனமபட்டினத்துப்பெருநதகையாகிய திருவெணகாட்ர் சுததசனமாாகக முததிசிததியாகப் பெற்ற செயதி உலகெலலாம பரவிப பகருவிகள யாவரும கேடடுத துதித்துப் பேராநநத முற்றனா.

இதறகுமுனனே யிவா பததினியாராகிய சிவகலையம்மையாா தங்கணவனுர் திருவடிதியானததிலேயேயிருநது சிவயோகமுறறுச் சிவபதம பெற்றனா.

காவிரிப்பூம்பட்டினததுள்ளாா யாவரும ஐயா ஐக்கியநிலைமைகேட் டங்குநின்றும புறப்படடுவந்து திருவொற்றியூரையடைந்து தரிசித்தும் பலதிருததொண்டுசெய்து திருவருட்பாஙகராயினார்கள். யாவர்க்கு மங்கலமுண்டாக. எனறுபமன்னியமுனிவர், முனிவர்கட்குக கூறியபடி, சூதபுராணிகர் சவுனகராதியார்க்கு ஸ்ரீபவிஷியோத்தரபுராணத்துள் திருவிடைமருதூர் மான்மியத்திலே கூறிய பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திவ்விய சரித்திரத்தைக் கூறிமுடித்தனர்.

இந்த சரித்திரத்தை யுண்மையான பத்தியோடும் சிரத்தை யோடும் வாசிப்பவர்கட்கு இம்மையில் ஆயுள், செல்வம், மக்கள், சிவஞானமும் உண்டாய மறுமையில் பேரின்ப நிலையான சிவபத மும உண்டாம.

இது உண்மையான முத்திநிலையினனமெதன்பதுணர்த்திற்று. எஙஙனமெனில, மற்றைய சமயமாரககளெலலாரும கருமதேக மாகிய இத்தூலவுடமபு பிராரததததைப புசிதது ஒழிந்து இங் கே விழுநதுபோக ஆனமா சூககுமதேகததோடு முததியடையு மெனவே கூறுவா. ஆனால திருவாசகம, "செததேபோனுற் சிரி யாரோ" எனறதுந தவிர, "மணமேலயாககை விழுமாறும வந் துனகழற்கேபுகுமாறும, அணுனெவணணககடவேனு அடிமை சாலவுழகுடைததே" எனறது. எனவே தேகமபிணவியலா யிம் மண்ணிலே விழாது மூவகைச்சிததியுள ஓரவகைச் சித்திபெற்று நிற்பதே முடிவான முத்திநிலையெனறவாறாயிற்று. தாயுமானவ ரும, "முததியிலுந்தேக மிசைமூவிதமாஞ சித்திபெற்றோா - எத் தனைபேரெனறுரைப்ப தெநதாயபராபரமே." என்றார். எனறவா, அமமட்டில்விடாது, "தேகமயாதேனுமொரு சித்திபெறசீவன முத்தி-ஆகுநெறிநலலநெறியையாபராபரமே." என்றா.

இனி தேகஞ் சித்திபெறப பெறுமுத்தியேயனறி, அதுவிழுந் தபின ஆனமா முத்திபெறுதலு முணடு என்று கூறுவாரை நோ ககி அவரோ, "உலகநெறிபோற் சடலமோயவுயிர்முததி, யிலகுமெ னலபநதவியலபேபராபரமே." எனறு உண்மைகூறி மறுததனர்.

குமாரதேவரும, "சுததசாதகம்" என்னும நூலுளளே, "தொமபதமவிளஙகிா மேலவினைமறைதத தொல்லிருளகன்று போயொளிககும, தமபதமானதறபதமவிளஙகிற் சஞசிதமாயை போயொளிககும், அமபதமானவசிபதமவிளஙகி லரும்பிராரததம் போயொளிககும, செமபரவருளேவடிவதாயானமா சிவத்திணுக் கஙகமாயுிசழும." எனவும.

"அடுத்தமற்றிரணடுசனனததிலவீட்டை யடைந்திடுந்தொ மபதநெறியோா - அடுததமற்றொருசனனத்திலவீடடையடை ந்திடுதற்பதநெறியோர் - அடுததவிச்சனனந்தனிலடைந்திடும் வீடசிபதநெறியுளோரிவரும்-அடுத்தவிவ்வுடலோ டடைநதிடா விடின்மேலயாககையொன்றெடுககுமென்றுணர்வாய." எ-ம்.

"ஓடுங்கிடுங்காலந்தோன்றினவடைவி னெடுங்கிடுமென்றுரை ப்பதனுல் - ஒடுங்கிடுகாலஞ்சத்தியவாதிக் கொடுங்குமிவ்வுடறன் மாத்திரையில் - ஒடுங்கிடுங்காலமசத்தியவாதிக் கொடுங்குமிவ்வு

லசத்தியமாய் - ஒடுங்கிடுங்காலமுடலிங்கேவீழ்ந்தா லொடுங்கில் றிலலையெனறுணாவாய" எ-ம

"மேலொருவடிவையெடுத்ததேயாகின மேவுமிவவுடலிங்கே வீழும - மேலொருவடிவையெடுக்கத்தினறுகின மேவுமிவவுடலிங் கேவீழா - மேலொருசிவத்தைச்சிவனெனறடையுமேவுமிவவுட லிங்குத்தானே - மேலொருசிவத்தினவடிவதாமருளாயவெளியதா முலகுகணடிடவே" எ-ம.

"சூக்குமமதனினினறுமுனவினையிறறாலதேகமுமுளதாகும் - சூக்குமநதனது காரணமடையிற றாலமுஞசூக்குமந தடையும - சூக்குமநதனது காரணமடையாத தூலமிங்ககனறதே யெனறூல - சூக்குமநதனதுகாரணமவிடுத்துத தூலமெனறெடுத்ததெனறுண ரவாய." எ-ம.

"தூலமிவவுடலைவிடுத்துநிலலாது சூக்குமஞசூக்குமமவிடுத துத - தூலமிலலாதிதிரணடையுமவிடுத்துத தொலலுயிரிலாவுயிர விடுத்துத - தூலசூக்குமஙகணினறிடாதுயிருஞ சூக்குமமுமமுடிவ டைநதால - தூலமுமமுடிவையடைநதிடாதிருந்ததொலலுலகினில விழுநதிடுமோ." எ-ம.

"வினையினிலெடுத்தவிவவுடலமேலும வினையுளதெனிலிங்கே யககலும - வினையிலதெனிலிஙகிவவுடறுனே வினையறுமோமயமாகி - வினையுளவுடலபோறறெனறுமனமாத்திரமாய விளங்கியேவெந்துறு புரிபோல - வினையிலாபபரமபுததியிலவெளியாய விமலநலலருள தாயவிடுமே" எனவும விளங்ககூறுதலகாணக.

இனனுமிக்குமாரதேவா, இவவிடயத்தில வேதாகமஙகள கூ றும சாதகம, உபாயம முதலியவெலலாம [illegible] கூறுதலாலுமுணாக. இஙஙனே தமககரியதென மமறையவா விட் டொழிநதாாகளபோலும

இனனும அருணகிரிநாதா - அனுபூதியுள "சாகாதெனையே சரணஙகளிலே" எனவும, "கூகாவெனவென கிளைகூடியழுப போ காவகைமெயப பொருளபேசியவா" எனவும பிறவாறறானுங்கூறு தலும, முததுததாணடவா, "[illegible] பெறறெனக்குத் தரலலலாயோ அடியேன" எனககூறுதலும பிறசானறோா கூறு தலும காணக.

இனி முததியிலேயுந தேகமபெறும மூவகைச சிததியாவன, உருவசசித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவசசித்தி எனவாம. அவற றுள் ஆளுடைய நமபிகளாகிய சுநதரமூாததி சுவாமிகளும, (சேர

வச்சித்தியாம். அவை சுத்ததேகமெனவும், சுவர்ணதேகமெனவும், பிரணவதேகமெனவும் வழங்கிநிற்கும். அருவச்சித்தியாவது திருவாதவூரடிகள் திருமேனி சிற்சபையிலே பரமாகாசமாகக் கலந்து நின்றது "உருவெளிதானவாதவூருத்தமாகக்கலலாலின்னுங் குருமொழிநின்றாகக்குமுண்டோ கூறாயபராபரமே." எனத் தாயுமானவர் கூறுதலும் காண்க. உருவருவச்சித்தியாவது, ஆளுடையபிள்ளையார், முருகனார் முதலியோர்கள் சோதியிற்கலந்ததும் அரசுகள் சிவலிங்கத்துடன் கலந்ததும், போலவன. அன்றித் தம மேனியையே சிவலிங்கமாக நிறுத்துவதுமாம். ஆதலால், திருவெண்காட்டடிகளும அங்ஙனம நிறுவியுலகுய்யவழிகாட்டியவாறும். சிற்றம்பலநாடிகள் முதலிய பலபெரியரும் இவ்வாறே தமமுடம்பைச் சிவலிங்கமாக நிறுத்தியவர்களாம். ஆகவே முத்திமுடிவெனப்படும் இதுவென யாவருமொருதலையாக வுணரற்பாலதாம். இனி திருத்தொண்டத் தொகையுள்ளே கூறிய மெய்ப்பொருளார், ஏனாதிநாதர் முதலிய நம்பெருமக்கள் திருமேனியை மண்மேல வீழ்த்தியவாறு என்னையெனின், அவர்கள் உலகத்துள்ள பந்த சீவர்கள் உண்மையறிந்துய்யச் சனமார்க்க முதலிய நான்குமார்க்கங்களையும் நடத்திக்காட்டி யுணர்த்தி யருளக் கருணையால் திருமேனி கொண்ட நிமித்தமூர்த்திகளாதலின், அவ்வவ்வுயிர்களின் வினைப்பரிபாக நிலைமை வெளியாமபடித் தாம தந்திருமேனியை யிசைவழி நிறுத்தி யருளியபடியாம். ஆகலின், அதற்கு இவ்விதிகொள்ளற்க அதனுண்மையைக் குருமுகத்தாற்பெறுக

வேதவேள்விதிருமுறைவாழிய
ஆதிநீறெழுத்தைந்தன்பர்வாழிய
பேதியாமுத்திபெற்றவெண்காடனார்
காதைவாழியகற்பவர்வாழியே.

என்னையுமோர்பொருளாக்கி யோராறும்வெண்காட னியகாதை, மன்னியவிவ்வுலகேத்தத் தமிழ்வகுக்குமன்மவலித்த மரபுசான்ற, துன்னியமெய்யன்பரொலாமிசைவாழ்கவுயிர்த்தொகைகளசுகத்திலோங்க, வின்னியனல்லறம்வாழ்க வாழ்கமழையிவ்வுலக மினிதுமாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் என்று வழங்கும்

திருவெண்காடர்சரித்திரம்.

முற்றுப்பெற்றது.

பிழைதிருத்த

வசனபாகம் முகவுரை

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
க	கஉ	வழகதள	வழக்கத்துள
உ	ச	கிலா	சிலா
ச	சக	ஆசஷடு	ஆசலடு

புராணம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	கங	ளிற	ளிற
	உக	போலும்	போல
,,	ஙO	சீனசகறற	சீனக்கற்ற
,,	ஙரு	கொண	கொண
எ	கக	புசீன	புக்கீன
அ	ஙச	நாயபுரு	நாயபுக்கரு
கூ	கசு	பிரியா	பிரியாது
கO	கஎ	வெணசா	வெணகா
உங	கச	இமையாவாக	இமயவாக
உசு	ஙச	செறிந்தம	தெறிந்து
உஅ	ச	மிடுஞ	மீடுஞ்
ஙO	உ	சணகளை	கணக்களை
ஙக	கO	மூசெழ	மூவெழ
ஙங	ஙச	பேரனபு	பேரனபு
ஙரு	உO	முசுகாட்டி	முகஙகாட்டி
,,	ங	வியபபடைத்து	விடப்படைத்து
ஙஎ	கங	கிருகசாததா	திருக்காத்தா
,,	ஙசு	மூனமுரனம	மூனமுநாளும
ஙஅ	கக	யோனிக	யோனிக
ருO	உக	சீறபன	சிறடன
ருங	கச	அரிமர்கசன	அரிமாசதன
ருச	க	பிரமன்	பிரமன
,,	கக	கிரககருபி	கிரசருபி
ருரு	அ	பமமம	டமமை
சுச	உக	"தகை, சசை"	"தகை, சகை"
சுரு	Foot not	முனிவா.	முனிவா
எங	உக	பொதல	போல
எஎ	கக	மருநவாண	மருதவாண
எக	ஙச	செய்யதது	செய்யத்து
அங	ஙO	போவலோடு	போரவலோடு
கக	ஙசு	குறையுளள	குறையுளள
கஉ	உO	துஞக	குஞ்ச
,,	உஎ	யனக்க	யுனககு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கூ௩.	௩௫	வருளிக .	வருளிச
க௦எ	௩௦	சொணடு ...	கொணடு
கக௫	௩௬	வாருணை .	வாருணை
கக௬	௩எ	வெள்ளை ..	வெளளை
ககஎ	௩௮	பெருங்நளி ..	பெருங்களி
கக௮	உஉ	பெநான ...	பெறநான

பாட்டுப் பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪	கஉ	உ௮	ெலிசது ..	வலிசது
க௮	௪	உ௬	மெம	மெம
௩௦	௪௬	கக	சமலசது	கமலசது
௩உ	௪௯	௩உ	பாணடாணடிடட ...	டாணடாணடிட்ட
,,	,,	௩௮	பாயபிய	பரயபிய
௩௫	உ௩	க	கடைமே .	சடைமே
௩எ	உ௮	உ௩	சேநதீ .	செரதீ
௬௯	௮உ	௩	விசசரதரா ..	விசசாதூா
௫௩	உ	கக	சாமறி ..	தாமறி
௫௫	௬	௯	வறதெரா	வறதெரா
எ௦	க	௪	மெஙநள ..	மெஙகள
எக	உ	உ	வேறள .	வேறுள
எ௩	௬	௪	காணதி .	காளதி
எ௪	எ	க	குருளை ...	தருளை
௮க	௬௦	க	தானறி ..	கானறி
௮௩	உ	௩	ழொதறி	ழொறறி
௮எ	உக	௩	மேமைழயே .	மேமைழயோ
௯க	௦	௬	பொாகர ...	பொாங்கர
௯உ	௦	உ௬	யெபபட ...	யெபபடி
க௦௬	௩எ	க	மனுவு ..	மனுவு
க௦௯	௮௯	க	ளெணணெய ..	ளெணணெ—

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.
அங்காக்கும	௯௭
அக்கறுப	௧௦௨
அக்கினிகழ	௯௬
அங்கங்கு	௧௧௦
அச்சமாங	௮௮
அஞ்சக்கரமே	௮௦
அஞ்சாதேரானே	௪௨
அஞ்சுமுளைப	௧௦௧
அஞ்சுமுரு	௧௦௩
அஞ்செழுந்	௧௦௨
அட்சாரந்த	௩௪
அடிகளாருக்கு	௪௦
அடைமொழியா	௮௯
அடியாபிரந.	௩௭
அடியாருரவு	௮௧
அடியாரக்கே	௭௦
அடியொளாடு	௨
அட்வலையபடா	௪௪
அ——ாயபொ	௭௭
அண்ணுவுசமேரு	௯௫
அணடபிலை	௧௦௬
அண்ணாானவீ	௭௮
அத்முமவிழ	௭௯
அததமுத	௮௪
அதனைமுபப	௭௫
அநிடகியக	௮௮
அபபிறபபுந	௯௭
அபபெடனறு	௬௭
அமபரஙகால	௪௩
அமபலவடஙக	௧௧
அரிசியோ	௮௨
அரிதனரிருக	௪௨
அரிபிரமா	௯௧
அரியவரிசக	௧௦௪
அருளினைசட	௫௮
அருளுவாழி	௧௧
அருளைததரு	௪௧
அருளபழுதத	௯௦
அருளபாழத	௧௯
அலையாதபே	௧௧௦
அலலலவாழுககை	௬
அலைாயபபக	௧௧௦
அழகழிவிறபெ	௪௪
அழலுககசா	௬௯
அழுசாறபப	௭௯
அளவிறநத	௯௮
அளவிலிலிற	௫௫
அளவிபபி	௮௨
அறநானி	௬௪
அரியாமலைத	௮௭
அறிவிலொழுககம	௫
அறபுசமாய	௧௦௧
அனறினா	௩௦
அனறமுரவி	௧௫௦
அனறமுபலின	௯௪
அனறமபகை	௪௩
அனறெனறு	௩௧
அனனபபகிாந	௫௦௦
அனனையெயத	௬௯
அனனவி	௬௫
அனனைவயிற	௮௯
அனனவிகாரம	௯௧
ஆஙகாரபபொக	௮௧
ஆஙகாரமச	௧௧௧
ஆசாரமிலலா	௯௯
ஆசுகிபபெண	௧௦௭
ஆணிபொருந	௯௩
ஆணடகரு	௧௦௨
ஆணபெண	௧௫௧
ஆதிதக	௨
ஆதாரமோ	௯௨
ஆதியாயநி	௧௧௧
ஆதிபெனபாரந	௧௦௯
ஆததாளுககாத	௯௫
ஆததுமததது	௯௨
ஆயாயபலந	௮௦
ஆயும்புகழ	௭௦
ஆயுமபொழு	௮௦
ஆரணாளகிற	௧௮
ஆருமுருப	௧௧௧
ஆருரரிங	௮௩
ஆறநதவிட	௯௬
ஆலமருநது	௯௯
ஆலயஙகா	௪௭
ஆலாவிரு—	௯௭

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
		உ.	
ஆவியொடு	அரு	உடைகோவ	எரு
ஆளொனபபுதிதி	அ	உடைபபுலி	சுசு
ஆறணுடு	எசு	உடைமணியி	உஅ
ஆறறிறகளை	சுஎ	உட்கோட	கங
ஆறேறுடுகும	எக	உணடேதே	எஉ
ஆனவடியார	கக	உணமைப	க௦கூ
ஆனையுரியார	க௦	உததுஙகயா	சுங
ஆனேறே	கசு	உநதிககம	க௦ச
		உயிராயின	ரு௦
இடநதுறை	ருங	உருததிர	க௦ச
இடவருஞசுறுக	சுரு	உருததிரனா	அகூ
இடைகசுமின	சுரு	உருப்பேத	க௦அ
இடைபிஙக	க௦ரு	உருவாமூலகுக	ருங
இடையாங	க௦எ	உரைகளைக	எஅ
இடையிலபு	க௦	உரையின	க
இதசனைகல	கூஅ	உலகவிகார	கஉ
இநதமணமெ	கூகூ	உலவிய யிலாவ	சுகூ
இநதவுடலு	க௦ரு	உலவுசலதி	அ
இநிலைமை	கங	உவரசசொல	சுஅ
இப்பிறப்பை	அரு	உழுபபினவா	உஎ
இபபிறபபை	ககக	உளககண்	கஎ
இப்போபுதி	கூகூ	உளவாாகுளிர	சுயு
இயஙகுதிரி	சுஉ	உளிபிடட	அக
இரதமபிரிநது	ககஉ	உளளமபெரிய	சுங
இருக்குமருதி	ஙரு	உளளாாகது	கூஎ
இருகமுமிடந	அரு	உளளுணா	கரு
இருநிலமடந	ருஉ	உளளுமபு	க௦எ
இருபபது	அகூ	உளளுமபுற	ககஉ
இருமபுநிறை	கூகூ	உழுகினற	சுஎ
இராககேயி	எங	உறறுருபு	க௦கூ
இலவவெஙக	சுஅ	உறருாார	க௦க
இலவிதழ	ங	உன்னிலமை	அகூ
இலலநாழநு	எசு	உனனேதது	க௦
இழையாரரவ	சுகூ		
இறைததாா	சுகூ	ஊட்டுவிப்பா	எ௦
இனியவரி	சுரு	ஊரிறநது	ககக
இனறிருநது	ஙஎ	ஊரீருமககோ	எகூ
இனறிருநது	கூஅ	ஊருஞசதும	கூகூ
இனறுசெயவோ	ருக	ஊறையிறைக	க௦ங
இனனமபிறக	அகூ	ஊறறைசச	கூஎ
		ஊனமுடனே	க௦ங
ஈரவேரிததாா	கங	ஊனவுடல	அக
ஈராறுதலை	க௦ரு	ஊனுயுடனு	க௦எ
		ஊனுகருணி	க௦ச
உசசிவெ	க௦ச	ஊனபொதிநத	க௦உ
உடக்கை	க௦உ		
உடனுககுள்	க௦ரு	எககாலம	கூஅ
உடனுகவே	ககக	எசசிலென	அகூ
உடுககககவி	எகூ	எட்டுததிசை	எஅ
உடுப்பானு	எக	எண்ணிறநத	கூகூ

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
எனைபத்து	க○சா	ஓக்கமடிந்த	கஙு
எந்தனோ	அசா	ஓடிவிழுந்து	அஙு
எந்தனைதாய	க○ரு	ஓப்பாரி	கக
எந்தனைப்பே	க○க	ஓப்புவமை	கக
எந்தனைப்பே	அசா	ஓப்புவமை	கஉ
எந்தனையூ	அச	ஓருமடமா	ககஉ
எந்தனையா	கரு	ஓழிந்தசெங்	சா
எந்தேசா	க○ரு	ஓழியாபழி	அக
எந்தேசமு	கசஉ	ஒளிபாய	க○எ
எந்தொழி	அசா	ஒளிவளர்தவ	கக
எந்தெந்தநா	ககஉ	ஓறதியூர	ருசா
எங்ஙனருமி	கரு	ஒனபதுவா	அசா
எம்மையுமெம	சக	ஒனருயுமி	க○அ
எரியெனக்கெ	எஎ	ஒனறிஞ்ஞொடா	உச
எருமுட்டை	அ○	ஒனறெனநிரு	எஎ
எருவாயக	அஙு		
எல்லாமறிந்த	சாஅ	ஓங்காரங்கெ	கஙு
எல்லாருமபட்	கஉ	ஓங்காரபபொ	க○
எல்லாருமபட்டகள	கஙு	ஓங்காரமாய	எக
எழுமலாதநண	ரு○	ஓங்கினவூரக	சக
எழுவகைத்	க○சா	ஓங்குபரதது	அக
எளருசகுளெண	க○க	ஓசையொடு	கஅ
எனசகுள	க○சா	ஓடாமறபா	சாக
எனவேயெழுந	உக	ஓடுமெடுந்த	எ○
எனசெயலாவது	எஎ	ஓட்டைதரு	ச○உ
எனபெறறதா	எஅ	ஓதவரிதோ	கச
எனனகுறற	கச	ஓபரமுறபொ	சாக
எனனசொல	கசா	ஓராதேயரு	ஙு○
எனனதான	க○அ		
எனனவினே	கஙு	கங்குகை	கசா
என்றுமினிமட	க	கங்குலபக	கஙு
எனனென	கக	கஙகையொடு	கக
எனனைதிரு	க○சா	கசசாமுசு	சக
எனனையறி	க○சா	கசசிறகிடக	அக
எனனேயே	கஙு	கடங்கடங்க	கக
எனனேனுடு	கஉ	கடலானகாம	உ○
		கடலநீரு	கசா
ஏகமபனேடெ	ச○	கடுஞ்சொலவி	கக
ஏடிறந்தடி	கஎ	கண்டகணரு	க○
ஏணிபபழுவா	க○ஙு	கடடவுலக	க○
ஏதபபட்டா	எஅ	கட்டியனெ	சாரு
ஏதிலடியாரி	கக○	கடடுவாககத	அஅ
		கண்டுங்கரி	அஙு
ஐங்கரனைத்	கஉ	கண்டங்கறுத்	க○
ஐந்துபுலனு	அஅ	கண்டபுலவர்	கக
ஐந்துபொறி	க○சா	கண்டார்க்கு	கச
ஐயமறுததவனை	கரு	கண்ணுக்குகக	அஅ
ஐயிரண்டுதிங்	அஉ	கண்ணுண்டுகா	எரு
ஐயுந்தொடாநது	எஉ	கண்ணென்று	உரு
ஐவகையுமபெற	க○எ	கண்மாயமிட்	கக

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
க		கு.	
கதியாவது	உரு	குடகொண	க
கந்தனையீனா	அஅ	குருமாக்கயில	கஅ
காத்தத்தச்சுருக்	சரு	குருமலைபமு	அஅ
காத்திரனமா	நக	குருவாகிவந	கங
காருமுதறொடங	கஅ	குருவாயபபா	க○எ
கருவாயருவா	க○சு	குலமொனறு	க○சு
கருவிகடெந்	க○ரு	கூ.	
கலாபயிரமு	சுரு	கூறமினறொனை	சசு
கலலார்சிவகனத	சுஎ	கெ.	
கலலுளிருந்த	கஎ	கெட்டநாச	கக
கலவியலல	கரு	கே.	
களவிறந்து	கக○	கேடுவருமெ	கங
களிவநதமு	க	கை.	
கறையறற	எஅ	கையபிமந	சுரு
கறட்டுமேமா	எ○○	கையாறவோ	எச
கறபுசுருலை	கங	கையொனறு	எரு
கறறவ்ளுய	ககக	கொ.	
கறறறிவோ	க○அ	கொககிறகு	கக
கறறைபபல	சச	கொட்டாத	கஅ
கனனியமுந	கசு	கொணடவி	நஎ
கனனெஞ்சி	கஅ	கொணடலவு	கச
கா.		கொணடாாக	கச
காடேதிரிச	எஉ	கொல்லாமற	எ○
காடோசெடி	எங	கொலவாயபி	எ○அ
காடசிகளெளி	சுரு	கொளளுநகடுங	[illegible]
காட்டுவைத்தா	ரு○	கொளவிபபி	[illegible]
காணிபபொன	கஅ	கொளறுனா	கச
காணீசக்தி	உக	கொணடேவை	சுக
காதலைசுமெ	சச		
காதலாணியெ	க○		
காதல	சு○	கோதுறுயபிர	○ங
காமெனறு	சுசு		
காமகசுரோ	அஅ	சகலதிர	எ○சு
காமனைகலை	அக	சஙகிடதா	சு
காமபிணங்க	சுக	சடககடதமி	சுஅ
காமிசக	சஅ	சடைமேலொ	நரு
காமுக	ரு○	சடசமய	ப○அ
கார்விடை	ரு○	சதுமுகன	சரு
காலஙசுழிக	கஅ	சததிசிவ	க○எ
காலைறசிறிய	ருஎ	சநதனமுங	க○சு
காலனவரு	அச	சநதிரனே	க○க
காலையுபா	எ○	சநதுபுனே	ந
காறறுததுரு	க○க	சரகலொணைற	கூ
கான்சாயும	எங	சரீயைகிரி	க○ரு
		சறுகி	அக
கிடக்குமொரு	சச		
கிழவருமாய	ரு	சாதிபேதங	க○சு
கிறிபலபேசி	சரு	சாதியிறகூட	கஎ
		சாதியிறகூட	கச
கீரியாயக்	அக	சாநதமெனறு	ககஉ

பாட்டு.	பக்கம்.
சி.	
சித்தவிகார	௯௫
சிப்பியினமுத	௯௭
சிலந்தியு	௧௦௬
சிறைவண்டு	௪௮
சிற்றம்பலமு	௮௪
சிற்றெறும்பு	௯௯
சினந்தனை	௭௪
சின்மயநன	௯௮
சின்னஞ்சி	௧௦௨
சீதப்பனிக	௭௬
சீயுங்குரு	௭௬
சீறுமவினை	௬௬
சுட்டப்படுவா	௭௨
சுடாவிடுகு	௩௬
சுட்டிறந்து	௯௪
சுந்தரநீற்றி	௯௧
சும்மாவிருக்க	௯௪
சுரப்பற்று	௭௮
சூ.	
சூதுற்றகொங்	௭௬
செ.	
செங்குமிழி	௯௦
செத்தாரை	௯௫
செந்தாமரை	௧௦௯
செம்பொற்சமல	௧௦௬
செய்யதிருமே	௬
செல்வமாயஞ்ச	௭௪
செலவமைய	௭௯
சென்றேறி	௪௭
சே.	
சேய்தந்தைமனை	௪௨
சொ.	
சொக்கிட்டர	௬௮
சொல்லாலே	௯௬
சொல்லால்வ	௬௭
சொல்லிலுஞ	௭௫
சொல்லுக்கட	௯௪
சோ.	
சோதியான	௧௧௨
சோறிடுநாடு	௬௯
தண்டிகை	௧௦௫
தத்துவத்தை	௧௦௮
தந்திரத்தை	௧௦௪
தரம்பெறப	௪௪
தரித்தேனமன	௪௦
தருக்கவற்றுண	௪௫
தருமருட்ட	௪௪

பாட்டு.	பக்கம்.
தளையாக்கு	௯௩
தவியாதிரு	௭௧
தவிர்ப்பைய	௯௦
தளராமிகு	௪௯
தனமிட்டு	௪௧
தனிமுதலை	௧௦௫
தனுவாதிய	௮௭
தன்மையிற	௪௧
தன்னுடம்பு	௯௯
தன்னையறிந	௯௩
தாயாகித்தந	௧௦௭
தாயாகித்தா	௮௯
தாயாருஞ	௮௦
தாயும்பகை	௭௨
தாழாதேநீளா	௧௧௨
தானென்னை	௯௮
திக்கிகலூற	௯௫
திக்கிகுந்தே	௧௦௨
திரியப்புரமெ	௪௨
திருமாலயய	௬௨
திருவளரபவ	௧௭
திருவேடமாகி	௭௭
தீ.	
தீவகம்போலே	௯௬
து.	
துணைத்தாம	௪௩
துணையொசத	௪௮
தூ	
தூக்கியகாலு	௯௧
தூமதிசடை	௫௪
தூருநதயு	௯௫
தெத்தபடமா	௯௯
தெய்வச்சி	௭௦
தெய்வத்தாம	௨௨
தெளிதருகின	௪௦
தே.	
தேசமிறந்த	௯௭
தேடுற்றிலசள	௪௬
தொ.	
தொடரந்தூத்த	௧௪
தொணணூறற	௯௩
தொழுவாளிவ	௨௦
தோ.	
தோடவிழும்	௮௫
தோலெலும்பு	௧௦௦
ந.	
நகாரமகார	௧௦௯

பாட்டு.	பக்கம்.
நகையாரோ	௯௩
நச்சரவம	௮௫
நஞ்சுமிழ்பரு	௩
நடமாடியேழு	௩
நடனமபிரா	௪௪
நணணிபபரவு	௪௬
நமமைபபிறவி	௪௨
நரககககுழி	௮௮
நரகஞசுவாக	௧௧௦
நரமபுதசை	௧௦௬
நலநதரநா	௪௦
நலதுமபுகழக	௪௬
நலலாயெனக	௬௮
நலலாரிணகக	௬௫
நறபருவமாக	௯௧
நனனாரிறபூட்	௬௫
நனனுதலாா	௪௮
நா.	
நாடிககொண	௭௫
நாடடமெனறே	௭௭
நாதவிநது	௧௦௪
நாபபிளககப	௮௭
நாமததிறலெ	௫
நாமநதிரித	௯௦
நாமநட்ட	௯௮
நாமநவிறருய	௩௪
நாமேயிடை	௩௦
நாயனைய	௯
நாயாயபபிற	௬௭
நாயகனுணடு	௭௯
நாயகனொரு	௮௧
நாவினமறை	௭௧
நாலுவகைக	௯௧
நாவாரகூறை	௬௭
நாவிககமல	௧௦௪
நாறுஙகுருதி	௭௩
நாறுமுடலை	௬௮
நானெததனை	௮௦
நானோநீ	௧௧௦
நானேபிறந	௩
நானமுகனபட	௮௯
நிரநதரமா	௧௦௮
நிலததிடை	௫௬
நிலததிமையே	௪௩
நிலாவுபுகழ	௪௭
நிலைவிட்டு	௧௦௩
நிலவாமைக	௮௯
நினைமினமன	௫௯
நினையாா	௧௧

பாட்டு.	பக்கம்.
நினைவாாக	௪௬
நினறநிலையி	௯௦
நீககாப்பு	௯௨
நீனொவிலு	௪௯
நீரொடுதண	௧௧௧
நீரொளிபோ	௯௭
நீாகருமிழியா	௮௮
நீாகருமிழிவா	௧௦௨
நீாமேறகுமிழி	௧௦௯
நீருாதநமே	௭௪
நீறறையபுனை	௭௯
நூ.	
நூலாலுயைா	௭௯
நெ	
நெஞசமுருகி	௧௦௯
நெஞசாரா	௪௭
நெடியகததை	௧௧௧
நெருபபான	௭௨
நெறிதருசெழ	௫
நெறறிவிழி	௧௦௪
நே	
நேமஙசணி	௭௧
நோததமை	௪௮
நேறறெனறு	௧௦௮
நொ.	
நொநதுகமந	௮௨
நோ.	
நோககிறநு	௩௧
நோயுணனை	௮௯
ப.	
பஞசபபிரள	௯௭
படைததது	௧௦௯
படையாலுயி	௬௩
படடவளாயு	௮௯
படைடகிழிந	௭௫
பணடாயநான	௯௪
பதறியறியா	௯௫
பததுததிசை	௯௫
பததுமபுகுநது	௭௩
பததொடடா	௧௦௩
பரபபாாவிசும	௪௯
பரமெனபா	௧௦௯
பரவிததனா	௪௫
பரியபருநதின	௪௭
பருததுபபொது	௬௩
பருபபதஙகாா	௪௬
பருமூததுதிரதத	௪௧
பனிஙகிற	௯௭
பறறறுரா	௯௬

பாட்டு.	பக்கம்.
பா.	
பாங்குடைக்கோ	சரு
பாசமுடைவாய்	கக௦
பாசமெரித்தோ	அகூ
பாசவினையை	கூஅ
பாடிப்படி	கூச
பாதம்பரவி	ருக
பாராமலேறப்	எ௦
பாராமற்	கக௦
பார்க்கிலெளி	கூஅ
பார்த்தவிடமே	கூச
பார்த்தவிட	ககக
பாலினுண்ணெ	கூஅ
பாவபுண்ணிய	கக௦
பாற்கடல	சாக
பி.	
பிணவாசமுற்ற	கூகூ
பிரமன்படை	க௦சா
பிறக்குமபொ	சாரு
பிறந்துமண்மீ	சாஅ
பிறப்பைத்தவிர்	அகூ
பிறவர்திருக்க	எக
பிறந்தேனாக	உஎ
பு.	
புடபாசன	க௦௦
புண்ணியப்	௩க
புல்லாகிப்பூடா	அஅ
புனைந்துழை	ச௩
பூ.	
பூங்கொத்திருந்	சக
பூணும்படிக்	அ
பூசையுடன்	க௦கூ
பூங்கள்ளுறு	சாஅ
பூசமுங்கரண	எக
பூதமொடுதே	அகூ
பூமேலயன்	க
பூரணமாலைதனை	க௦
பூவாணார்போற	க௦௩
பூவாய்மண	க௦எ
பெ.	
பெண்பிள்ளை	க௦ரு
பெண்ணாகி	சாஎ
பெயரானலத	சஉ
பெறுகின்ற	கக
பெற்றவுத்தாள	க௦சா
பெற்றுக்கந்தே	ச௦
பெறற்கரியபிடி	எ
பேசாப்பிரம	கூஎ
பேசுகயாவரு	சஉ
பே.	
பேசுவாழி	கூ
பேசசிறந்த	கக௦
பேதையெங்கே	அ
பேயபோற்றிரி	எஅ
பை.	
பையரவம்பூண்ட	க௦க
பொ.	
பொய்வருநெஞ்சி	ருக
பொய்யாய்ப	க௦எ
பொய்யானவா	கூசா
பொய்யும்பு	க௦அ
பொய்யை	அச
பொருளுந்த	உச
பொருளுடை	சாசா
பொருளுளோர்	ரு௩
பொல்லாதவ	சாரு
பொல்லாவிரு	சாசா
பொறியாயப	க௦அ
பொற்பூவும	கூஎ
பொன்னுறுபிர	எ௩
பொன்னுமு	கூசா
பொன்னேநினை	சாகூ
போ.	
போகுவரத	க௦௦
போதமபெருவி	உக
ம.	
மகத்துவம	க௦கூ
மகரங்கிடந்	கூக
மக்கள்சுற்றத	அஅ
மஞ்சனமாட	கூச
மணியாருவி	சசா
மணிவாயமுறிழப	கூ
மண்கோட்டி	க௦௦
மண்ணுசைப	அஎ
மண்ணுந்த	அச
மண்ணுமுரு	அஎ
மண்பெண்பொ	க௦ரு
மண்முதலா	கூஉ
மத்தத்தை	எஉ
மந்திசகுருளை	எச
மந்திரத்திலா	அஅ
மந்திரமாயச	க௦கூ
மயக்கத்தால	ரு௦
மயக்கமில்	ருச
மலாநதபட்த	சச
மலையத்தந்தி	சசா
மனமபுத்தி	க௦அ
மனமாயக்	க௦எ
மனக்கரண	கூஉ
மனையாளுமக	எசா

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.
மா.	
மாதருருக்கொ	௮௮
மாதாயிரபஞ	௧௦௫
மாதாவுடல	௮௪
மாதுக்கொருபா	௧௦௧
மாததாள	௭௭
மாடுணடு	௭௭
மாணிககததுள	௯௪
மாணிகசமுதத	௧௦௦
மாணடாாதலை	௯௦
மாமாயை	௮௭
மாயநட்போ	௬௫
மாயாபயிர	௧௦௯
மாலைபபொ	௮௬
மாறறுஞசல	௮௮
மாறுாவ்ழி	௮௧
மானுமமுவுந	௧௯
மி.	
மின்களெனறா	௪௧
மினனலிசகும	௪௮
மு.	
முகமபாகம	௫௦
முடிக்குமயிா	௧௦௩
முடிசாாநத	௭௦
முடிவிலொரு	௧௧௦
முடடறறம	௬௮
முதலாயநடு	௧௦௭
முதறசங்கமு	௮௬
முதகியளிநதை	௯௦
முநதிதசவங	௮௨
முப்பததிரண	௧௦௮
முப்பாழுககப	௧௮
முபபாழுமபா	௧௦௦
முபபோதுமன	௭௩
புல்லைநிலவெ	௯௧
முறறொடாபிற	௧௦௦
முனனநீசெய	௧௦௧
முனனையிட்	௮௨
முனனைவினை	௯௩
மூ.	
மூக்குமுனை	௧௦௫
மூசசெனபா	௧௦௯
மூலததறித	௧௦௪
மூலமறியேன	௮௭
மூலவித்தாய	௧௦௭
மூனறுவகைக	௯௨
மெ.	
மெததமெத்த	௯௯
மெததவிகார	௯௨
மெயததொண	௪௦
மெ	
மெயவாழவ	௧௦௫
மெனறுவிழுங	௮௩
மே.	
மேபினைவைக	௫௦
மேலாகியெங	௧௧௧
மேலாமபதங	௧௧௧
மேலுமிருகக	௮௫
மேவியபுன	௨௯
மை	
மைககுழமப	௯௭
மையாடுகண	௮௦
யா	
யாவரோயிருநது	௭௧
வஞசபபரிவாபோ	௪௩
வஙகிஷமே	௯௭
வசையிலகாட	௨௦
வடிவநதாளு	௮௭
வட்டிவிலு	௮௨
வணஙகுமிடை	௧௩
வணககாதலை	௪௦
வநதிககணடா	௨௭
வநதுமணம்பெ	௪௨
வரங்கொணடி	௪௯
வரிகோல	௬௬
வருசதநதரு	௪௧
வருநதேன	௭௪
வருநதேனிறந	௨௪
வளாயொனறு	௪
வழககநதல்	௯௯
வழியிலழதது	௩௯
வளையாாபசி	௩௪
வனவரிததிண	௪௭
வா.	
வாககிறநது	௧௧௨
வாசகிறநது	௯௧
வாககுமனமும்	௯௫
வாககுமனமுங	௯௪
வாககுமறைநித	௯௨
வாசறபடிகட	௮௫
வாசாமகோசர	௯௫
வாசிதனை	௧௦௫
வாதனைபோ	௧௧௨
வாதுககுச	௬௬
வாதுறறதி	௭௬
வாயாரவா	௧௦௯
வாய்ராறு	௭௮
வாரிதியாய	௧௮௧
வாாதைதத	௮௭
வாலையாயப	௧௦௭

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.
வாவியெல	௮௯
வாழப்பெரிதெ	௪௭
வாழ்ந்தனமே	௨௫
வாழ்த்தியவ	௩௫
வாழ்வானவா	௩௬
வாழவாகவுந	௧௯
வாளானமக	௭௯
வானமுரதகி	௬௭
வானிறசதிா	௧0௮
வானெனபாா	௧0௮
வானோபணி	௯௨
வி.	
விசுதிமயேச	௧0௪
விடகேகபரு	௭௩
விடபபடுமோ	௭௪
விடபாயகொடுமை	௫0
விடிடமுந	௧௧௨
விடுவிடப	௮௫
விடேனுலகம	௭௭
விணணிறந்து	௯௧௧
விதியாாபடை	௭௩
விததாயமா	௧0௭
விததாயமா	௧0௮
விதசாரம	௭௧
விசதியாாசஅ	௩௨
வி.	
விதைதகறக	௮௮
விருநதாகவ	௬௮
விருபபுவெறு	௧௧௧
விலஙகுபுள	௧0௭
விழையாகி	௧0௪
விளைபபோகமே	௭௫
வீசுகரமும	௩௧
வீடிருககத	௧0௧
வீடுநமககுந	௭௫
வீடடிலொரு	௬௯
வீரகணடாமணி	௩0
வீறறிருநதா	௮௯
வெ.	
வெட்டவெளியா	௮௫
வெட்டவெளியி	௩௬
வெடடாத	௮0
வெநதாளோ	௮௯
வெநதுயரை	௩௧
வே.	
வேகுதேதி	௮௨
வேத்திறட	௭௬
வேதபபுரவி	௩௮
வை.	
வையாாமமுப	௪௧

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி முற்றிற்று.

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினோராந்திருமுறையுள்

திருவெணகாடனெனனும

படடினததுபபிளளையார அருளிசசெயத

முதலாவது

கோயினான்மணிமாலை.

திருசசிறறமபலம

வெணபா

பூமேலயனறியா மோலிப் புறத்ததே
நாமே புகழநதளவை நாட்டுவோம - பாமேவு
மேதது கநதான றிலலை யிடததுகநதா னமபலததே
கூதது கநதான கொற்றக குடை. (க)

கலிததுறை

குடைகொண்டிவ வையமெலாங குளிரவிததெரிபொற்றிகிரி
ப, படைகொணடிகறெறும பாாததிவராவதிற் பைமபொறகொன
றைத், தொடைகொணடவாாசடை யமபலத்தானறொண்டாக கே
வலசெயது, சடைகொணடபிசசைகொண டுணடிங்குவாழதல்களி
பபுடைததே. (உ)

எணசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருததம

களிவநதமுதூறிக கன்மனததை யெலலாங
கசியுமபடிசெயதுகணடறிவாரிலலா
வெளிவந்தடியேனமன மபுகுநததெனறால
விரிசடையுமவெணணீறுஞ் செவவானமென்ன
வொளிவநதபொனனிறமுநதொனனடமுஙகாட்டு
முடையானுயாதிலலையமபலமொனறலலா
லெளிவந்தினிபபிறாபாற் சென்றவாககுப்பொயகொண
டிடைமிடைநதபுனமொழியா லிசசையுரையோமே. (ங)

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

உரையினவரையுமபொருளினளவு
மிருவகைப்பட்டவெலலையுஙகடநது

தம்மைமறந்துநின்னைநினைப்பவர்
செம்மைமனத்தினுந்தில்லைமன்றினுநட
மாடுமம்பலவாணநீடு
குன்றக்கோமான்றன்றிருப்பாவையை
நீலமேனிமாதிருத்தங்கையைத்
திருமணம்புணர்ந்தஞான்றுபெருமநின்
றிருதவிழ்கொன்றைத்தாருமேதமில
வீரவெள்விடைக்கொடியும்போரிற்
றழங்குந்தமருகப்பறையுமுழங்கொலித்
தெய்வக்கங்கையாறும்பொய்தீர்
* விரையாக்கலியெனுமாணையுநிரைநிரை
யாயிரம்வகுத்தமாயிருமருப்பின்
வெண்ணிறச்செங்கண்வேழமும்பண்ணிப்பல
வைதிகப்புரவியும்வானநாடு
மையறுகனகமேருமால்வரையுஞ்
செய்யவயற்றில்லையாகியதொல்பெரும்
பதியுமென
றொருபதினாயிரந்திருநெடுநாமமு
முரிமையிற்பாடித்திருமணப்பந்த
ரமரர்முன்புகுந்தறுகுசாத்திநின்
றமர்பெயரொழுதியவரிநெடும்புத்தகத்
தென்னையுமெழுதவேண்டுவனின்னரு
ளாணைவைப்பிறகாரணனுவனும்
வானுறநிமிர்ந்துகாட்டுங்
கானிலவானுளம்புங்கருடனுதலினே. (௪)

வெண்பா.

ஆதரித்தமாலுமறிந்திலனென்றஃதறிந்
காதலித்தநாயேற்குங்காட்டுமே - போதகத்தோற்
கம்பலத்தானீணுக்கங்கணத்தானென்புலியூ
ரம்பலத்தான்செம்பொனடி (௫)

கலித்துறை.

அடியொன்றுபாதலமேழிற்கும்புறம்பட்டதிப்பான்
முடியொன்றிவ்வண்டங்களெல்லாங்கடந்ததுமுற்றும்வெளிப்
பொடியொன்றுதோளெட்டுத்திக்கின்புறத்தனபூங்கரும்பின்
செடியொன்றுதில்லைச்சிற்றம்பலத்தான்றன்றிருநடமே. (௬)

---

* பொய்தீர்விரையாக்கலியென்பதனுக்கு வேதம், என்று பொருள்கொள்க.
அதுவே யுவனாணை யென்றதனுக்குச் சத்தியமென்ப பொருள்கூறுவாருமுளர்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நடமாடியேழுலகுமுய்யக்கொண்ட
நாயகரேநான்மறையோர்தங்களோடுந்
திடமாடமதிட்டில்லைக்கோயில்கொண்ட
செல்வரேயுமதருமைதேராவிட்டீ
ரிடமாடியிருந்தவளுமவிலக்காவிட்டா
லென்போலவார்க்குடனிற்கவியலவதன்று
தடமாலைமுடிசாயத்துப்பணிந்தவானோர்
* தஞ்சுண்டாயங்கருந்தீநஞ்சுண்டீரோ. (எ)

நேரிசையாசிரியப்பா.

நஞ்சுமிழ்பகுவாய்வெஞ்சினமாசுணந்
தன்முதன்முருக்கத்தென்முதற்சூழ்ந்த
நீர்ச்சிறுபாம்புதன்வாய்க்கெதிர்வந்த
தேரையைவவ்வியாங்கியானுமுன்
கருவிடைவந்தவொருநாட்டொடங்கி
மறவாமறலிமுறைபிறழ்பேழ்வா
யிறப்பலையனனவெயிற்றிடைக்கிடந்தாங்
கருணையின்றியொருவயிறோம்பப்பற்ப
பல்லுயிர்செகுத்துவல்லிதினருந்தி
யயாத்தனனிருந்தும்போலும்பெயர்த்துநின்
றெண்டோள்வீசிக்கண்டோருருக்கத்
தொல்லெயிலுடுத்ததில்லைமூதூ
ராடும்மம்பலக்கூத்தனைப்
பாடுதல்பரவுதல்பணிதலோவிலமே. (அ)

வெண்பா.

இலவிதழவார்மயிழவாரிகழவாரவாதங்
கலவிக்கடைக்கணித்துங்காணே - னிலகுமொளி
யாடகஞ்சேரம்பலத்தேயாளுடையானின்றுடு
நாடகங்கண்டன்பானான். (௯)

கலித்துறை.

நானேபிறந்துபயன்படைத்தேனயனுரணனெங்
கோனேயெனத்தில்லையம்பலத்தேநின்றுகூத்துகந்த
தேனேதிருவுள்ளமாகியென்றீமையெல்லாம்பொறுத்துத்
தானேபுகுந்தடியேன்மனத்தேவந்துசந்திக்கவே. (௰)

கழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

சந்துபுனையவெதும்பிமலர்புனைதங்கவெள்ருவியிலங்குகலையொடு
சங்குகழலநிறைந்தவ்யலவாதஞ்சொனவியமெலிந்துகிளியொடு

* தஞ்சமென்றபாலது - தஞ்சென்க்குறைந்துநின்றது.

பந்துகழல்கண்மறந்துதளிர்புரைபண்டைநிறமுமிழந்திறையொடு
பண்புதவிரவனங்கனவொடுநண்புபெருகவிளைந்தவினையன
நந்திமுழவுதழங்கமலைபெறுநங்கைமகிழவணிந்தவரவுக
ணஞ்சுபிழியமுரன்றுமுயலகனைந்துநரலவலைந்தபகிரதி
யந்திமதியொடணிந்ததில்லைநகரம்பொனணியுமரங்கினடநவி[மே.
லங்கணரசையடைந்துதொழுதிவளன்றுமுதலெதிரின்றுவளையு

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

வரையொன்றுநிறுவியரவொன்றுபிணித்துக
கடறடவாகமிடலொடுமவாங்கித
திண்டோளாண்டதண்டாவமரரக
கமிர்துணவளித்தமுதுபெருங்கடவுள
கடையுகஞ்சென்றகாலத்துநெடுநில
மாழிப்பரப்பிலாழவதுபொறாஅ
தஞ்சேலென்றுசெஞ்சேலாகித்தன
றெய்வவுதரத்துச்சிறுசெலுப்புரையிற
பௌவமேழுபட்டதுபௌவத்தோ
டுலகுகுழைத்தொருநாளுண்டது
முலகமூன்றுமளந்துழியாங்கவ
னீரடிநிரம்பிற்றிலவேதேரி
னுரைப்போர்க்கல்லதவன்குறைவின்றே
யினையனாகியதனிமுதலவனவன
கேழற்றிருவுருவாகியாழத
தடுக்கியவேழுமெடுத்தனனெடுத்த
நாளிலூழிகீழுறக்கிளைந்துங
காணபதற்கரியநினகழலுமவேண்டுபு
நிகிலலோகமுநெடுமறைதொகுதியு
மகிலசராசரமனைத்துமுதவிய
பொன்னிறக்கடவுளன்னமாகிக
காணடிலாதநினகதிரநெடுமுடியு
மீங்கிவைகொண்டுநீங்காதிருமபிச
சிறியபொதுவினமறுவின்றிவிளங்கி
யேவருங்காணநாடுதியதுவெனக
கதிசயமிலைக்குமன்றேயதிசயம
விளையாதுமொழிந்தநெந்தைவளையாது
கலலினுமவலித்துநலவிதிற்செலலாது
தான்சிறிதாயினுமுள்ளிடைநிரமப
வானபெரயசசமாயாவாசை
யிடைநதனகிடப்பவிடமபெறலருமையி

லைவர்கள்வாவலலிதிற்புகுந்து
மண்மகனறிகிரியிலெணமடங்குசூழ்ற்ற
வாடுபுகிடந்தீபிடினெஞ்சத்து
நுழைந்தனைபுகுந்துதன்ழந்தனைசடையுஞ்
செய்யவாயுமையமர்கணடமு
நெற்றியிற்றிகழ்ந்தவொற்றைநாட்டமு
மெடுத்தபாதமுநடுத்தசெங்கையும
புள்ளியாடையுமொள்ளிதினவிளங்க
நாடகமாடுதிநம்பகூடும
வேதநான்குமவிழுப்பெருமுனிவரு.
மாதிரிமைறிறமாதலினமொழிவது
பெரியதிறபெரியையெனறுமமைறே
சிறியதிறசிறியையெனறுமனறே
நிறைபொருணமறைகளுனகுநினனைறைகழ
லிரணடொடுமறிவினிலாததுவைதத
மறையவாதிலலைமனறுகிழவோனே. (௧௨)

வெணபா.

கிழவருமாயநோயமூபபுகுகீழபபட்டுககாமத
துழவருமபோரயோயுமாகணடோ - மொழிதெரிய
வாயினலிபபோதேமனறினடமாடு
நாயனறொனறுரைபபோநாம. (௧௩)

கலித்துறை.

நாமததினறலென றறுததிருததேனைறமாமலரசோ
தாமததினலுனசரண்பணிபேனசாரவதெனகொடுநான
வாமததிலேயொருமானைததரிததொருமானைவைததாய
சேமததினலுனறிருததிலலைசோவதோரசெந்நெறியே (௧௪)

பனனிருசீரக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருததம

நெறிதருகுழலையறலெனபாக ணிழலெழுமதியநுதலெனபாக
ணிலவினுமவெளிதுநகையெனபாகணிறமவருகலசமுலையெனப
ளறிகுவதரிதிவிடையெனபாக ளடியிணைகமலமலரெனபாக [ாக
ளவயவமினையமடமஙகையர ழகியரமையுமவரொனசெய
மறிமழுவுடையகரனெனகிலா மறலியைமுனியுமாணெனகிலா
மதிபொதிசடிலதரனெனகிலா மலைமகணமருவுபுயனெனகிலா
செறிபொழிினிலவுதிலலையெனகிலா திருநடநவிலுமிறைியென்கிலா
சிவகதியருளுமரசென்கிலா சிலர்நரகுறுவரறிவினறியே (௧௫)

நேரிசையாசிரியப்பா

அறிவிலொழுகக்முமம பிறிதுபடுபொயயுங
கடும்பிணிததொகையு மிடுமபையீட்டமு

மினையனபலசரக கேற்றிவினையெனுந
தொனமீகாம னுயபபவந்நிலைக
கருவெனுநெடுநக ரொருதுறைநீதததுப
புலனெனுநகோண்மீ னலமநதுதொடரப
பிறப்பெனும பெருநகட லுறபபுகுநதலைககுந
துயர்ததிரையுவட்டிறபெயாபபிட மயாததுக
குடும்பமெனனு நெடுநகல்வீழததுத
நிறையெனுநகூமபு முரிநதுகுறையா
வுணாவெனுநெடுமபாய கீறிபபுணரு
மாயபபெயாபபடு காயசசிறைககலங
கலஙகுபுகவிழா முனனமலஙகல
மதியுடனணிநத பொதியவிழசடிலததுப
பையரவணிநத தெயவநாயக
தொலலெயிலுடுதத திலலைகாவல
வமபலாதுமபை யமபலவாணநின
னருளெனுநலத தாரபூட்டித
திருவடிநெடுநகரை சோததுமாசெயயே (கசு

வெணபா.

செய்யதிருமேனிசசிற்றமபலவருககென்
றையலவளைகொடுததலசாலுமே - யையன்றோ
சேயேவருமளவிற்சிநதாதமாததிரமே
தாயேநமதுகைபிற்சஙகு. (கள,

கலிததுறை.

சஙகிடததானிடத தானறனதாகச சமைநதொருததி
யஙகிடததாடிலலையமபலககூததறகவிாசடைமேற
கொஙகிடததாமலாககொனறையெனறுயெஙகைநீயுமொரு
பஙகிடததானவலலையேவிலலையேனுனபசபபொழியே. (கஅ)

எழுசீாககழிநெடிலடியாசிரியவிருததம.

ஒழிநதநெஙகளுற வெனகொலோவெரியி லொனனலார்கள் புரமுனனோநாள், விழுநதெரிந்துதுகளாகவெனறிசெயத விலவி திலலைநகாபோலியாா, சுழிநதவுநதியி லழுநதியேகலை தொடகக நிறவாநடககநொந், தழிநதசிநதையினும வநததாகிலுமொா சிநதையாயொழிவதல்லவே. (கசு)

நேரிசையாசிரியப்பா.

அல்லல்வாழககை வலவிதிற்செலுததறகுக்
கைத்தேருழநதுகார்வருமெனறு
விததுவிதைததும விணபாாததிருநதுங
கிளையுடன்றவிரப்பொருளுடன்கொண்டு

முளைமுதிர்பருவத்துப பதியெனவழங்கியு
மருளாவையவரம்பிடைநடந்து
மிருளறுபெள்வத் * தெந்திரங்கடாஅய்த்
துன்றுதிரைப்பரப்பிற்குன்றுபாரதியங்கியு
மாற்றலவேந்தற்குச்சோற்றுக்கடன்பூண்டுந்
தாளுழந்தோடியும் வாளுழந்துண்டு
மறியாவொருவனைச்செறிவந்துதெருட்டியுஞ்
சொற்பலபுனைந்துங்கற்றனகழறியுங்
குடும்பப்பாசநெடுந்தொடர்ப் பூட்டி
யைவராந்திடத்தீப்பநோயதிற்
பிறந்தாங்கிறந்து மிறந்தாங்குபிறந்துங்
கணத்திடைத்தோன்றிக் கணத்திடைக்கரக்குங்
கொப்புட்செய்கையொப்பினமின்போ
லுலப்பில்யோனிக்கலக்கத்துமயங்கியு
நெய்யெரிவளர்த்துப்பெய்முகில்பெயற்றருந்
தெய்வவேதியர்தில்லைமூதூ
ராடகப்பொதுவினுடகவிற்றுங்
கடவுட்கண்ணுதனடமுயன்றெடுத்த
பாதப்போதும்பாய்புலிப்பட்டு
மீதியாத்தசைத்தவெள்ளெயிற்றரவுஞ்
சேயுயர்கலத்தாயிரங்குடுமி
மணிகிடந்திமைக்குமொருபேராமு
மருள்பொழிந்தலர்ந்ததிருவாய்மலரு
நெற்றியிற்றிகழ்ந்தவொற்றைநாட்டமுங்
கங்கைவழங்குந்திங்கள்வேணியுங்
கண்ணிடைப்பொறித்துமனத்திடையழுத்தியாங்
குணமகிழ்ந்துரைக்கவுற்றவனுசெய்தன
னான்முகன்பதத்தின மேனிகழப்பதந்தா
னுறுதற்கரியதுமுண்டோ
பெறுதற்கரியதோர் பேறுபெற்றேற்கே. (௨0)

வெண்பா.

பெற்றோரெப்பிடிக்கப்பிழைத்துச்செவிலியர்கள்
சுற்றோடவோடித்தொழாநிற்கு—மொற்றைக்கைம
மாமறுகச்சீறியசிற்றம்பலத்தானமானேறேபோங்
கோமறுகிற்பேதைக்குழாம். (௨௧)

கலித்துறை.

பேதையெங்கேயினிததேறியுயவாளபிரமனறனக்குத்
தாதைதனறாதையெனறேதுமபிராஎறணபுலிசைப்பிரான் [ணி
* கோதையநதாமததனகொனறைகொடாணினறு கொலலவெண
பூதையுஙகாருநதுளியொடுஙகூடியுலாவியவே. (௨௨)

கழிநெடிலடியாசிரியசசநதவிருததம

உலவுசலதிவாழவிடமமராதொழவுணடுவெள
ளுகருமொருவருழியினிறுதி யொருவராழிய
புலவுகமழ † கரோடிகையுடையபுனிதாபூசுர
புலிசையலாசெயபோதணி பொழிலினிழலினவாழவதோ
கலவமயிலனாசுருளகரியகுழலினாகுயில;
கருதுமொழியினாகடைநெடியவிழியினரித
ழிலவிலழகியாரிடைகொடியினாவடிவினாவடி
வெழுதுமருமையாரென திதயமுழுதுமாளவரே (௨௩)

இணைகுறளாசிரியப்பா.

ஆளெனபபுகுநதனவநதனைநதிலமததநின
றாளினைவறலையினிறறி
வழிவழிவநதமரபினமொழிவது
னைநதெழுததனைவயெனுசிநதையிறகிடததி
நனவேபோலநாடொறுமபழகி
கனவிலுநவிறறுங காதலமவினைகெடக
கேடபதுநினபெருஙகீரததிமீடபது
நினனெறியலலாப புனனெறிபடாநத
மதியினெஞசததை வளைநதுநிறபென
வருததிசெயதிடுவ துருததிரசாதனங
காலையுமாலையுஙகாலபெயாததிடுவதுன்
றாலயமவலமவருதறகேசாலபினிற
கைகொடுகுயிறறுவ தையநினனது
கோயிறபலபணி குறிததேயோயா
துருகிநினனினைந தருவிசோரக
கணணிறகாணபதெவ வுலகினுஙகாணபன
வெலலாம
நீயேயாகிநின்றதோாநிலையே
நாயேன
றலைகொடுசாாவதுன்சரணவழியலலா

---

* கோதையநதாமததண கொனறையெனபதுஉமபாடம்.

†. கரோடிகை எ-து தலைமாலை.

லலைகடலபிறழினுமடாதேயதனும்
பொயததவவேடாகைததகப்படுததற்கு
வஞ்சச்சொலலினவாாவலைபோக்கிச்
சமயபபடுகுழிசமைததாங்கமைவயின
மானிடமாகசளைவலியப்புகுத்து
மாறுவிரததகபபடுத்தாழதது
வலைவுணாவெனகருவருமோவுளாதரு
றுளையுநதிரையு * கொபபுறுகொடபும
வளையிலசீகர வாரியுங்குளைகடற்
பெருததுஞசிறுததும பிறங்குவதோன்றி
யெணணிலவாகி யிருஙகடலடஙகுந
தனமைபோலசசராசரமனைததது
தினனிடைததோனறி நினனிடையடஙகுநீ
யொனறினுநதோனறுயொனறினுமடஙகாய
வானோாககரியாயமறைகளுககெடடாய
நானமறையாளா நடுவுபுககடஙகிச
செமபொறறிலலைமூதூ
ரமபலததாடு மும்பாநாயகனே. (உச)

வெணபா

நாயனையவெனனைபபொருட்படுததிநனகளித்துத்
தாயனையனுயருளுநதமபிரான — றாயவினை
மெனறுழாயமாலொடயனறேடவியனறிலலை
மனறுளேயாடுமணி (உரு)

கலித்துறை

மணிவாயமுகிழபபத்திருமுகமவேரபபவமமனறுகசெலலா
மணியாயருணடமாடுமபிரானையடைநதுருகிப்
பணியாயபுலனவழிபோநெஞசமேயினிபையபபையப
பிணியாயககடைவழிசாதியெல்லோருமபிணமெனனவே. (உசா)

எழுசீாககழிநெடிலடிசசநதவிருததம.

என்னுமினிமடவரலாயசெயகுவ தினமாய்வண்டுகண்மலாகிண்டித, தென்னுவெனமுரலபொழிலசூழதிலலையுளாரனாதிருமுடியணிதாமந, தனஞலல்லதுதிராதெனனிடாதகையாதுயிாகருமுகிலேறி, மினனுமினறதுதுளிவாடையுமவராவிசாமினறதுபேசாயோ. ( )

இணைககுறளாசிரியப்பா.

பேசுவாழிபேசுவாழி
யாசையொடுமயஙகிமாசுறுமனமெ

---

* கொபபு எ-து தலை.

கோயினான்மணிமாலை.

பேசுவாழிபேசுவாழி
கண்டனமறையுமுண்டனமலமாம
பூசினமாசாமபுணர்ந்தனபிரியு
நிறைந்தனகுறையு முயர்ந்தனபணியும
பிறந்தனவிறக்கும்பெரியனசிறுக்கு
மொன்றொன்றொருவழிநில்லாவன்றியுந்,
செல்வமொடுபிறந்தோர் தேசொடுதிகழ்ந்தோர்
கல்வியிற்சிறந்தோர் கடுந்திறன்மிகுந்தோர்
கொடையிற்பொலிந்தோர் படையிற்பயின்றோ
குலத்தினுயர்ந்தோர் நலத்தினின்வந்தோ
ரனையரொருகுலத்தினிற்பிறந்தோரனையவர
பெருநிலப்போலுந்தேரி
னீயுமஃதறிதியன்றேமாயப
பேய்த்தேர்போன்றனீப்பருமுறைக்கூத்துக
கனவேபோன்றனவுபெயர்பெற்ற
மாயவாழ்க்கையைமதித்துக்காயத்தைக
கல்லினும்வலிதாக கருதிப்பொல்லாத
தன்மையரிழிவுசார்ந்தனைநீயு
நன்மையிற்றிரிந்த புன்மையையாதலி
னழுக்குடைப்புலன்வழி யிழுக்கத்தினொழுகி
வளைவாய்த்தூண்டிலி னுள்ளிரைவிழுங்கும
பன்மீன்போலவு
மின்னுப்புவிளக்கத்துவிட்டில்போலவு
மாசையாம்பரிசத் தியானைபோலவு
மோசையின்விளிந்த புள்ளுப்போலவும
வீசியமணத்தின் வண்டுபோலவு
முறுவதுணராச் செறுவழிச்சேர்ந்தனை
றுண்ணூணூய்றுத்தனைகப்படுக்கு
மறிவிலகீடத்து றுந்துழிபோல
வாசைச்சங்கிலிப் பாசத்தொடர்ப்பட்
டோடாகெழுமனத்தினோ டியற்றுவதறியாது
குடர்கெழுசிறையறைக் குறங்குபுகிடத்தி
கறவைகிளைந்த கனறெனவிரங்கி
மறவாமனத்து மாசறுமடியார்க
கருள்சுரந்தளிக்கு மற்புதக்கூத்தனை
மறையவர்தில்லை மன்றுளாடு
மிறையவனென்னிலை யென்ணினந்தனையே,

வெண்பா.

நினையார்மெலியாநிறைய்ழியாராவாளாப்
புனைவார்கட்கென்னைபொதுவோ-வனைவீரு
மெசசியேகாணவியன்றிலலையானருளென
பிசசியேநாளைப்பெறுமம. (உகூ)

கலித்துறை

பெறுகின்றவெண்ணிலிதாயருமபேறுமபானுமென்னை
யுறுகின்றதுனபஙகளாயிரகோடியுமோயவொடுஞ்சென்
றிறுகின்றநாளகளுமாகிககிடநதவிடுககணலலா
மறுகின்றனதிலலையாளுடையானசெமபொனமபலததே. (௩0)

எணசீரககழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம.

அமபலவரஙகணாடைநதவாதமகசே
யனபுடையவொருனுமிதெனனையுரிததுக
கமபலமுவநதருளுவீாமதனனவேவக
கணடருளுவீாபெரியகாதலறியாதே
வமபலாநிறைநதுவசை பேசவொருமாட்டு-
வாடையுயிரீாமணிமாமையுமிழநதென
சொமபலமருநதகைகமைசணடுதகவினறிச
கொனறையருளீாகொடியிொனமருளுவீரோ. (௩௧)

இணைககுறளாசிரியபபா

அருளுவாழியருளுவாழி
புரிசடைககடவுளருளுவாழி
தோனறுழிததோனறிநிலைதபககமஙகும
புறபுதசசெவவியினமககளயாககைககு
நினைபபினுஙகடிதே யிளமைநீகக
மதனினுஙகடிதேமூபபினறொடர்சசி
யதனினுங்கடிதேகதுமெனமரணம
* வாணுளபருகியுடமபைவறிதாககி
நாணுளபயினறநலகாசகூறற
மினையதனமை யறிநதுவேயிதனை
யெனதெனககருதியிதறசெனறுதொடஙகிச
செயதனசிலவேசெயவனசிலவே
செயயாநிறபனசிலவேயவற்றிடை
நன்றெனபசிலவேதீதெனபசிலவே
† யொனறினும்படாதனசிலவேயெனறிவை

* வாழநாள - வாணுளெனமரீஇயது. † ஒனறினும படாத வினையாவன, கைநொடிததல, நெட்டிவிடல, அழுக்குருட்டல், மூசசுவிடன முதலியன இது, நலவினை தீவினைககு ளடஙகாத வேறுவினை யெனவும்படும. இதனை யிலககண க்கொததாலுமுணாக.

கணத்திடைநினைந்துகளிப்பவுங்கலுழபவுங
கணக்கிலகோடிதத்தொகுதியவைதா
மொனமொன்றுணாவுழிவருமோவனைததது
மொனருவுணாவுழிவருமோவெனவொன்று
தெளிவுழித்தேறலசெலலேமளிய
மனததினசெயலைகமறறிதுவேநீயே
யரியைசாலவெமபெருமதெரிவுறி
னுண்டாய்ததோனறுவயாவையுநீயே
கணடனையவைநினைககாறுவதுதா
* னினவயின்மறைததோயலலையுனனை
மாயாயமனனிநினைநீயேவாழி
மனனியுஞ்சிறுமையிறகரநதோயலலை
பெருமையிற்பெரியோயபெயாததுநீயே
பெருகியுஞசெணிடைநினறோயலலை
தேர்வோாகருததமிறுமணியைநீயே
நண்ணியுமிடையொனறினமமறைநதோயலலை
யிடையிடடுநினனைமறைபபதுமிலலை
மறைபபினுமதுவு
நீயேயாகிநினறதோாகிலேயே
அஃதானறு
நினைப்பருஙகாட்சிநினனிலையிதுவே
நினைப்புறுஙகாடசியெநநிலையதுவே
யினிநனியிரபபதொனறுடையமனமருணடு
புனமையினினைததுபபுலனவழிபபடரினு
நினவயினினைநதேமாகுதனினவயி
னினைகருமாநினைககபபெறுதலனைததொன்று
நீயேயருளலவேணடுமவேயமுதிா
கயிலைபுலலெனவெறிவிசுமபுவறிதாக
விருமபருயயவமபலமபொலியத
திருவளர்திலலைமூதூ
ாருநடநுகுயிறறுமாதிவானவனே. (௩௨)

வெணபா.

வானோாபணியமணியாசனததிருககு
மானதசெலவததர்சன்றே—மானகம
பநதிப்பார்நினறுடுமபைமபொனனினமபலததமறை
வந்திப்பார்வேணடாதவாழவு. (௩௩)

* நின்வயினை மறைததோயலலை யுனையாய மனனினை நீயேவாழி எனவுட பாடம்.

கோயினானமணிமாலை.

கலித்துறை.

வாழவாகவுநதஙகளைவப்பாகவுமறையோரவணஙக
வாளவாயதிருததில்லையமபலததாயுன்னையனறியொன்றைத்
தாழவார ‡ ரறியாாகடனஞசையுண்டிலையாகிலனறே
மாளவராசிலரையனறோதெயவமாகவணஙகுவதே. (கச)

எண்சீரககழிநெடிலடியாசிரியவிருததம.

வணங்குமிடைபிாவறிதுவலலியிடையாணமேன
மாரசரமாரிபொழியபபெறுமனததோ
டுணஙகியிட்டாறுமெலியபபெறுமிடாகசே
யூதையெரிதூவியுலவபபெறுமடுததே
பிணஙகியரவோடுசடையாா நடமாடும
பித்தரொருமிதயமிததனையுமோரி
ரணஙகுவெறியாடுமறியாடுமதுவீரு
மையலையுமலலலையுமலலதறியீரோ. (கரு)

நேரிசையாசிரியப்பா.

பரவேரிததார வழஙகுசடிலததுக
குதிகொளகஙகைமதியினமீதசைய
வணடியஙகுவரைபபினெணடோடசெலவ
வொருபாறமீறுடுமொருபாற்குழையு
மிருபாறபடட மேனியெநதை
யொல்லொலிபபழனத தில்லைமூதூ
ராடசபபொதுவி னடககவிறறு
மிமையாநாடடத தொருபெருஙகடவுள
வானவாவணஙகுந் தாதையானே
மதுமழைபொழியும புதுமநதாரத்துத
தேனியஙகொருசிறைககானகதியறறிய
தெயவமணடபத தைவகையமளிச
சிஙகாசுமயப வெறிமஙகைய
ரிமையாநாட்டத தமையாநோககத
தமமாாபுபருகச செமமாநதிருககு
மானசசெலவதது வானோரினப
மதுவேயெயதினுமெயதுககதுமெனத
தெறுசொலாளருறுசினநதிருகி
யெறறியுமீாததுங குற்றங்கொளீஇ
யீாநதுமபோழநதுமெறறுபுகுடைநதும.
வாாநதுஙகுறைததுமதநாயகீர்துஞ
செககுரறபெயாததுந தீரவாககியும

புழுக்குடையழுவத தழுககியல்சேறறுப்
பன்னெடுங்கால மழுததியின்று
வளையிறண்டத்து மாறாக்கடுந்துயர்
நிளையனுசேரினுஞ் சோகவுளையிடை
யேனோரனையராறதுவிரும்பி
நல்லனெனினு மெனகவவரோ
யல்லனெனினு மென்கணிலலாத
திருவொடுகிளைத்துப் பெருவளனுசிதைய
தினபததழுந்தினு மழுந்துகவலலாத
துனபந்துளையினுந் துளைகமுன்பி
விளமையொடுபழகிக கழிமுபபுகுறுகா
தெனறுமிருககினு மிருககவனறி
யின்றேயிறககினு மிறககவொனறினும
வேண்டலுமிலனே வெறுததலுமிலனே
யாண்டகைககுரிசினின் னடியரொடுங்குழுமித
தெயவககூததுநின செயயபாதமு
மடையவுமனுகவுமபெறம
கிடையாசசெலவங கிடைததலானே. (௧௬)

வெணபா.

ஆனேறேபோந்தாலழிவுணடேயனபுடைய
நானேதானவாழ்ந்திடினுநனறனறே - வானோங்கு
வாமாணபொழிற்றில்லைமனறைபபொலிவித்த
கோமானையிததெருவேகொணடு (௧௭)

கலித்துறை

கொணடலவண்ணததவனான்முகனிந்திரன கோமகுடத
தண்டர்மிண்டிததொழுமமபலககூததனுககனபுசெய்யா
மிண்டர்மிண்டிததிரிவாரொனககெனனினிநானவனறன
றொண்டர்தொணடர்க்குததொழும்பாயததிரியததொடங்கினனே

இரட்டைககழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம

தொடரநதளைததங்கமுனபுளவாயின
தொழில்கண்மறுத்தொனறுமொனறியிடாதொரு
சுளிவுதலைகொண்டுபுனபுலைவாரிக
டுலை யொழுககக்கண்டுசிந்தனையோயவொடு
நகைகெடமுற்கொண்டபெண்டிர்பொறுவொரு
நடலைநமககென்று வந்தனபேசிட
நலியிரு மற்கஞ்சியுண்டிவெறுவிழு
நரக்வுடற்கன்புகொண்டலைவேனினி
மிடலொடியப்பண்டி லங்கையர்கோனை

கோயினான்மணிமாலை.

விரலின முக்குணடுபணபலபாடிய
விரகுசெவிகொண்டுமுன்புளதாகிய
வெகுளிதவிர்ததனறுபொன்றியிடாவனைந
திடமருளைவைக்குஞ்செழுஞ்சுடரூறிய
தெளியமுததின கொழுஞசுவைநீடிய
திலைநகரிற்செமபொனமபலமேவிய
சிவனைநினைககுநதவஞசதுராவதே.

நேரிசையாசிரியப்பா

சதுராமுகன றநதை ஈககுககதிாவிடுசடவு
ளாழிகொடுததபேரருளபோறறி
முயற்சியொடுபணிநத வியக்காகோனுககு
மாநிதியிரணடுமாறுபபெருவளத
தளகையொனறுநதளாவினறிநிறுவி
செலவஙசொடுததசெலவம போற்றி
தாணிழலடைநதமாணிககாக
நாணமுனறபிறழாது கோணமுறைவலித்துப
பதைததுவருங்கூறறைபபடிமிசைததெறிக்க
வுதைததுயிரளிததவுதவிபோற்றி
குலைகுலைகுலைநதநிலையாததேவா
படுபேரவலமிடையினறிவிலககிக
கடலவிடமருநதினகருணைபோறறி
தவிராசசீறறததவுணாமூவெயி
லொல்லனலகொளுவியொருநொடிபொடிபட
விலலொன்றுவளைததவீரமபோறறி
பூமெனகருமபொடுபொடிபடநிலததுக
காமனைபபாாதத கண்ணுதலபோறறி
தெயவயாளிகைமுயனறு கிழிததெனக
கரியொன்றுரிதத பெருவிறலபோறறி
பண்டுபெருமபோர்பாாததனுககாகக
கொண்டுநடநதகோலமபோறறி
விரற்பதமொன்றில வெள்ளிமலையெடுதத
வரககனைநெரித்தவாணமைபோற்றி
விலஙகலவிண்டுவிழுநதெனமுன்னாட்
சலநதரற்றடிநத தண்டமபோற்றி
தாதையையெறிந்தவேதியச்சிறுவற்குட்
பரிகலஙகொடுததிருவுளமபோற்றி
நின்முதல்வழிபடத்தனமகற்றடிந்த
தொண்டர்மனையிலுண்டல்போற்றி

வெணணெயுண்ணவெண்ணுபுவந்து
நந்தாவிளக்கை நுந்துபுபெயர்த்த
தாவுபுலவெலிக்குமூவுலகாள
நொய்தினிலளித்தகைவளமபோற்றி
பொங்குளையழல்வாயபபைவிழியொருதனிச
சிஙகஙகொன்றசேவகமபோறறி
வரிமிடற்றெறுழ்வலிமணியுருபபருவா
யுரகமபூண்டவொப்பனைபோறறி
கஙகையுஙகடுக்கையுங கலந்தொருபாற
றிஙகளசூடியசெஞசடைபோறறி
கடவுளிருவரடியுமுடியுங
காண்டலவேண்டககனற்பிழமபாகி
நீணடுநினற நீளமபோறறி
யாலமபிலகுநின சூலமபோறறி
கூறறுதறகரியநினனேறுபோறறி
யேகவெறபனமகிழமகட்கிடப
பாகஙகொடுததபணபுபோற்றி
தில்லைமாநகரபோறறிதில்லையுட
செம்பொனமபலமபோற்றியமபலத
தாடுநாடகமபோறறியென்றுங
கென்றுமபோறறிநுமென்றனக்கிறைவ
வாறறலில்லையாயினும
போற்றிபோறறிநினபொலனபூவபுகவே (௪0)

திருச்சிற்றமபலம

கோயினானமாணிமாலை முறறிறறு.

உ

கணபதிதுணை.

உ-வது திருக்கழுமல

மும்மணிக்கோவை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

திருவளர்பவளப் பெருவரைமணந்த
மரகதவல்லி போலொருகூற்றின்
இமயச்செல்வி பிரியாதுவிளங்கப்
பாயதிரைப்பரவை மீமிசைமுகிழ்த்த
அலைகதிர்ப்பரிதி யாயிரந்தொகுத்த.
வரன்முறைதிரியாது மலர்மிசையிருந்தெனக்
கதிர்விடுநின்முகங் காண்டொறுங்காண்டொறும்
முதிராவிளமுலை முற்றாக்கொழுந்தின்
திருமுகத்தாமரை செவ்வியின்மலர்ந்தின
தையல்வாணுதற் றெய்வச்சிறுபிறை
இளநிலாக்காண்டோறு மொளியொடும்புணர்ந்தநின்
செவ்வாய்க்குமுதஞ் செவ்விசெய்யநின
செங்கைக்கமல மங்கைவனமுலை
அமிர்தகலச மமைவினேந்த
மலைமகடணைந்து நயனக்குவளைநின்
பொலிவிநெடுமலர மறையோர்கழுமல
நெறிநின்றுபொலிய நாகர்நாடு
மீமிசைமிதந்து மீமிசையுலகம்
கீழ்முதற்றாழ்ந்து
ஒன்றுவந்த குன்றுவெள்ளத்
துலகமுனறுக்குங் கனைகடலாகி
முதலில்கால மினிதுவீற்றிருந்துழித்
தாதையொடுவந்த வேதியச்சிறுவன்
தளர்நடைப்பருவத்து வளர்பசிவருந்த
அன்னையோவென் றழைப்பமுன்னின்று
ஞானபோனகத்தரு ளட்டிக்குழைத்த
ஆனாத்திரளை யவனைவயினருள
அந்தணன்முனிந்து தந்தாயாரென
அவனைக்காட்டுவ னப்பவாரா
தோடுடைய செவியனென்றும்
பீடுடையபெம்மானென்றும்
கையிற் சுட்டிக்காட்ட
ஐயநீவெளிப்பட் டருளினையாங்கே. (௧)

வெண்பா.

அருளின்கடலடியே னன்பெனுமாறு
பொருளின்றிரள்புகலி நாதன் - இருள்புகுதுங்
கண்டத்தானென்பாரைக் காதலித்துக்கைதொழுவார்க்
கண்டத்தார்தாமா ரதற்கு. (௨)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

ஆரணநான்கிற்கு மப்பாலவனறி யத்துணிந்த
நாரணனான்முக னுக்கரியானடு வாய்நிறைந்த
பூரணனெந்தை புகலிப்பிரானை பொழிலத்தனைக்குங்
காரணனந்தக் கரணங்கடந்த கருப்பொருளே.

(இணைக்குறளாசிரியப்பா.)

கருமுதற்றொடங்கிப் பெருநாளெல்லாம்
காமம்வெகுளி கழிபெரும்பொய்யெனும்
தூய்மையில்குப்பை தொலைவின்றிக்கிடந்ததை
அரிதினிகழ்ந்து போக்கிப்பொருதிறன்
மையிருணிறத்து மதமுடையடுசினத்
தைவகைக்கடாவும் யாப்பவிழ்த்தகற்றி
அன்புகொடுமெழுகி யருள்விளக்கேற்றித்
துன்பவிருளைத் துறந்துமுன்புற
மெய்யெனும்விதானம் விரித்துநொய்ய
கீழ்மையிற்றொடாது கிடந்தவென்சிந்தைப்
பாழறையுனக்குப் பள்ளியறையாக்கிச்
சிந்தைத்தாமரைச் செழுமலர்ப்பூந்தவி
செந்தநீயிருக்க விட்டனனிந்த
நெடுநிலவளாகமு மடுகதிர்வானமும்
அடையப்பரந்த வாரிவெள்ளத்து
துளையெனச்சிதறி யிருசுடர்மிதப்ப
வரைபறித்தியங்கு மாருதங்கடுப்ப
மாலும்பிரமனு முதலியவானவா
காலமிதுவெனக் கலங்காநின்றுழி
மற்றவருய்யப் பற்றியபுணையாய
மிகநனிமிதந்த புகலிநாயக
அருணனிசுரக்கும் பிரளயவிடங்கநின்
செல்வச்சிலம்பு மெல்லெனமிழற்ற
அமையாக்காட்சி யிமயக்
கொழுந்தையுமுடனே கொண்டிக்
கெழுந்தருளத்தகு மெம்பெருமானே. (௩)

வெண்பா.

மானுமழுவுந் திருமிடற்றில் வாழுமிரு
டானும்பிறையுமே தாங்கிநிற்கும்—வானவர்க்கு
வெள்ளத்தேதோன்றிக கழுமலத்தேவீற்றிருந்தென்
உள்ளத்தேநின்ற வொளி. (௫)

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஒளிவந்தவர்பொய்ம்மனத்திருணீங்கவென்னுள்ளவெள்ளம்
தெளிவந்தவாவந்துதித்திததவாசிந்தியாததொரு
களிவந்தவாவனப்பைகவந்தவாகடைசாரமையத
தெளிவந்தவாநங்கழுமலவாணாதமமின்னருளே (௬)

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

அருளப்பழுத்தளிந்த கருணைவான்கனி
ஆராவின்பத் தீராக்காதல
அடியவாக்கமிர்த வாரிநெடுநிலை
மாடக்கோபுரத தாடககுடுமி
மழைவயிறுகிழிக்கும் கழுமலவாணநின்
வழுவாககாட்சி முதிராவிளமுலைப்
பாவையுடனிருநத பரமயோகி
யாறெனறுணர்த்துவ னெநதைமேனாள்
அகிலலோகமு மனந்தயோனியும
நிகிலமுநதோன்ற நீநினைந்தநாடொடங்கி
எனைப்பலயோனியு நினைப்பருமபேதத்
தியாருமயாவையு மெனக்குததனிததனித்
தாயராகியுந் தந்தையராகியும
வநதிலாதவ ரில்லையானவா
,நநதையராகியுந தாயாராகியும
வந்திராதது மிலலைமுந்து
பிறவாநிலனு மில்லையவ்வயின்
இறவாநிலனு மிலலைபிறிதில்
எனைத்திறவுயிர்களு மிலலையானவை
தமைத்தினறொழிந்தது மில்லையனைததே
காலமுஞ்சென்றதியானிதன்மேலினி
இளைக்குமா றிலனேநாயேன்
அந்தரச்சோதிநின் னஞ்செழுத்துநவினும்
தந்திரம்பயின்றது மிலனேதந்திரம்
பயின்றவர்ப்பயின்றது மிலனேயாயினும்
இயன்றதோர்பொழுதி னிட்டதுமலராச்
சொன்னதுமந்திர மாகவென்னையும்

இடர்ப்பிறப்பிறப்பெனு மிரண்டின்
கடற்படாவகை காத்தனின்கடனே. (௭)

வெண்பா.

கடலானகாமத்தே காழ்வர்துன்பம்
அடலாமுபாயமறியார் - உடலாம்
முழுமலத்தைப்போக்கிலார் முக்கட்பெருமான்
கழுமலத்தைக் கைதொழாதார். (அ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

தொழுவாளிவள்வளைதோற்பாளிவளிடர்ச்சேயலர்கொண்
டெழுவாளெழுகின்றதெனசெயவோவென்மனத்திருந்துங
கழுவாமணியைக்கழுமலவாணனைக்கையினிற்கொள
மழுவாளனைக்கண்டுவந்ததென்றாலொராவசையில்லையே. (௯)

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

வசையில்காட்சி யிசைநனிவிளங்க
முன்னுணிகழ்ந்த பன்னீருகத்து
வேறுவேறுபெயரி னூறினறியன்ற
மையறுசிறப்பிற் றெய்வத்தன்மைப
புகலிநாயக விகல்விடைப்பாக
அமைநாண்மென்றோ ளுமையாள்கொழுந
குன்றுகுனிவித்து வன்றோளவுணர
மூவெயிலெரித்த சேவகத்தேவ
இளநிலாமுகிழ்க்கும் வளர்சடைக்கடவுணின
நெறியிற்சிறந்த வொற்றைநாட்டத்துக
காமனைவிழித்த மாமுதுதலைவ
வானவரறியா வாதியானே
* கல்லாவுளத்திற் புல்லறிவுதொடர
மறந்துநோக்கும வெறுந்தண்ணுட்டத்துக
காண்டொறுங்காண்டொறு மெல்லாமயாண்டை
யாயினும்பிறவு மென்னதும்பிறரதும்
ஆவனபலவு மழிவனபலவும
போவதுமவருவது நிகழ்வதுமாகித்
தெண்ணீர்ஞாலத்துத் திரண்டமணலினும்
எண்ணில்கோடியெனைப்பலவாகி
இல்லனவுளவா யுள்ளனகாணாப்
பன்னுளிருள்வயிற் பட்டேனன்னதும்
அன்னதாதலி னடுக்குமதென்னெனின்
கட்புலன்றெரியாது கொட்புறுமொருவற்குக்
குழிவழியாகி வழிகுழியாகி

* [illegible] கொண்டு, கல்லாவுடம்பெனவும பாடமோதுவர.

ஒழிவின்றொன்றி ஞொன்றுதடுமாறி
வந்தாற்போல வந்ததெங்கனதின்
திருவளாநாட்டக கருணையிற்பெறலும்
யாவையுமெனக்குப் பொய்யெனததோன்றி
மேவருநீயே மெய்யெனததோன்றினை
ஓவியப்புலவன சாயல்பெறவெழுதிய
சிறப்விகற்ப மெல்லாமொன்றில்
தவிராதுதடவினர் தமககுச்
சுவராய்த்தோன்றுங் துணிவுபோன்றனவே (௧0)

வெண்பா.

எனவேயெழுந்தாளென் செயகிறபாளின்னம
சினவேறுகாட்டு திரொன்னு - மினவேசப
பாமபுகலியாநிமிரும பன்னுச்சடைமுடிநம
பூமபுகலியானிதழிப் போது. (௧௧)

கட்டளைககலித்துறை.

போதும்பெறாவிடிற்பச்சிலையுண்டுபுன லுண்டெங்குமம
ஏதும்பெறாவிடினெஞ்சுண்டின்றேயிணையாகச்செப்பும
சூதுமபெறுமுலைபபங்காதென்றொணிபுரோசர்வண்டின்
தாதுமபெறாதவடிததாமரைசென்றுசாரவதற்கே. (௧௨)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை

முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை

௯-வது திருவிடைமருதூர்

மும்மணிக்கோவை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

தெய்வத் தாமரைச் செவ்வியின் மலர்ந்து
வாடாப் புதுமலர்த் தோடெனச் சிவந்து
சிலம்புங் கழலு மலம்பப் புனைந்து
கூற்றி னாற்றன் மாற்றிப் போற்றாது
வலம்புரி நெடுமா லேனமாய் நிலம்புக
காற்றலி னகழ்த் தோற்றாது நிமிர்ந்து
பத்தி யடியவர் பச்சிலை யிடினு
முத்தி கொடுத்து முன்னின் றருளித்
திகழ்ந்துள தொருபாற் றிருவடி யகஞ்சேர்ந்து
மறுவில கற்பகத் துறுதளிர் வாங்கி
நெய்யிற் றோய்த்த செவ்வித் தாகி
நூபுரங் கிடப்பினு நொந்து தேவர்
மடவரன் மகளிர் வணங்குபு வீழ்த்த
சின்னப் பன்மலர் தீண்டிடச் சிவந்து
பஞ்சியு மனிச்சமு மெஞ்ச வெஞ்சாத்
திருவொடும் பொலியு மொருபாற் றிருவடி
நீலப் புள்ளி வாளுகிர் வேங்கைத்
தோலின் கலிங்க மேல்விரித் தசைத்து
நச்செயிற் றரவக் கச்சையாப் புறத்துப்
பொலிந்துள தொருபாற் றிருவிடை யிலங்கொளி
யரதத் வாடை விரித்து மீதுறீஇ
யிரங்குமணி மேகலை யொருங்குடன் சாத்திய
மருங்கிற் றாகு மொருபாற் றிருவிடை
செங்க ணரவும் பைங்க ணாமையு
கேழற் கோடும் வீழ்ந்திர ளக்கு
நுடங்கு நூலு மிடங்கொண்டு புனைந்து
தவளநீ றணிந்தோர் பவளவெற் பென்ன
வொளியுடன் றிகழு மொருபா லாகம்
வாரும் வடமு மேர்பெறப் புனைந்து
செஞ்சாந் தணிந்து குங்கும மெழுதிப்
பொற்றா மரையின் முற்றா முகிழென
வுலகே ழீன்று நிலையிற் றளரா

மூலையுடன் பொலியு மொருபா லாக
மயில்வா யரவும் வயின்வயி னணிந்து
மூவிலை வேலும் பூவாய் மழுவுந்
தமருகப் பறையு * மமர்தரத் தாங்கிச்
சிறந்துள தொருபாற் றிருக்கரஞ் செறிந்த
சூடகம் விளங்கிய வாடகக் கழங்குட
ஞெம்மென பந்து மம்மென் கிள்ளையுந்
தரித்தே திகழு மொருபாற் றிருக்கர
மிரவியு மெரியும் விரவிய வெம்மையி
னொருபால் விளங்குந் திருநெடு நாட்ட
நவ்வி மானின செவ்வித தாகிப்
பாலிற் கிடந்த நீலம் போன்று
குண்டு நீர்க் குவளையிற் குளிர்ந்து நிறம்பயின்
றெம்மனோர்க் கடுத்த † மம்மாக் கிரங்கி
யுலகேழ் புரக்கு மொருபா லொட்ட
நொச்சிப் பூவும் பச்சை மத்தமுங்
கொன்றைப் போது மென்றுணாத் தும்பையுங்
கங்கை யாறும் பைங்கட் டலையு
மரவு மதியமும் விரவித் தொடுத்துச்
சூடா மாலை சூடிப் பீடுகெழு
நெருப்பிறத் திரித்தனைய வுருக்கிளர் சடிலமொடு
நான்முகங் கரந்த பாணிற வன்னங்
காணா வண்ணங் கருத்தையுங் கடந்து
சேணிகந் துளதே யொருபாற் றிருமுடி
பேணிய
கடவுட் கற்பின மடவரல் மகளிர்
கற்பக வனத்துப் பொற்பூ வாங்கிக்
கைவைத்துப் புனைந்த தெய்வ மாலை
நீலக் குழன்மிசை வளைஇ மேனிவந்து
வண்டுந் தேனுங் கிண்டுபு திளைப்பத்
திருவுடன் பொலியு மொருபாற் றிருமுடி
யினைய•வண்ணத்து நினைவருங் காட்சி
யிருவயி னுருவு மொருவயிற் றாகி
வலப்பா லொட்ட மிடப்பா லோக்க
வாணுதல் பாக நாணுதல் செய்ய
வலப்பாற் றிருக்கர மிடப்பால் வனமுலை
தைவந்து வருட,மெய்ம்மயிர் பொடித்தாங்
குலக மேழும் பன்முறை யீன்று

* இனையனதாங்கி எனவும்பாடம். † வெம்மைநோய்க்கிரங்கி எனவும்பாடம்.

திருவிடைமருதூர்.

மருதிடங் கொண்ட வொருதனிக் கடவுணின்
றிருவடி பரவுதும் யாமே நெடுநா
ளிறந்தும் பிறந்து மிளைத்தன மறந்துஞ்
சிறைக்கருப் பாசயஞ் சேரா
மறித்தும் புகாஅ வாழ்வுபெறற் பொருட்டே, (க)

நேரிசைவெண்பா

பொருளுங் குலனும் புகழுந் திறனு
மருளு மறிவு மனைத்து-மொருவா
கருதாவென் பார்க்குங் கறைமிடற்றுய் தொல்லை
மருதாவென் பார்க்கு வரும். (உ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வருந்தே னிறந்தும் பிறந்து மயக்கும் புலன் வழிபோய்ப்
பொருந்தே னரகிற் புகுகின்றி லேன்புகழ் மாமருதிற்
பெருந்தேன் முகந்துகொண் டுண்டு பிறிதொன்றி லாசையின்றி
யிருந்தே னினிச்சென் றிரவே னொருவரை யாதொன்றுமே. (ங)

நேரிசையாசிரியப்பா.

ஒன்றினொ டொன்று சென்றுமுகி றடவி
யர்டுசொடி நுடங்கும் பீடுகெழு மாளிகை
தெய்வக் கமழியா கைமுயன்று வகுத்த
வோவநூற் செம்மைப் பூவியல்வீதி
குயிலென மொழியு மயிலியற் சாயன்
மானமாற விழிக்கு மானூர் செல்வத்
திடைமரு திடங்கொண் டிருந்த வெந்தை
சுடாமழு வலங்கொண் டிருந்த தோன்ற
லாரணந் தொடராப் பூரண புராண
நாரண னறியாக் காரணக் கடவுள்
சோதிச் சுடரொளி யாதித் தனிப்பொரு
ளேக நாயக யோக நாயக
யானொன் றுணர்த்துவ துளதே யானமுன்
னனந்தலை யுலகத் தனந்த யோனியிற்
பிறந்துழிப் பிறவாது கறங்கெனச் சுழன்றுழீஇத்
தோற்றும் பொழுதி னீற்றுத் துன்பத்
தியாயுறு துயரமு மியானுறு துயரமு
மிறக்கும் பொழுதி னறப்பெருந் துன்பமு
நீயல தறிகுநர் யாரோ யதனால்
யா னினிப் பிறத்த லாற்றே னஃதான்
றுற்பவத் துடைத்த னிற்பிடித் தல்லது
பிறிதொரு நெறியி னில்லையந் நெறிக்கு

வேண்டலும் வெறுத்தலு மாண்டொன் றிறபடரா
வுள்ளமொன் றுடைமை வேண்டு மஃதன்றி
யைம்புல னேவ லாணைவழி நின்று
தானல தொன்றைத் தானென நினைபு
மிதுவென துள்ள மாதலி னிதுகொடு
நினை நினைப்ப தெங்ஙன முன்னங்
கற்பனை யாகக் கடனீர் நீந்தினா
ரற்பிற ருளரோ விறைவ கற்பங்
கடந்தல யான்பெறவும் வேண்டுங் கடத்தற்கு
நினைந்தல யான்பெறவும் வேண்டு நினைத்தற்கு
நெஞ்சுநெறி நிற்கவும் வேண்டு நெஞ்சுபொதி
யுறைபெயிற் றுரகம் பூண்ட
கறைசெறு மிடற்றெங் கண்ணுதலோயே. (௪)

நேரிசைவெண்பா.

கண்ணொன்று நந்தமக்கோ காப்பென்றுங் கறதிருக்கு
மெண்ணொன்று மூல வெழுத்தென்று—மொண்ணோ
மருந்தவப்பா வென்றுமுனை வாழ்த்தாரோ மற்றுஞ்
சருந்தவப்பா லுண்டோ சதி. (௫)

கட்டளைக்கலித்துறை.

கதியா வதுபிறி தியாதொன்று மில்லைகளே பரத்தினா
பொதியா வதுசுமந் தால்விழப் போமது போனபின்னர்
விதியா மெனச்சிலர் நோவதல லாலிதை வேண்டுநர்யார்
மதியா வதுமருந் தன்கழ லேசென்று வாழ்த்துவதே. (௬)

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

வாழ்ந்தன மென்று தாழ்ந்தவர்க் குதவாது
தன்னுயிர்க் கிரங்கி மன்னுயிர்க் கிரங்கா
துணைப் பொருட்டாற் கண்டன வெஃகி
யவியிடு நர்க்குச் சுவைபல பகர்ந்தே
யாரா வுண்டி யயின்றன ராகித்
தூராக் குழியைத் தூர்த்துப் பாரா
விழுப்பமுங் குலனு மொழுக்கமுங் கல்வியுந்
தன்னிற் சிறந்த நன்மூ தாளரைக்
கூஉய்முன் னின்றுதன் னேவல் கேட்குநர்
சிறூஅர்த் தொகுதியி னுறூஅப் பேசியும்
பொய்யொடு புன்மைதன் புல்லர்க்குப் புகன்று
மெய்யு மானமு மேன்மையு மொரீஇத்
தன்னைத் தேறி முன்னையோர் கொடுத்த
நன்மனைக் கிழத்தி யாகிய வந்திலைச்

திருவிடைமருதூர்.

காவுழிச் சாவுந் தகைய ளாயினு
மேவுழி மேவல் செல்லா தாவலொடு
கொண்டோ னொருதனி யுண்டிவேட் டிருப்ப
வெள்ளருக் கெண்ணெய்போ லத்தள் ளாது
பொருளி னளவைக்குப் போசமமிழ் துண்ணு
மருளின மடந்தைய ராகந் தோய்ந்து
மாறுதல் செல்லாது வேற்றோர் மனைவயிற்
கற்புடை மடந்தையர் பொற்பு நனி கெடுப்ப
பிழைவழி பாராது நுழைவழி நோக்கியு
நசைஇ வந்த நல்கூர் மாந்தர் தம
விச்சையிற் படைத்த வெவ்வேறு காட்சியி
னகமலர்ந் தீவார் போல முகமலர்ந்
தினிது மொழிந்தாங் குதவுத லின்றி
நாளு நாளு * நாள்பல கழித்தவர்
தாளி னாற்றலுந் தவிர்த்துத் தெளிசழந்
திகழும் பரமு மிலையென் று
பயனின் றொழுகிய படிமை பயிற்றி
மின்னி னனையதன் செல்வத்தை விரும்பித்
தன்னையு மொருவ னாக வுன்னு
மேனையோர் வாழ்வும் வாழ்க்கையு நனைமலர்ந்
தியோசனை கமழு முற்பல வாவியிற்
பாசடைப் பரப்பிற் பாணிய வன்னம்
பார்ப்புடன் வெருவப் பகுவாய வாளைகள
போர்த்தொழில் புரியும் பொருநா விரிபு
மருதமுஞ் சூழ்ந்த மருத வாண
கருதியுந் தொடராக் கருத்த நாயக
பத்தருக் கெய்ப்பில் வைப்பென வுதவு
முத்தித் தாள மூவா முதல்வ நின்
திருவடி பிடித்து வெருவால் விட்டு
மக்களு மனைவியு மொக்கலுந் திருவும
பொருளெனப் பணியா துன் னருளினை நினைந்
திந்திரச் செல்வமு மெட்டுச் சித்தியும
வந்துழி வந்துழி மறுத்தன ரொதுங்கிச்
சின்னச் சீரை துன்னற் கோவண
மருதம் மீளொடு பெறுவது புனைந்து
† சிதவ லோடொன் றுதவுழி யெடுத்தாங்
கிடுவோ ருளரெனி னிலையினின் றயின்று

* நாள்பல கழித்தவா என்றும் பாடம். † சிதவல்-பழங்கந்தை

படுதலைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி
போவாத தகவெனு மரிவையைத் தழீஇ
மகவெனப் பல்லுயி ரனைத்தையு மொக்கப்
பார்க்குநின
செல்வக் கடவுட் டொண்டர் வாழ்வும்
பறிய பாக்கினும்மா யெமக்குக்
குளப்படி நீரு மளப்பருந் தன்மைப்
பிரளயச் சலதியு * மிருவகைப் பொருளு
மொப்பினு மொவ்வாத துபமை ருதலி
னிமைசி ரடியார் தனுசி ரடியாக்
கடிமை பூண்டு நெடுநாட் பழகி
முடலை யாக்கையொடு புடைபட் டொழுகியவா
காற்றலை யெவ்வென னுயத்தலை யேற்றுக
கண்டது காணி னல்லதொன்
றுண்டோ மற்றெனக் குள்ளது பிறிதே. (எ)

நேரிசைவெண்பா.

பிறந்தே னாசம் பிறவாத வண்ணம்
மறந்தே னனங்கவே ளம்பிற் - சிறந்த
பொருதவட்ட விறபிழைத்துப் போந்தேன் புராண
மருத வட்டந் தனனுளே வந்து. (அ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வந்திகண் டாயடி யாரைக்கண் டாலம் மறவா தொருசே
சிந்திகண் டாயர னெம்பொற் கழலிரு மாமருந்தைச
சந்திகண் டாயில்லை யாயின மனமா தாகவொடுபோ
யுந்திகண் டாயகிரை யதனில் விழந்தி யுழக்குவரோ. (கூ)

*இணைக்குறளாசிரியப்பா,

உழப்பின வாரா வுறுதிக ளுளவோ
சழப்பின வாராத கையறவுளவோ
அதனால்
நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சகக் கட்டையை
வேரற வகழ்ந்து போக்கித் தூர்மைசெய்
தன்பெனும் பாத்தி கோலி முன்புற
மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங் கையமில்
பத்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலு
மாரவத் தெண்ணீர் பாய்ச்சிநேர் நின்று
தடுக்குநர்க் கடங்கா இடுக்கண் செய்யும்
பட்டி யருசிறுக் கஞ்சியுட் சென்று

---

* மிகையிற்பெ மூன்றனவுமபாடம்.

சார்ந்த வேலி கோலி வாய்த்தபின்
ஞானப் பெருமுளை நந்தாது முளைத்துக்
கருணை யிளந்தளிர் காட்ட வருகாக
காமக் குரோதக் களையறக் களைந்து
செப்பப் படுத்துழிச் செம்மையி னோங்கி
மெய்ம்மயிர் புளக முகிழ்த்திட் டம்மெனக்
கண்ணீ ரரும்பிக் கடிமலர் மலர்ந்து
புண்ணிய
வஞ்செழுத் தருங்காய் தோன்றி நஞ்சுபொதி
காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந்
தோளிரு நான்குஞ் சுடர்முக மைந்தும்
பவளநிறமும் பெற்றுத் தவளநீறு பூசி
யறுசுவை யதனினு முறுசுவை யுடைத்தாய்க்
காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதருஉச்
சேணுயர் மருத மாணிக்கத் தீங்கனி
பையப் பையப் பழுத்துக் கைவர
வெம்மனோர்க ளினிதினி தருந்திச்
செம்மாந் திருப்பச் சிலர்திலை வராது
மனமெனும் புனத்தை வறும் பாழாக்கிக்
காமக்காடு மூடித் தீமைசெய்
யைம்புலவேட ராறலைத் தொழுக
வினைப்ப பெயத்தேட் டோடா தோட்டக்
கல்லா வுணர்வெனும் புல்லர் யல்மர
விரசைவித் துதிர்த்துழி யாவெனப் பெயரிய
நச்சு மாமர நனிமிக முளைத்துப்
பொய்யென் கவடுகள் போக்கிச் செய்யும்
பாவப் பல்தழை பரப்பிப் பூவெனக்
கொடுமை யரும்பிக் கடுமை மலர்ந்து
துன்பப் பலகாய் தூக்கிப் பின்பு
மரணம் பழுத்து நரகிடை வீழ்ந்து
தமக்கும் பிறர்க்கு முதவா
திமைப்பிற கழியு மியற்கையோ ருடைத்தே. (௧௦)

நேரிசைவெண்பா.

உடைமண்டியி னோசைக் கொதுங்கி யரவம்
படமொடுங்கப் பையவே சென்றங் – கிடைமரு–
தையம் புகுவ தணியிழையார் மேலங்கண்
கையம்பக் வேண்டிக் காண். (௧௧)

கட்டளைக்கலித்துறை.

காணீர் கதியொன்றுங் கல்லீரொழுக்கஞ்சும் வல்லவண்ணம்
பேணீர் திருப்பணி பேசீரவன்புகழாசைப்பட்டுப்
பூணீ ருருத்திர சாதனநீறெங்கும் பூசுகிலீர்
வீணீ ரெளிதோ மருதப்பிரான்கழன் மேவுதற்கே. (௪௨

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

மேவிய புன்மயிர்த் தொகையோ வம்மயிர்
பாவிய தோலின் பரப்போ தோலிடைப்
புகவிட்டுப் பொதிந்த புண்ணோ புண்ணிடை
யூறு முதிரப் புனலோ கூறுசெய்
திடையிடை நிற்கு மென்போ வென்பிடை
முடைகெழு மூளை விழுதோ வழுவழுத்
துளவிடை யொழுகும் வழும்போ மெள்ளநின்
றூறும் புழுவி னொழுங்கோ நீரிடை
வைத்த மலத்தின் குவையோ வைத்துக
கட்டிய நரம்பின் கயிறோ வுடம்பிறகுட்
பிரியா தொறுக்கும் பிணியோ * தெரிதரல்
இன்ன தியானென வறியே னென்னை
யேதினுந் தேடினர் யாதினுங் காணேன்
முன்னம்
வரைத்தனி வில்லாற் புரத்தை யழலூட்டிக்
கண்படை யாகக் காமனை யெரிந்நா
றுண்பொடி யாக நோக்கியண் டத்து
வீயா வமரர் வீயவந் தெழுந்த
தீவாய் நஞ்சைத் திருவமு தாக்கி
யிருவர் தேடி வெருவர நிமிர்ந்து
பாலனுக் காகக் காலனைக் காய்ந்து
சந்தன சரள சண்பக வகுள
நந்தன வனத்திடை ஞாயிறு வழங்காது
நவமணி முகிழ்த்த புதுவெயி லெறிப்ப
வெண்ணருங் கோடி யிருடிகணங் கட்குப்
புண்ணியம் புரக்கும் பொன்னி சூழ்ந்த
திருவிடை மருத பொருவிடைப் பாக
மங்கை பங்க கங்கைநா யகநின்
றெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்
மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நாட்டம் பெற்றனன் பெற்றபின

வினைபெருந் தகைமையுங் கண்டேன் காண்டனு
மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டே
னின்னிலை யனைத்தினுங் கண்டே னென்னை
நினைந்து காணு மாந்தர்
தன்னையுங் காணாத் தன்மை யோவே. (௧௩

நேரிசைவெண்பா

ஓராதே யஞ்செழுத்து முன்னாதே பச்சிலையு
நேராதே நீரு நிரப்பாதே - யாராயோ
வெண்ணாவா ருள்ளத் திடைமருதா பொற்பாத
நண்ணுவா மென்னு மது நாம. (௧௪

கட்டளைக்கலித்துறை.

நாமே யிடையுள்ள வாறறி வாமினி நாங்கள்சொல்ல
லாமே மருதன் மருதவனத்தன் மன்னவரைப்
பூமேலணிந்து பிழைக்கச்செய் தாரொரு பொட்டுமிட்டார்
தாமே தளர்பவ ரைப்பாரமேற்றுத றக்கத்தனமே. (௧௫

நேரிசையாசிரியப்பா.

ஆன்றினா புரங்க ளழலிடை யவியக்
குன்றுவளைத் தெய்த குன்றாக் கொற்றவ
நுண்பொடி யணிந்த வெண்டோட் செல்வ
கயிலைநடந் தனைய வுயர்நிலை நோன்றாட்
பிறைசெறிந்த தன்ன விருகோட் டொருதிமிற்
பானிறச் செங்கண் மால்விடைப் பாக
சிமயச் செங்கோட் டிமயச் செல்வன்
மணியெனப் பெற்ற வணியிய லன்னம்
வெள்ளைச் சிறுநகைக் கிளைப் பிள்ளை
குயிலெனப் பேசு மயிலின மடை
கதிரொளி நீலங் கமலத்து மலர்ந்தன
மதர்அரி நெடுங்கண் மானின் கன்று
வருமுலை தாங்குந் திருமார்பு வல்லி
வையை மேழும் பன்முறை யீன்ற
வையை திருவயிற் றம்மை பிராட்டி
மறப்பருஞ் செய்கை யறப்பெருஞ் செல்வி
யெமையா ளுடைய வுமையா ணங்கை
கடவுட் கற்பின் மடவரல் கொழுந
பவள மால்வரைப் பனிக்கைபோந் தனைய
தழைசெவி யெண்டோட் டலைவன் றந்தை
பூவலர் குடுமிச் சேவலம் பதாகை

மலைதுளை படுத்த கொலைகெழு கூர்வே
லமரர் தானைக் குமரன் றாதை
பொருந்திடங் கொண்ட பொன்னணி புரசை
மருந்திடங் கொண்ட மருதவாண
நின்னது குற்ற முளதோ நின்னினை
தெண்ணருங் கோடி யிடர்ப்பகை களைந்து
கண்ணுறு சிறந்துக் காலனை வதையா
இறப்பையும் பிறப்பையு மிசைந்து சிறப்பொடு
தேவ ராவினை கன்றெனத் திரியாப்
பாவிக டமதே பாவம் யாதெனின்
முறியாப் புழுக்கன் முப்பழங் கலந்து
வறுசுவை யடிசி லட்டினி திருப்பப்
புசியா தொருவன் பசியால் வருந்துத
லயினியின் குற்ற மன்று வெயிலின்மைத்
தாற்றிய தெண்ணீர் நாற்றமிட் டிருப்ப
மடாஅ வொருவன் விடாஅ வேட்கை
தெண்ணீர்க் குற்ற மன்று கண்ணகன்று
தேனறளி சிதறிப் பூந்துணர் துறுமி
வாலுகங் கிடந்த சோலை கிடப்ப
வெள்ளிடை வெயிலேற் புள்ளிவெயர் பொடியப்
வழிபெயர்த் திடுவா னொருவ
னடிது வருந்துத லிழற்றீங் கன்றே. (கசு)

நேரிசைவெண்பா

அன்றென்று மாமென்று மாறுசமயங்க
ளொன்றொன்றோ டொவ்வா துரைத்தாலு - மென்று
மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு
மருதனையே நோக்கி வரும். (கஎ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

நோக்கிற்றுக் காம னுடல்பொடி யாக நுதிவிரலாற்
றூக்கிற் றரக்கன் றலைகிழப் பட்டதன் சூடாவடிவா
ளோக்கிற் றுதத்தக்கன் றலையுருண் டோட சலந்தரனைப்
போக்கிற் றுயிர்பொன்னி சூழ்மரு தாளுடைப் புண்ணியமே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

புண்ணிய புராதன புதுப்பூங் கொன்றைக்
கண்ணிவேய்ந்த கைலை நாயக
காளகண்ட கந்தனைப் பயந்த
வாளரி நெடுங்கண் மலையாள் கொழுந

திருவிடைமருதூர்

பூத நாத பொருவிடைப் பாக
வேத கீத விண்ணோர் தலைவ
முத்தி நாயக மூவா முதல்வ
பத்தி யாகிப் பிணைத்தமெய் யன்பொடு
நொச்சி யாயினுங் கரந்தை யாயினும்
பச்சிலை யிட்டுப் பரவுந் தொண்டர்
கருவிடைப் புகாமற் காத்தருள் புரியுந்
திருவிடை மருத திரிபு ராந்தக
மலர்தலை யுலகத்துப் பலபல மாக்கள்
மக்களை மனைவியை யொக்கலை யொரீஇ
மனையும் பிறவுந் துறந்து நினைவருங்
காடு மலையும் புக்குக் கோடையிற்
கைம்மே லெரிமிர்த்துங் காலொன்று முடக்கி
மெய்வளை நெருப்பி னழுவத்து நின்றும்
மாரி நாளினும் வார்பனி நாளினு
நீரிடை மூழ்கி நெடிதுகிடந் தும்
சடையைப் புனைந்துந் தலையைப் பறித்தும்
முடையைத் துறந்து முண்ணா துழன்றுங்
காயுங் கிழங்குங் காற்றுஞ் சருகும்
வாய்வு நீரும் வந்தன வருந்தியுங்
களரிலுங் கல்லிலுங் கண்படை கொண்டுந்
தளர்வுறு மியாக்கையைத் தளர்வித் தாங்கவ
ரம்மை முத்தி யடைவதற் காகத்
தம்மைத் தாமே சாலவு மொறுப்ப
ரீங்கிவை செய்யா தியாங்க ளெல்லாம்
பழுதின் றுயர்ந்த வெழுநிலை மாடத்துஞ்
செந்தா துதிர்ந்த நந்தா வனத்துந்
தென்ற லியங்கு முன்றி லகத்துந்
தாண்டாச் சித்திர மண்டப மருங்கிலும்
பூவிரி தரங்க வாவிக் கரையிலு
மயிற்பெடை யாலக் குயிற்றிய குன்றிலும்
வேண்டுழி வேண்டுழி யாண்டாண் டிட்ட
மருப்பி னியன்ற வாளரி சுமந்த
விருப்புறு கட்டின் மீமிசைப் படுத்த
வைவளை யமளி யணைமேற் பொங்கத்
தண்மலர் கமழும் வெண்மடி விரித்துப்
பட்டினுட் பெய்த பதநுண் பஞ்சி
னொட்டணை யருகாக் கொட்டைகள் பரப்பிப்

பாயன மீது பரிபுர மிழற்றச்
சாயல னத்தின் றளர்நடை பயிற்றிப்
பொற்றோ ரணந்தனைச் சுற்றிய துகிலென
வம்மென் குறங்கினும் மென் கலிங்கங்
கண்ணு மனமுஞ் சுவற்றிப் பண்வர
விரங்குமணி மேகலை யொருங்குடன் கிடந்த
வாட்டரி வல்கு லரும்பெற லுகபடு
வாட வீங்கிய வனமுலை கதிப்ப
வணியியற் கமுகை யலங்கரித் ததுபோன்
மணிபிய லாரங் கதிர்விரித் தொளிர்தர
மணிவளை தாங்கு மணிநெடு மென்றோள்
வரித்த சாந்தின் மிசைவிரித் திட்ட
வுத்தரி யப்பட் டொருபா லொளிதர
வளரை வாட்டிய வொள்ளிரு காதொடு
பவளத் தருகாத் தரள நிரைத்தாங்
கொழுகி நீண்ட குமிழொன்று பதித்துக்
காலனை வேலுங் காம பாணமு
மால காலமு மனைத்துமிட் டமைத்த
விரண்டு நாட்டமும் புரண்டுகடை மிளிர்தர
மதியென மாசறு வதனம் விளங்கப்
புதுவிரை யலங்கல் குழன்மிசைப் பொலியு
மஞ்சொன் மடநகைய ராகந் தோய்ந்துஞ்
சின்னம் பரப்பிய பொன்னின் கலத்து
மறுசுவை யடிசில் வறிதிருந் தருந்தா
தாடினா கென்றும் பாடினா கென்றும்
வாடினா கென்றும் வளையாது கொடுத்தும்
பூசுவன பூசியும் புனைவன புனைந்துந்
தூசின் மெல்லணை தொடையிற் சோதியு
மைந்து புலன்களு மாரா வாரந்து
மைந்தரு மொக்கலு மனமகிழ்ந் தோங்கி
யிவ்வகை யிருந்தோ மாயினு மவ்வகை
மந்திர வெழுத்தைந் தும் வாயிடை மறவாது
சிந்தை நின்வழி செலுத்தலி னந்த
முத்தியு மிழந்திலம் முதல்வவத் திற
நின்னது பெருமை யன்றோ வெண்ணின்
வல்லா ரொருவனை கைமுயன் றெறியினு
மாட்டா ரொருவன் வாளா வெறியினு
நிலத்தின் வழாஅக் கல்லே போ
னலத்தின் வழாஅர் நின் மைந்தின்றோரே. (கசு)

நேரிசைவெண்பா.

நாமநவிற் றுயமனனே நரியாகடோ டோய்ந்து
காமநவிறறிக கழிந் தொழிய - லாமேர்
பொருத வனததானையுரி போாததருளு மெஙகண்
மருத வனத தானை வளைந்து. (௨௦)

கட்டளைககலித்துறை

வளையார்பசியின வருநதார பிணியின மதனனமபுக்
கிளையாாதனங்கண் டிரங்கில லாரிய பிறப்பினிலவந
தளையாாநரகினுக கெனகடவார்பொன னலாந்திகொனறைந
தளையானிடைமரு தன்னடி யாரடி சாரந்தவரே. (௨௧)

அடிசாரந தவாககு முடியா வினப
நிறையக கொடுபபினும குறையாச் செலவ
மூலமு நடுவு முடிவு மினறிக
கால மூனறுங கடநத கடவு
ளுளககனுக் கல்லா தூன கணுககொளித்துத
துளக்கற நிமிாநத சோதிச சுடரொளி
யெறுப்புத் துளையி னிருசெவி கெட்டா
துறுப்பினின றெழுதரு முளளத தோசை
வைத்த நாவின வழிமறித தகததே
திததித தூறுந் தெயவத தேற
லுண்டத் துளையிற் பணடைவழி யனறி
யறிவி னுறு நறிய நாறற
மேனைய தன்மையு மெய்தா தெவறறையுந
தானே யாகி நின்ற * தறபர
தோற்றுவ தெல்லாந் தனனிடைத் தோறறித
தோற்றம பிறிதிற் றோறறுச சுடாமுளை
விரிசடை மீமிசை வெண்மதி கிடபபினு
மிருளவிரி கண்டத தேக நாயக
சுருதியு மிருவருந தொடர்நது நினறலமர
மருதிடங கொண்ட மருத மாணிகக
வுமையாள கொழுந வொருமூன றாகிய
விமையா நாட்டத தென்றனி நாயக
வடியே னுறுகுறை முனியாது கேண்மதி
நின்னடி பணியாக கனமனககயவ ரொடு
நெடுநாட் பழகிய கொடுவினை யீர்ப்பக்
கருப்பா சயமெனு மிருட்சிறை யறையிற்
குடரொன் சங்கிலி பூண்டு தொடர்ப் பட்டுக

* தத்துவ எனறும் பாடம்.

கூட்டுச சிறைப் புழுவி னீட்டுமலத்தழுந்தி
யுடனே வருந்தி நெடுநாட்கிடந்து
பலபிணிப பெரியாபெற் றல்லறபடுத்துந்
தணடலாளா மிணைடி வந்தலைப்ப
வுதரநெருப்பிற் பதைபதைபதைத்தும்
வாதமத திகையி ல மோதமொத துண்டுங
கிடத்த னிற்ற னடத்தல செலலா
திடங்குறை வாயிலின முடங்கி யிருந்துழிப்
பாவப பகுதியி லிட்டுக காவற
கொடியோ னைவனை யேவி நெடிய
வாசைத தளையி லென்னையு முடலையும
பாசப் படுத்திப பையென விட்டபின
யானும போந்து நீநினுக குழன்றும
பெரியோரப் பிழைத்தும் பிறாபொருள் வெளவியும்
*பரியா தொழிந்தும பலவுயிர் செகுத்தும
வேற்றோா மனைவியா தோளமும புகழந்தும
பொயபல கூறியும புலலினம புலலியு
மைவருங கடுபப வைாவது கூட்டி
யீண்டின கொணடு மீணடு வந்துழி
யிட்டுழி யிடாது பட்டுழிப படாஅ
திநநா ளிடுககணெய்திப பனறுள
வாடுபு கிடப்பென விடு நெறிகாணே
னினனை யடைந்த வடியா ரடியாரகு
கெனனையு மடிமை யாககக கொணடே
யிட்ட பசசிலைகொண டொட்டியறிவித
திசசிறை பிழைபபித் தினிசசிறை புகாமற
காத்தருள் செயய வேணடுந்
தீததிரண டன்ன செஞசடையோனே. (உஉ)

நேரிசைவெண்பா

சடைமே லொருததி சமைநதிருபப மேனிப்
புடைமே லொருததி பொலிய - ‡ விடையேபோய
சஙகே கலையே மருதற்குத தானகொடுப்ப
தெஙகே யிருககு மிவள். (உ௩

கட்டளைக்கலித்துறை.

இருக்கு மருதினுக குள்ளிமையோாகளுந நான்மறையு
நெருககு நெருக்கத்து நீளகததுச்சென று மீளவொட்டாத்

---

*பசியா துழனறும் என்றும பாடம். ‡ இடைபுக்கு என்றும பாடம்.

இருக்குமழுத்தைவர் இமையுந் தீர்த்துச்செவ் வேமனத்தை
யொருக்குமொருக்கத்தி னுள்ளே யுளோக்கி னறவொண் கூடோ ( )

நேரிசையாசிரியப்பா.

சடாவிடு சூலப் படையினை யென்றும்
விடையுகந் தேறிய விமல வென்று
முண்ணு நஞ்ச முண்டனை யென்றுங்
கண்ணுறு காமனைக் காய்ந்தனை யென்றுந்
திரிபுர மெரித்த சேவக வென்றுங்
கரியுரி போர்த்த கடவு ளென்று
முரகம் பூண்ட வரவோ யென்றுஞ்
சிரகஞ் செந்தழ லேந்தினை யென்றும்
வலந்தரு காலனை வதைத்தனை யென்றுஞ்
சலந்தர னுடலந் தடிந்தனை யென்று
மயன்சிர மொருநா ளரிந்தனை யென்றும்
வியந்தவா ளரக்கனை மிதித்தனை யென்றுந் *
தக்கன் வேள்வி தகர்த்தனை யென்று
முத்திரப் புலியுரி யுடுத்தனை யென்று
மோனமு மனமு மெட்டா தலமர
வானங் கீழ்ப்பட வளர்ந்தனை யென்றுஞ்
செழுநீர் ஞாலஞ் செகுத்துயி ருண்ணு
மழலவிழிக் குறளை யமுக்கினை யென்று
மினையன வினையன வெண்ணில கோடி
நினைவருங் கீர்த்தி நினவயிற் புகழ்த
லுளக்குறு சிந்தையென் சொல்லள வாதலி
னளப்பரும் பெருமைநின் னளவல தாயினு
† மொன்றி னேயாப் புன்மொழி கொண்டு
நின்னை நோக்குவ னாதலி னென்னை
யிடுக்கண் களையா வல்லற் படுத்தா
தெழுநிலை மாடத்துச் செழுமுகி லுறங்க
வடித்துத்தட்டி யெழுப்புவ போல
நுண்டுகிற் பதாகை கொண்டுகொண் டுகைப்பத்
துயிலி னீங்கிப் பயிலும் வீதித்
திருமரு தமர்ந்த தெய்வச் செழுஞ்சுட
ரருள்சுரந் தளிக்கு மற்புதக் கூத்த
கல்லா வென்றிந்த பொல்லாப் புத்த
னிசனினைந் தெறிந்த வதனு
லன்னவ னனக்கு மருள்பிழைத் தின்றே. (உரு)

§ என்றன்வாயிற் புன்மொழி என்றும் பாடம்.

நேரிசைவெண்பா.

இன்றிருந்து நாளை யிறக்குந் தொழிலுடைய
புன்றலைய மாக்களைப் புகழ்வரோ - வென்றிமழு
வாளுடையான் றெய்வ மருதுடையா னுமையோ
டாளுடையான் செம்பொ னடி. (உ௬)

கட்டளைக்கலித்துறை

அடியா யிரந்தொழி லாயிர வாயிர மாயிரம்பேர்
முடியா யிரங்கண் கண்மூவா யிரமுற்று நீறணிந்த
தொடியா யிரங்கொண்ட தோளிரண் டாயிர மென்றுநெஞ்சே
படியா யிரப்பகற் றென்மரு தாளியைப் பற்றிக்கொண்டே.

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

கொண்டலி னிருண்ட கண்டத் தெண்டோட்
செவ்வா னுருவிற் பையர வார்த்துச்
சிறுபிறை கிடந்த நெறிதரு புன்சடை
மூவா முதல்வ முக்கட் செல்வ
தேவ தேவ திருவிடை மருத
மாசறு சிறப்பின் வானவ ராடும்
பூசத் தீர்த்தம் புரக்கும் பொன்னி
யயிரா வணத்துறை யாடு மப்ப
கைலாய வாண கௌரி நாயக
* நின்னை வணங்கிப் பொன்னடி புகழ்ந்து
பெரும்பதம் பிழையா வரம்பல பெற்றோ
ரிமையா நெடுங்க ணுமையா ணங்கையு
மழைக்கட் கடத்துப் புழைக்கைப் பிள்ளையு
மமரர் தாங்குங் குமர வேளுஞ்
சுரிசங் கேந்திய திருநெடு மாலும்
வான்முறை படைத்த நான்முகத் தொருவனுந்
தாருகற் செற்ற வீரக்கன் னியும்
நாவின் கிழத்தியும் பூவின் மடந்தையும்
பீடுயர் தோற்றத்துக் கோடி யுருத்திரரு
மாறுப பெருந்திறல் வானோர் தலைவனுஞ்
செயிர்தீர் நாற்கோட் டயிரா வதமும்
வாம்பரி யருக்கர் தாமப னிருவருஞ்
சந்திர னொருவனுஞ் செந்தீக் கடவுளு
நிருதியுஞ் சமனுஞ் சுருதிக ளன்கும்
வருணனும் வாயுவு மிருநிதிக் கிழவனு
மெட்டு நாகமு மட்ட வசுக்களு

---

* நின்னருள்சுரந்து பொன்னடிபணிந்து எனவும் பாடம்.

திருவிடைமருதூர்.

மூன்றுகோடி யான்ற முனிவரும்
வசிட்டனுங் கபிலனு மகத்தியன் றானுந்
தும்புரு நாரதரென்றிரு திறத்தரும்
வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியருந்
திருந்திய வன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையு
மதத்துச் செல்வத் தவமதித் தருளிய
சித்த மாசிவ வாக்கிய தேவரும்
வெள்ளை நீறு மெய்யிற் கண்டு
கள்ளன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்து
மோடும் பன்னரி யூளைகேட் டரனைப்
பாடினவென்று பட்டம் பலவளித்துங்
குவளைப் புனலிற் றவளை யரற்ற
வீசன் றன்னை யேத்தின வென்று
காசும் பொன்னுங் கலந்து தூவியும்
வழிபடுமொருவன் மஞ்சனத் தியற்றிய
செழுவிதை யெள்ளைத் தின்னக் கண்டு
பிடித்தலு மவனிப் பிறப்புக் கென்ன
விடுத்துக் கொண்டவ னெச்சிலை நுகர்ந்து
மருத வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி
யும்மைப் போல வெம்மித் தலையுங்
கிடக்கவேண்டுமென் றடுத்தடுத் திரந்துங்
கோயின் முற்றத்து மீமிசைக் கிடப்ப
வாய்த்த தென்று நாயக்கட்ட மெடுத்துஞ்
சாம்பவிழுந்த சுதிர்ந்த கனியுருக் கண்டு
வேம்புகட் கெல்லாம் விதான மமைத்தும்
விரும்பினர் கொடுக்கை பரம்பர மென்று
புரிகுழற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய வன்பின் வரகுண தேவரு
மினைய தன்மைய ரெண்ணிறந் தோர்க
ளனைவருங் கிறக்க யானு மொருவன்
பத்தி யெனப்படுவதோர் பாடு மின்றிச்
சுத்த னாயினுந் தோன்றாக் கடையே
னின்னை
யிறைஞ்சில னாயினு மேத்தில னாயினும்
வருந்தில னாயினும் வாழ்த்தில னாயினுங்
கருதி யிருப்பன் கண்டாய் பெரும்
சின்னாலக் கனைத்து நன்மை தீமை

யானவை நினைசெய லாதலி
ஞனே யமையு நலமில் வழிக்கே. (உஅ)

நேரிசைவெண்பா.

வழிபிழைத்து நாமெல்லாம் வந்தவா செய்து
பழிபிழைத்த பாவங்க ளெல்லாம் - பொழில்சூழ்
மருதிடத்தா னென்றொருகால் வாய்கூப்ப வேண்டா
கருதிடத்தா நில்லா கரந்து. (உகூ)

கட்டளைக்கலித்துறை

ரத்தினை மாலவன் கண்கொண்டு நின்கழல் போற்றநல்ல
பரத்தினையு மருந்தவப்பா மதி யொன்று மில்லேன
ரத்திலு மாயென்றன் சிந்தையுளாகிவெண் காடனென்று
ரத்திலுமாய்து நின்னடியார் தெய்வத் தாமரையே. (௩0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை

முற்றிற்று.

கணபதிதுணை.

ச-வது. திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கட்டளைக்கலித்துறை

மெய்த்தொண்டர்செல்லுநெறியறியேன்மிகநற்பணிசெய்
கைத்தொண்டர்தம்மிலுநற்றொண்டுவந்திலனுண்பதற்கே
பொய்த்தொண்டுபேசிப்புறம்புறமேயுனைப்போற்றுகின்ற
இத்தொண்டனேனைப்பணிகொள்ளுதியோகச்சியேகம்பனே (௧)

ஏகம்பனேயெனையாள்பவனேயிமையோர்க்கிரங்கிப்
போகம்பலவுங்கொடுக்கின்றநாயகபொங்குமைவாய்
நாகம்பொனாரமெனப்பொலிவுற்றுநன்னீறணியும்
ஆகம்பொன்மாமலையொப்பவனேயென்பனாதரித்தே (௨)

தரித்தேன்மனத்துன்றிகழ்தருநாமந்தடம்பொழில்வாய்
வரித்தேன்முரல்கச்சியேகம்பனேயென்றன்வல்வினையை
யரித்தேனுனைப்பணியாதவரேழைமைகண்டவரைச்
சிரித்தேனுனக்கடியாரடிபூண்டுதெளிந்தனனே. (௩)

தெளிதருகின்றதுசென்றென்மனநின்றிருவடிவம்
அளிதருநின்னருட்கையமினியில்லையந்திச்செக்கர்
ஒளிதருமேனியெம்மேகம்பனேயென்றுகந்தவர்தாள்
தளிதருதூளியென்றன்றலைமேல்வைத்ததன்மைபெற்றே. (௪)

பெற்றுகந்தேனென்றுமர்ச்சனைசெய்யப்பெருகினசீர்
கற்றுகந்தேனென்கருத்தினிதாகக்கச்சியேகம்பத்தின்
பற்றுகந்தேறுமுகந்தவனேபடர்நாகக்கச்சின்
சுற்றுகந்தேர்விடைமேல்வருவாய்நின்றுணையடியே. (௫)

அடிநின்றசூழல்கோசரமாலுக்கயற்கலரின்
முடிநின்றசூழ்முடிகாணப்பரிதாயிற்றுக்கார்முகிலின்
இடிநின்றசூழ்குரலேறுடையேகம்பயாமெங்ஙனே
வடிநின்றசூலப்படையுடையாயைவணங்குவதே. (௬)

வணக்கந்தலைநின்றிருவடிக்கேசெய்யுமையல்கொண்டே
ரிணக்கன்றிமற்றோரிணக்கறிவோமல்லமவ்வல்லரவின்
குணக்குன்றவில்லிகுளிர்கச்சியேகம்பம்பாடினல்லாற்
கணக்கன்றுமற்றொருதேவரைப்பாடுங்கவிநல்லமே. (௭)

நலந்தரநானொன்றுசொல்லுவன்கேண்மினல்லீர்களன்பு
கலந்தரனார்கச்சியேகம்பங்கண்டுகனற்றிகிரி
சலந்தரனாகமொழிக்கவைத்தாயத்தக்கன்வேள்வியெல்லா
நிரந்தரமாகச்செய்தாரென்றுபூசித்துநின்மின்களே. (௮)

மின்களென்றார்சடைகொண்டலென்றார்கண்டமேனிவண்ணம்
பொன்களென்றாவெளிபபாடுதமபொன்னடிபூண்டுகொண்ட
வென்களென்றாலும்பிரிந்தறியார்கச்சியேகமபத்தான்
றனகளெனறாருலகெலலாநிலைபெற்றதனமைகளே. (௯)

தன்மையிறகுன்றாதநதகதோரிமையவர்தாமவணங்கும்
வன்மையிற்குன்றாமதிற்கசசியேகமபாவணகயிலைப்
பொனமயிற்சாயலுஞ்சேயரிககண்ணுமபுரிகுழலும
மெனமையிற்சாயுமருஙகுலுஙகாதல்விளைததனவே. (௧0)

தனமிட்டுமைதழுவததழுமபுற்றவாதம்மடியாா
மனமவிடடகலாமதிறகசசியேகமபாவானகயிலைச
சினம்விடடகலாகளிறுவிஞவியோாசேயனையாா
புனமவிட்டகலாயகலாமபொழுதுநம்பூஙகொடியே. (௧௧)

பூஙகொததிருநதழையாாபொழிறகச்சியேகமபாபொம்பார்
கோஙகத்திருந்தகுடுமிககயிலையெமபொனனொருத்தி
பாஙகொததிருந்தனையாரணஙகேபடர்கலலருவி
யாஙகததிருந்திழையாடிவநதாம்கணடடிவருத்தே. (௧௨)

வருததந்தருமெயயுஙகையிறறழையும்வன்மாவினவுங
கருத்தந்தரிககுநட ககவினழையகழனிளையத
திருததநதருஞநதிகழகசசியேகமபாசீாகசயிலைத
* துருத்தநதிருப்பதனறிப்புனஙகாககுநதொழிலெமககே. (௧௩)

எம்மையுமெமமமைப்பணிகொள்ளுஙகமபரொழிற்கயிலை
யுமமையுமாணிடமிபபுனததேவிடடுவநதமைநதா
தமமையுமானையுஞசிந்தையுநோககஙகவர்வவெனறோ
வமமையுமமமலர்ககணணுமபெரியீாருளுமினே. (௧௪)

அருளைததருகமபரமபொற்கயிலையுளெமமையரம
பிருளைககரிமறிககுமமிவரையருறுத்தியெயய
வெருளககலைகணைதனனொடுமபோயினவில்லிமைககு
மருளைததருசொலலியெஙகோவிலையுண்டிவ்வையகததே. (௧௫)

வையார்மழுப்படையேகம்பரீஙகோயமலைப்புனதது
ளையார்வருகலையேனங்கரிதொடாவேட்டையெலலாம
பொயயானவையர்மனததவெமபூஙகொடிகொங்கைபொறுப்
பையாரரவிடையாயிற்றுவந்துபரிணமித்தே. (௧௬)

பருமுத்துதிர்ததிடுஞ்சீர்மத்தயானைநுதல்பகுந்திட்
டுருமொத்ததிண்குரற்சீயந்திரிநெறியோங்குவைவாயப்
பொருமுததலைவேற்படைக்கமபாபூங்கயிலைப்புனத்துட்
டருமுததனநகைத்தன்னசையால்வெற்பசார்வரிதே (௧௭)

* துருணஆராயசசி. முதனிலைகசொழிறபெயா.

அரிதன்றிருக்கண்ணிடந்திரம்பாயிரம்போதணிய
அரிதன்றிருவடிக்கர்ச்சித்தகண்ணுக்கருளுகம்பா
அரிதன்றிருக்கரங்குலியாலழிந்தகயிலையல்லிங்
கரிதென்றிருப்பதெம்பாலவெற்பெம்மையாக்கஞ்சுதுமே (௧௮)

அஞ்சரத்தான்பொடியாய்விழத்தீவிழித்தன்புசெய்வோர்
நெஞ்சரத்தாழ்வுகந்தோர்கச்சியேகம்பர்நீள்கயிலைக்
குஞ்சரத்தாழ்வரைவீழ்ந்துங்கொம்புய்யக்கும்பமுழ
வெஞ்சரத்தாரனவோவல்லவோவிவ்வியன்முரசே (௧௯)

செய்தந்தசெம்மையுமைக்கணவன்றிருவேகம்பத்தான்
றெய்தந்தையாயுயிர்க்கப்போனாயிலைத்தயங்கிருள்வாய்
வெய்தந்ததோள்நம்மூசலொடும்விளைவேங்கைதன்னைப்
பாய்தந்துபூசலுண்டாங்கொண்டதோசைப்பகடுவந்தே (௨௦)

வந்துமணம்பெறிற்பொன்னன்னையீர்மன்னுமேகம்பர்தம்
முந்துமருவிக்கயிலைமலையுயர்தேனிழிச்சித்
தந்துமலர்கொய்துந்தண்டினைமேயுங்கிளிகடிந்துஞ்
சிந்தும்புகர்மலைக்கைச்சுமிச்சாரற்றிரிதவனே (௨௧)

திரியப்புரமெய்தவேகம்பனார்திருழுங்கயிலைக்
கிரியக்குறவர்பருவத்திடுதாளம்வினையோம்
விரியச்சுருணைமுதலானுமடைந்தாம்விளைவிளைந்து
பிரியக்கதிர்முத்தினீர்பெறற்றென்னங்குப்பேசுமினே. (௨௨)

பேசுகயாவருமைக்கணியாரொன்றுபித்தரொங்கும்
பூசுகையார்திருநீற்றெழிலேகம்பர்பொற்கயிலைத்
தேசுகையார்சிலைவெற்பனபிரியும்பரிசிலர்க்
கூசுகையாதுமில்லாக்குலவேங்கைப்பெயர்நும்மையே. (௨௩)

பெயரானலத்தெழிலேகம்பனார்பிறைதோய்கயிலைப்
பெயராதிருக்கப்பெறுகிளிகாள்புனமேபிரிவின்
றுயராலவருந்திமனமுமிங்கோடித்தொழுதுசென்ற
தயராதுறையும்வெற்பற்கடியற்கும்விடைதமினே (௨௪)

நம்மைப்பிறவிக்கடலகடப்பிப்பவர்நாம்வணங்கு
மும்மைத்திருக்கண்முகத்தெழிலேகம்பர்மொய்கயிலை
யம்மைக்கருங்கண்ணிதன்னொடின்பந்தருந்தண்புனமே
யெம்மைக்கவலைசெய்ச்சொல்லியோவல்லியெய்தியதே (௨௫)

இயங்குந்திரிபுரமெய்தவேகம்பரொழிற்கயிலைத்
தயங்குமலர்ப்பொழிலகாட்டயலாடருவித்தடங்கா
முயங்குமணியறைகாண்மொழியீரொழியீர்நெஞ்ச
மயங்கும்பரிசுபொன்னார்சென்றசூழல்வகுத்தெமக்கே. (௨௬)

வகுப்பாரிவர்போன் மணத்துக்கு நாண்மணந் தன்னொடின்ப
மிகுப்பார்க ளாருயிரொன்றா மிருவரை விள்ளக்கள்வாய்
நெகுப்பான் மலர்கொண்டு நின்றார் கிடக்க நிலாவுகம்பர்
தொகுப்பான் மணிசிந்தருவிக் கயிலையிச் சூழ்புனத்தே. (௨௭)

புனங்குழை யாதென்று மென்றினை கொய்யத்தும் போகலுற்ற
சனங்குழையூடற் பிரிய நமக்குறுங் கையுறவால்
மனங்குழையா வருங் கண்கனி பண்பல பாடுந் தொண்டர்
இனங்குழையாத தொழுமேகம்பரிக் கயிலாயத்துள்ளே, (௨௮)

உள்ளம் பெரியரல்லாச் சிறுமானிடருற்ற செல்வஞ்
சள்ளம் பெரிய சிறுமனத்தார்க்கன்றிக் கங்கையென்னும்
வெள்ளம் பெரிய சடைத்திருவேகம்பர் விண்ணரணந்
தள்ளம் பெரிகொண்டமைத்தா ரடியவர் சார்வன்றே (௨௯)

அன்றும் பகையடர்க்கும் பரிமாவும் மதவருவிக்
குன்றும் பதாதியுந் தேருங் குலவிக் குடைநிழற்கீழ்
நின்றும் பொலியினுங் கம்பா நன்னீறு நுதற்கிலரேல்
என்றும் அரசும் முரசும் பொலியா திருநிலத்தே (௩௦)

நிலத்திமையோரிற் றலையாப் பிறந்தும் மறையொடங்கம்
வலத்திமைப் போதும் பிரியா ரெரிவளர்த் தாலும் வெற்பா
குலத்துமையோர் பங்கர் கச்சியுளேகம்பங் கூடித் தொழு
நலத்தமையாதவர் வேட்டுவர் தம்மினடுப் படையே. (௩௧)

படையாலுயிர் கொன்று தின்று பசுக்களைப் போலச் செல்லு
நடையாலறிவின்றி நாண்சிறிதின்றிக் குங்குலத்திற்
கடையாப் பிறக்கினுங் கச்சியுளேகம்பத் தெங்களையா
ளுடையான் கழற்கன்பரேலவர் யாவர்க்கு முத்தமரே. (௩௨)

உத்துங்கயானை யுரியார் விரலா லரக்கன் சென்னி
பத்துநசையூன் விருபதுஞ் சோரத் தரைவைத்திலையை
யொத்துங்கையால் வளைபாடக் * கயிலையுள்ளோர் நகைவா
ளொத்துங்கையா னென்றுகந் தளித்தார் கச்சியேகம்பரே. (௩௩)

அம்பரங் காலன னீர்நிலந் திங்க ளருக்கனணு
வம்பரங் கொள்வதோர் வேழத் துரியவன் றன்னுருவா
மெம்பரன் கச்சியுளேகம்பத்தா னிடையா தடைவா
னம்பரன் றன்னடியா ரறிவார்க்கு நன்றுந் துணையே. (௩௪)

துணைத்தாமரையடியும் பவளத்திரணன் குறங்கும்
பணைத்தோ ளகலமுங் கண்டத்து நீலமு மண்டத்துமின்
பணைத்தாலன சடையுந் திருமுகக் கண்ணும் பெண்ணொர் பக்கக்
தணைத்தா ரொழிற்கம்பரங்கள் பிரானார்க் கழகியவே. (௩௫)

* கயிலைக்கைவாளொடு நாள், என்றும் பாடம்.

அழகழிவிற்பெரிதாகியவேகமபரத்தாகொற்றம
மழகறிவிற்பெரியோர்தமைபபற்றலாபற்றுமன்பின்
குழகறிவேறபினுளொனறறியாரறியாமைதெயவங
கிழகெறியப்படடுலந்தாருலகிறகிடந்தனரே. (௩௬)

கிடக்குமொருபாலிரைககினறபாம்பொருபானமதியந்
தொடக்குண டிலஙகு மலஙகுநதிரைககஙகை சூடுஙகொனறை
வடககுணடுகட்டதலைமாலைவாளானமலைநதவெமபோா
கடககுமவிடைததிருவேகமபாகறறைச்சடைமுடியே. (௩௭)

கற்றைப்பவளச்சடைவலமபூக்கமழகொனறையநதாா
முறறுறறிலர்மதியின்கொழுநதேசமபாமொயகுழலா
மறறைத்திசையினமணிப்பொற்கொழுநததரஙகழுநீா
தெறறிப்பொலிகினறசூட்டழகாகிததிகழதருமே. (௩௮)

தருமருடடன்மைவலபபாம்கமலககணெறறியினமேற
றிருமலாககண்பிளவினறிகழநதழலசெலவககமபா
கருமலாககணணிடப்பாலதுநீலஙகனிமததது
வருநுதற்பொட்டணஙகுககுயாந்தோஙகுமலர்ககுழலே. (௩௯)

மலாந்தபடத்துச்சியைந்தினுஞ்செஞசுடாமாமணிவிட்
டலாநதமணிக்குணடலமவலககாதினிலாடிவரும
நலநதிருநீளவயிரமவெயிற்பாயுநகுமணிகள
கலந்தசெமபொனமகரககுழையேகமபாகாதிடமே. (௪௰)

கீாதலைககுமவலததோளபவளககுனறமஙகுயாநது
போதலைசகுமபணிபபொனமலைநீறறினபொலியகலந
தாதலைககுஙகுழல்சோபணைததோணறுஞசாநதணிநது
சூதலைககுமுலைமாாபிடமேகமபாசுநதரமே. (௪௧)

தரமபொறபழியுமுலகடடியெயதததுதரநதளரா
வுரம்பொற்புடையதிருவயிறுமவலமுமபாமுமமைப்
புரம்பொற்பழித்தகமபாககுததரததிடுபூணமுலையு
நிரமபபபொறுதுதளரிளவஞசியுநேருடைததே. (௪௨)

உடைப்புலியாடையினமேலுரககச்சுவீக்கிமுஞசி
வடத்தொருகோவ்ணநதோனறுமனாவலமறறையலகுற
றொடககுறுகாஞசிததொடுததவாசிலைதூநுண்டுகில
அடற்பொலியேறுடையேகமபமேயவடிகளுககே. (௪௩)

அடிவலப்பாலதுசெநதாமரையொததிாகழல்சூழ்ந்
திடிகுரற்கூற்றினெருத்திறவைததிளநதளிரி
னடியிடப்பாலதுபஞசுறவஞசுஞசிலம்பணிந்த
வடிவுடைததார்கசசியேகமபமேயவரதருககே. (௪௪)

தருக்கவற்றான்மிக்கமுப்புரமெய்தயன்றன்றலையை
நெருக்கவற்றோடமுழுவாள்விசைத்தது நெறகளொறும
பருக்கவற்றாங்கச்சியேகம்பரத்தாதம்பாம்புகளின
றிருக்கையிற்றாவிட்டருளுங்கடகத்திருக்கரமே. (சரு)

கரத்தத்தமருகத்தோசைகடுத்தண்டமீபிளப்ப
வரத்தத்தபாதநெரிந்திட்டவனிதலநெரியத
தரத்தத்திசைகளுக்கப்புறம்போப்பச்சடைவிரிந்து
வரத்தைத்தருகழ்பாடுவவொலியுமாநடமே (சசு)

நடனம்பிரானுகந்துய்யக்கொண்டானென்னுநன்மறையோ
ருடன்வந்துமூவாயிரவரிறைஞ்சிநிறைந்தவன்பின
கடனறிமற்றறியாத்தில்லையம்பலங்காளத்தியா
மிடமெம்பிரானகச்சியேகம்பமேயாற்கினியனவே (சஎ)

இனியவரின்னாரவரையொப்பார்பிறரென்னவொண்ணாத
தனியவரானையனுடனுமுருவாறம்பணித்த
முனியவனொன்றுமுகந்தமுக்கண்ணவர்தண்டியன்புக
கினியவாகாயமழுவாட்படையாகச்சியேகம்பரே. (சஅ)

பரவித்தனைநினையக்கச்சியேகம்பர்பணணுமையல
வரவித்தனையுள்ளதெங்கறிந்தேன்முன்னவாமகனா
புரவித்தனையடிக்கக்கொடிதாயவிடியாவிராவி
லரவித்தனையுங்கொண்டாமடவார்முன்றிலாட்டிடவே. (சகூ)

இடவஞ்சுறுக்கெனப்பாயுமஞ்சென்னிநகுதலைநண
டிடவஞ்சவாமடவார்நிற்கின்றனரேகம்பத்தீர
படமஞ்சுவாயதுநாகமிரைக்குமதனுக்குமுற
படவஞ்சவரங்கனேபலிவந்திடும்பாங்குகளே (ருo)

பாங்குடைக்கோட்புலியின்னதள் கொண்டாதும்பாரிடங்க
டாங்குடைகொள்ளப்பலிகொள்ளவந்தீர்தடங்கமலம
பூங்குடைகொள்ளப்புனறகச்சியேகம்பங்கோயில்கொண்டீ
ரீங்கிடைகொள்ளக்கலைகொள்ளவந்தீரிடைக்குமின்றே (ருக)

இடைக்குமின்றோற்குமிணைமுலையாயமுதியார்கட்குச்சொற்
கடைக்கணனாங்கச்சியேகம்பனையங்கொள்ளக்கட்டவும
விடைக்குமுன்றோற்றநில்லேனின்றினியிந்தமொய்குழலா
கிடைக்குமுன்றோற்ற * நஞ்சங்கிதுவோர்தங்கிறித்துவமே. (ருஉ)

கிறிபலபேசிச்சதிராநடந்துவிடங்குபடக
குறிபலபாடிக்குளிரகச்சியேகம்பனையுங்கொள்ள
நெறிபலவார்குழலார்மெலிவுற்றுநெடுந்தெருவிற
செறிபலவெள்வளைபோயினதாயர்கட்டேடுவரோ. (ருங)

* நெஞ்சங்கிசைவா - என்றும் பாடம்.

தேடுறறிலகள்ளநோககந்தெரிந்திலசொற்கணமுடி-
கூடுறறிலகுழலகொஙகைபொடிததிலகூறுமிவண்
மாடுறறிலமணியினமடவலகுலுமறறிவளபா-
ஞூடுறறிலவெழிலேகமபனூர்க்குளளநல்கிடததே (௫௪)

நல்குமபுகழககடவூாநனமறையவனுயயநண்ணிக
கொலகினறகூற்றைக்குமைததவெஙகூற்றஙகுளிாதிரைகண
மலகுநதிருமறைககாட்டமிாதெனறுமலைமகடான
புலகுமபொழிறகசசியேகமபமேவியபொனமலையே (௫௫)

மலையததகத்தியனாசசிககமனனிவடகயிலை
நிலையததமராதொழவிருநதாநெடுமேருவெனனுஞ
சிலையததனபைமபொனமதிறறிருவேகமபததானறிசழநீ
ரலையததடமபொனனிசூழதிருவையாறறருமணியே (௫௬)

மணியாரருவித்தடவிமயஙகுடகொலலிகலலின
றிணியாரருவியிஞர்ததசிராமலையைவணஙக-
ளணியாரருவிகவாகிளியொபபுமினசாரலவிநதம
பணிவாரருவினைதீாககுமேகமபாபருபபதமே (௫௭)

பருப்பதஙகாாதவழமநதரமிநதிரநீலமவெளளை
மருபபதஙகாாகருஙகுனறியஙகும்பரஙகுனறமவில்லாா
நெருப்பதஙகாகுதிநாறுமயேநதிரமெனறிவறறி
விருபபதஙகாவுகநதானகசசியேகமபதெமமிறையே (௫௮)

* இறைத்தாபுரமெயதவிலலிமைநலலிமவானமகடகு
மறைததாாகருஙகுனறம்வெண்குனறஞசெஙகுனறமனனற்குனற
நிறைததாநெடுஙகுனறநீளகழுககுனறமெனறிவினைகள
குறைததாமுதுகுனறமேகமபாகுனறெனறுகூறுமினே. (௫௯)

கூறுமினறெண்டாகும்றலநெயததானநதுருததியமபோ
தேறுமினவேளவிககுடிதிருததோணிபுரமபழன
மாறுமினபோறசடைவைததவனூரிடைமருதெனன
றேறுமினீாமபிரானகசசியேகமபமுனனினைநதே (௬௦)

நினைவாாககருளுமபிரானறிருசசோற்றுததுறைநியமம
புனைவாாசடையோனபுகலூாபுறமபியமபூவணநீா
பனைவார்பொழிறறிருவெணகாடுபாச்சிலதிகையெனறு
வினைவாாதருநெஞசினீாகசசியேகமபநண்ணுமினே. (௬௧)

நண்ணிப்பரவுந்திருவாவடுதுறைநலலநலலூா
மண்ணிறபொலிகடம்பூாகடமபநதுறைமனனுபுனகூ
ரெண்ணற்கரியபராயததுறையோர்கொளளிாகொளபாடிக்
கண்ணிபபிறைச்சடையோனகசசியேகம்பஙகாண்மின்செனறே. ()

* மிறைததாாபுரம - எனறுமபாடம்.

செனறேறிவிணணுறுமணணுமலைதிகழவலலமெனபூ
வினறேறலபாயதிருமாறபேறுபாக்சூழிலமூநதூா
வனறேரவனறிருவிறபெருமபேறுமதிலொறறியூா
நினறோதருககசசியேகமபமேயாநிலாவியவே. (௬௩)

நிலாவுபுகழ்ததிருவோததூாதிருவாமாததூாநிறைநீா
சுலாவுசடையோனபுலிவலமவிலவலஙகொசசைதொணடா
குலாவுநதிருப்பனஙகாடுனமாகறலகூறறமவநதா
லலாயெனறடியாாககருள்புரியேகமபராலயமே (௬௪)

ஆலயஙகாாகருகாவைககசசூாதிருககாரிகறை
வேலையஙகேறுதிருவானமியூாதிருவூறனமிகக
சோலையஙகாாதிருபபோநதைமுககோணநதொடாகடுககை
மாலையனவாழதிருவாலஙகாடேகமபமவாழததுமினே (௬௫)

வாழப்பெரிதெமககினனருளசெயயுமலாககழலோா
தாழசசடைததிருவேகமபாதமமைததொழாதவாபோய
வாழப்பாறகூரமாறறூதளிரடிபூஙகுழலெம
ஏழைககிடையிறுககுஙகுயபாரமியககுறிலே. (௬௬)

உறுகினறவெவவழலககடமிககொடிககுனபினவரப
பெறுகினறவண்மையினிலையபெருளேகமபனூா
துறுகினறமெனமலாததணபொழிற்கசசியைச்சூழநதிளைய
குறுகினறபூஙகுவளைககுறுநதணபணையெனறுகொளே (௬௭)

கொளளுநகடுஙகதிரிறகளளிததீசசிலவேயுலாநது
விளளுமவெடிபடும்பாலையெனபாலனவிடலையினே
தெள்ளுமபுனற்கசசியுட்டிருவேகமபாசேவடியை
யுளளுமதுமறநதாரெனபபோவதுரைபபரிதே (௬௮)

பரிப்பருநதிணமைபபடையநுகானறொனிறசிறகு
விரிபபருநதுககிரையாககுமவெயயவெனஞசலஞசடைமேற
றரிப்பருநதிண்கஙகையாாதிருவேகமபமனனபொனனே
வரிப்பருநதிணசிலையேயுமாாயினமறைகுவனே. (௬௯)

வனவரித்திண்புலியினனதளேகமபமனனருளே
யெனவருபொனனணஙகெனனணஙகிறகெனெழிறகழஙகுந
தனவரிபபநதுஙகொடுததெனைபபுலவியுமிற்பிரிநதே
யினவரிககலலதாசெலவதெஙகேயொலகுமேழைநெஞசே. (௭௦)

நெஞ்சாாதரவினபஞசெயகழலேகமபர்கச்சியனனுள்
பஞசாரடிவைததபாஙகிவையாஙகவட்பெற்றெடுதத
வெஞ்சாாவொழியததன்பின்செலமுனசெலவெடுவெட்டென்ற
வஞசாவடுதிறறகாளைதனபோககிவையநததிலே. (௭௧)

இலவவெங்கானுனையல்லாறெருழுஞ்சரணேகமபணா
நிலவுஞ்சுடரொளிவெய்யவனேதண்மலாமிதிததுச்
செலவுமபருக்கைகுளிரததளிரடிசெல்சுரத்துன்
னுலவுங்கதிரதணிவிததருள்செயயுனனுறறுணைசசே. (எ௨)

துணையொததகோவையுமபோலெழிறபேதையுநதோன்றனுமுன்
னிணையொத்தகொங்கையொடேயொததகாதலொடே கினமோ
யணையத்தரோரெுத்தகாளையைககண்டனமற்றவரெற்
பிணையொததனேகுடைபபெண்ணிவடனெறுடுமபேசுமினே. ()

மின்னலிகருமவணககததிடையாளையுமீளியையு
நெனனலிப்பாகைவநதெயதினிரோலெமமனையிறகண்டீா
பின்னரிப்போககருஙகுனறுகடந்தவரினறுகமபா
மனனரிதோநதுதொழுஙகசசிநாட்டிடைவைகுவரோ. (எச)

உவரசசொலவேடுடைககாடுககதாடியவேகமபணா
அவரககன்போனவிமானததையாயிரமுணமைசூறறுந
துவரச்சிகரசசிவாலயஞசூலநதுலஙகுவிணமேற்
கவரககொடிதிளைககுஙகசசிகாணிணுஙகாமயிலே (எரு)

காமிககசணடதெழிறறிருவேகமபர்கசசியினவா
யோமிககசேற்றெழினனனடுவோரொல்பொனமலைபோற
போர்மிககசெனனெலகுவிப்போரொலிகருபபாலையொலி
நீர்மிககமாககடலினனெறலியெயொககுநேரிழையே. (எசு)

நோததமையாமைவிறறகொடுவேடாநெடுஞசுரததைப்
பாததமையாலிமைதீர்ந்தகண்பொனனேபகடடுரிவை
போரத்தமையாலுமைநோககருஙகமபாகச்சிபபொழிலுட்
சோததமையாலிமைபபோதணிசீதஞ்சிறந்தனவே. (எஎ)

சிறைவண்டுபாடுஙகமலககிடஙகிவைசெமபழுக்காய
நிறைகொண்டபாளைக்கமுகினபொழிலவைநீஙகனியின
பொறைகொண்டவாழைப்பொதுமபுவைபுனசடையேகமபணா
நறைகொண்டபூஙகச்சிநாடெஙகுமிவ்வண்ணநன்னுதலே. (எஅ)

நனனுதலாரகருஙகண்ணுஞசெவ்வாயுமிவ்வாறெனபபோய
மனனிதழார்திருநீலமுமாமபலுமபூபபவள்ளை
யென்னவெலாமொப்புககாதெனறுவீறிடுமேகம்பணா
பொன்னுதலாவிழியாகச்சிநாட்டுளிபபொயகையுளே. (எகூ)

உளவார்குளிரநெருங்கிகசடுஙகிடங்கிட்டநன்னீர்
வளவாளைகளொடுசெங்கயன்மேய்கின்றவெங்களையாட
கொளவார்பிறவிகொடாதவேகம்பர்குளிர்குவளை
களவார்தருகச்சிநாட்டெழிலேரிகளப்பரப்பே. (அ0)

திருவந்தாதி.

பரப்பார்விசும்பிற்படிந்தகருமுகிலன்னநன்னீர்
தரப்பாசிசண்மிகுபண்பொடுசேம்படாதண்பணைவாயச்
சுரப்பாரொருமைமலர்தின்னத்துன்னுகராவொருத்தல
பொரப்பார்பொலிநுதலாயசெலவக்கம்பாதம்பூங்கச்சியே. (௮௧)

கச்சார்முலைமலைமங்கைகண்ணாரவெண்ணாளகறமும
வைச்சாரமகிழ்திருவேகம்பாதேவிமகிழ்விண்ணோா
விச்சாதராதொழுகின்றவிமானமுந்தனமமரு
வச்சாலையுமபரப்பாங்கணிமாடங்களோங்கினவே. (௮௨)

ஓங்கினவூரகமுள்ளகமும்பருங்கிடமாம
பாங்கினினின்றதரியுறைபாடகநதெவிரிய
வாங்கினவாடகணணிமறறவாமைததுணிவானகவிக
டாங்கினநாட்டிருநதாளதுதனமணையாயிழையே (௮௩)

இழையாரரவணியேகம்பாநெறறிவிழியினவநத
பிழையாவருணமபிராட்டியநினபிறங்கலுனனு
றுழையாவருதிரிசூலததஞககருமபொனகடுகைத
தழையாரபொழிலுதுபொனனேநமககுததளாவிலலையே (௮௪)

தளராமிகுவெள்ளங்கணடுமையோடித்தமைததழுவக
கிளையாராவளைககைவடுபபடுமீங்கோகிறிபடுததாா
வளமாபபொழிற்றிருவேகம்பமறறிதுவநதிறைஞசி
யுளராவதுபடைத்தோமடவாயிவ்வுலகததுளே (௮௫)

உலவியமின்வடமவீசியுருமதிரவுண்முழுங்கி
வலவியமாமதம்பாயமுகிலயானைகளவானிலவநதாம்
சுலவியவாாகுழலபினனொனபாரிமொனனினைநது
நிலவியவேகம்பாகோயிற்கொடியனனநீாமையனே (௮௬)

நீரொனனிலும்மமுங்கண்முகிலகாணஞசயஞசலையொன
றூரொனனிலுநதமராயுறைபபாரமராபதிககு
நேரொன்னிலுந்தருங்கச்சியுளேகம்பர்நீணமதிலவாய்ச்
சேரொனனிலுந்தங்குமவாடகண்ணிதானன்பாதோவரவே. (௮௭)

வரங்கொண்டிமையோர் நலங்கொளளுமேகம்பாகச்சியன்னைய
பரங்கொங்கைதூவன்மினீரமுததமன்பாதநதேரினமுனனே
தாங்கொண்டுபூக்கொண்டுகொனறைபொனனுகததண்காந்தள்கொ
கரங்கொண்டுபொற்சுண்ணமேந்தவும்போந்தனகார்முகிலே [ததின

கார்முகமாரவண்கைககொண்டகம்பர்கழற்றொழுது
போர்முகமாப்பகைவெலலச்சென்றாகினேயார்புணரி
நீர்முகமாகவிருண்டுசுரந்ததுநேரிழைநா
மாமுகமாகவிணைககட * னீநதுதும்வெயதுயிாப்பே. (அகூ)

உயிராயினவனபர்தோவரககேட்டுமுன்வாட்டமுற்ற
பயிராாபுயலபெற்றதெனனநமபலவளைபான்மைகளாந்
தயிராாபானெய்யொடுமாடியவேகமபாதம்மருளபோற்
சுயிராவளையழுநதக கச்சிறுததன காாமயிலே. (கூ0)

கார்விடைவண்ணத்தனன்றேழ்தழுவினுமினறுதனிப்
போர்விடைப்பெறறெதிராமாணடாரொனவண்டாபோதவிட்டாா
தார்விடையேகம்பாகசசிப்புறவிடைத்தமபொனனபூண
மார்விடைவைகல்பெறுவாாதழுவமழவிடையே (கூக)

விடைபாய்கொடுமையெண்ணுதுமேலாஙகன்னிவேறகருஙகட்
கடைபாய்மனததிளஙகாளையாபுல்கொலிகமபாகசசி
மடைபாயவயலிளமுலலையினமானகனறொடாளகனறினங
கடைபாயதொழுமபதிமன்றிறகடலபோறகலநதெழுமே. (கூஉ)

எழுமலர்ததண்பொழிலேகமபாகசசியிருஙகடலவாயக
கொழுமணப்புனனைததுணாமணற்குனறிறபரதாகொமபே
செழுமலாச்சேலலல வாளல்ல வேலல்ல நீலமலல
முழுமலாககூரமபினேரிரணடாலுமுகததெனவே. (கூங)

முசமபாகமபண்டமுமபாகமெனறோதியமூதுரையை
யுகமபாாததிரோலெனனலமுயரோகமபாகச்சிமுனனீ
ரகம்பாகவாாவினளவிலலையெனனினபவளசசெவ்வாய
நகம்பாறபொழிறபெற்றநாமுறறவாகொளகநனமயலே. (கூச)

மயக்கத்தநல்லிருடகொல்லுஞ்சுறவொடெறிமகா
மியக்கத்திடுசுழியோதஙகழிகிளரககழித்தாா
துயக்கத்தவாகசுருளாககமபாகச்சிககடலபொனனுான
முயக்கததகலவுபொருளகொணகநீர்வருமூாககஞ்சுமே. (கூரு)

மேயிரைவைகக்குருகுண்ராமதுவுண்டுபுன்னை
மீயிரைவண்டோதமாபுகடியவிரிகடலவாயப்
பாயிரைநாசங்கொண்டோனறொழுநகமபாகசசிப்பவ்வநீா
தூயிரைகானன்மற்றாாறிவாா்நந்துறைவர்பொயயே. (

* நீநதுமயாவுயிர்ப்பே-எனவும பாடம்.

பொய்வருநெஞ்சினர்வஞ்சனையாரையும்போகவிடா
மெய்வரும்பேரருளேகம்பாகச்சிவிரையினவாய்க்
கைவருமபுளளொடுசங்கினமார்ப்பநஞ்சேர்ப்பர்திண்டே
ரவ்வருதாமங்களினமவந்தார்ப்பவணைகின்றதே. (௯௭)

இன்றுசெய்வோமிதனிற்றிருவேகம்பர்க்கெத்தனையு
நன்றுசெயவோமபணிநாளையென்றுள்ளிநெஞ்சேயுடலிற்
சென்றுசெயாரைவிடுந்துணைநாளுமவிடாதடிமை
நின்றுசெயவாரவர்தங்களினிணெறிகாட்டுவரே. (௯௮)

காட்டிவைத்தாரதமமையாங்கடிப்பூப்பெய்யத்காதல்வெள்ள
மீட்டிவைத்தாரதொழுமேகம்பரோதுமிலாதவெம்மைப்
பூட்டிவைததார்தமககன்பதுபெற்றுப்பதிற்றுப்பததுப்
பாட்டிவைததார்பரவிதொழுதாமவர்பாதங்களே. (௯௯)

பாதமபரவியோராபிதததுப்பிதமறிலும்பல்பணியும்
மேதமபுகுதாவகையருளேகம்பரேத்தெனவே
போதமபொருளாற்பொலியாதபுனசொற்பனுவல்களும்
வேதம்பொலியுமபொருளாமெனககொளவாமெயத்தொண்டரே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி.

முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

ரு-வது. திருவொற்றியூர்த் தொகை. *

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆசிரியப்பா

இருநில மடந்தை யியல்பினி னுடுத்த
பொருகடன் மேகலை முகமெனப் பொலிந்த
ஒற்றி மாநக ருடையோ யுருவின்
பெற்றி யொன்றாப் பெற்றோர் யாரே
† மின்னிய மின்னின் பிறக்கநின் சடையே
மன்னிய வண்டநின் சென்னியின் வடிவே
பாவகன் பரிதி பனிமதி தன்னொடு
மூவகைச் சுடருநின் னுதனோ நாட்டம்
தண்ணொளி யார்ந்த தாரா கணமே
விண்ணவர் முதலா வேறோ ரிடமாக்
கொண்டுறை விசும்பே கோலநின் னாகம்
எண்டிசை திண்டோ ளிருங்கட லுடையே
அணியுடை யல்குலு மவனி மண்டலமே
மணிமுடிப் பாந்தணின் றாளிணை வழக்கே
ஒழியா தோடிய மாருத முயிர்ப்பே
வழுவா வோசை முழுதுநின் வாய்மொழி
வானவர் முதலா மன்னுயிர் பரந்த
ஊனமின் ஞானத் தொகுதிநின் னுணர்வே
நெருங்கிய வுலகினி னீர்மையு நிற்றலும்
சுருங்கலும் விரிதலுந் தோற்றமு நின்றொழிலே
அமைத்தலு மழித்தலு மாங்கதன் முயற்சியும்
இமைத்தலும் விழித்தலு மாகுநின் னியல்பே
என்றிவை முதலா வியல்புடை வடிவினோ
டொன்றிய துப்புரு விருவகை யாகி
முத்திறக் குணத்து நால்வகைப் பிறவி
அத்திறத் தைம்பொறி யறுவகைச் சமயமோ
டேழுல காகி யெண்வகை மூர்த்தியோ
டூழிதோ றூழி யெண்ணிறந் தோங்கி
எவ்வகை யளவினிற் கூடிநின்
றவ்வகைப் பொருளுநீ யாகிய விடத்தே. (க)

---

* ஒருபா வொருபஃதெனவுங் கூறுவர். † மின்னிய வின்பிறங்கு நின் சடை எனவும் பாடம்.

இடத்துறை மாதரோ டிருந்தமை யென்றும்
நடத்தினை நள்ளிருள் நவிற்றினை யென்றும்
புலியதள் என்பொடு புனைந்தோ யென்றும்
பலிதிரி வாழ்க்கை பயின்றோ யென்றும்
திருவமர் மாலொடு திசைமுக னென்றும்
அருவமு முருவமு மானா யென்றும்
உள்ளனை யென்று மில்லனை யென்றும்
தளரா யென்றுந் தள்ளாவோ யென்றும்
ஆதி யென்று மசோகின னென்றும்
போதியிற் பொலிந்த புராண னென்றும்
இன்னவை முதலாத் தாமறி யளவையின்
மன்னிய நூலுடன் பன்மையுண் மயங்கிப்
பிணங்கு மாந்தர் பெற்றிமை நோக்கி
அணங்கிய வவ்வவ் வாக்கவ் வவையாகி யடை
பற்றிய பளிங்கிற் போலும்
ஒற்றி மாநகருடை யோயுருவே (௨)
உருவா முலகுக் கொருவனாகிய
பெரியோய் அவ்வடிவின் பிறிதிங் கின்மையின்
எப்பொருளாயினு மிங்குள தாமெனின்
அப்பொருளுனக்கே யவயவ மாதலின்
முன்னிய மூவெயின் முழங்கெரி யூட்டித்
தொன்னீர் வையகந் துயர்கெடச் சூழ்ந்ததும்
வேள்வி மூர்த்திதன் றலையினை விடுத்ததும்
நீள்விசும் பாளிதன் றோளினை நெரித்ததும்
ஓங்கிய மறையோ னொருமுக மொழித்ததும்
பூங்கணை வேளைப் பொடிபட விழித்ததும்
திறல்கெட வரக்கனைத் திருவிர லூன்றியதும்
குறைபடக் கூற்றினைக் குறிப்பினி லடர்த்ததும்
என்றிவை முதலா வாள்வினை யெல்லாம்
நின்றுழிச் செறிந்தவை நின்செய லாதலின்
உலவாத் தொல்புக ழொற்றியூர
பகர்வோர்க்கு வேறின்மை கண்டவர்
இகழ்ச்சியி னிகழ்த லல்லது
புகழ்ச்சியிற் படுப்பரோ பொருளுணர்ந் தோரே. (௩)
பொருளுணர்ந் தோங்கிய பூமகன் முதலா
இருடிணை யாக்கையி லியங்குமன் னுயிர்
உருவினு முணர்வினு முயர்வினும் பணியினும்
திருவினுந் திறலினுஞ் செய்தொழில் வகையினும்
வெவ்வேறாகி வினையொடும் பிரியா

திருவொற்றியூர்த்தொகை.

தொவ்வாப்பன்மையுண் மற்றவரொழுக்கம்
மனனியவேலையுள் வான்றிரைபோல
நின்னிடையெழுந்து நின்னிடையாகியும்
பெருகியுஞ்சுருங்கியும் பெயர்ந்துந்தோன்றியும்
விரவியும்வேறாய் நின்றனைவிளக்கம்
ஓவாத்தொல்புக ழொற்றியூர்
மூவாமேனி முதல்வநின்னருள்
பெற்றவரறிபி னல்லது
மற்றவரறிவரோ நின்னிடைமயக்கே (௪)

மயக்கமில்சென்னி யாயினுமற்றவை
துயக்கநின்றிற மறியாச்சூழலும்
உறையிடமுள்ள மாயினுமற்றது
கறைபடவாங்கே கரந்தகள்ளமும்
செய்வினையுலகினிற் செயவோயெனினும்
அவ்வினைப்பயனீ யணுகாவணிமையும்
இனத்திடையின்பம் வேண்டினிற்பணிவோர்
மனத்திடைவாரி யாகியவன்பும்
அன்பினடைந்தவாக் கணிமையுமல்லவர்ச்
சேய்மையு நாடொறும்
என்பினையுருக்கு மியற்கையவாதலில்
கண்டவா தமக்கே யூனுடல்கழிதல்
உண்டெனவுணர்ந்தன மொற்றியூர்
மன்னியபெரும்புகழ் மாதவ
துன்னியசெஞ்சடைத் தூமதியோயே. (௫)

தூமதிசடைமிசைச் சூடுதறூநெறி
ஆமதியானென வமைத்தவாறே
அறனுருவாகிய வானேறேறுதல்
இறைவன்யானென வியற்றுமாறே
அதுவவளவனென நின்றமையார்க்கும்
பொதுநிலையானென வுணர்த்தியபொருளே
முக்கணனென்பது முத்தீவேள்வியில்
தொக்கதென்னிடை யெனபதோசருக்கே
வேதமான்மறி யேந்துதன்மற்றதன்
நாதனானென நவிற்றுமாறே
மூவிலையொருதாட் சூலமேந்துதன்
மூவரும்யானென மொழிந்தவாறே
எண்வகைமூர்த்தி யென்பதிவ்வுலகினில்
உண்மையானென வுணர்த்தியவாறே

நிலநீர்தீவளி யகல்வானென்றும்
உலவாத்தொல்புக ழுடையோயென்றும்
பொருளுநற்பூதப படையோயென்றும்
தெருளினறுலகினிற றெருட்டுமாறே
ஈஙகிவைமுதலா வண்ணமுமவடிவும
ஓஙகுநினபெருமை யுணர்ததவுமுணராத
தறகோலிமாநதா தமமிடைப்பிறந்த
சொற்பொருளவண்மையிற் சுழலுமாநதர்க
காதியாகிய் வறுதொழிலாளா
ஓதலோவா வொற்றியூர
சிறுவாதஞசெய்கையிற படுதது
முறுவலிததிருததிநீ முகபபடுமள((சா)

அளவினிலிறநத பெருமையையாயினும
எனதுளமசலா வொடுஙகினறனையே
மெயயினையிறநத மெய்யினையாயினும
வையகமுழுதுநின வடிவெனபபடுமே
கைவலததிலைநீ யெனினுஙகாதல
செயவோாவேணடுஞ சிறபபொழியாயே
சொல்லியவகையாம் றுணையலையாயினும
நலலுயிாககூட்ட நாயகனீயே
எஙகுமுளளோ யெனினுமவஞசனை
தஙகியவவரைச சாாவிலைநீயே
அஃதானறு
பிறவாப்பிறவியை பெருகாபபெருமையை
துறவாததுறவியை தொடாராததொடாசசியை
நுகராநுகாசசியை நுணுகாநுணுககினை
அகலாவகற்சியை யணுகாவணிமையை
செயயாச்செயகையை சிறவாசசிறப்பினை
வெய்யைதணியை விழுமியைநொயயை
செய்யைபசியை வெளியைகரியை
ஆக்குதியழிததி யானபலபொருள
நீககுதிதொகுததி நீஙகுதியடைதி
ஏனையவாகிய வெணணிலபல்குணம்
நினைதொறுமயககு நீர்மையவாதலின
ஓங்குகடலுடுதத வொற்றியூர
.ஙகிதுமொழிவார் தம்
சொன்னிலைசுருஙகினல்லது
நின்னியலறிவோர் யாரிருநிலத்தே.

நிலத்திடைப்பொறையா யவாவினினீண்டு
சொலத்தகுபெருமைத் தூரவாக்கை
மெய்வளிமையொடு பித்தொன்றாக
ஐவகைநெடுங்காற் றாங்குடனடிப்ப
நரையெனு நுரையே நாடொறும்வெளுப்பத்
திரையுடைத்தோலே செழுந்திரையாகக்
கூடியகுருதி நீரினுணிறைந்து
மூடியவிரும லோசையின்முழங்கிச்
சுடுபசிவெகுளிச் சுறவினமெறியக்
குடரொடு * மாலாகக் கூட்டம்வந்தொலிப்ப
ஊன்றடியெலும்பி னுட்டிடலடைந்து
தோன்றியபல்பிணிப் பின்னகஞ்சுழலக்
கால்கையினரம்பே கண்டமாகக்
மேதகுநிணமே மெய்ச்சாலாக
முழக்குடைத்துளையே முகங்களாக
வழுக்குடைமூக்கா ரூதம்வந்தொலிப்ப
இப்பரிசியற்றிய வுடலிருஞ்சடலுட்
டியபுரவெனனுஞ் சுழித்தலைப்படிங்
காவாவென்னுநின் னருளினைப்பெற்றவா
நாவாயாகிய நாதநின்பாதம்
முந்திச்சென்று முறைமையின்வணங்கிச்
சிந்தைக்கூம்பினைச் செவ்வியலிருத்தி
உருகியவார்வப் பாயபூரித்துப்
பெருகியநிறையெனுங் கயிற்றிடைப்பிணித்துத்
துன்னியசுற்றச் சுடாக்கயிற்றறுத்து
மன்னியவொருமைப் பொறியினைமுறுக்கிக்
காமப்பாரொனுங் கடுவெளியற்ற
தூமச்சோதிச் சுடாக்குறிநிறுத்திச்
சுருங்காவுணாச்சிதை துடுப்பினைத்துழாவி
நெருங்காவளவி னீள்கரையேற்ற
வாங்கயாத்திரை போக்குநிபோலும்
ஓங்குகடலுடுத்த வொற்றியூரோயே. (அ)
ஒற்றியூர வுலவர்நின்குணம்
பற்றியாரப் பரவுதல்பொருட்டா
என்னிடைப்பிறந்த வின்னுப்புன்மொழி
நின்னிடையணுகா நீர்மையவாதலின்
ஆவலித்தழுதலி லகன்றதம்மனைக்

* ஆலா—ஓர்வகை நீர்ப்பறவை.

கேவலஞ்செய்மையிற் கேளாளாயினும்
பிரிதற்கரிய பெற்றியதாகிக்
குறைவிலராதரு ங்குழவியதியல்வினை
யறியாதெண்ணி லூழிப்பிறவியின்
மயங்கிக்கண்ணிலர் கண்பெற்றாங்கே
தாய்தலைப்பட்டன ருளிணைவுணக்கம
வாய்தலையறியா மயக்குறுமவினையேன
மல்கியவின்பத் தோடுடன்கூடிய
வெல்லையிலவாவினி லியற்றியவாக்க
கட்டியநீயே யவிழ்க்கினல்லல
தெட்டனையாயினும யானிதற்கறியேன்
றுன்னிடையிருளொன்று ந்தூறிடையொதுங்கி
வெள்ளிடைக்காண விருப்புறுவினையேன
றந்தையுந்தாயுஞ் சாதியுமறிவுநங்
சிந்தையுந்திருவுஞ் செல்வத்திறனுந்
துன்பமுந்துறவுந் தூய்மையுமறிவு
மின்பமுமபுகழு மிவைபலபிறவுஞ்
சுவையொளியூறோசை நாற்றந்தோற்ற
மென்றிவைமுதலா விளங்குவவெல்லா
மொன்றநின்னடிக்கே யொருங்குடன்வைத்துந்
நின்றன்னறனியே நின்னடியல்லது
சாரவுமற்றின்மையிற் றளர்ந்தோர்காட்சிச்
சேரவிடமதனைத் திறப்படநாடி
யெய்துதற்கரியோ யானினிச்
செய்வதுமறிவனோ தெரியுங்காலே (௬)

காலற்சீறிய கழலோயபோற்றி
மூலத்தொகுதி முதல்வபோற்றி
ஒற்றிமாநக ருடையோயபோற்றி
முற்றுமாகிய முதல்வபோற்றி
யணைதொறுஞ்சிறக்கு மமிர்தேபோற்றி
யிணைபிறிதில்லா வீசபோற்றி
யார்வஞ்செய்பவர்க் கணியோயபோற்றி
தீர்விலின்சுவைத் தேனேபோற்றி
வஞ்சனைமாந்தரை மறந்தோயபோற்றி
நஞ்சினையமிர்தா நயந்தோய்போற்றி
விரிகடல்வையக வித்தேபோற்றி
புரிவுடைவனமாப் புணர்ந்தோயபோற்றி
காரணமுன்பொருள் கருத்துறைசெம்மைக்

காணியாகிய வரனேபோற்றி
வெம்மைதண்மையென் றிவைகுணமுடைமையிற்
பெண்ணோடாணெனும் பெயரோய்போற்றி
மேவியவவர்தமை வீட்டினிற்படுக்குந்
தீபமாகிய சிவனேபோற்றி
மாலோய்போற்றி மறையோய்போற்றி
மேலாய்போற்றி வேதியபோறறி
சந்திரபோற்றி தழ்லோய்போற்றி
யிந்திரபோற்றி யிறைவபோற்றி
யமராபோற்றி யழகாபோறறி
குமராபோற்றி கூத்தாபோற்றி
பொருளேபோற்றி போற்றியென்றுனை
நாததழும்பிருக்க நவிற்றினல்ல
தேற்றுதற்குரியோர் யாரிருநிலத்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

திருப்பாடற்றிரட்டு.

முதலாவது கோயிற்றிருவகவல்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே
சிவபெருமானைச் செம்பொனம்பலவனை
நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே
அலகைத்தேரி னலமருகாலின
உலகப்பொய்வாழ்க்கையை யுடலையோம்பற்க
பிறந்தனவிறக்கு மிறந்தனபிறக்கும்
தோன்றினமறையு மறைந்தனதோன்றும்
பெருத்தனசிறுக்குஞ் சிறுத்தனபெருக்கும்
உணர்ந்தனமறக்கு மறந்தனவுணரும்
புணர்ந்தனபிரியும் பிரிந்தனபுணரும்
அருந்தினமலமாம் புனைந்தனவழுக்காம்
உவப்பனவெறுப்பாம் வெறுப்பனவுவப்பாம்
என்றிவையனைத்து முணர்ந்தனையறியும்
பிறந்தனபிறந்தன பிறவிகடோறும்
கொன்றனையனைத்து மனைத்துநினைகொன்றன
தின்றனையனைத்து மனைத்துநினைத்தின்றன
பெற்றனையனைத்து மனைத்துநினைப்பெற்றன
ஓம்பினையனைத்து மனைத்துநினையோம்பின
செல்வத்துக்களித்தனை தரித்திரத்தழுங்கினை
சுவர்க்கத்திருந்தனை நரகிற்கிடந்தனை
இன்பமுந்துன்பமு மிருநிலத்தருந்தினை
ஒன்றொன்றொழியா துற்றனையறியும்
புற்புதக்குரம்பைத் துச்சிலொதுக்கிடம்
என்னநின்றியங்கு மிருவினைக்கூட்டைக்
கல்லினும்வலிதாகக் கருதினையிதனுள்
பீளையுநீரும் புறப்படுமொருபொறி
மீளுங்குறும்பி வெளிப்படுமொருபொறி
சளியுநீருந் தவழுமொருபொறி
உமிழ்நீர்கோழை யொழுகுமொருபொறி
வளியுமலமும் வழங்குமொருவழி
சலமுஞ்சீயுஞ் சரியுமொருவழி
உள்ளுறத்தொடங்கி வெளிப்பட்டோறுஞ்

---

* நினைமின்மனனே, ஏனையது இழிவிற்சிறப்பாக வந்த ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

சட்டகமுடிவிற் சுட்டெலும்பாகும்
உடலுறுவாழ்க்கையை யுள்ளுறத்தேர்ந்து
கடிமலர்க்கொன்றைச் சடைமுடிக்கடவுளை
ஒழிவருஞ்சிவபெரும் போகவின்பந்தனை
நிழலெனக்கடவா நீர்மையொடுபொருந்தி
எனதறநினைவற விருவினைமலமற
வரவொடுசெலவற மருளறவிருளற
இரவொடுபகலற விகபரமறவொரு
முதல்வனைத்தில்லையுண் முளைத்தெழுஞ்சோதியை
அம்பலத்தரசனை யானந்தக்கூத்தனை
நெருப்பினிலரக்கென நெக்குநெக்குருகித்
திருச்சிற்றம்பலத் தொளிருஞ்சிவனை
நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே
சிவபெருமானைச் செம்பொனம்பலவனை
நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே.

௨-வது கோயிற்றிருவகவல்

காதள வோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கிற் புண்ணுறு டொடுங்
காதலுங் கருத்துமல் லானின் னிருதாட்
பங்கயஞ் சூட்டப் பாக்கியஞ் செய்யாச்
சங்கடங் கூர்ந்த தமியேன் பாங்கிருந்
தங்கோ டிங்கோ டலமருங் கள்வர்
ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் கானகம்
சலமலப் பேழை யிருவினைப் பெட்டகம்
வாத பித்தங் கோழை குடிபுகுஞ் சீறூர்
ஊத்தைப் புன்றோ லுதிரக் கட்டளை
நாற்றப் பாண்ட நான்முழத் தொன்பது
பீற்றற் றுண்டம் பேச்சுணாத தோட்டம்
அடலைப் பெரிய சுடலைத் திடருள
ஆசைக் கயிற்றி லாடும் பம்பரம்
ஓயா நோய்க்கிட மோடு மரக்கலம்
மாயா விகார மரணப் பஞ்சரம்
சோற்றுத் துருத்தி தூற்றும் * பத்தம
காற்றிற் பறக்குங் காணப் பட்டம்
விதிவழித் தருமன் வெட்டுங் கட்டை
சதுர்முகப் பாணன் றைக்குஞ் சட்டை

---

* பத்தம் - கட்டு.

ஈமக் கனலி லிடுசில விருந்து
காமக் கனலிற் கருகுங் கருகு
கிருமி இண்டுங் கிழங்கஞ் சருமி
பவக்கொழுந் தேறுங் கவைக்கொழு கொம்பு
மணமாய் நடக்கும் வடிவின் முடிவிற்
பிணமாய்க் கிடக்கும் பிண்டப் பிணமேல்
ஊரிற் கிடக்க வொட்டா வுபாதி
காலெலதா குவித்த பூளை காலைக்
கதிரெறிப் பட்ட கடும்பனிக் கூட்டம்
அந்தரத் தியங்கு மிந்திர சாபம்
அதிரு மேகத் துருவி னுருநிழல்
நீரிற் குமிழி நீர்மே லெழுத்து
கண்டுயில் கனவிற் கண்ட காட்சி
அதனினும் பொல்லா மாயக் களங்கம்
அமையு மமையும் பிரானே யமையும்
இமய வல்லி வாழியென் றேத்த
ஆனந்தத் தாண்டவங் காட்டி
ஆண்டுகொண் டருளகைநின் னருளினுக் கழகே.

௩-வது. கோயிற்றிருவகவல்.

பாற்கடல் கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயைத்
திருமிடற் றடக்கிய சிவனே யடைக்கலம்
அடங்கலு மடக்கிடுங் கடுங்கொலைக் காலனைக்
காலெடுத் தடக்கிய கடவுணின் னடைக்கலம்
உலகடங் கலும்படைத் துடையவன் றலைபறித்
திடக்கையி லடக்கிய விறைவநின் னடைக்கலம்
செய்யபொன் னம்பலச் செல்வநின் னடைக்கலம்
ஐயநின் னடைக்கல மடியனின் னடைக்கலம்
மனவழி யலைத்திடுங் கனவெனும் வாழ்க்கையும்
விழுப்பொரு ளறியா வழுக்குறு மனனும்
ஆணவ மலத்துதித் தளைந்ததி லுளைந்திடு
நிணவைப் புழுவென நெளிந்திடு சினத்தையும்
படிறும் பாவமும் பழிப்புறு நினைப்பும்
தவறு மழுக்காறு மிவறுபொச் சாப்பும்
கவடும் பொய்யுஞ் சுவடும் பெருஞ்சினம்
இகலுங் கொலையு மிழிப்புறு புன்மையும்
பகையு மச்சமுந் துணிவும் பனிப்பும்
முக்குண மடமையு மைம்பொறி மயக்கமும்

இடும்பையும் பிணியு மிடுக்கிய யாக்கையை
உயிரொறுங் குருகுவிட் டோடுங் குரம்பையை,
எலும்பொடு நரம்புகொண் டிடையிற் பிணித்துக்
கொழுந்தசை மேய்ந்து மொழுகுவிழுங் குடிலைச்
செழும்பெழு வுதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை
மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற் புட்டிலைத்
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியைக்
கொலைபடைக் கலம்பல கிடக்குங் கூட்டைச்
சலிப்புறு வினைப்பல சரக்குக் குப்பையைக்
கோட்சரக் கொழுகும் பீறற் கோணியைக்
கோபத் தீமூட்டுங் கொல்லன் றுருத்தியை
ஐம்புலப் பறவை யடையும்பஞ் சரத்தைப்
புலராக் கவலை விளைமரப் பொதும்பை
ஆணவக் கயிற்றி லாடும் பம்பரத்தைக்
காசிற் பணத்திற் சுழலுங் காற்றாடியை
மக்கள் வினையின் மயங்குந் திகிரியைக்
கடுவெளி யுருட்டிய சகடக் காலைப்
பாவச் சரக்கொடு பவக்கடல் புகுக்குங்
காமக் காற்றெடுத்த தலைப்பக்
கெடுவழிக் கரைசேர் கொடுமரக் கலத்தை
இருவினை விலங்கொடு மியங்குபுற் கலனை
நடுவன்வந் தழைத்திட நடுங்கிடும் யாக்கையைப்
பிணமெனப் படுத்தியான் புறப்படும் பொழுதுநின்
னடிமலர்க் கமலத்துக் கபயநின் னடைக்கலம்
வெளியிடை யுருமிடி யிடித்தென வெறித்தெழுங்
கடுநடை வெள்விடைக் கடவுணின் னடைக்கலம்
இமையா நாட்டத் திறையே யடைக்கலம்
அடியார்க் கெளியா யடைக்கல மடைக்கலம்
மறையவர் தில்லை மன்றுணின் றாடிக்
கருணைமொண் டலையெறி கடலே யடைக்கலம்
தேவரு முனிவருஞ் சென்றுநின் றேத்தப்
பாசிழைக் கொடியொடு பரிந்தருள் புரியும்
எம்பெருமானின் னிணையடிக் கபயம்
அம்பலத் தரசே யடைக்கல முனக்கே.

---

௪. வது கச்சித்திருவகவல்.

திருமால் பயந்த திசைமுக னமைத்து
வருமேழ் பிறவியு மானுடத் துதித்து

கோயிற்றிருவகவல்.

மலைமகள் கோமான் மலரடி யிறைஞ்சிக்
குலவிய சிவபதங் குறுகா தவமே
மாதரை மகிழ்ந்து காதல்கொண் டாடும்
மானிடர்க் கெல்லாம் யானெடுத் துரைப்பேன்
விளிவெளி மாக்க டெளிவுறக் கேண்மின்
முள்ளுங் கல்லு முயன்று நடக்கும்
உள்ளங் காலைப் பஞ்சென வுரைத்தும்
வெள்ளெலும் பாலே மேவிய கணைக்காற்
றுள்ளும் வராலெனச் சொல்லித் துதித்தும்
தசையு மெலும்புந் தக்கபுன் குறங்கை
இசையுங் கதலித் தண்டென வியம்பியும்
நெடுமுட ருங்கி நின்றிடு மிடையைத்
துடிபிடி யென்று சொல்லித் துதித்தும்
மலமுஞ் சலமும் வழும்புந் திரையும்
அலையும் வயிற்றை யாலிலை யென்றும்
சிலந்தி போலக் கிளைத்துமுன் னெழுந்து
திரண்டு விம்மிச் சீப்பாய்ந் தேறி
உகிராற் கீற வுலர்ந்துள் ளுருகி
நகுவார்க் கிடமாய் நான்று வற்றும்
முலையைப் பார்த்து முளரிமொட் டென்று
குலையுங் காமக் குருடர்க் குரைப்பேன்
நீட்டவு முடக்கவு நெடும்பொருள் வாங்கவும்
ஊட்டவும் பிசையவு முதவியிங் கியற்றும்
அங்கையைப் பார்த்துக் காந்தளென் றுரைத்தும்
வேர்வையு மழுக்கு மேவிய கழுத்தைப்
பாரினி லினிய கமுகெனப் பகர்ந்தும்
வெப்பு மூத்தையு மேவிய வாயைத்
துப்பு முருக்கின் றூய்மல ரென்றும்
அன்னமுங் கறியு மசைவிட் டிறக்கும்
முன்னிய பல்லை முத்தென மொழிந்தும்
நீருஞ் சளியு நின்றுநின் றொழுகும்
கூரிய மூக்கைக் குமிழெனக் கூறியும்
தண்ணீர் பீளை தவிரா தொழுகும்
கண்ணைப் பார்த்துக் கழுநீ ரென்று
உள்ளுங் குறும்பி யொழுகுங் காதை
வள்ளைத் தண்டின் வளமென வாழ்த்தியும்
கையு மெண்ணெயுங் கலவா தொழியில்
வெய்ய வதரும் பேனும் [illegible]ளையத்

திருப்பாடற்றிரட்டு.

துக்கத் தலையோட் டின்முளைத் தெழுந்த
சிக்கின் மயிரைத் திரண்முகி லென்றும்
சொற்பல பேசித் துதித்து நீங்கள்
நச்சிச் செல்லு நரக வாயில்
தோலு மிறைச்சியுந் துதைந்துசீப் பாயும்
காமப் பாழி கருவிளை கழனி
தூமைக் கடவழி தொளைபெறு வாயில்
எண்சா ணுடம்பு மிழியும் பெருவழி
மண்பாற் காமங் கழிக்கு மறைவிடம்
நச்சிக் காமுக நாயக னென்னும்
இச்சித் திருக்கு மிடைகழி வாயில்
திங்கட் சடையோன் றிருவரு ளில்லார்
தங்கித் திரியுஞ் சவலைப் பெருவழி
புண்ணிது வென்று புடைவையை மூடி
உண்ணீர் பாயு மோசைச் செழும்புண்
நால்கொண் டறியா மாந்தர் புகும்வழி
நோய்கொண் டொழியா நுண்ணியர் போமவழி
தருக்கிய காமுகர் சாரும் படுகுழி
செருக்கிய காமுகர் சேருஞ் சிறுகுழி
பெண்ணு மாணும் பிறக்கும் பெருவழி
மலஞ்சொரிந் திழியும் வாயிற் கருகே
சலஞ்சொரிந் திழியுந் தண்ணீர் வாயில்
இத்தை நீங்க ளினிதென வேண்டா
பச்சிலை யிடினும் பத்தர்க் கிரங்கி
மெச்சிச் சிவபத வீடரு ளவனை
முத்தி நாதனை மூவா முதல்வனை
அண்ட ரண்ட முமனைத் துள புவனமுங்
கண்ட வண்ணலைக் கச்சியிற் கடவுளை
ஏக நாதனை யிணையடி யிறைஞ்சுமின்
போக மாதரைப் போற்றுத லொழிந்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேகம்பமாலை.

அறந்தானியற்றுமவனிலுங்கோடியதிகமில்லந்
துறந்தானவனிற்சதகோடியுள்ளத்துறவுடையோன்
மறந்தானறக்கற்றறிவோடிருந்திருவாதனையற்
றிறந்தான்பெருமையையென்சொல்லுவேன்கச்சியேகம்பனே.(க)

கட்டியணைத்திடும்பெண்டிருமக்களுங்காலத்தச்சன்
வெட்டிமுறிக்குமரம்போற்சரீரத்தைவீழ்த்திவிட்டாற்
கொட்டிமுழக்கியழுவார்மயானங்குறுகியப்பா
லெட்டியடிவைப்பரோவிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௨)

கைப்பிடிநாயகன்றூங்கையிலேயவன்கையையெடுத்
தப்புறந்தன்னிலசையாமன்முன்வைத்தயல்வளவி
லொப்புடன்சென்றுதுயின்றதுப்பின்வந்துறங்குவளை
யெப்படிநானம்புவேனிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௩)

நன்றாரிற்பூட்டியசூத்திரப்பாவைநன்றார்தப்பிற்
றன்னாலுமாடிச்சலித்திடுமோவந்தத்தன்மையைப்போ
லுன்னாலியானுந்திரிவதல்லான்மற்றுனைப்பிரிந்தா
லென்னாலிங்காவதுண்டோவிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௪)

நல்லாரிணக்கமுநின்பூசைநேசமுஞானமுமே
யல்லாதுவேறுநிலையுளதோவகமும்பொருளு
மில்லாளுஞ்சுற்றமுமைந்தரும்வாழ்வுமெழிலுடம்பு
மெல்லாம்வெளிமயக்கேயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௫)

பொல்லாதவனெறிநில்லாதவனைம்புலன்கடமை
வெல்லாதவன்கல்விகல்லாதவன்மெய்யடியவர்பாற்
செல்லாதவனுண்மைசொல்லாதவனின்றிருவடிக்கன்
பில்லாதவன்மண்ணிலேன்பிறந்தேன்கச்சியேகம்பனே. (௬)

பிறக்கும்பொழுதுகொடுவந்ததில்லைபிறந்துமண்மே
லிறக்கும்பொழுதுகொடுபோவதில்லையிடைநடுவிற்
குறிக்குமிச்செல்வஞ்சிவன்றந்ததென்றுகொடுக்கறியா
திறக்குங்குலாமருக்கென்சொல்லுவேன்கச்சியேகம்பனே. (௭)

அன்னவிசாரமதுவேவிசாரமதுவொழிந்தாற்
சொன்னவிசாரந்தொலையாவிசாரநற்றோகையரைப்
பன்னவிசாரம்பலகால்விசாரமிப்பாவிநெஞ்சுக்
கென்னவிசாரம்வைத்தாயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௮)

கல்லாப்பிழையுங்கருதாப்பிழையுங்கசிந்துருகி
நில்லாப்பிழையுநினையாப்பிழையுநின்னஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப்பிழையுந்துதியாப்பிழையுந்தொழாப்பிழையு
மெல்லாப்பிழையும்பொறுத்தருள்வாய்கச்சியேகம்பனே. (௯)

மாயநட்போரையுமாயாமலமெனுமாதரையும்
வீயவிட்டோட்டிவெளியேபுறப்பட்டுமெய்யருளாந்
தாயுடன்சென்றுபின்றாதையைக்கூடிப்பின்றாயைமறந்
தேயுமதேநிட்டையென்றானெழிற்கச்சியேகம்பனே. (௧௦)

வரிக்கோலவேல்விழியாரனுராகமயக்கிற்சென்று
சரிக்கோதுவேனெழுத்தஞ்சுஞ்சொலேன்றமியேனுடல
நரிக்கோகழுகுப்பருந்தினுக்கோவெய்யநாய்தனக்கோ
வெரிக்கோவிரையெதுக்கோவிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௧௧

காதென்றுமூக்கென்றுகண்ணென்றுகாட்டியென்கண்ணெதிரே
மாதெனறுசொல்லிவருமாயைதன்னைமறலிவிட்ட
தூதென்றெண்ணாமற்சுகமென்றுநாடுமித்துற்புத்தியை
யேதெனறெடுத்துரைப்பேனிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௧௨

ஊருஞ்சதமல்லவுற்றார்சதமல்லவுற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்சதமல்லபெண்டீர்சதமல்லபிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ்சதமல்லசெல்வஞ்சதமல்லதேசத்திலே
யாருஞ்சதமல்லநின்றாள்சதங்கச்சியேகம்பனே. (௧௩

சீறும்வினையதுபெண்ணுருவாகித்திரண்டுருண்டு
கூறுமுலையுமிறைச்சியுமாகிக்கொடுமையினாற்
பீறுமலமுமுதிரமுஞ்சாயும்பெருங்குழிவிட
டேறுங்கரைகண்டிலேனிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௧௪

பொருளுடையோரைச்செயலினும்வீரரைப்போர்க்களத்துந்
தெருளுடையோரைமுகத்தினுந்தேர்ந்துதெளிவதுபோ
லருளுடையோரைத்தவத்திற்குணத்திலருளிலன்பி
லிருளறுசொல்லினுங்காணத்தகுங்கச்சியேகம்பனே. (௧௫

பருத்திப்பொதியினைப்போலேவயிறுபருக்கத்தங்க
டுருத்திக்கறுசுவைபோடுகின்றாரறந்தோர்தமக்கு
வருத்தியமுதிடமாட்டார்வரையிமமாமலைத்தி
ரித்திக்கொண்டேனிருந்தாயிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௧௬

பொல்லாவிருளகற்றுங்கதிர்கூகையெனபுட்கண்ணினுக்க
கல்லாயிருந்திடுமாறொக்குமேயறிவோருளத்தில்
வல்லாரறிவாரறியார்தமக்குமயக்கங்கண்டா
யெல்லாம்விழிமயக்கேயிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௧௭

வாதுக்குச்சண்டைக்குப்போவார்வருவார்வழக்குரைப்பார்
தீதுக்குதவியுஞ்செய்திடுவார்தினந்தேடியொன்று
மாதுக்களித்துமயங்கிடுவார்விதிமாளுமட்டு
மேதுக்கிவர்பிறந்தாரிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௧௮

ஓயாமற்பொய்சொல்வர்நல்லோரைநிந்திப்பருற்றுப்பெற்ற
தாயாரைவைவர்சதியாயிரஞ்செய்வர் சாத்திரங்க
ளாயார்பிறர்க்குபகாரஞ்செய்யார்தமையண்டினர்க்கொன்
றீயாரிருந்தென்னபோயென்னகாண் கச்சியேகம்பனே. (௧௯

அப்பென்றும் வெண்மையதாயினு மாங்கு நிலத்தியல்பாய்த்
தப்பின்றியே குணவேறுறுமை தான்பல சார்தலினாற்
செப்பிலபக்குவ பக்குவமாயுள்ள சீவனிலு
மப்படியே நிற்பனெந்தைபிரான் கச்சியேகம்பனே. (௨0)

நாயாய்ப் பிறந்திடினல்ல வேட்டையாடி நயம்புரியுந்
தாயார் வயிற்றினரராய்ப் பிறந்துபின் சம்பன்னராய்க்
காயா மரமும் வறளாங் குளமுங் கல்லாவுமென்ன
வீயாமனிதரை யேன்படைத்தாய் கச்சியேகம்பனே. (௨௧)

ஆற்றிற் கரைத்த புளியாக்கிடாமலென்னை யெல்லாம்
போற்றித் திருவுளம் பற்றுமையா புரமூன்றெரித்துக்
கூற்றைப் பணிகொள்ளுந் தாளுடையாய் குன்றவில்லுடையா
யேற்றுக் கொடியுடையா யிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௨௨)

பெண்ணாகி வந்தொரு மாயாபிசாசம் பிடித்தென்னைக்
கண்ணால் வெருட்டி முலையான் மயக்கிக் கடிதடத்துப்
புண்ணாங் குழியிடைத் தள்ளியென் போதப் பொருள்பறிக்க
வெண்ணாதுனை மறந்தேனிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௨௩)

நாவாரவேண்டு மிதஞ்சொல்லுவாருனை நான் பிரிந்தாற்
சாவேனென்றேயிருந் தொக்கவுண்பார்கள் கைதான் வரண்டாற்
போய்வாருமென்று நடுத்தலைக்கே குட்டுமப் பூவையருக்
கீவாத தலைவிதியோ விறைவா கச்சியேகம்பனே (௨௪)

கல்லா சிவகதை நல்லோர் தமக்குக் கனவிலுமெய்
சொல்லார் பசித்தவர்க் கன்னங் கொடார் குருசொன்னபடி
நில்லாரறத்தை நினையார் நினைமனைவிற் சற்று
மில்லாரிருந்தென்னிறந்தென்ன புகல் கச்சியேகம்பனே. (௨௫)

வானமுதத்தின் சுவையறியாதவர் வண்கனியின்
றூனமுதத்தின் சுவையெண்ணல் போலத் தனித்தனியே
தேனமுதத்தின் றெளிவாய ஞானஞ் சிறிதுமில்லாக்
கீனமுதச்சுவை நன்றல்லவோ கச்சியேகம்பனே. (௨௬)

ஊற்றைச் சரீரத்தை யாபாசக் கொட்டிலை யூன்பொதிந்த
பீற்றற் றுருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப் பேசரிய
காற்றிற் பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக் காதல்செய்தே
யேற்றுத் திரிந்துவிட்டேனிறைவா கச்சியேகம்பனே. (௨௭)

சொல்லால் வருங்குற்றஞ் சிந்தனையால் வருந் தோடஞ் செய்த
பொல்லாத தீவினை பார்வையிற் பாவங்கள் புண்ணியநூ
லல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடுந் தீங்குகளாயவு மற்
றெல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் கச்சியேகம்பனே. (௨-அ)

முட்டற்றமஞ்சளையெண்ணெயிற்கூட்டிமுகமினுக்கி
மெட்டிட்டுப்பொட்டிட்டுப்பித்தளையோலைவிளக்கியிட்டுப்
பட்டப்பகலில்வெளிமயக்கேசெய்யும்பாவையர்மே
லிட்டத்தைநீதவிர்ப்பாயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (உகூ)

பிறந்துமண்மீதிற்பிணியேகுடிகொண்டுபேரின்பத்தை
மறந்துசிற்றின்பத்தின்மேன்மயலாகிப்புன்மாதருக்குட்
பறந்துழன்றேதடுமாறிப்பொன்றேடியப்பாவையையாக்கைந
திறந்திடவோபணித்தாயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௩0)

பூதங்களற்றுப்பொறியற்றுச்சாரம்புலனுமற்றுப்
பேதங்குணமற்றுப்பேராசைதானற்றுப்பின்முன்னுமற்றுக்
காதங்கரணங்களுமற்றவானந்தக்காட்சியிலே
யேதங்களைந்திருப்பேனிறைவாகச்சியேகம்பனே (௩க)

நல்லாயெனக்குமனுவொன்றுதந்தருண்ஞானமிலாப்
பொல்லாவெனைக்கொன்றுபோடும்பொழுதியல்பூசைசெய்யு
சொல்லாநற்கோயினியமம்பலவகைத்தோத்திரமு
மெல்லாமுடிந்தபின்கொல்லுகண்டாய்கச்சியேகம்பனே (௩உ)

சடக்கடத்துக்கிரைதேடிப்பலவுயிர்தனைக்கொன்று
விடக்கடித்துக்கொண்டிறுமாந்திருந்துமிகமெலிந்து
படக்கடிதின்றுழல்வார்கடைமைக்காரம்பற்றிரம
னிடக்கடிக்கும்பொழுதேதுசெய்வார்கச்சியேகம்பனே. (௩௩)

நாறுமுடலைநரிப்பொதிசோற்றினைநான்றினமுஞ்
சோறுங்கறிநிரப்பியபாண்டத்தைத்தோகையர்தங்
கூறுமலமுமிரத்தமுஞ்சோருங்குழியில்விழா
தேறும்படியருள்வாயிறைவாகச்சியேகம்பனே (௩௪)

சொக்கிட்டரணமனைப்புகக்குட்டிருடியதுட்டர்வந்து
திக்குற்றமன்னரைக்கேட்பதுபோற்சிவநிந்தைசெய்து
மிக்குக்குருலிங்கசங்கமந்நிந்தித்துவீடிச்சிக்கு
மெக்குப்பெருத்தவர்க்கென்சொல்லுவேன்கச்சியேகம்பனே. ( )

விருந்தாகவந்தவர்தங்களுக்கன்னமிகக்கொடுக்கப்
பொருந்தாவளம்பெறவாழ்வார்தினமுமதைப்போற்றித்த
மருந்தாமுலைப்பங்கரொன்றுதப்பாதகரம்புவியி
லிருந்தாவதேதுகண்டாயிறைவாகச்சியேகம்பனே (௩௬)

எல்லாமறிந்துபடித்தேயிருந்தேமகங்குள்ளபடி
வல்லானறிந்துளனென்றுணராதுமதிமயங்கிச்
சொல்லானமலைந்துசூழ்விதியின்படிதுக்கித்துப்பி
னெல்லாஞ்சிவன்செயலேயென்பர்காண்கச்சியேகம்பனே. (௩௭)

பொன்னைநினைந்துவெகுவாகத்தேடுவர்பூவையர்த
டன்னைநினைந்துவெகுவாயுருகுவர்தாரணியி
லுன்னைநினைந்திங்குனைப்பூசியாதவுலுத்தரெல்லா
மென்னையிருந்துகண்டாயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௩௮)

கடுஞ்சொல்லின்வம்பரையீனரைக்குண்டரைக்காமுகரைக்
கொடும்பவமேசெய்யுநிர்மூடர்தம்மைக்குவலயத்து
நெடும்பனைபோலவளர்ந்துநல்லோர்தநெறியறியா
விடும்பரையேன்வகுத்தாயிறைவாகச்சியேகம்பனே. (௩௯)

கொன்றேனனேகமுயிரையெல்லாம்பின்புகொன்றுகொன்று
தின்றேனதன்றியுந்தீங்குசெய்தேனதுதீர்கவென்றே
நின்றேனின்சன்னிதிக்கேயதனாற்குற்றநீபொறுப்பா
யென்றேயுனைநம்பினேனிறைவாகச்சியேகம்பனே (௪௦)

திருவேகம்பவிருத்தம்

அன்னையெத்தனையெத்தனையன்னையோவப்பனெத்தனையெத்தனையப்பனோ, பின்னையெத்தனையெத்தனைபெண்டிரோ பிள்ளையெத்தனையெத்தனைபிள்ளையோ, முன்னையெத்தனையெத்தனைசென்மமோ மூடனாயடியேனு மறிந்திலே, னின்னமெத்தனை யெத்தனை சென்மமோவென்செய்வேன்கச்சியேகம்பநாதனே.

திருத்தில்லை.

காம்பிணங்கும்பணைத்தோளார்க்கும்பொன்னுக்குங்காசினிக்குந்
தாம்பிணங்கும்பலவாசையும்விட்டுத்தனித்துச்செத்துப்
போம்பிணந்தன்னைத்திரளாகக்கூடிப்புரண்டினிமேற்
சாம்பிணங்கத்துதையோவென்செய்வேன்றில்லைச்சங்கரனே. (௧)

சோறிடுநாடுதுணிதருங்குப்பைதொண்டரைக்கண்
டேறிடுங்கைகளிறங்கிடுந்தீவினையெப்பொழுது
நீறிடுமேனியர்சிற்றம்பலவர்நிருத்தங்கண்டா
லூறிடுங்கண்களுருகிடுநெஞ்சமென்னுள்ளமுமே. (௨)

அழலுக்குள்வெண்ணெயெனவேயுருகிப்பொன்னம்பலத்தார்
நிழலுக்குணின்றுதவமுஞற்றாமனிட்டூரமின்னார்
குழலுக்கிசைந்தவகைமாலைகொண்டுகுற்றேவல்செய்து
விழலுக்குமுத்துலையிட்டிறைத்தேனென்விதிவசமே. (௩)

ஓடாமற்பாழுக்குழையாமலோரமுரைப்பவர்பாற்
கூடாமனல்லவர்கூட்டம்விடாமல்வெங்கோபநெஞ்சி
னாடாமனன்மைவழுவாமலின்றைக்குநாளைக்கென்று
தேடாமற்செல்வந்தருவாய்சிதம்பரதேசிகனே. (௪)

பாராமலேற்பவர்க்கில்லையென்னுமறமபழுதுசொல்லி
வாராமற்பாவங்கள்வந்தணுகாமனமயங்காது
பேராமற்சேவைபிரியாமலன்புபெறுதவரைச்
சேராமற்செல்வந்தருவாய்சிதம்பரதேசிகனே (௫

கொல்லாமற்கொன்றதைத்தின்னாமற்குத்திரங்கோள்களவு
கல்லாமற்கைதவரோடிணங்காமற்கனவினும்பொய்
சொல்லாமற்சொற்களைக்கேளாமற்றோகையாமாயையிலே
செல்லாமற்செல்வந்தருவாய்சிதம்பரதேசிகனே. (௬

முடிசார்ந்தமன்னருமற்றுமுள்ளோருமுடிவிலொரு
பிடிசாம்பராய்வெந்துமண்ணாவதுங்கண்டுபின்னுமிந்தப்
படிசார்ந்தவாழ்வைநினைப்பதல்லாற்பொன்னினம்பலவ
ரடிசார்ந்துநாமுய்யவேண்டுமென்றேயறிவாரில்லையே. (௭

காலையுபாதிமலஞ்சலமாமன்றிக்கட்டுச்சியிற்
சாலவுபாதிபசிதாகமாகுமுறசஞ்சிதமா
மாலையுபாதிதுயில்காமமாமிவைமாற்றிவிட்டே
யாலமுகந்தருளம்பலவாவென்னையாண்டருளே. (௮

ஆயும்புகழ்த்தில்லையம்பலவாணரருகிற்சென்றால்
பாயுமிடபங்கடிக்குமரவம்பின்பற்றிச்சென்றால்
பேயுங்கணமும்பெருந்தலைப்பூதமும்பின்றொடரும்
போயென்செய்வாய்மனமேபிணக்காடவர்போமிடமே. (௯

ஓடுமெடுத்ததளாடையுஞ்சுற்றியுலாவிமெள்ள
வீடுகடோறும்பலிவாங்கியேவிதியற்றவாபோ
லாடுமருட்கொண்டிங்கம்பலத்தேநிற்குமாண்டிதன்னைத்
தேடுங்கணக்கென்னகாண்சிவகாமசவுந்தரியே. (௧0)

ஊட்டுவிப்பானுமுறக்குவிப்பானுமிங்கொன்றோடொன்றை
மூட்டுவிப்பானுமுயங்குவிப்பானுமுயன்றவினை
காட்டுவிப்பானுமிருவினைப்பாசக்கயிற்றின்வழி
யாட்டுவிப்பானுமொருவனுண்டேதில்லையம்பலத்தே. (௧௧)

அடியார்க்கெளியவரம்பலவாணரடிபணிந்தால்
மடியாமற்செல்வவரம்பெறலாம்வையமேழளந்த
நெடியோனும்வேதனுங்காணாதநிமலனருட்
குடிகாணுநாங்களவர்க்காளுமெங்கள்குலதெய்வமே. (௧௨)

தெய்வச்சிதம்பரதேவாவுனைச்சித்தந்திரும்பிவிட்டாற்
பொய்வைத்தசொப்பனமன்னர்வாழ்வும்புவியுமெங்கே
மெய்வைத்தசெல்வமெங்கேமண்டலீகர்தம்மேடையெங்கே
கைவைத்தநாடகசாலையெங்கேயிதுகண்மயக்கே. (௧௩)

உடுப்பானும்பாலனமுண்பானுமுய்வித்தொருவாதம்மைக்
கெடுப்பானுமேதெனறுகேளவிசெய்வானுங்கெதியடங்கா
கொடுப்பானுந்தேதியைனறேற்பானுமேறக்கோடாமனினறு
தடுப்பானுநீயலலையோதில்லையானந்தத்தாண்டவனே. (கச)

விததாரமபேசினுஞ்சோங்கேறினுங்கம்பமீதிருந்து
ததாவெனறோதிபபவுரிகொணடாடினுந்தமமுனறமபி
யொததாஞ்சபேசினுமாவதுணடோதில்லையுணணிறைந்த
கததாவின்சொற்படியல்லாதுவேறிலலைகனமங்களே. (கரு)

பிறவாதிருக்கவரமபெறலவேண்டுமபிறந்துவிடடா
லிறவாதிருக்கமருந்துணடுகாணிதுவெபபடியோ
வறமாரபுகழததிலலையமபலவாணரடிக்கமல
மறவாதிருமனமேயதுகாணனமருந்துனக்கே. (கசு)

தவியாதிருநெஞ்சமேதிலலைமேவியசங்கரனைப
புவியாரந்திருக்கினறனஞானகரனைப்புராந்தகனை
யவியாவிளக்கையெனனமபலததாடியையைந்தெழுத்தாற
செவியாமலேசெவிததாறபிறவாமுத்திசித்திக்குமே. (கஎ)

நாலின்மறைபபொருளமபலவாணனைநமபியவா
பாலிலொருததருஞ்சேவிக்கொணுதிருப்பாரக்கருங்கல
மேலிலெடுததவாகைவிலங்கைத்தைப்பாமீணடுமொரு
காலினிறுத்துவாகிட்டியுந்தாமவந்துகடடுவரோ. (கஅ)

ஆறறோடுதுமபையணிந்தாடுமமபலவாணாதமைப
போற்றுதவாககடையாளமுண்டேயிந்தயபூதலததிற
சோறறுவியறறுசசுகமறறுச்சுற்றததுணியுமற்றே
யேறறுமபிச்சைகிடையாமலேகக்கற்றிருப்பாக்களே. (கசு)

அத்தனைமுப்பததுமுக்கோடிதேவாக்கதிபதியை
நித்தனையமமைசிவகாமசுந்தரிநேசனையெங்க
கத்தனைபபொன்னமபலத்தாடுமையனைக்காணக்கண்க
ளெத்தனைகோடியுகமோதவஞ்செயதிருக்கின்றவே. (உ0)

திருவெண்காட்டுத் திருவிசைப்பா.

பூதமுங்கரணம் பொறிகளமபுலனும் பொருந்தியகுணங்களோராமூன்றும, நாதமுங்கடந்தவெளியிலேநீயுநானுமாயிருக்குஞளதோ, வாதமுஞ்சமயபேதமுங்கடந்த மனோலயவினபசாகரனே, ஏதுமொனறறியேன்யாதுநின்செயலேயிறைவனேயேக நாயகனே. (க)

யாவரோயிருந்தும் யாவரோவாழ்ந்தும் யாவரோயெமக்குறவாயும், தேவரீரல்லாற் றிசைமுகமெனக்குத் திருவுளமறியவேதடா

தோ, பாவலரொருவன் செந்தமிழ்க்கிரங்கிப்பரவையாரூடலைமா
றற, ஏவலாளாகியிரவெலாமுழன்றவிறைவனேயேகநாயகனே ()

உண்டதேயுண்டு முடுத்ததேயுடுத்து மடுத்தடுத்துரைத்ததே
யுரைத்தும், கண்டதேகண்டுங்கேட்டதேகேட்டுங்கழிந்தனகடவு
நாளெல்லாம், விண்டதா மரைமேலன்னமவீற்றிருக்குமவிழவறு
வீதிவெண்காடா, அண்டரோபோற்றவம்பலத்தாடுமையனேயுய்யு
மாறருளே (௯)

வேறு

மத்தளைதயிருண்டானு மலர்மிசைமன்னினானும்
நித்தமுந்தேடிக்காணுநிமலனே யமலமூர்த்தி
செய்தத்தளைக்கடலபாயநாங்கூசச்செந்தனைவேந்தனிட்ட
கைத்தளைநீக்கியென்முன் காட்டுவெண்காடுளானே. (௧)

திருச்செங்காடு

நெருப்பானமேனியர்செங்காட்டிலாத்திநிழலருகே
யிரும்பார்திருவுளமெப்படியோவின்னமென்னையன்னை
கருப்பாசயக்குழிக்கேதள்ளுமோகண்ணன்காணரிய
திருப்பாதமேதருமோதெரியாதுசிவன்செயலே. (௧)

திருவொற்றியூர்

ஐயுந்தொடர்ந்துவிழியுஞ்செருகியறிவழிந்து
மெய்யும்பொய்யாகிவிடுகின்றபோதொன்றுவேண்டுவல்யான்
செய்யுந்திருவொற்றியூருடையீர்திருநீறுமிட்டுக்
கையுந்தொழப்பண்ணியைந்தெழுத்தோதவுங்கற்பியுமே. (௧)

சுடப்படுவாரறியார்புரமூன்றையுஞ்சுட்டபிரான்
றிடப்படுமாமதிற்றென்னொற்றியூரன்றெருப்பரப்பி
னடப்பவர்பொற்பதந்தந்தலைமேற்படநற்குருண்டு
கிடப்பதுகாண்மனமேவிதியேட்டைக்கிழிப்பதுவே. (௨)

திருவிடைமருதூர்.

காடேதிரிந்தென்னகாற்றேபுசித்தென்னகந்தைசுற்றி
யோடேயெடுத்தென்னவுள்ளன்பிலாதவரோங்குவிண்ணோர்
நாடேயிடைமருதீசர்க்குமெய்யன்பர்நாரியர்பால்
வீடேயிருப்பினுமெய்ஞ்ஞானவீட்டின்பமேவுவரே. (௪)

தாயும்பகைகொண்டபெண்டீர்பெரும்பகைதன்னுடைய
சேயும்பகையுறவோரும்பகையிச்செகமும்பகை
யாயும்பொழுதிலருளுஞ்செல்வநீங்கிலிங்கார்தமினுற்
றோயுநெஞ்சேமருதீசர்பொற்பாதஞ்சுதந்திரமே. (௨)

திருககழுககுனறம்.

காடோசெடியோகடறபுறமோகன்மேமிகுநத
நாடோநகரோநகாநடுவோநலமேமிகுநத
வீடோபுறநதிண்ணேயோதமியேனுடலவீழுமிட
நீடோயகழுககுனறிலீசாவுயிாததுணேகினபதமே (க)

திருககாளததி

பததுமபுகுந்துபிறநதுவளர்ந்துபட்டாடைசுறறி
முததுமபவளமுமபூணடோடியாடிமுடிநதபினபு
செததுககிடககுமபிணததருகேயினிசசாமபிணஙகள
கததுஙகணககெனனகாணகயிலாபுரிககாளததியே. (க)

பொனனுற்பிரயோசனம பொனபடைததாறகுண்டு பொன்படைததோன, றனறுற்பிரயோசனம பொனனுககஙகேதுணடததனமையைபபோ, லுனறுறபிரயோசனம வேணதெலலாமுணடுனேப்பணியு, மெனறுற்பிரயோசனமேதுணடுகாளததியீசுரனே.

வாளான்மகவரிநதூட்டவலலேனலலனமாதுசொனனசூளாலிளமைதுறககவலலேனலலனறொண்டுசெயதுநாளாறிற்கணணிடநதபபவலலேனலலனானினிசசெனறுளவதெபபடியோதிருககாளததியபபருககே. (௩)

முப்போதுமனனமபுசிககவுநதூஙகவுமோகததினற்
செப்போதிளமுலையாருடனசேரவுஞசீவனவிடு
மப்போதுகணகலககபபடவுமமைததாயையனே
யெப்போதுகாணவலலேனறிருககாளததியீசுரனே. (௪)

இரைக்கேயிரவுமபகலுநதிரிநதிஙகிளைததுமின்னு
ரைககேயவலககுழிப்ருகேயசுமபாரநதொழுகும
புரைககேயுழலுநதமியேனேயாணடருளபொனமுகலிக
கரைககேகல்லாலநிழற்கீழமாநதருளகாளததியே. (௫)

நாறுஙகுருதிச்சலதாரைதோற்புரைநாடோறுஞசீ
யூறுமலககுழிகாமததுவாரமொளிததிடுமபுண
டேறுந்தசைப்பிளப்பநதரஙகததுளசிறறினபமவிட்
டேறுமபதந்தருவாயதிருககாளததியீசுரனே (௬)

கைலாயம்.

கான்சாயுமவெளளிமலைக்கரசேநின்கழனமபினே
னூன்சாயுஞ்சென்மமொழிததிடுவாய்கரவூானுககாய
மான்சாயசசெங்கைமழுவலஞசாயவளைநதகொனறைத்
தேன்சாயநல்லதிருமேனிசாயத்தசிவககொழுநதே. (க)

இலலநதுறந்துபசிவந்தபோதஙகிரநதுதினறு
பல்லுஙகறையற்றுவெள்வாயுமாயொனறிற்பற்றுமின்றிச்
செலலுமபொருளுமிழநதுசுகானந்ததநூகஉததிலே
யலலுமபகலுமிருப்பதெனறேகயிலாயத்தனே. (உ)

சினநதனையறறுபபிரியமுநதானறறுசசெயகையற்று
நினைந்ததுமற்றுநினையாமையுமறறுநிரச்சிந்தனுயத
தனந்தனியேயிருநதானநதநிததிரைதஙகுகினற
வனநதலிலெனறிருப்பேனத்தனேகயிலாயத்தனே. (ங)

கையாரவேற்றுநினறஙஙனநதினறுகரிததுணியைத
தையாதுடுததுநினசன்னிதிககேவநதுசநததமு
மெயயாரநிற்பணிநதுள்ளேயுரோமமவிதிரவிதிரப்ப
வையாவெனறேலமிடுவதெனறேகயிலாயததனே. (ச)

நீறாததமேனியுரோமஞ்சிலிரததுளநெககுநெககுச
சேறாயககசிநதுகசிநதேயுருகிநினசீரடிககே
மாறாததியானமுற்றுனநதமேறகொணடுமாாபிறகணணீ
ராறாயபபெருகிககிடப்பதென்றேகயிலாயததனே. (ரு)

செல்வாபபின்செனறுசஙகடமபேசிததினநதினமும
பலலினைககாட்டிப்பரிதவியாமற்பரானநதததி
னெலலையிற்புககிடவேகாந்தமாயெனக்காமிடததே
யல்லலற்றெனறிருப்பேனததனேகயிலாயததனே (சு)

மந்திககுருனையொத்தேனில்லைநாயேனவழககறிநதுஞ
சிநதிககுஞசிநதையையானெனசெயவேனினைததிதகற்றிப
புநதிபபரிவிற்குருளையையேநதியபூசையைபபோ
லெந்தைககுரியவனகாணததனேகயிலாயததனே. (எ)

வருந்தேனபிறந்துமிறந்துமயககுமபுலன்வழிபோயப்
பொருநதேனரகிற்புகுகினறிலேனபுகழ்வாரிடததி
லிருந்தேனினியவாகூடடமவிடேனியலஞசெழுத்தா
மருந்தேனருநதுவனினனருளாற்கயிலாயததனே. (அ)

மதுரை.

விடப்படுமோ விப்பிரவஞ்சவாழ்க்கையை விடடுமனந்
திடப்படுமோ நின்னருளின்றியே தினமேயலையக
கடப்படுமோ வற்பர்வாயிலிற்சென்று கண்ணீரததுமபிப
படப்படுமோ சொககநாதாசௌந்தரபாண்டியனே.

உடைகோவணமுண்டுறங்கப்புறந்திண்ணையுண்டுணவிங்
கடைகாயிலையுண்டருந்தத்தண்ணீருண்டருந்துணைக்கே
விடையேறுமீசர்திருநாமமுண்டிந்தமேதினியில
வடகோடுயர்ந்தென்னதென்கோடுசாய்ந்தென்னவான்பிறைக்கே.

வீடுநமக்குத்திருவாலங்காடுவிமலர்தந்த
வோடுநமக்குண்டுவற்றாதபாத்திரமோங்குசெல்வ
நாடுநமக்குண்டுகேட்டதெல்லாந்தரநன்னெஞ்சமே
யீடுநமக்குச்சொல்வேயொருவருமிங்கில்லையே. (௨)

நாடிக்கொண்டீசரைநாட்டமுற்றாயிலைநாதரடி
தேடிக்கொண்டாடித்தெளிந்தாயிலைசெகமாயைவந்து
மூடிக்கொண்டோமென்றுங்காமாயுதங்கண்முனிந்தவென்றும
பீடிப்பையோநெஞ்சமேயுனைப்போலில்லைபித்தர்களே. (௩)

கையொன்றுசெய்யவிழியொன்றுநாடக்கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்றுவஞ்சகநாவொன்றுபேசப்புலால்கமழு
மெய்யொன்றுசாரச்செவியொன்றுகேட்கவிரும்புமியான்
செய்கின்றபூசையெவ்வாறுகொள்வாய்வினைதீர்த்தவனே. (௪)

கண்ணுண்டுகாணக் கருத்துண்டு நோக்கக்கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டுபாடச்செவியுண்டு கேட்கப் பல்பச்சிலையா
லெண்ணுண்டுசாத்த வெதிர்நிற்க வீசனிருக்கையிலே
மண்ணுண்டுபோகுதையோ கெடுவீரிந்த மானிடமே. (௫)

சொல்லினுஞ்சொல்லின்முடிவிலும்வேதச்சுருதியிலு
மல்லினுமாசற்றவாகாயந்தன்னிலுமாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லிலுமன்பரிடத்திலுமீசனிருக்குமிடங்
கல்லிலுஞ்செம்பிலுமோவிருப்பானெங்கள்கண்ணுதலே. (௬)

வினைப்போகமேயொருதேகங்கண்டாய்வினைதானொழிந்தாற்
றினைப்போதளவுநில்லாதுகண்டாய்சிவன்பாதநினை
நினைப்போரைமேவுநினையாரைநீங்கிநெறியினின்று
லுனைப்போலொருவருண்டோமனமேயெனக்குற்றவரே. (௭)

பட்டைக்கிழித்துப்பருவூசிதன்னைப்பரிந்தெடுத்து
முட்டச்சுருட்டியென்மொய்குழலாள்கையின்முன்கொடுத்துக்
கட்டியிருந்தகனமாயக்காரிதன்காமமெல்லாம
விட்டுப்பிரியவென்றோவிங்ஙனேசிவன்மீண்டதுவே. (௮)

கூதுற்றகொங்கையும்மாணுர்கலவியுஞ்சூழ்பொருளும்
போதுற்றபூசனுகளெனசெயலாஞ்செயதபுண்ணியததால்
தீதற்றமன்னவன்சிந்தையினின்றுதெளிவதற்கோ
காதற்றவூசியைததநதுவிட்டானென்றனைகைதனிலே. (௯)

வாதுற்றதிண்புயரண்ணாமலையர்மலாப்பதத்தைப்
போதுற்றெபபோதும்புகலுநெஞசேயிந்தப்பூதலத்திற்
றீதுற்றசெல்வமெனதேடிபபுதைததத்திரவியமென
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிககே. (௧௦)

வேததினுட்பொருண் மணணுசை மஙகையைவிட்டுவிடப
போதிததவனமொழி கேட்டிலையோ செயதபுண்ணியததா
லாதிததன்சநதிரன்போலே வெளிசசமதாமபொழுது
காதற்றவூசியும வாராதுகாணுங கடைவழிககே. (௧௧)

மனையாளுமககளும வாழவுந் தனமுந தனவாசன மட்டே.
யினமானசுற்றமயானமட்டேவழிககேதுதுணை
தினையாமளவெளளளவாகினுமுனபுசெயததவந
தனையாளவென்றுமபரலோகஞ்சித்திககுஞசத்தியமே. (௧௨)

அந்தமும் வாழவு மகத்துமட்டே விழியமபொழுகம
மெததியமாதருமவீதிமட்டேவிமமிவிமமியிரு
கைததலமேலவைததழுமைநதருஞசுடுகாடுமட்டே
பறறிதொடருமிருவினைப்புண்ணியபாவமுமே. (௧௩)

சீயுஙகுருதிசெழுநீரவழுமபுஞசெறிநதெழுந்து
பாயுமபுடைவையொன்றில்லாதபோதுபகலிரவா
யீயுமெறுமபுமபுகுகின்றயோனிககிரவுபகன
மாயுமனிதரைமாயாமலவைககமருநதிலலையே. (௧௪)

சீதப்பனிககுண்டுசிககெனககந்தைதினமிரந்து
நீதுயக்கசசோறுமனைதோறுமுண்டுநினைவெழுந்தால
வீதிககுணலலவிலைமாதருண்டிநதமேதினியி
லேதுககுநீசலிததாயமனமேயென்றுமபுணபடவே. (௧௫)

ஆறுண்டு தோப்புண்டணிவீதி யம்பலந தானுமுண்டு
நீறுண்டுகநதைநெடுஙகோவணமுண்டுநிததநித்த
மாறுண்டுலாவிமயஙகுநெஞசேமனைதோறுஞ்சென்று
சோறுண்டுதூஙகிபபினசுமமாவிருககச்சுகமுமுண்டே. (௧௬)

உடுக்கக்கவிககக குளிரகாறறு வெய[illegible]டஙகி வநதாற்
றடுக்கப்பழையவொருவேட்டியுண்டுசகமுழுதும்
படுககப்புறந்திணணையெஙகெங்குமுண்டுபசித்துவநதாற்
கொடுககச்சிவனுண்டுநெஞ்சேநமக்குககுறைவில்லையே. (௧௭)

மாடுண்டு கன்றுண்டு மககளுண்டென்று மகிழ்வதெலலாம
கேடுண்டெனுமபடிகேடடுவிட்டோமினிககேண்மனமே
யோடுண்டுகந்தையுண்டுளளேயெழுத்தைந்துமோதவுண்டு
தோடுண்டகண்டனடியாாநமககுததுணையுமுண்டே. (கஅ)

மாத்தானவததையுமாயாபுரியினமயககததையு
நீததாாதமககொாருஙகிடடையுணடோஙகிததனனபுகொண்டு
வேர்ததாறகுளிததுபபசிததாறபுசிததுவிழிததுயினறு
பாாததாலுலகததவர்போலிருப்பாபறறற்றவரே. (க௯)

ஒன்றென்றிருதெய்வமுணடென்றிருவுயர் செல்வமெலலா
மனறெனறிருபசிததோாமுகமபாாநலலறமுநடபு
நன்றெனறிருநடுநீஙகாமலேநமககிட்டபடி
யெனறெனறிருமனமேயுனககேயுபதேசமிதே. (உ0)

நாடடமெனறேயிருசற் குருபாததைத நமபுபொமம
லாட்டமென்றேயிருபொலலாவுடலையடாந்தசநதைக
கூட்டமெனறேயிருசுறறததைவாழ்வைககுடஙகவிழநீ
ரோட்டமெனறேயிருநெஞ்சேயுனககுபதேசமிதே. (உக)

என்செயலாவதியாதொனறுமிலலையினிதெய்வமே
யுன்செயலேயெனறுணரப்பெற்றேனிந்தவூனெடுத்த
பினசெய்ததீவினையாதொனறுமிலலைப்பிறப்பதறகு
முனசெய்ததீவினையோவிஙஙனேவநதுமூண்டதுவே. (உஉ)

திருவேடமாகித்தெருவிற்பயினறெனைததேடிவநது
பரிவாகபபிச்சைபகருமெனறுனைபபதம்பணிநதேன
கருவாகுமேதககடற்கரைமேவககருதுமெனனை
யுருவாககிககொளளவலலோவிஙஙனேசிவனுறறதுவே. (உ௩)

விட்டேனுலகமவிருமபேனிருவினைவீணருடன
கிட்டேனவருரைகேட்டுமிரேனமெயகெடாததிலே
தொடடேன்சுகதுககமறறுவிட்டேனறுலலைநானமறைககு
மெட்டேனெனுமபரமெனனிடததேவநதிஙகெயதியதே. (உச)

அட்டாங்கயோகமுமாத்ராமாறுமவததையைந்தும
விட்டேறிப்போனவெளிதனிலேவியப்பொனறுகண்டேன்
வட்டாகிசசமமதிப்பாலூறலுண்டுமகிழநதிருகக·
வெட்டாதபேரினபமெனனைவிழுஙகியிருக்கின்றதே. (உரு)

எரியெனககெனனும்புழுவோவெனககென்னுமிந்தமண்ணுஞ்
சரியெனககெனனுமபருநதோவெனககெனுந்தான்புசிக்க
நரியெனககென்றுமபுனனாயெனககென்னுமிந்நாறுடலைப்
பிரியமுடன்வளர்ததேனிதனாலென்னபேறெனக்கே. (உசு)

அண்ணறன்வீதியா சிருப்பாகு மணிபடையோர்
நணணொருநாலொன்பதாமவரோவலுநணணுமிவ்வூர்
அண்ணெனபசிகருமடைப்பளளியானசுகமுமெல்லா
மெணணிலிகாலமவமேவிடுததனமெண்ணரிதே. (௨௭)

எனபெறறதாயருமெனனைப்பிணமெனறிகழநதுவிட்டார்
பொனபெறறமாதருமபோவெனறுசொலலிபபுலமபிவிட்டார
கொனபெற்றமைநதருமபினவலம்வநதுகுடமுடைத்தா
ருனபறறொழியவொருபறறுமிலலையுடையவனே. (௨௮)

கறையறறபல்லுநகரிததுணியாடையுநகள்ளமினறிப
பொறையுற்றநெஞசமுமபொலலாதவூணுமபுறந்திணணையுந
தறையிற்கிடப்புமிரநதுணணுமோடுஞசகமறியக
குறைவறறசெலவமெனறேகோலமாமறைகூப்பிடுமே. (௨௯)

எட்டுததிசையுமபதினறுகோணமுமெங்குமொனறாய
முட்டிததததுமபிமுளைததோஙகுசோதியைமூடரெல்லாங
கட்டிச்சுருட்டித்தஙககககததிலவைப்பாகருததிலவையாா
பட்டபபகலையிரவெனறுகூறிடுமபாதகரே. (௩௦)

வாயநாறுமூழனமயிர்சசிககுநாறிடுமையிடுநகண
பீநாறுமஙகமபிணவெடிநாறுமபெருஙகுழிவாயச
சீநாறும்யோனியழுஞறுமிந்தியச்சேறுசிநதிப்
பாயநாறுமஙகையர்ககோவிஙஙனேமனமபறறியதே. (௩௧)

உரைககைககுநல்லதிருவெழுததைநதுணடுரைபபடியே
செருககிததரிககததிருநீறுமுணடுதெருககுப்பையிற
றரிககககரிததுணியாடையுமுணடெநதசசாதியிலு
மிரககததுணிநதுகொணடேனகுறைவேதுமெனககிலலையே ()

ஏதப்படடாயினிமேறபடுமபாட்டையிதென்றறிநது
பேர்தபபட்டாயிலலைநல்லோரிடஞசெனறுபுலவறிவால
வாதைப்பட்டாய்மடமாஞாகலவிமயககததிலே
பேதைப்பட்டாயநெஞசமேயுனைப்போலிலலைபித்தருமே. (௩௩)

சுரப்பற்றுவலவினைசுறறமுமற்றுததொழிலகளறறுக
கரப்பறறுமஙகையாசையிணககற்றுககவலையற்று
வரப்பற்றுநாதனைவாயாரவாழ்ததிமனமடஙகப்
பரபபறறிருப்பதன்றோபரமாபரமானநதமே (௩௪)

பேய்போற்றிரிந்துபிணமபோற்கிடநதிட்டபிச்சையெலலா
நாய்போலருந்திநரிபோலுழன்றுநனமஙகையரைத
தாயபோற்கருதிதமர்போலனைவர்க்குந்தாழ்மைசொல்லிச
சேய்போலிருப்பர்கண்டீருண்மைஞானந்தெளிநதவரே. (௩௫)

விடக்கேபருந்தின் விருந்தேசமண்டலவிண்ணிட்ட
முடக்கேபுழுவந்துறையிடமேநலமுற்றுமிலாச்
சடக்கேகருவிகளாந்துவிட்டாற்பெற்றதாயுந்தொடாத
தொடக்கேயுனைச்சுமந்தேனினியேதுசுகமெனக்கே. (௩௬)

அழுதாற்பயனென்னநொந்தாற்பயனென்னவாவதில்லை
தொழுதாற்பயனென்னநின்னையொருவர்சுடவுரைத்த
பழுதாற்பயனென்னநன்மையுந்தீமையும்பங்கயத்தோ
னெழுதாப்படிவருமோசலியாதிரென்னெஞ்சே. (௩௭)

செல்வரைப்பின்சென்றுபசாரம்பேசித்தினந்தினமும்
பல்லினைக்காட்டிப்பரிதவியாமற்பரானந்தத்தி
னெல்லையிற்புக்குநல்லேகாந்தமாயெனக்காமிடத்தே
யல்லலற்றென்றிருப்பேனருணீழலரும்பொருளே. (௩௮)

ஊரீருமக்கோருபதேசங்கேளு முடம்படங்கப்
போரீசமனைக்கழுவேற்றுநீறரைப்புறந்திண்ணையிற்
சாரீரனந்தலைச்சுற்றத்தைநீங்கிச்சகத்தைக்கக
வேரீருமக்குவாதாமேதருவரிணையடியே (௩௯)

நீற்றைப்புனைந்தென்னநீராடப்போயென்னநீமனமே
மாற்றிப்பிறக்கவகையறிந்தாயில்லைமாமறைநூ
லேற்றிக்கிடக்குமெழுகோடிமந்திரமென்னகண்டா
யாற்றிற்கிடந்துந்துறையறியாமலலைகின்றையே. (௪௰)

ஓங்காரமாய்நின்றவத்துவிலேயொருவித்துவந்து
பாங்காய்முளைத்தபயன்றிந்தாற்பதினாலுலகு
நீங்காமனீங்கிநிறையாநிறைந்துநிறையுருவா
யாங்காரமானவாகெட்டாக்கனிவந்தமாகிடுமே (௪௧)

விதியாற்படைப்புமரியாரளிப்புமவிப்பனகயிலைப்
பதியாரொடைப்புநம்பாலணுகாதுபரானந்தமே
கதியாகக்கொண்டுமற்றெல்லாந்துயிலிற்கனவெனநீ
மதியாதிருமனமேவிதுகாணன்மருந்துனக்கே. (௪௨)

நாய்க்குண்டுதெண்டுநமக்குண்டுபிச்சைநமனைவெல்ல
வாய்க்குண்டுமந்திரபஞ்சாட்சரமதியாமல்வரும்
பேய்க்குண்டுநீறுதிகைப்புண்டுநின்றபிறவிப்பிணி
நோய்க்குண்டுதேசிகன்றன்னருணோக்கங்கணோக்குதற்கே. (௪௩)

நேமங்கணிட்டைகள்வேதங்களாகமநீதிநெறி
யேமங்கடர்ப்பணஞ்சந்திசெபமந்தராயோகநிலை
நாமங்கள்சந்தனம்வெண்ணீறுபூசிநலமுடனே
சாமங்கடோறுமிவர்செய்யும்பூசைகள்சாப்பனையே. (௪௪)

நானெத்தனைபுத்திசொன்னாலுங்கேட்டிலைநன்னெஞ்சமே
யேனிபபடிககெட்டுழலுகின்றாயினியேதுமிலா
வானததின்மீனுககுவன்றூண்டிலிட்டவகையதுபோற்
போனததைமீளநினைககின்றனையெனனபுததியிதே. (சரு)

அஞசககரமெனுங்கோடாலிகொண்டிநதவைமபுலனாம
வஞ்சப்புலக்கட்டைவேரறவெட்டிவளங்களசெயது
விஞசததிருததிசசதாசிவமெனகின்றவிததையிட்டுப
புஞசககளைபறித்தேன்வளாததேனசிவபோகததையே (சசு)

தாயாருஞசுற்றமும்பெண்டிருங்கைவிட்டுததாழநதிடுநா
ணீயாருநானுமொனப்பகாவாரநதநேரததிலே
நோயாருமவந்துகுடிகொள்வரோகொண்டநோயுமொரு
பாயாருநீயுமலலாறபின்னையேதுநடபாமுடலே (சஎ)

ஆயுமபொழுதுமயிாககாலகடோறுமருங்கிருமி
தோயுமலககுடடையாகியகாயததைசசுட்டுவிட்டாற
பேயுநடனமிடுங்கடமாமென்றுபேசுவதை
நீயுமறிநதிலையோபொருட்டேடிநினைநதனையே (சஅ)

பூணுமபடிககலலபொனனுககுததானலலபூமிதனைக
காணுமபடிககலலமங்கையாககலலநற்காட்சிககலல
சேணுங்கடநதசிவனடிககலலவெனசிநதைகெட்டுச்
சாணுமவளர்ககவடியேனபடுநதுயாசறறலலவே. (சகூ)

வெட்டாதசககாமபேசாதமநதிரமவேறொருவாக
கெட்டாதபுட்பமிறையாததீர்ததமினிமுடிநது
கட்டாதலிங்கங்கருதாதநெஞசங்கருததினுளளே
முட்டாதபூசையன்றோகுருநாதன்மொழிநததுவே. (ருo)

எருமுட்டைபிட்கினுதிாநதிடுஞசெல்லுககெவாழுவாா
கருமுட்டைபுககுககழலகன்றேயகனதுககமதாயப்
பெருமுட்டுப்படடவாபோலழுமபேதையிாபேததுகிறீ
ரொருமுட்டுமவீடடுமாறுமமெனறைககுமோதுமினே. (ருக)

மையாடுகண்ணியுமைநதரும்வாழவுமனையுஞசெநதீ
யையாகின்மாயையுருவெளித்தோறறமகிலததுள்ளே
மெய்யாயிருந்ததுநாட்செலநாடசெலவெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப்பழங்கதையாய்க்கனவாயமெல்லப்போனதுவே (ருஉ)

ஆயாய்பலகலையாய்ந்திடுந்தூயவருக்தவாபாற்
பேராகினுமுணமையைததெரிந்தாயில்லைபூதலததில்
வேயாாந்ததோளியர்காமவிகாரததில்வீழ்நதழுநதிப்
பேயாய்விழிக்கின்றனைமனமேயென்னபித்துனககே. (ருங)

பொது.

அடியாருறவுமரனபூசைநேசமுமனபுமன்றிப்
படிமீதிலவேறுபயனுளதோபஙகயனவகுதத
குடியானசுறறமுநதாரமுமவாழவுநகுயககலங்கள
கடியாலடியுணடவாறகுமென்றினஞ்சாரங்திலரோ (௫௪)

ஆஙகாரபபொக்கசஙகோபககளஞ்சியமாணவநதா
னீஙகாவரண்மனைபொயவைததகூடமவிணணீடிவளா
தேஙகாபெருமதிற்காமவிலாசமிததேகநகநதல
பாஙகாயுனைபபணிநதொபடிஞானமபலிப்பதுவே (௫௫)

ஒழியாப்பிறவியெடுததேஙகியேஙகியுழன்றநெஞ்சே
யழியாபபதவிககவுடதயகேடடியாஞுதியனை
மழுமானகரததனைமாலவிடையானைமனததிலுன்னி
விழியாறபுனலசிநதிவிமமியழுநனமைவேணடுமெனறே. (௫௬)

நாயககொருசூலுமதற்கோமருததுவநாட்டிலுணடோ
பேயககொருஞானமபிடிபடுமோபெருஙகாஞ்சிரஙகா
யாககுவராரதருநதுவராரதுபோலுடமபு
தீககிரையாவதலலாலேதுககாமிதைசசெபபுமினே (௫௭)

கசசிறகிடககுஙகனததனததிறகடைககண்களபடடே
யிசசிததிருககினறவேழைநெஞ்சேயிமவாணபயநத
பசசைப்பசுஙகொடியுன்றுமுலைபஙகாபாததிலே
தைசசுககிடமனமேயொருகாலுநதவறிலலையே. (௫௮)

மானாவிழியைககடநதேறிவநதனனவாழ்குருவுங
கோனாகியென்னைககுடியேறறிககொணடனவகுறறமிலலை
போனாலுமபேயிருநதாலுநற்பேறிதுபொயயனறுகா
ணானாலுமிநதவுடமபோடிருபபதருவருபபே (௫௯)

சறறுகினறநதனனைததானறியாததனைபாயநதவனை
யுற்றுகிலுமுணாககபபொருநதாயுனககானதிலை
பறறியகுருவைப்பணியாயபரததையாபாவிநசெனறன்
பெறறியமடநெஞ்சமேயுனைபபோலிலலைபிததனுமே. (௬௦)

உளியிடடகல்லையுமொபபிடடசாநதையுமநதையறப்
புளியிடடசெம்பையும்போற்றுகிலேனுயாவொனனெனவே
யொளியிட்டதாளிரணடுள்ளேயிருத்துவதுணமையெனறு
வெளியிட்டடைததுவைத்தேனினிமேலொனறுமவேண்டிலனே

திருச்சிறறமபலம்

தாயாருககுத தகனக்கிரியை
செயகையிற் பாடிய
வெண்பா.

ஐயிரண்டுதிங்களாவஙகமெலாநொநதுபெற்றுப்
பையலெனறபோதேபரிந்தெடுததுச் - செய்யவிரு
கைப்புறத்திலேந்திககனகமுலைதநதாளை
யெப்பிறபபிற்காண்பேனினி. (௧)

முந்திததவங்கிடநதுமுந்நூறுநாடசுமநதே
யநதிபகலாச்சிவனையாதரிததுத - தொநதி
சரியசசுமந்துபெற்றதாயாாதமககோ
வெரியததழன்மூட்டுவேன. (௨)

வட்டிலிலுநதொட்டிலிலுமாாமேலுநதோண்மேலுங
கட்டிலிலுமவைத்தெனனைககாதலிதது - முட்டச்
சிறகிலிட்டுககாபபாறறிசசிராட்டுநதாயககோ
விறகிலிடடுததீமூட்டுவேன். (௩)

நொந்துசுமநதுபெறறுநோவாமலேநதிமுலை
தநதுவளர்த்தெடுதததுத்தாழாமே - யந்திபகல
கையிலேகொண்டென்னைககாப்பாற்றுநதாயதனககோ
மெய்யிலேதீமூட்டுவேன. (௪)

அரிசியோநானிடுவேனுததாடனககு
வரிசையிட்டுப்பாாத்துமகிழாம - லுருசியுள்ள
தேனேயமிாதமேசெலவததிரவியபு
மானேயெனவழைத்தவாயககு. (௫)

அள்ளியிடுவதரிசியோதாய்தலைமேற
கொளளிதனைவைபபேனோகூசாமன - மெள்ள
முகமேன்முகமவைததுமுத்தாடியெனறன
மகனேயெனவழைத்தவாயககு. (௬)

விருத்தம.

முனனையிட்டதீமுபபுரததிலே
பின்னையிட்டதீதென்னிலங்கையி
லன்னையிட்டதீயடிவயிறறிலே
யானுமிட்டதீமூள்கமூளகவே. (௭)

வெண்பா.

வேகுதேதீயதனில்வெந்துபொடிசாம்ப
லாகுதேபாவியேனையகோ - மாகக்
குருவிபறவாமற்கோதாட்டியென்னைக

வெந்தாளோசோணகிரிவித்தகாநின்பதத்தில்
வந்தாளோவென்னைமறந்தாளோ - சந்ததமு
முன்னையேநோக்கியுகந்துவரங்கிடந்தென்
றன்னையேயீன்றெடுத்ததாய். (௯)

வீற்றிருந்தாளன்னைவீதிதனிலிருந்தா்ள்
நேற்றிருந்தாளின்றுவெந்துநீறானாள் - பாற்றெளிக்க
வெல்லீரும்வாருங்களேதென்றிரங்காமல்
எல்லாஞ் சிவமயமே யாம் (௧௦)

இடைமருது

மென்றுவிழுங்கிவிடாய்கழிக்கநீர்தேட
லென்றுவிடியுமெனக்கென்கோவே - நன்றி
கருதார்புரமூன்றுங்கட்டழலாற்செற்ற
மருதாவுன்சந்நிதிக்கேவந்து. (௧)

ஒற்றி.

கண்டங்கரியதாங்கண்மூன்றுடையதா
மண்டத்தைப்போலவழகியதாந் - தொண்ட
ருடலுருகத்தித்திக்குமோங்குபுகழொற்றிக்
கடலருகேநிற்குங்கரும்பு. (௨)

ஒடுவிழுந்துசீப்பாயுமொன்பதுவாயப்புண்ணுக்
கிடுமருந்தையானறிந்துகொண்டேன் - கடுவருந்து
தேவாதிதேவன்றிருவொற்றியூர்த்தெருவிற்
போவாரடியிற்பொடி. (௩)

வாவியெல்லாந்தீர்த்தமணலெல்லாம்வெண்ணீறு
காவனங்களெல்லாங்கணநாதர் — பூவுலகி
லீதுசிவலோகமென்றென்றேமெய்த்தவத்தோ
ரோதுந்திருவொற்றியூர் (௪)

திருவாரூர்.

ஆரூரரிங்கிருக்கவவ்வூர்த்திருநாளென்
றூரூர்கடோறுமுழலுவீர் - நேரே
யுளக்குறிப்பைநாடாதவூமர்காணீவிர்
விளக்கிருக்கத்தீதேடுவீர். (௫)

எருவாய்க்கிருவிரன்மேலேறுபுழுக்கூட்டுக்
கருவாய்க்கேகண்கலக்கப்பட்டாய் - திருவாரூர்த்
தேரோடும்வீதியிலேசெத்துக்கிடந்தாயே
நீரோடுந்தாரைக்கேநீ. (௬)

திருக்காஞ்சி.

எத்தனையூரெத்தனைவீடெத்தனைதாய்பெற்றவர்க
ளெத்தனைபேரிட்டழைக்கவேனென்றே - னித்த
மெனக்குக்களையாற்றுயேகம்பாகம்பா
வுனக்குத்திருவிளையாட்டோ. (எ)

கச்சிக்காரோணம்

அத்திமுதலெறும்பீறானவுயிரத்தனைக்கு
சித்தமகிழ்ந்தளிக்குந்தேசிகா - மெத்தப்
பசிக்குதையாபாவியேன்பாழ்வயிற்றைப்பற்றி
யிசிக்குதையாகாரோணரே. (அ)

திருக்காளத்தி

பொய்யையொழியாய்புலாலைவிடாய்காளத்தி
யையரையெண்ணுயறஞ்செய்யாய் - வெய்ய
சினமேயொழியாய்திருவெழுத்தைந்தோதாய்
மனமேயுனக்கென்னமாண்பு (கூ)

திருவிருப்பையூர்.

மாதர்வுடலிச்சித்தாளவலவினையேன்காலச்சித்தேன்
வேதாவுங்கைச்சலித்துவிட்டானே - நாதா
விருப்பையூர்வாழ்சிவனேயின்னமோரன்னை
கருப்பையூர்வாராமற்கா. (௰)

திருவையாறு.

மண்ணுந்தணலாறவானும்புகையாற
வெண்ணரியதாயுமிளைப்பாற - பண்ணுமயன்
கையாறவுமடியேன்காலாறவுங்கண்பா
ரையாதிருவையாறு. (கக)

குற்றாலம்.

காலன்வருமுன்னேகண்பஞ்சடைமுன்னே
பாலுண்கடைவாய்படுமுன்னே - மேல்விழுந்தே
யுற்றாரழுமுன்னேயூரார்சுடுமுன்னே
குற்றாலத்தானையேகூறு. (கஉ)

பொது.

சிற்றம்பலமுஞ்சிவனுமருகிருக்க
வெற்றம்பலந்தேடிவிட்டோமே - நித்தம்
பிறந்திடத்தைத்தேடுதேபேதைமடநெஞ்சங்
கறந்திடத்தைநாடுதேகண். (க)

தோடவிழும்பூஙகோதைததோகையுனையிப்போது
தேடினவாபோயவிடடாரதேறியிரு - நாடிநீ
யெனனைநினைததாலிடுப்பிலுதைபபேறு
னுனனைநினைததாலுதை. (௨)

வாசற்படிகடநதுவாராதபிசசைககிங
காசைபபடுவதிலலையணணலே - யாசைதனைப்
படடிறநதகாலமெலாமபோதுமபரமேட்டி
சுட்டிறநதஞானததைசசொல. (௩)

நசசரவமபூணடானைநனறுததொழுவதுவு
மிச்சையிலேதானஙகிருபபதுவும - பிசசைதனை
வாஙகுவதுமுணபதுவுமவநதுதிருவாயிலிலே
தூஙகுவதுநதானேசுகம (௪)

இருககுமிடநதேடியெனபசிககேயனன
முருககமுடனகொணடுவநதாலுணபேன் - பெருநக
வழைததாலுமபோகேனரனேயெனறேக
மிளைததாலுமபோகேனினி. (௫)

விட்டுவிடபபோகுதுயிரவிடடவுடனேயுடலைச
சுட்டுவிடபபோகினறாரசுறறததார - பட்டதுபட
டெநநேரமுஞசிவனையேததுஙகளபோற்றுஙகள
சொனனேனதுவேசுகம (௬)

ஆவியொடுகாயமழிநதாலுமேதினியிற
பாவியெனறுநாமமபடையாதே - மேவியசீர
விததாரமுஙகடடமபுமவேணடாமடநெஞசே
செததாரைபபோலேதிரி. (௭)

வெட்டவெளியானவெளிககுளதெரியாது
கட்டளையுஙகைப்பணமுஙகாணாதே - இடடமுடன
பறறெனறுறபற்றுதுபாவியெனஞசிலவர
இற்றெனவேவைததவினிபபு. (௮)

பினமுடுகு வெண்பா.

இப்பிறபபைநமபியிருப்பரோநெஞசகமே
வைப்பிருககவாயினமனையிருககச - சொப்பனமபோல
விககிப்பறகிடடககணமெததப்பஞ்சிட்டப்பைக
கக்கிச்செததுக்கொட்டககண்டு (௯)

மேலுமிருககவிரும்பினையேவெளவிடையோன
சீலமறிநதிலையேசிநதையே - கால்கைககுச
கொட்டையிட்டுமெததையிட்டுககுததிமொததப்பட்டவுடல
கட்டையிட்டுசசுட்டுவிடக்கண்டு. (௧௰)

ஓனபதுவாய்த்தோற்பைக்கொருநாளைப்போலவே
யன்புவைத்துநெஞ்சேசயலைந்தாயே - வன்கழுகக
டத்தித்ததிச்சட்டைதட்டிக்கட்டிப்புட்டுக
கதிக்குத்திதின்னக்கண்டு. (௧௧)

இன்னம்பிறககவிசைவையோநெஞ்சமே
மன்னரிவனொன்றிருந்துவாழ்ந்தவனை - முன்ன
மெரிந்தகட்டைமீதிலிணைககோவணத்தை
யுரிந்துருட்டிபபோட்டதுகண்டு. (௧௨)

முதற்சங்கமுதூட்டுமொயகுழலாதமமை
நடுச்சங்கநலவிலஙகுபூட்டுங் - கடைச்சங்க
மாமபோதனவூதுமமமட்டோவிமமட்டோ
நாமபூமிவாழ்நதநலம். (௧௩)

எததனைநாளகூடியெடுத்தசரீரமிவை
யத்தனையுமண்டினபதலலவோ - விததகஞா
காலைபபிடிததுமெள்ளககஙகுல்பகலறிடத்தே
மேலைககுடியிருப்போமே. (௧௪)

எசசிலெனறுசொலலியிதமகிதமபேசாதே
யெச்சிலிருககுமிடமறியீ - ரெசசிறனை
யுயததிருநதுபார்ததாலொருமைவெளிபபடுமபின
சிததநிராமயமாமே. (௧௫)

எததனைபோநட்டகுழியெததனைபோதொட்டமுலை
யெத்தனைபோபற்றியிழுததவிதழ - நிததநிததம
பொயயடாபேசுமபுவியினமடமாதரைவிட்
டுயயடாவுயயடாவுய. (௧௬)

இருப்பதுபொயபோவதுமெயயென்றெணணிநெஞ்சே
யொருததருககுநதீஙகினைநீயுனனாதே - பருததொநதி
நமமதெனறுநாமிருப்பநாயநரிகளபேயகழுகு
தமமதெனறுதாமிருககுநதான (௧௭)

எததொழிலைசசெயதாலுமேதவத்தைபட்டாலு
முததர்மனமிருக்குமோனததே - வித்தகமாயக
காதிவிளையாடியிருகைவீசிவநதாலுந
தாதிமனநீர்ககுடத்தேதான. (௧௮)

மாலைப்பொழுதினறுமஞசளரைத்தேகுளிதது
வேலைமினககிடடுவிழிததிருந்து - சூலாகிப்
பெற்றாள்வளர்ததாளபெயரிட்டாளபெற்றபிள்ளை
பித்தானாலென்செயவாளபின். (௧௯)

விருததம.

நாப்பிளககப பொய்யுரைநது நல்கிதியந்தேடி
　　நலனொனறுமறியாதநாரியரைககூடிய
பூபபிளககபபொயயுரைததுப் புறறீசலபோலப்
　　புலபுலெனககலகலெனப் புதலவாகளைபபெறுவீா
காப்பதற்குமவரைநயறியீாகைவிடவுமாட்டீா
　　கவாபிள்ளதமாததுளைமிற்காணுமைழததுககொண்டீர்
ஆப்புதனையசைததுவிட்டகுரஙகதனைபபோல
　　அகப்பட்டீர்கிடநதுழலவசபபட்டீரோ. (உ0)

இதுவுமது வேறு.

வாடிவந்தாணுமவாலிபமமசனுநதாயுமாமியும்
படிகொணடாருமூரிலேபழிகொணடாடனீதியோ
குடிவநதாணுமேமைழயேகுயவனருணுஙகூழையோ
நடுநினறுணுமவீணனேநகரனுருறையானதே. (உக)

இதுவுமது வேறு.

மண்ணுமுருகுமரமுருகுமரயையுருகுமானுருகும
பெண்ணுமுருகுமாணுருகுமபேதாபேதவகையுருகும்
அன்ன ணுருகுமிடததமாநதவாததாணுருகுமரவணையான்
எணணியுருகுநகுருநாதனெ பாலுளாததவோமொழியே ( )

திருச்சிறறமபலம.

முதல்வன் முறையீடு.

கன்னிவனநாதா கனனிவனநாதா.

மூலமறியேன முடியுமுடிவறியேன
ஞாலததுடபடடதுயாநாடநடுககுதடா.

அறியாமையாமலததாலறிவுமுதறகெட்டனடா
பிரியாவினைப்பயனுறறபிததுபபிடிததனடா.

தனுவாதியநானகுநதாறுயமயஙகினணடா
மனுவாதிசததிவலையிலகபபட்டனடா.

மாமாயையெனனுமவனததிலலைகிறண்டா
தாமாயுலகனைததுநதாதுகலஙகிறண்டா. (௪)

கனனிவனநாதா கனனிவனநாதா.

மண்ணாசைப்பட்டேனைமணணுணடுபோட்டதடா.
பொனனாசைபெண்ணாசைபோகேனெயென்குதே.

மக்கள்சுற்றத்தாசைமறக்கேனேயென்குதே
இக்காசாமாசையதுதீரேனேயென்குதே
வித்தைகற்குமாசையதுவிட்டொழியேனென்குதே
சித்துகற்குமாசைசிதையேனேயென்குதே.

மந்திரத்திலாசைமறக்கேனேயென்குதே
சுந்தரத்திலாசைதுறக்கேனேயென்குதே.

கட்டுவாகத்தாசைகழலேனேயென்குதே
செட்டுதனிலாசைசிதையேனேயென்குதே

மாற்றுஞ்சலவைமறக்கேனேயென்குதே
சோற்றுக்குழியுமின்னந்தூரேனேயென்குதே,

கனிவனநாதா கனிவனநாதா

ஐந்துபுலனுமடங்கேனேயென்குதே
சிந்தைதவிக்கிறதுந்தேறேனேயென்குதே.

காமக்குரோதங்கடக்கேனேயென்குதே
நாமேயரசென்றுநாடோறுமெண்ணுதே.

அச்சமாங்காரமடங்கேனேயென்குதே
கைச்சுமினுமானங்கழலேனேயென்குதே.

நீர்க்குமிழியாமுடலைநித்தியமாயெண்ணுதே
ஆக்குமுயராசையழியேனேயென்குதே.

கண்ணுக்குக்கண்ணெதிரேகட்டையிலேவெக்கக்கண்டும்
எண்ணுந்திருமாயிருப்போமென்றெண்ணுதே

அநித்தியத்தைநித்தியமென்றுதாரவாயெண்ணுதே
தனித்திருக்கேனென்குதேதன்னைமறக்கேனென்குதே.

நரகக்குழியுமின்னுநானபுசிப்பேனென்குதே
உரகப்படத்தலகுலுங்கக்கெடுப்பேனென்குதே.

குரும்பைமுலையுங்குடிகெடுப்பேனென்குதே
அரும்புவிழியுமென்றனுவியுண்பேனென்குதே.

மாதருருக்கொண்டுமறலிவருஞ்சமெண்ணுதே
ஆதரவுமற்றிங்கிரக்காயுருகிறண்டா.
கந்தனையீன்றருளுங்கனிவனநாதா
எந்தவிதத்திலுனேனறிப்படருவண்டா. (௨0)

கனிவன்நாதா கனிவனநாதா.

புல்லாகிப்பூடாயப்புலர்ந்தநாளபோந்தாதோ
கல்லாய்மரமாயக்கழிந்தநாள்போகாதோ

கிரியாயகிடடமாயகெட்டநாள்போதாதோ
நீரியாயூர்வன வாயநினறநாள்போதாதோ.

பூதமொடுதேவருமாயப்போனநாள்போதாதோ
வேதனைசெயதானவராயவீந்தநாளபோதாதோ

அனனைவயிற்றிலழிந்தநாளபோதாதோ
மனனவுளுய்வாழந்துமரிததநாளபோதாதோ.

தாயாகிததாரமாயததாழ்நதநாளபோதாதோ
சேயாயபபுருடனுமாயசசெனறநாளபோதாதோ.

நோயுண்ணவேமெலிந்துநொநதநாள்போதாதோ
பேயுணணபபேயாயபபிறநதநாளபோதாதோ.

ஊனவுடலகூனகுருடாயுறறநாளபோதாதோ
ஈனப்புசிப்பிலினைததநாளபோதாதோ.

பட்டகளையுமபாரதவிபபுமபோதாதோ
கெட்டநாளகெட்டெனறுகேளாதுமபோதாதோ.

நிலலாமைககேயழுதுநின்றநாளபோதாதோ
எலலாருமெனபாரமெடுததநாளபோதாதோ.

காமனகணையாறகடைபட்டலபோதாதோ
ஏமனகாததாவிடியுணடலபோதாதோ.

நானமுகனபடடோலைநறுசகுணடலபோதாதோ
தேனறுளபததானேமிதேககுணடலபோதாதோ.

உருததிராணாசஙகாரததுற்றநாளபோதாதோ
வருததமறிநதையிலைவாவெனறழைததையிலை. (௫௨)

கனனிவனநாதா கனனிவனநாதா.

பிறப்பைததவிாததையிலைபினனைககொணடையிலை
இறபபைததவிாததையிலையெனனெனறுகேட்டையிலை.

பாசமெரிததையிலைபாரதவிபபைததீாததையிலை
பூசியநீறறைபபுனையெனறளிததையிலை.

அடிமையெனறுசொன்னையிலையககுமணிதநதையிலை
[illegible]டுமுலகமபோகவியுனறனைவேடமளிததையிலை.

உன்னிலைழைத்தையிலையொன்றாக்கிகொண்டையிலை
நினனடியாாகூட்டததினியழைததுவைததையிலை.

ஒஙகுபாததுளொளித்தவடியார்ககடியான்
ஈஙகோரடியானெமககெனறுரைத்தையிலை.

நாமந்தரித்ததையிலைநாவொழியநின்றதையிலை
சேமவருளிலெனைச்சிந்தித்தழைத்ததையிலை.

முத்தியளித்ததையிலைமோனங்கொடுத்ததையிலை
சித்தியளித்ததையிலைசீராட்டிக்கொண்டதையிலை.

தவிரப்பைத்தவிர்த்ததையிலைதானாக்கிக்கொண்டதையிலை
அவிப்பரியநீயாமெனவுணர்த்தவித்ததையிலை.

நின்றநிலையினிறுத்தியெனைவைத்ததையிலை
மூன்றுங்கரணமொடுதொக்கழியப்பார்த்ததையிலை.

சட்டவுலகக்காட்சிக்கட்டொழியப்பார்த்ததையிலை
நிட்டையிலேநில்லென்றுநீநிறுத்திக்கொண்டதையிலை. (௪௨)

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

கடைக்கணருள்தாடாகன்னிவனநாதா
கெடுக்குமலமொருக்கிக்கிட்டிவரப்பாரோடா

காதலத்தனியேனேகண்டுமகிழேனே
சாதலதவிரேனே சங்கடந்தானதீரேனே

உன்னைத்துதியேனேவூநாடிவாரேனே
பொன்னடியைப்பாரேனேபூரித்துநில்லேனே

ஓங்காரப்பொற்சிலம்பினுல்லாசம்பாரேனே
பாங்கானதண்டைபலபணியும்பாரேனே.

வீரகண்டாமணியின்வெற்றிதனைப்பாரேனே
சூராகண்டுபோற்றுமந்தசுந்தரத்தைப்பாரேனே.

இடையில்புலித்தோலிருந்தநலம்பாரேனே
விடையிலெழுந்தருளும்வெற்றிதனைப்பாரேனே.

ஆனையுரிபோர்த்தவழகுதனைப்பாரேனே
மானைப்பிடித்தேந்துமலர்சகரத்தைப்பாரேனே.

மாண்டார்தலைபூண்டமார்பழகைப்பாரேனே
ஆண்டார்நமக்கெனமறைந்துதிரியேனே.

கண்டங்கறுத்தின்முகாரணத்தைப்பாரேனே
தொண்டர்குழுவினின்றதோற்றமதைப்பாரேனே.

அருள்பழுத்தமாமதியாமானந்தத்தைப்பாரேனே
திருநயனக்கடையொளிருஞ்செழுங்கொழுமைபாரேனே
செங்குமிழின்றுண்டம்வளர்சிங்காரம்பாரேனே

முதலவன் முறையீடு.

முல்லைநிலவெறிக்குமூரலொளிபாரேனோ
அல்லார்புருவத்தழகுதனைப்பாரேனோ
மகரங்கிடந்தொளிருமவண்மைதனைப்பாரே
சிகரமுடியழகுஞ்செஞ்சடையும்பாரேனோ.

கங்கையொடுதிங்கணின்றகாட்சிதனைப்பாரேனோ
பொங்கரவைத்தான்சடையிற்பூண்டவிதம்பாரேனோ.

சரசகொன்றைப்பூத்தசடைக்காட்டைப்பாரேனோ
எருக்கறுகுமத்தைநயணியேகாந்தம்பாரேனோ.

கொக்கிறகுசூடிநின்றகொண்டாட்டம்பாரேனோ
அக்கினியையேந்திநின்றவானந்தம்பாரேனோ.

தூக்கியகாலுந்துடியிடையும்பாரேனோ
தாக்குமுயலகன்மேற்றுண்டவதைதைப்பாரேனோ.

வீச்சாரமும்விகசிதமும்பாரேனோ
ஆசையளிக்குமப்பயகரம்பாரேனோ.

அரிபிரமாபோற்றவமரர்சயசயென்ன
பெரியம்மைபாகமவளாம்பேரழகைப்பாரேனோ.

சுந்தரநீற்றின்சொக்குதனைப்பாரேனோ
சந்திரசேகரனையத்தயவுசெய்தலைப்பாரேனோ. (௬௨)

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

கெட்டநாள்கெட்டாலுங்கிருபையினிப்பாரோடா
பட்டநாள்பட்டாலும்பதமெனக்குக்கிட்டாதோ.

நற்பருவமாகுமந்தநாளெனக்குக்கிட்டாதோ
எப்பருவமுங்கழன்றவேகாந்தங்கிட்டாதோ

வாக்கிறந்துநின்றமவுனமதுகிட்டாதோ
தாக்கிறந்துநிற்குமந்தத்தற்சுத்திகிட்டாதோ.

வெந்துயரைத்தீர்க்குமந்தவெட்டவெளிகிட்டாதோ
சிந்தையையந்தீர்க்குமந்தத்தேறலதுகிட்டாதோ

ஆனவடியார்க்கடிமைகொள்ளக்கிட்டாதோ
ஊனமறவென்னையுணர்த்துவித்தல்கிட்டாதோ

என்னென்றுசொல்லுவண்டாவென்குருதேவகேளடா
பின்னையெனக்குநீயல்லாற்பிறிதில்லையே. (௬௮)

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா.

அன்னவிகாரமத்துவற்றவிடங்கிட்டாதோ
சொன்னவிகாரந்தொலைந்தவிடங்கிட்டாதோ.

உலகவிகழ்ந்துமொழிந்தவிடங்கிட்டாதோ
மலக்குழுவினையின்னார்வசியாதுங்கிட்டாதோ.

ஒப்புவமைபற்றொழிந்தவிடங்கிட்டாதோ
செப்புதற்குமெட்டாத்தெளிந்தவிடங்கிட்டாதோ.

வாக்குமனாதீதவகோசரத்திறஞ்செல்லவென்னைத்
தாக்குமருட்குருவேசினாரூபிணைக்கேயானபோற்றி. (௭௨)

பட்டணத்தார் முதல்வன் முறையீடு
முற்றிற்று.

அருட்புலம்பல்.

ஐங்கரனைத்தெண்டனிட்டேனருளடையவேண்டுமென்று
தங்காமல்வந்தொருவன்றற்சொருபங்காட்டியென்னை.

கொள்ளைப்பிறப்பறுக்கக்கொண்டானகுருவடிவம்
கள்ளப்புலனறுக்கக்காரணமாய்வந்தாண்டி

ஆதாரமோராறுமைம்பத்தோரக்ஷரமும்
சூதானகோட்டையெல்லாஞ்சுட்டான்றுரிசறவே.

மெத்தவிகாரம்வினைகளும்பலபலவாம்
தத்துவங்களெல்லாந்தலைகெட்டுவெந்ததடி.

என்னோடுடன்பிறந்தாரெல்லாரும்பட்டார்கள்
தன்னந்தனியேதரித்திருக்கமாட்டேண்டி

எல்லாரும்பட்டகளமென்றுதொலையுமடி
சொல்லியழுதாற்றுயரமெனக்காறுமடி.

மண்முதலாமைம்பூதமாண்டுவிழக்கண்டேனடி
விண்முதலாமைம்பொறிகள்வெந்துவிழக்கண்டேண்டி.

நீக்காப்புலன்களைந்துநீறாகவெந்ததடி
வாக்காதியைவரையுமாண்டுவிழக்கண்டேனடி.

மனக்கரணமத்தனையும்வகைவகையேமட்டழிய
இனக்கரணத்தோடேயெரிந்துவிழக்கண்டேனடி.

ஆத்துமதத்துவங்கள் அடுக்கழியவெந்ததடி
போற்றும்வகையெப்படியோபோதமிழந்தானே.

வித்தியாதத்துவங்கள்வெந்துவிழக்கண்டேனடி
சுத்தவித்தையைந்தினையுஞ்சுட்டான்றுரிசறவே.

மூன்றுவகைக்கிளையுமுப்பத்தறுவரையும்
கான்றுவிழச்சுட்டுக்கருவேரறுத்தாண்டி.

குருவாகிவநதானேகுலமறுககவந்தானே
உருவாகிவநதானேவுருவழிககவநதானே

கேடுவருமெனறறியேனகெடுமதிகணடோறறுமல
பாடுவருமெனறறியேன்பதியாணடிருநதேண்டி.

எலலாருமபட்டகளமின்னவிடமெனறறியேன
பொலலாஙகுதிாககுமபொறிபிலியைககணடேணடி.

உடகோட டைக்குளளிருநதாரெர்ககமடிநதாாசள்
அககோட டைககுளளிருநதாரறுபதுபோபட்டாாகள்

ஓககமடிநததடியூடுருவவெநததடி
கறகோட்டையெலலாஙகரிககோட டையாசசுதடி (௧௭)

தொண்ணூற்றறுவரையுஞசுட்டானறுரிசறவே
கணணேறுபட்டடிகருமவாறுததாண்டி.

ஓஙகாரஙகெட்டதடிவுளளதெலலாமபோசசுதடி
ஆஙகாரஙகெடட தடியடியோட றுததாணடி.

தாையாஙகுடிலைமுதலதடடுருவவெநததடி
இாையுமனததிடுமபையெலலாமறுததாணடி.

முனனைவிாையெலலாமுழுதுமறுத்தாணடி
தனனையறியவேதாளெருநதியானேண்டி.

எனனையேநானறியவிருவினையுமீடழிததுத
தனனையறியததலமெனககுசசொனனாணடி

தனனையறிநதேணடிதனிககுமரியர்னேண்டி
தனனநதனியேதனியிருககுமபககுவமோ.

வீட்டிலொருவரிலலைவெட்டவெளியானேணடி
காட்டுககெறிததவிலாகனவாாசசேகணடதெலலாம.

நகையர்ரோகண்டவாகளநாட்டுககுபபாட்டலவோ
பகையாரோகணடவாகளபாாததாருககேசசலவோ.

இநநிலைமைகணடாண்டிபெஙகுமிருநதாணடி
கன்னியழிததாண்டிகறபைககுலைததாணடி.

கற்புககுலைததமையுஙகருவேராறுததமையும
பொறபுககுலைததமையுமபோதழிநததைமையும.

என்னவினைவருமோவினனமெனககெனறறியேன
சொனனசொலலெலலலாமபலித்ததடிசோாவறவே
கஙகுல்பகலறறிட்டதேகாட்டிககொடுததாண்டி.
பஙகமழிததாணடிபாாததானைப்பாாததிருந்தேன

சாதியிற்கூட்டுவரோசாத்திரத்துக்குள்ளாமோ
ஓதியுணர்ந்ததெல்லாமுள்ளபடியாச்சுதடி.

என்னகுற்றஞ்செய்தேனோவெல்லாருங்காணாமல்
அன்னைசுற்றமெல்லாமறியாரோவம்புவியில்

கொன்றானைத்தின்றேனோதின்றானைக்கொன்றேனோ
எண்ணாததெல்லாமெண்ணுமிச்சைமறந்தேனோ.

சாதியிற்கூட்டுவரோசமயத்தோரொன்றுவரோ
பேதித்துவாழ்ந்ததெல்லாம்பேச்சுக்கிடமாச்சுதடி.

கண்டார்க்குப்பெண்ணல்லவோகாணார்க்குக்காமமடி
உண்டார்களுண்டதெலாமுண்ணலாதுண்பார்களோ

கொண்டார்கள்கொண்டதெல்லாங்கொள்ளாதார்கொள்ளுவ
விண்டவர்கள்கண்டவரோகண்டவர்கள்விண்டவரோ. [ரோ

பண்டாயநான்மறைகள்பாடும்பரிசலவோ
தொண்டாயதொண்டருளந்தோற்றியொடுங்குமதோ.

ஓதவரிதோவொருவருணரவரிதோ
பேதமறவெங்கும்விளங்கும்பெருமையன்காண். (௩௭)

வாக்குமனமுங்கடந்தமணாலயன்காண்
நோக்கவரியவன்காணுண்ணணியரிறுண்ணணியன்காண்.

சொல்லுக்கடங்கான்காண்சொல்லிறந்துநின்றவன்காண்
கல்லுளிருந்தகனலொளிபோனின்றவன்காண்

சுட்டிறந்தபாழ்தனிற்சுகித்திருக்கச்சொன்னவன்காண்
ஏட்டிலெழுதத்தோவெழுதினவனைப்பிழையோ.

சும்மாவிருக்கவைத்தான்சூத்திரத்தைநானறியேன்
அம்மாபொருளிதெனவடையவிழுங்கினண்டி.

பார்த்தவிடமெல்லாம்பரமாகக்கண்டேனடி
கோத்தகிலைகுலைத்தகொள்கையறியேண்டி.

மஞ்சனமாட்டிமலர்பறித்துச்சாத்தாமல்
நெஞ்சுமெழும்பாழானேனின்றிலைகாணேனடி.

பாடிப்படித்திருந்தும்பன்மலர்கள்சாத்தாமல்
ஓடித்திரியாமலுருக்கெட்டுவிட்டேனடி.

மாணிக்கத்துள்ளொளிபோல்மருவியிருந்தாண்டி
பேணித்தொழுமடியார்பேசாப்பெருமையன்காண்.

அன்றுமுதலின்றளவுமறியாப்பருவத்தில்
என்றும்பொதுவாயிருந்தநிராமயன்காண்.

சித்தவிகாரத்தாலேசின்மயனைக்காணாமல
புத்திகலங்கிப்புகுந்தேனேபொறிவழியே.

பத்தியறியாமற்பாழிற்கவிழ்ந்தேண்டி
ஒத்தவிடத்திணையென்றொத்துமிருந்தேண்டி.

செத்தாரையொத்தேனடிசிந்தைதெளிந்தேண்டி
மற்றொன்றுமில்லையடிமறுமாற்றங்காணேனடி.

கல்வியல்லகேள்வியல்லகைகாட்டுங்காரணங்காண்
எல்லையளவற்றதடியெங்குநிறைந்ததடி.

வாசாமகோசரத்தைமருவியிடங்கொண்டாண்டி
ஆசூசமில்லாணடியறிவுக்கறிவாணடி.

பத்துத்திசைக்குமடங்காப்பருவமடி
எத்திசைக்குமெங்குமிடைவிடாதேகமடி.

நித்திகஞ்சூழுமடிசித்தமுடையார்க்குப்
பத்திகாட்டிலுட்பதித்தபரஞ்சோதியடி.

உள்ளுணர்வாயினறவாதவுணர்வுக்குணர்வாணடி
எள்ளளவுமுள்ளத்திலேயேறிக்குறையாணடி.

தாருந்தலையுமிலான்றோற்றமொடுக்கமிலான்
ஆருமறியாமலகண்டமாயினாண்டி.

எத்தனையோவண்டத்திருந்தவர்களெத்தனைபேர்
அத்தனைபேருண்டாலுமணுவுங்குறையாண்டி.

வாக்குமனமும்வடிவுமிலாவானபொருள்காண்
போக்குமவரவுமிலானபொருவரியபூரணன்காண். (௪௭)

காட்சிக்கெளியானைக்காண்கண்டாலுங்காணான்காண்
மாட்சிமனமலைவற்றார்க்குமாணிக்கத்துள்ளொளிகாண்.

வாழ்த்தியவனைவழிபட்டாலமன்னுயிர்கள்
தோற்றவரியானகாண்சொல்லிறந்தசோதியன்காண்.

ஐயமறுத்தவனையாராயவாருண்டானால்
வையகத்தேவந்துமலர்ப்பாதம்வைத்திடுவான்.

அணுவுக்குமேருவுக்குமகம்புறமாய்நின்றான்காண்
கணுமுற்றுஞானக்கரும்பினறெளிவானகாண்

என்நாளுமிந்நாளுமிப்படியாயப்படியாய்ச்
சொன்னாலுங்கேளாலகாணசோத்திரத்திற்கொள்ளான்காண்

ஆத்தானுக்காத்தாவாமப்பனுக்குமப்பனுமாம்
கோத்தார்க்குக்கோத்தநிலைகொண்டகுணக்கடல்காண்.

இப்போபுதிதோடியெத்தனைநாளுள்ளதடி
அப்போதைக்கப்போதருளறிவுந்தந்தாண்டி.

பற்றற்றார்பற்றாகப்பற்றியிருந்தாணடி
குற்றமறுத்தாண்டிகூடியிருந்தாண்டி.

வெட்டவெளியிலெனைமேவியிருந்தாண்டி
பட்டப்பகலிலடிபார்த்திருந்தாரெல்லோரும்.

வாழ்வானவாழ்வெனக்குவந்ததடிவாழாமல்
தாழாமற்றாழ்ந்தேண்டிசற்றுங்குறையாமல்.

பொய்யானவாழ்வெனக்குப்போதுமெனக்காணேண்டி
மெய்யானவாழ்வெனக்குவெறும்பாழாய்விட்டதடி.

கன்னியழித்தவனைக்கண்ணாரக்கண்டேண்டி
என்னியல்புநானறியேனீதென்னமாயமடி.

சொல்லாலேசொல்லுதற்குச்சொல்லவாயில்லையடி
எல்லாருங்கண்டிருந்தும்போதறியாகள்.

கண்மாயமிட்டாண்டிகருத்தழிந்தேண்டி
யுண்மாயமிட்டவனையுருவழியக்கண்டேண்டி.

என்னசொல்லப்போறேனினிந்தவதிசயத்தை
கன்னியிளங்கமுகுகாய்த்ததடிகண்ணார.

ஆர்ந்தவிடமத்தனையுமருளாயிருக்குமடி
சார்ந்தவிடமெல்லாஞ்சவாதுமணக்குதடி.

இந்தமணமெங்குமியற்கைமணமென்றறிந்து
அந்தசுகாதீதத்தருட்கடலிலமுழுகினண்டி.

இரும்புநிறைநீர்போலவெனைவிழுங்கிக்கொண்டாண்டி
அரும்புநிறைவாசனைபோலன்றேயிருந்தாணடி.

அக்கினிகற்பூரத்தையறவிழுங்கிக்கொண்டாற்போல்
மக்கினம்பட்டுள்ளேமருவியிருந்தாண்டி.

கடல்நீருமாறும்போற்கலந்துகரைகாணேண்டி
உடலுமுயிரும்போலுட்கலந்துநின்றாண்டி (௫௭)

பொன்னுமுரைமாற்றும்போற்பொருவரியபூரணன்காண்
மன்னுமனுபூதியடிமாணிக்கத்துள்ளொளிபோல

கங்குகரையில்லாண்டிகரைகாணக்கப்பலடி
எங்குமளவில்லாண்டியேகமாய்நின்றாண்டி.

தீவகம்போலென்னைச்சேர்ந்தபரசின்மயன்காண்
பாவகமொன்றில்லாண்டிபார்த்தவிடமெல்லாம்பரங்காண்

அருட்புலம்பல.

உள்ளார்க்குமுள்ளாண்டி யூருமில்லான் பேருமில்லான்
கள்ளப்புலனறுக்கக்காரணமாயவந்தாண்டி.

அப்பிறப்புக்கெல்லாம் அருளாயமர்ந்தாண்டி.
இப்பிறப்பிலவந்தானிவனுக்குமெய்ப்பொருள்காண்.

நீரொளிபோலெங்குநிறைநதநிராமயன்காண்
பாரொளிபோலெங்குமபரநதபராபரனகாண்.

நூலாலுணாவரிய நுணமையினு நுண்மையனகாண்
பாலாறுசர்க்கரைபோறபரநதபரிபூரணனகாண்.

உளககண்ணுககல்லா ஞானகண்ணுலேலருமதோ
விளககுசசுடரொளிபோல மேவியிருநதாணடி.

கலனுளிருநதகனலொளிபோறகாரணமாய்ப்
புல்லியிருநதுமபொருவரியபூரணனகாண.

பொற்பூவுமவாசனைபோறபோதமபிற[illegible]ாநதுக
கறபூவுமவாசனைபோற்காணககயவருககு.

மைககுழமபுமுததுமபோனமருவிமறவாதவாககு
கைககுட்கனியாகுங்கருவறுததகாரணாககு

பளிஙகிற்பவளமடிபற்றறறபாவலாக்குக
கிளிஞசியைவெள்ளியெனபாாகிடடாதாாகிடடுவரோ.

எட்டுக்கடஙகாண்டியெழுததிற்பிறவாண்டி
நாடடினரிகளெல்லாநம்புரவிசெயதாண்டி.

பஞசபபிரளயததுமிஞசியிருப்பாண்டி
நஞசுபொதிமிடறறுனயனததழலவிழியான்.

அகஙகாககுமபுறங்காககுமஅளவிலாவண்டமுதல்
செகஙகாககுஙகாணுததிசைபத்துஙகாககுமடி.

பேசாபபிரமமடிபேச்சிறநதபேரொளிகாண்
ஆசாபாசஙகள்அணுகாதபேரொளிகாண்.

தேசமிறநதவன்காண்திசையிறந்ததெண்கூடலகாண்
ஊசிமுனையூனறவிலலாவுறுபொருள்காண்.

சிப்பியின்முத்தொளிகாண்சின்மயநோக்கில்லாாககு
அப்பிலொளிபோலமாந்தவருமபொருளகா

ஆலாவிருட்சமடியளவிலாச்சாகையடி
மேலாம்பதங்கள்விசும்பூடுருவுமெய்ப்பொருள்காண்.

வங்கிஷமெல்லாங்கடந்துமருவாமலர்ப்பதங்காண்.
அங்கிஷமாயெங்குமஆயந்தவருமபொருள்காண்.

நாமநட்டமான்தடிநவிலவிடமில்லையடி.
காமனைக்கண்ணாலெரிக்கக்கனல்விழித்தகாரணன்காண்

கொட்டாதசெம்பொனடிகுளியாததாளமடி
எட்டாதகொம்பிலடியீப்புகாத்தேனமுதம.

காணிப்பொன்னணியுடனகல்லுமைமாற்றின்னதென்றே
ஆணியுடனகூட்டியடங்கவிட்டுக்கொண்டாணடி.

அளவிறந்தவுண்டத்தாரத்தனைபெருண்டாலும்
பிளவளவுந்தானசற்றும்பேசாப்பிரமமடி.

கன்னனஞ்சினுள்ளேகழுநீலமபூத்தாப்போல
என்னெனஞ்சினுள்ளேயிணையடிகள்வைத்தாண்டி.

வேதப்புரவியடிவிரைந்தோடியுமமறியார
காதற்றஞானமடிகாண்பாரகருத்துடையோர

பூரசவிணையைப்பட்டப்பாரதபாரவையுடன
நேசத்தைக்காட்டியடிநில்லெனறுசொன்னாண்.

ஓசையொடுங்குமிடமோங்காரத்துள்ளொளிகாண
பேசாதிருக்குமபிரமமிதுவென்றாணடி.

சினமயநனெனக்காற்சிறசுருபங்காட்டியெனைத
தனமயமாயாக்கியேதானவனாயநின்றாண்டி.

தானென்னைப்பாராததாணடிதன்னைத்தானல்லாமல
நானென்னசொல்லுவணடிநவிலவிடமில்லையடி.

இன்றிருந்துநாளைக்கிறக்கிறபேரெல்லாரும்
என்றும்பரிபூரணத்திலினிதிருக்கச்சொன்னாண்டி.

பார்க்கிலெளிதலவோபற்றற்றபற்றலவோ
ஆரக்குமிடங்காட்டவவனிதனிலவந்தாணடி.

இத்தனைகாலமடியிறந்துபிறந்ததெல்லாம
இத்தனையுமில்லையடியிருமபினுமைநீரானேன்.

எக்காலமபட்டதடியிறந்துபிறந்ததெல்லாம
அக்காலமெல்லாம் அழுந்தினேனனரகில.

காலங்கழிந்ததடிகர்மமெல்லாம்போச்சுதடி
நாலுவகைக்கருவுநாமநட்டமாச்சுதடி.

முப்பாழுக்கப்பாலமுதற்பாழமுழுமுதலாய்
இப்போதுவந்தான்காண் எனைவிழுங்கிக்கொண்டான்காண்.

பாலின்கணெய்யிருந்தாற்போலப்பரஞ்சோதி
ஆலிங்கனஞ்செய்தறவிழுங்கிக்கொண்டாணடி.

தெததுபடமானேண்டிநீயிருமபின்ீரானேன
ஒததவிடஙிததிணையெனறேதுமுணாவறிந்தேன
ஒபபுமுவமையுமறறேதவரிதாயபொருள
இபபூவினிற்குருவேயெனனவநதோன்றுள்வாழி.
ஒபபாரிசொலலிடினுமுவமைபிழைததிடினும
முப்பாரூஙகறறுணாநதோர்முனனோபொறுததருளவார்.
அருட்புலமபல — முறறுமபெறறது.

பட்டணததுபபிளளையார

இறந்தகாலத்திரங்கல்.

வாதனைததிறமிலலாமனிதருககுப்புனசொலலாங
சாததிரஙகள்சொலலிசசதுரிழநதுகெடடேனே.

மெததமெததசசெலவாககிலவேறுமருளடுததுத
ததிததலைகீழாயததாணடநதுகெட்டேனே.

வழககந்தலஙகளினுமண்பெண்பொனனுசையினும்
பழககநதவிராமறபதியிழநதுகெட்டேனே.

ஆணிபொருநதுமருமபூமியததனையுங
காணிநமதெனறுகனமபேசிககெட்டேனே

ஆசாரமிலலாவசடருடனகூடிப
பாசாங்குபேசிபபதியிழநதுகெடடேனே.

குருமாரககமிலலாககுருடருடனகூடிக
கருமாரககததுளளேகருததழிநதுகெட்டேனே.

ஆலமருநதுமானபெருமையெண்ணுமல்
பாலாபெணடீாமெயயெனறுபதியிழநதுகெட்டேனே

பிணவாசமுற்றபெருஙகாயமெயயெனறு
பணவாசையாலேபதியிழந்துகெட்டேனே.

கண்டபுலவாகனககவேதானபுகழ
உணடவுடமபெலலாமுபபரிததுககெட்டேனே.

எணணிறநதசெனமமெடுத்துச்சிவபூசை
பண்ணிபபிழையாமறபதியிழநதுகெட்டேனே.

சிற்றெறும்புசற்றுந்தீண்டப்பொறாவுடம்பை
உறறுறுசசகவுஞசுடவுமொப்பிததுமாண்டேனே.

தன்னுடமபுதானேதனக்குப்பகையாமென்
றெண்ணுமுணாவிலலாமலினபமெனறுமாண்டேனே.

தோலெலும்புமாங்கிஷமுந்தொல்லனைத்தால்வளரு
மேலெலும்புஞ்சுறறமெனறுவீறுபபாய்மாண்டேனே.
போக்குவரத்தும்பொருளவரததுங்காணுமல்
வாக்கறிவுசொல்லிமனமறுகிகெடடேனே.

இறநதகாலத்திரங்கல்
முற்றுப்பெற்றது.

பட்டணததுபபிள்ளையார்

நெஞ்சொடுபுலம்பல்.

மண்காடடிப்பொன்காட்டிமாயவிருள்காடடிச்
செங்காட்டிலாடுகின்றதேசிகனைபபோற்றுமல
கண்காட்டுமவேசியர்தங்கண்வலையிற்சிக்கிமிக
அங்காடிநாயபோலலைநதனையேநெஞ்சமே (௧)

புடபாசனவணையிற்பொறபட்டுமெத்தையின்மேல்
ஒப்பாவணிநதபணியோடாணிநீங்காமல
இபபாயகிடநதியமனுயிர்கொளளுமுனனே
முபபாளைப்போற்றிமுயங்கிலையேநெஞ்சமே. (௨

முபபாழுமபாழாயமுதறபாழவெறும்பாழாய
அபபாழுக்கப்பானினறுடுமதைப்போற்றுமல
இப்பாழாம்வாழ்வைநமபியேற்றவாககொன்றியாமல
துப்பாழாயவந்தவினைசூழ்நதனையேநெஞ்சமே. (௩)

அன்னம்பகிர்ந்திங்கலைநதோர்க்குதவிசெய்யுஞ்
சென்மமெடுததுஞ்சிவனருளைப்போற்றுமல்
பொன்னுமனையுமெழிற்பூவையருமவாழ்வுமிவை
இன்னுஞ்சதமாகவெண்ணினையேநெஞ்சமே.

முற்றொடர்பிற்செய்தமுறைமையால்வந்தசெல்வம
இற்றைநாட்பெற்றோமென்றெண்ணுதுபாழ்மனமே
அற்றவர்க்குமீயாமலரனபூசையோராமல்
கற்றவர்க்குமீயாமற்கண்மறந்துவிட்டனையே.

மாணிக்கமுத்துவயிரபபணிபூண்டு
ஆணிப்பொன்சிங்காதனத்திலிருந்தாலும்
காணித்துடலைநமன்கட்டியேகைப்பிடித்தால்
காணிப்பொன்கூடவரக்காண்கிலமேநெஞ்சமே. (௬

கற்கட்டுமோதிரநற்கடுக்கனரைநாண்பூண்டு
திகெட்டும்போற்றத்திசைக்கொருததராணுலும
பற்கிட்டவேமனுயிர்பந்தாடும்வேளையிலே
கைச்சட்டம்கூடவரக்காண்கிலமேநெஞ்சமே. (௭)

முன்னநீசெய்ததவமுப்பாலுஞ்சேருமன்றிப
பொன்னுமபணிதிகளும்பூவையுமங்கேவருமோ
தன்னைச்சதமாகச்சற்குருவைப்போற்றுமல்
கண்ணற்றவந்தகனபோற்காட்சியற்றயநெஞ்சமே. (௮)

பையரவம்பூண்டபரமர்திருப்பொற்றாளைத்
தூயமலர்பறித்துத்தொழுதுவணங்காமல
கையிலணிவளையுங்காலில்விடும்பாடகமும
மெய்யெனறிருமாந்துவிட்டனையேநெஞ்சமே. (௯)

மாதுக்கொருபாகம்வைத்தவரனபொற்றாளைப்
போதுக்கொருபோதும்போற்றிவருந்தாமல
வாதுக்குத்தேடியிந்தமண்ணிறபுதைத்துவைத்தே
ஏதுக்குப்போகநீயெண்ணினையேநெஞ்சமே. (௧௦)

அஞ்சருளைப்போறறியைந்துபுலனைத்துறக்க
நெஞ்சேயுன்கருநினைவுநானசொலலுகிறேனா
வஞ்சகத்தைநீக்கிமறுநினைவுவாராமல
செஞ்சரணத்தாளைச்சிந்தைசெய்வாயநெஞ்சமே. (௧௧)

அற்புதமாயிந்தவுடலாவியடங்குமுன்னே
சற்குருவைப்போற்றித்தவம்பெற்றுவாழாமல
உற்பத்திசெம்பொன்னுடைமைபெருவாழ்வைநம்பிச்
சர்ப்பத்தினவாயிறறவளைபோலானேனே (௧௨)

உற்றார்பெற்றாருடன்பிறப்பாபிள்ளைகளார்
மற்றிருந்தாலெனமாளும்போதுதவுவரோ
சற்றுவிழுந்தவிளங்கனறதுபோலேயுருகிச
சிறுகிச்சிற்றிடபஞ்சோர்ந்தனையேநெஞ்சமே (௧௩)

வீடிருக்கத்தாயிருக்கவேண்டுமனையாளிருக்கப
பீடிருக்கவூணிருக்கப்பிள்ளைகளுந்தாமிருக்க
மாடிருக்கக்கன்றிருக்கவைத்தபொருளிருக்கக
கூடிருக்கநீபோனகோலமென்னகோலமே (௧௪)

சந்தனமுங்குங்குமமுஞ் சாந்துமபரிமளமும
விந்தைகளாய்ப்பூசிமிகுவேடிக்கையொய்யாரக்
கந்தமலர்சூடுகின்றகன்னியருந்தாமிருக்க.
எந்தவகைபோறுயென்றெண்ணிலையேநெஞ்சமே. (௧௫)

காற்றுத்துருத்திக்கடியவினைக்குள்ளான
ஊற்றைச்சடலத்தையுண்டென்றிறுமாந்து
பார்த்திரங்கியன்னம்பசித்தோருக்கீயாமல்
ஆற்றுவெள்ளம்போலவளாவினையேநெஞ்சமே. (௧௬)

நீர்க்குமிழிவாழ்வைநம்பிநிச்சயமென்றேயெண்ணிப்
பாக்களவாமன்னம்பசித்தோர்க்களியாமல்
போர்க்குளெமதூதர்பிடித்திழுக்கும்போது
ஆர்ப்படுவாரென்றேயறிந்திலையேநெஞ்சமே. (௧௭)

சின்னஞ்சிறுநுதலாள்செய்தபலவினையான்
முன்னந்தமாய்பின்முளைத்தசிலந்திவிம்மி
வன்னந்தளதளப்பமயங்கியுலைக்குள்ளாகி
அன்னம்பகிர்ந்துண்ணவறிந்திலையேநெஞ்சமே. (௧௮)

ஓட்டைத்துருத்தியையுடையும்புழுக்கூட்டை
ஆட்டுஞ்சிவசித்தர்தாளைமிகப்போற்றியே
வீட்டைத்திறந்துவெளியையொளியாலழைத்துக்
காட்டும்பொருளிதென்றுகருதிலையேநெஞ்சமே (௧௯)

ஊன்பொதிந்தகாயமுளைந்தபுழுக்கூட்டைத்
தான்சுமந்ததல்லால்நீசற்குருவைப்போற்றாமல்
கானப்பரந்தவெள்ளங்கரைபுரளக்கண்டேகி
மீன்பார்ந்தாற்போலேவிசாரமுற்றாய்நெஞ்சமே (௨௰)

உடக்கையொருசகியுயிரையடைத்துவைத்த
சடக்கைச்சதமென்றுசார்ந்தங்கியுமாந்தை
உடக்கைத்தகாதேயுயிரையமன்கொள்கையிலே
யடக்கமாய்வைத்தபொருளங்குவரமாட்டாதே. (௨௧)

முத்திக்குத்தேனைத்தெவிட்டாததெள்ளமுதை
முத்திக்குவித்தானமுப்பாழைப்போற்றாமல்
பற்றிப்பிடித்தியமன்பாசத்தாற்கட்டும்வண்ணம்
சுற்றியிருக்கும்வினைசூழ்ந்தனையேநெஞ்சமே (௨௨)

அஞ்செழுத்தாயெட்டெழுத்தாயைம்பத்தோரட்சரமாய்ப்
பிஞ்செழுத்தாய்நின்றபெருமானைப்போற்றாமல்
வஞ்சகமாயுற்றமுலைமாதர்வலைக்குள்ளாகிப்
பஞ்சரித்துத்தேடிப்பாழுக்கிறைத்தோமே. (௨௩)

ஆக்கைக்குக்கொன்றைத்தும்பையம்புலியுஞ்சூடுகின்ற
சொக்கர்திருத்தாளைத்தொழுதுவணங்காமல்
மக்கள்பெண்டிர்சுற்றமுடன்வாழ்வைமிகநம்பியன்பாய்
எக்காலமுமுண்டென்றெண்ணினையேநெஞ்சமே. (௨௪)

ஆண்டகுருவினருளைமிகப்போற்றி
வேண்டுங்கயிலாயவீட்டுவழிபாராமல்
பூண்டகுழன்மாதுநல்லார்பொய்மாயைக்குள்ளாகித்
தூண்டிலகப்பட்டுத்துடிகெண்டையானேனே. (௨௫)

ஏணிபபழுவாயிருளையறுததாளமுற்றும்.
பேணிதெொழுகையிலைபேறுபெறமாட்டாமல்
காணவருமபொருளாயககணகலககப்படடடியேன்
ஆணியற்றமாமரமபோலாகினனேநெஞசமே. (உசு)

கோத்துப்பிரகாசஙகொணடுருகியண்டமெல்லாம்
காததபடியேகயிலாயஞசேராமல
வேற்றுருவப்பட்டடியேன்வெள்ளமபோலுள்ளுருகி
ஏற்றுங்கழுவிலிருந்தபிணமானேனே. (உஎ)

நிலைவிட்டுடலையுயிர்நீஙகியகலுமுனனே
சிலைதொட்டவேடனெச்சிற்றினனைசசேராமல
வலைபட்டுழலுகினறமானபோறபரதவிததுத
தலைகெட்டநூலதுபோற்றட்டழிநதாயநெஞசமே (உஅ)

முடிககுமயிர்ப்பொல்லாமுழுககுரமபைமின்னாரின்
இடைககுநடைககுமிதஙகொணடவாாதைதசொல்லி
அடிககொணடதிலலைவனததையனேநாயனேயேன
விடக்கைமிழநதமிருகமதுவானேனே. (உகூ)

பூவாணாபோறறும்புகழமதுரைச்சொககரது
சீபாதமபோற்றிச்சிவலோகஞசேராமல
தாவாரநதோறுநதலைபுகுநதநாயபோலே
ஆகாதநெஞசமேயலைநதுதிரிநதாயே. (௩௦)

பததெட்டாயிரநதாயபபதினமூனறிரண்டொனறாய
ஒத்திட்டுநின்றதோரோவியததைப்போற்றாமல
தெத்திட்டுநினறதிரிகண்ணிககுள்ளாகி
விதிதிட்டாயநெஞசேவிடவுமறியாயே (௩௧)

அஞசுமுருவாகியைமூனறுமெட்டுமொனறாய
மிஞசியிருநதவிளககொளியைபபோற்றாமல
பஞசிலிடுவன்னியைப்போற்பறறிபபிடியாமல்
நஞ்சுணடகெண்டையைப்போலநானலைநதுகெட்டேனே. (௩௨)

ஊனமுடனேயுடையுமபுழுககூட்டை
மானமுடனேசுமநதுமண்ணுலகினமாளாமல்
ஆனதொருபஞசவாகளாண்டிருந்ததேசம்விடடுப்
போனதுபோலேநாம்போய்ப்பிழைததோமிலலையே.

ஊறையிறைக்கின்றவுப்பிருந்தபாண்டத்தை
நாறுமலநாறிநழுவும்புழுக்கூட்டை
வீறும்புரத்தைவிரும்புகின்றதெப்படியென்
றூறுதநாட்டிலகன்றிருந்தேனிலலையே. (௩௪)

அரியவரிதேடியறியாவொருமுதலைப்
புரிவுடனேபோற்றும்பரஞ்சுடரைப்போற்றாமல்
கரியபெருவாழ்வைநம்பிக்காமத்தழுந்தியே
அரிவாயிற்பட்டகரியதுபோலானேனே. (௫௫)

தந்திரத்தையுன்னித்தவத்தைமிகவியற்றி
மந்திரத்தையுன்னிமயங்கித்தடுமாறி
விந்துருகிநாதமாமேலொளியைக்காணாமல்
அந்தரத்தேகோலெறிந்தஅந்தகன்போலானேனே. (௫௬)

விலையாகிப்பாணனுக்குவீறடிமைப்பட்டதுபின்
சிலையார்கைவேடனெச்சிற்றின்றானைப்போற்றாமல்
அலைவாய்த்துரும்பதுபோலாணவத்திலுழங்கி
புலைவாய்மெழுகதுபோலுருகினையேநெஞ்சமே. (௫௭)

நெஞ்சொடுபுலம்பல்
முற்றிற்று.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்
அருளிச்செய்த
பூரணமாலை.

மூலத்துதித்தெழுந்தமுக்கோணச்சக்கரத்துள்
வாலைதனைப்போற்றாமல்மதிமறந்தேன்பூரணமே (௧)

உந்திக்கமலத்துதித்துநின்றபிரமாவைச்
சந்தித்துக்காணாமற்றட்டழிந்தேன்பூரணமே. (௨)

நாவிக்கமலநடுநெடுமாலைக்காணாமல்
ஆவிகெட்டியானுமறிவழிந்தேன்பூரணமே. (௩)

உருத்திரனையிதயத்திலுண்மையுடன்பாராமல்
கருத்தழிந்துநானுங்கலங்கினேன்பூரணமே. (௪)

விசுத்திமயேசுரனைவிழிதிறந்துபாராமல்
பசித்துருகிநெஞ்சம்பதறினேன்பூரணமே. (௫)

நெற்றிவிழியுடையநிர்மலசதாசிவத்தைப்
புத்தியுடன்பாராமற்பொறியழிந்தேன்பூரணமே.

நாதவிந்துதன்னைநயமுடனேபாராமல்
போதமயங்கிப்பொறியழிந்தேன்பூரணமே. (௭)

உச்சிவெளியையுறுதியுடன்பாராமல்
அச்சமுற்றுநானுமறிவழிந்தேன்பூரணமே. (௮)

மூககுமுனையைமுழிததிருந்துபாராமல
ஆகதைகெட்டுநானுமறிவழிந்தேன்பூரணமே.

இடைபிங்கலையினியல்பறியமாட்டாமல்
தடையுடனேயானுநதயங்கினேனபூரணமே. (௧0)

ஊனுககுணீநினறுலாவினதைககாணமல
நானென்றிருநதுநலனழிநதேனபூரணமே. (௧௧)

மெய்வாழவைநமபிவிருமபிமிகவாழாமல்
பொயவாழ்வைநம்பிபபுலமபினேனபூரணமே. (௧௨)

பெணடுபிளளைதநதைதாயபிறவியுடனசுறறமிவை
யுண்டெனறுநமபியுடலழிநதேனபூரணமே (௧௩)

தணடிகைபலலாககுடனேசகலசமபததுகளும
உணடெனறுநமபியுணாவழிநதேனபூரணமே (௧௪)

இநதவுடலுயிரையெப்போதுநதானசதமாய
பநதமுறறுநானுமபதமழிநதேனபூரணமே (௧௫)

மாதாபிரபஞசமயககததிலேவிழுநது
போதமயஙகிபபொறியழிநதேனபூரணமே. (௧௬)

சரியைகிரியாயோகநதானஞானமபாராமல
பரிதிகணடமதியதுபோறபயனழிநதேனபூரணமே. (௧௭)

மணபெணபொனனாசைமயககததிலேவிழுநது
கணகெடடமாடடுபோறகலஙகினேனபூரணமே. (௧௮)

தனிமுதலைப்பாரததுததனிததிருந்துவாழாமல
அனியாயமாயபபிறநதிஙகலைநதுநினறேனபூரணமே. (௧௯)

ஈராறுதனகலைக்குளிருநதுகூததாடினதை
ஆராயநதுபாராமலறிவழிநதேனபூரணமே (௨0)

வாசிதனைப்பாரததுமகிழநதுனைததானபோறறாமல்
காசிவரைபோயததிரிநதுகாலலுததேனபூரணமே. (௨௧)

கருவிகடோணணூற்றாறிறகலநதுவிளையாடினதை
இருவிழியாறபாராமலீடழிந்தேனபூரணமே. (௨௨)

உடலுக்குளநீநினறுலாவினதைக்காணாமல
கடமலைதோறுநதிரிநதுகாலலுததேனபூரணமே. (௨௩)

எததேசகாலமுநாமிறவாதிருப்பமெனறு
உறறுனைததானபாராமலுருவழிந்தேனபூரணமே. (௨௪)

எத்தனைதாயதந்தையிவர்களிடத்தேயிருநது
பித்தனாயானுமபிறந்திறநதேனபூரணமே. (௨௫)

பெற்றலுத்தாள்தாயாரபிறந்தலுத்தேன்யானுமுன்றன்
பொற்றுணைத்தாள்தந்துபுகலருள்வாயபூரணமே. (௨௬)

உற்றாருழந்தலுத்தாருறன்முறையாரசுட்டலுத்தார்
பெற்றலுத்தாள்தாயார்பிறந்தலுததேனபூரணமே. (௨௭)

பிரமனபடைத்தலுததான்பிறநதிறநதுநானலுததேன
உரமுடையவக்கினிதானுண்டலுத்தானபூரணமே. (௨௮)

எண்பத்துநான்குநூறாயிரஞ்செனனமுஞ்செனிதநுப்
புண்படுநானும்புலமபினேனபூரணமே. (௨௯)

என்னையறியாமலெனக்குளளேநீயிருகக
உன்னையறியாமலுடலவிழநதேனபூரணமே (௩௦)

கருவாயுருவாயக்கலநதுலகெலாநீயாய
அருவாகிநினறதறிகிலேன்பூரணமே (௩௧)

செமபொறகமலத்திருவடியைபபோறறுமல
பமபைகொட்டவாடுமபசாசானேனபூரணமே. (௩௨

எனககுள்ளேநீயிருக்கவுனககுளளேநானிருக்க
மனககவலைதீரவரமருள்வாயபூரணமே. (௩௩)

எழுவகைத்தோற்றததிருநகிவிளையாடினதைப
பழுதறவேபாராமற்பயனிழநதேனபூரணமே. (௩௪)

சாதிபேதங்கள்தனையறியமாட்டாமல
வாதனையால்நின்றுமயங்கினேனபூரணமே. (௩௫)

குலமொன்றாயநீபடைத்தகுறியையறியாமலயான
மலபாண்டததுளளிருந்துமயங்கினேனபூரணமே. (௩௬)

அண்டபிண்டமெல்லாமணுவுககணுவாகநீ
கொண்டவடிவின்குறிப்பறியேனபூரணமே. (௩௭)

சகஸ்திரததினமேலிருககுஞசறகுருவைபபோற்றும
லகததினுடையாணவததாலறிவழிநதேனபூரணமே. (௩௮)

ஐந்துபொறியையடக்கியுனைப்போற்றுமல்
நைந்துருகிநெஞசுநடுஙகினேனபூரணமே. (௩௯)

என்னைததிருக்கூத்தாயிப்படிநீயாட்டுவித்தாய்
உன்னையறியாதுடலழிந்தேன்பூரணமே. (௪௦)

நரம்புதசைதோலெலும்புநாற்றத்துக்குள்ளிருந்து
வரம்பறியமாட்டாமல்மயங்கினேனபூரணமே. (௪௧)

சிலந்தியுடைநூல்போற்சிவுசெந்துக்குள்ளிருந்த
கலந்தனைத்தானபாராமல்கலமழிநதேன்பூரணமே. (௪௨)

குருவாய்ப்பரமாகிக்குடிலைசத்திநாதவிந்தாய்
அருவாயுருவானதறிகிலேன்பூரணமே. (௪௩)

ஒளியாய்க்கதிரமதியாயுள்ளிருளாயக்கினியாய
வெளியாகின்றவியனறியேனபூரணமே. (௪௪)

இடையாகிபபிங்கலையாயெழுந்தசுழுமுனையாய
உடலுயிராயுமியிருந்தவுளவறியேனபூரணமே. (௪௫)

மூலவித்தாயநினறமுளைத்துடலதோறும்மிருநது
காலனனவழிகருஙகணககறியேனபூரணமே. (௪௬)

உளளுமபுறமபுமாயுடலுககுளநீயிருநத
தெளளளவுநானறியாதிருநதேனேபூரணமே. (௪௭)

தாயாகித்தந்தையாயததமாகிளைஞாசுற்றமெலலாம்
நீயாகினின்றநிலையறியேனபூரணமே (௪௮)

விலஙகுபுளளூரவனவசரமவிணணவாநீரச்சாதிமனுக
குலஙகளெழுவகையிலநினறகுறிப்பறியேனபூரணமே. (௪௯)

ஆணாகிபபெணணாயலியாகிவேறறுருவாய்
மாணாகினின்றவகையறியேன்பூரணமே (௫0)

வாலையாயப்பகருவமாய்வளாநதுகிழநதாணுகும
பாலையாயநினறபயனறியேனபூரணமே. (௫௧)

பொயயாயபபுவியாயபபுகழவாரிதியாகி
மெயயாயினினறவியனறியேனபூரணமே. (௫௨)

பூவாயமணமாகிபபொனனாகிமாறறாகி
நாவாயசசொலலானநயமறியேனபூரணமே. (௫௩)

முதலாயநடுவாகிமுபபொருளாயமூன்றுலகா
யிதமாகினினறவியலறியேனபூரணமே. (௫௪)

ஊனுயுடலுயிராயுணர்நிறைநதகண்ணொளியாயத
தேனுயருசியானதிறமறியேனபூரணமே. (௫௫)

வித்தாயமரமாயவிளைநதகனிகாயபூவாயச்
சித்தாகினினறதிறமறியேன்பூரணமே. (௫௬)

ஐவகையும்பெற்றுலகவண்டபகிரண்டமெலலாந
தெயவமெனநினறதிறமறியேனபூரணமே. (௫௭)

மனமாயககனவாகிமாயையாயுள்ளிருந்து
நினைவாகினினறநிலையறியேன்பூரணமே. (௫௮)

சததிசிவமிரணடாயததானமுடிவிலொன்றாகச
சித்திரமாயநின்றதிறமறியேனபூரணமே. (௫௯)

பொறியாயப்புலனுகிபூதபேதப்பிரிவாய்
அறிவாகிநின்றவளவறியேனபூரணமே. (௬0)

வானிறகதிர்மதியாயவளாந்தபினனெனனுனதுபோல
ஊனுடலுக்குள்ளிருநதவுயிராபபறியேனபூரணமே. (௬௧)

பொயயுமபுலையுமிகபபொருநதிவீணபேசலனறி
ஐயோவுனையுரைக்கவறிகிலேனபூரணமே. (௬௨)

நிரநதரமாயெஙகுநினறுவிளையாடினதைப
பரமதுவேயெனனபபதமறியேனபூரணமே. (௬௩)

கொலவாயபிறபபிப்பரயகூடவிருநதேசுகிப்பா
செலவாய்பிறாககுடசெயலறியேனபூரணமே. (௬௪)

வாரிதியாயவையமெலலாமன்னுமண்டபிண்டமெல்லாஞ
சாருதியாயநினறதலமறியேனபூரணமே (௬௫)

விநதாயமரமாயவெளியாயொளியாயநீ
சநதாயிருநததரமறியேனபூரணமே (௬௬)

தத்துவததைப்பாரததுமிகததனனையறிநதறிவால்
உயததனைததானபாராமலுயவாரோபூரணமே. (௬௭)

ஒனறுயுயிராயுடலதோறுநீயிருநதும
எனறுமறியாாகளேழைகளதாமபூரணமே. (௬௮)

நேறறெனறுநாளையெனறுநினைபபுமறபபாயபபடைததது
மாறறமாயநினறவளமறியேனபூரணமே (௬௯)

மனமபுததிசிததமஙிழறிவாஙகாரமதாய
நினைவாநதலமானநிலையறியேனபூரணமே. (௭0)

உருபபேதமினறியுயாநதசததபேதமதாயக
குருப்பேதமாயவநதகுணமறியேனபூரணமே. (௭௧)

சட்சமயபேதஙகளதானவகுததுப்பினனுமொரு
உடசமயமுண்டெனறுரைததனையேபூரணமே. (௭௨)

முபபததிரணடுறுபபாயமுனைநதுபடைத்துளளிருநத
செப்படுவித்தைத்திறமறியேனபூரணமே. (௭௩)

எனனதான்கற்றாலெனனெனபொருளுமபெற்றாலென
உன்னையறியாதாருயவரோபூரணமே. (௭௪)

கற்றறிவோமென்பர்காணாாகளுனபததைப
பெறறறியார்தங்களுககுப்பிறபபறுமோபூரணமே. (௭௫)

வானெனபூரண்டமென்பாராவாயஞானமேபேசித்
தானென்பார்வீணர்தனையறியாாபூரணமே. (௭௬)

ஆதியென்பாரந்தமெனபாரதற்குண்டுவாயிருநத
சோதியெனபாராநாததொழிலறியார்பூரணமே. (௭௭)

மூசமென்பாருளளமெனபாரமோனமெனுமோடசமெனபாா
பேச்செனபாருனனுடையபேரறியாாபூரணமே. (௭௮)

பரமெனபாராபானுவெனபாராபாழ்வெளியாயநினற
வரமெனபாருனறனவழியறியாாபூரணமே (௭௯)

எததனைபேரோவெடுததெடுதததுதாணுனைதநாா
அததனைபோகவொனறுனதறிகிலேனபூரணமே. (௮௦)

நகாரமகாரமெனபாாநடுவேசிகாரமெனபாா
வகாரயகாரமெனபாாவகையறியாாபூரணமே (௮௧)

மகததுவமாயககாமமயககததுககுளளிருநது
பகுததறியமாட்டாமறபயனழிநதேனபூரணமே. (௮௨)

உண்மைபபொருளையுகநதிருநதுபாராமற
பெண்மயககததாலேபிறநதிறநதேனபூரணமே (௮௩)

வாயாரவாழததிமகிழநதுனைததானபோறறுமல
காயமெடுததுககலஙகினேனபூரணமே (௮௪)

சநதிரனைமேகமதுதானமறைததவாறதுபோற
பநதமுறயானுமுனைபபாாசகிலேன்பூரணமே. (௮௫)

செநதாமரைததாளைததினநதினமுமபோறறுமல
அநதரமாயநினறிஙகலைநதேனுனபூரணமே (௮௬)

நீாமேறகுமிழிபோல்நிலையறறகாயமிதைத
தாரகமெனறெண்ணிநானறட்டழிநதேனபூரணமே (௮௭)

நெஞசமுருகிநினைததுனைததானபோறறிநெடு
வஞசகததைபபோககவகையறியேனபூரணமே (௮௮)

எளளுககுளெணணெயபோலெஙகுநிறைநதிருநத
துளளமறியாதுருகினேனபூரணமே. (௮௯)

மாயாப்பிரபஞசமயககததிலேவிழுநதே
யோயாசசனனமொழிததிலேனபூரணமே. (௯௦)

பூசையுடன்புவனபோகமெனுமபோககியததால
ஆசையுற்றேநானுமறிவழிநதேனபூரணமே. (௯௧)

படைததுமழிததிடுவாயபார்ககிற்பிரமாவெழுத்தைத்
தொடைத்துசசிரஞசீவியாததுலஙகுவிபபாயபூரணமே. (௯௨)

மநதிரமாய்ச்சாத்திரமாய்மறைநான்காயநீயிருந்த
தநதிரத்தைநானறியததகுமோதான்பூரணமே. (௯௩)

அல்லாய்ப்பகலாயனவரத்காலமெனுஞ்
சொலலாயபபகுத்ததொடர்பறியேன்பூரணமே. (௯௪)

நரகஞ்சுவாக்கமெனநண்ணுமிரண்டுணடாயும்
அரகராவென்பதறிகிலேன்பூரணமே. (௯௫)

பாவபுண்ணியமென்னுமபகுபபாபப்படைததழிததிங
காவலையுண்டாககிவைததவருளறியேனபூரணமே. (௯௬)

சாந்தமெனறுங்கோபமெனறுஞ்சாதிபேதஙகளெனறும்
பாந்தமென்றும்புததியெனறுமபடைத்ததனையேபூரணமே. (௯௭)

பாசமுடலாய்ப்பசுவுது வுந்தானுயிராய்
நேசமுடனீபொருளாயநினறனையேபூரணமே. (௯௮)

ஏதிலடியாரிரஙகியிகததிலவநதுன
பாதமதிலதாழுபபரிநதருளவாயபூரணமே. (௯௯)

நானேநீநீயேநானுமிரண்டுமொனறுனலை
தேனினருசியதுபோறறெவிடடாயநீபூரணமே. (௧00)

முடிவிலொருசூனியத்தைமுடிதததுநின்றுபாராமல்
அடியிலொருசூனியத்திலலைந்தேனேபூரணமே. (௧0௧)

பூரணமாலைதனைபபுததியுடனோதினர்ககுத்
தாரணியிலஞானநதழைப்பிபபாயபபூரணமே. (௧0௨)

பூரணமாலை முறறும.

நெஞ்சொடுமகிழ்தல்.

—— o ——

அனறுமுதலினறளவுமாககையொடுசூட்சியுமாய
நினறநிலையறியநேசமுற்றாய்நெஞசமே. (௧)

அஙகஙகுணர்வாயறிவாகியெநிரம்பி
எஙகெஙகுமானநிலையேகரிததாயநெஞசமே. (௨)

அலையாதபேரின்பவானநதவெள்ளத்தில
நிலையாயுருவிறந்துநின்றனையேநெஞசமே. (௩)

பாராமறபதையாமறபருகாமல்பாதொன்றும
ஓராதுணர்வுடனேயொன்றினையேநெஞ்சமே. (௪)

களவிறந்துகொலையிறந்துகாண்பனவுங்காட்சியும்போ
யளவிறந்துநின்றநிலையெய்புற்றாய்நெஞ்சமே. (௫)

பேச்சிறந்துசுட்டிறந்துபின்னிறந்துமுன்னிறந்து
நீச்சிறந்துநின்றநிலைநேசமுற்றாய்நெஞ்சமே. (௬)

விண்ணிறந்துமண்ணிறந்துவெளியிறந்துவொளியிறந்து
எண்ணிறந்துநினறநிலையேகரித்தாய்நெஞ்சமே. (எ)

பார்த்தவிடமெஙகுமபரமெனவேயுட்புறம்புங
கோததபடியுண்மையெனக்கொணடனையேநெஞ்சமே. (அ)

ஊரிறநதுபேரிறந்துவொளியிறந்துவெளியிறந்து
சீரிறநதுநின்றநிலைசேரநதனையேநெஞ்சமே (கூ)

ஆண்பெண்ணலியென்றழைககவரிதாயநிறைந்து
காணவரிதாயவிடங்கணணுற்றாயநெஞ்சமே (க0)

ஆஙகாரமசசமகற்றியறிவினோடு
தூஙகாமறறூஙகிச்சுகமபெறறாயநெஞ்சமே. (கக)

ஆதியாயநினறவகண்டபரிபூரணததைச்
சாதியாநினறவிடஞ்சாாவுறறாயநெஞ்சமே. (கஉ)

விருப்புவெறுப்பிலலாதவெட்டவெளியதனில
இருப்பேசுகமெனறிருநதனையேநெஞ்சமே. (கங)

ஆருமுறுப்போணடததபபுறததுமபபுறததும
நீருமுப்புமெனனநிலைபெறறாயநெஞ்சமே. (கச)

உடனுகவெயிருநதுமுணரவரியானோடு
கடனீருமாறுமபோறகலநதனையேநெஞ்சமே. (கரு)

நெடியகததைபபோககினறசழககறுததுப்
படிகத்துககுமபமபோறபறறினையேநெஞ்சமே. (கசா)

மேலாகியெங்குமவிளஙகுமபரமபொருளிற
பாலூறுமெனசுவைபோறபற்றினையேநெஞ்சமே. (கஎ)

நீரொடுதணணுளிவிண்டுநீரானவாறேபோல
ஊரொடுபேரிலலானோடொன்றினையேநெஞ்சமே. (கஅ)

இப்பிறபபைப்பாழபடுததியிருந்தபடியேயிருககச
செபபவரிதாயவிடஞ்சேரநதனையேநெஞ்சமே. (ககூ)

மேலாமபதஙகளெல்லாம்விடடுவிடடாராயநது
நாலாமபதததினடநதனையேநெஞ்சமே. (உ0)

கடங்கடஙகடோறுங்கதிரவனூடாடி
யடஙகுமிடநதானறிந்தனபுற்றாயநெஞ்சமே. (உக)

கற்றவனையகேடடவனைக்காணுனையககாண்பவனை
உறறவனைநினறநிலையொன்றுபட்டாய்நெஞ்சமே. (உஉ)

நா[illegible]கைககரணநல்குபுலனைந்துமொன்றாய்ச்
சிலமுற[illegible]றநிலைசேர்ந்தனையேநெஞ்சமே. (உங)

விட்டிடமுந்தொட்டிடமும்விண்ணிடமுமண்ணிடமுங்
கட்டுமொருதன்மையெனக்கண்ணுற்றாயநெஞ்சமே. (௨௪)

எந்தெந்தநாளுமிருந்தபடியேயிருக்க
ஆநந்தச்சுகாதீதமாகநினையேநெஞ்சமே. (௨௫)

வாக்கிறந்துநின்றமனோகோசரந்தனிலே
தாக்கறவேநின்றதிலேதலைசெய்தாயநெஞ்சமே. (௨௬)

எத்தேசமுநிறைந்தேயேககாலமுஞ்சிறந்து
சித்தாயசித்தினிடஞ்சேர்ந்தனையேநெஞ்சமே. (௨௭)

தாழாதேநீளாதேதன்மயமதாய்நிறைந்து
வாழாதேவாழமருவினையேநெஞ்சமே. (௨௮)

உள்ளும்புறம்புமுவட்டாதவானந்தக்
கள்ளருந்திநின்றதிலேகண்ணுற்றாயநெஞ்சமே. (௨௯)

வாதனைபோய்நிட்டையும்போய்மாமௌனராசியம்போய்
பேதமறநின்றவிடம்பெற்றனையேநெஞ்சமே (௩௦)

இரதம்பிரிந்துகலந்தேகமாமவாறேபோல
விரகந்தவிர்ந்தனல்பாலமேவினையேநெஞ்சமே. (௩௧)

சோதியானசூழபனிநீர்சூறைகொளுமாறேபோல
நீதிகுருவினறிருந்ததாளநீபெற்றாயநெஞ்சமே (௩௨)

நெஞ்சொடுமகிழ்தல் முற்றிற்று.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்

உடற்கூற்றுவண்ணம்.

தன தன தான, தன தன தான, தந்த தனந்தன தந்த தனந்த
தனனதனந்த, தனனதனந்த, தானனதானன தானதனந்த

ஒருமடமாதுமொருவனுமாகி, யின்பசுகந்தருமன்புபொருந்தி
யுணர்வுகலங்கியொழுகியவிந்து, வூறுசுரோணிதமீதுகலந்து.

பனியிலொர்பாதிசிறுதுளிமாது, பண்டியில்வந்துபுகுந்துதிரண்டு, பதுமவரும்புகமடமிதெனவே, பார்வைமெய்வாய்செவிகால்கைகளென்ற.

உருவமுமாகியுயிர்வளர்மாத, மொன்பதுமொன்றுநிறைந்து மடந்தை, யுதரமகன்றுபுவியில்விழுந்து, யோகமும்வாரமுநாளு மறிந்து.

மகளிர்கள்சேனைதரவணையாடை, மண்படவுந்தியுதைந்துகவிழ்ந்து, 'மடமயிலொருங்கையமுதமருந்தி, யோரறிவீரறிவாகிவ

ஒளிநகையூறலிதழ்மடவாரு, வந்துமுகந்திடவந்துதவழ்ந்து
மடியிலிருந்துமழலைமொழிந்து, வாவிருபோவெனநாம்விளம்ப.

உடைமணியாடையரைவடமாட, வுண்பவர்தின்பவர்தங்க
ளொடுண்டு, தெருவிலிருந்துபுழுதியளைந்து, தேடியபாலரொடோ
டிநடந்து.

அஞ்சுவயதாகிவிளையாடியே. (௯)

உயர்தருஞானகுருவுபதேச, முந்தமிழினகலையுங்கரைகண்டு
வளர்பிறையென்றுபலருமதிக்க, வாழ்பதினாறுபிராயமும்வந்து.

மயிர்முடிகோதியறுபதநீல, வண்டிமிர்தண்டொடைகொண
டையுமேந்து, மணிபொனிலங்குபணிகளணிந்து, மாகதர்போகதர்
கூடிவணங்க.

மதனசொருபனிவனெனமோக, மங்கையர்கண்டுமருண்டுதி
ரண்டு, வரிவிழிகொண்டுசுழியவெறிந்து, மாமயில்போலவர்போ
வதுகண்டு

மனதுபொறுமலவர்பிறகோடி, மங்கலசெங்கலசந்திகழ்கொங்கை
மருவமயங்கியிதழமுதுண்டு, தேடியமாமுதல்சேரவழங்கி

ஒருமுதலாகிமுதுபொருளாயி, ருந்ததனங்களுமவமயில்விழுந்து
மதனசுகந்தவிதனமிதென்று, வாலிபகோலமும்வேறுபிரிந்து.

வளமையுமாறியிளமையுமாறி, வன்பல்விழுந்திருகண்களிருண்டு
வயதுமுதிர்ந்துநரைதிரைவந்து, வாதவிரோதகுரோதமடைந்து.

செங்கையினிலோர்தடியுமாகியே. (௰)

வருவதுபோவதொருமுதுகூனு, மந்தியெனும்படிகுந்திநடந்து
மதியுமழிந்துசெவிதிமிர்வந்து, வாயறியாமலவிடாமன்மொழிந்து.

துயில்வருநேரமிருமல்பொருது, தொண்டையுநெஞ்சுமுலர்ந்
துவறந்து, துகிலுமிழுந்துசுணையுமழிந்து, தோகையர்பாலர்கள்
கோரணிகொண்டு.

கலியுகமீதிலிவர்மரியாதை, கண்டிடுமென்பவர்சஞ்சலமிஞ்ச
கலகலவென்றுமலசலம்வந்து, காலவழிமேல்வழிசாரநடந்து.

தெளிவுமிராமனுரைதடுமாறி, சிந்தையுநெஞ்சுமுலைந்துமருண்டு
திடமுமுலைந்துமிகவுமலைந்து, தேறிநலாதரவேதெனநொந்து.

மறையவனேவேதனெழுதியவாறு, வந்ததுகண்டமுமென்றுதெ
ளிந்து இனியெனகண்டமினியெனதொந்த, மேதினிவாழ்வுநிலாதி
னிதின

"கடன்முறைபேசுமெனவுரைநாவு,றங்கிவிழுந்துகை கொண்டு மொழிந்து, கடைவழிகஞ்சியொழுகிடவந்து, பூதமுநாலுசுவாச முநின்று.

நெஞ்சுதடுமாறிவருநேரமே (௩)

வளர்பிறைபோலவெயிறுமுரோம, முஞ்சடையுஞ்சிறுகுஞ்சி யுமவிஞ்ச, மனதுமிருண்டவடிவுமிலங்க, மாமலைபோலயமதூதா ளைவந்து.

வலைகொடுவீசியுயிர்கொடுபோக, மைந்தருமவந்துகுனிந்தழு நொந்து, மடியிலவிழுந்துமனைவிபுலம்ப, மாழ்கினரேயிவர்காலம் றிந்து

பழையவர்காணுமெனுமயலார்கள்,பஞ்சுபறந்திடநின்றவர்பா ரிடுமெனவந்துபறையிடமுந்த,வேபிணமவேகவிசாரியுமென்று

பலரையுமேவிமுதியவர்தாமி,ருந்தசவங்கழுவுஞ்சிலரென்று[பை. பணிதுகிலதொங்கலகளபமணிந்து, பாவகமேசெய்துநாறுமுடம்

வரிசைகெடாமலெடுமெனவோடி, வந்திளமைந்தர்குனிந்து சுமந்து, சுடுகிடந்துசுடலையடைந்து, மானிடவாழ்வெனவாழ் வெனநொந்து.

விறகிடைமூடியழல்கொடுபோட,"வெந்துவிழுந்து முறிந்து நிணங்க, ளுருகியெலும்புகருகியடங்கி, யோர்பிடிநீறுமிலாதவுடம்பை,

நமபுமடியேனையினியாளுமே (௪)

வண்ணமுற்றிற்று

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்

திருப்பாடல் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட நாயனார் திருநக்ஷத்திரம்.

ஆடியுத்த ராட மவீர்பூம புகார்த்திருவெண்
காடரோறறித தியாகா கவின்பதியி—னீடுமெண
விற்கோ லியகுகையி லேய்ந்து சிவலிங்கச்
சிற்கோல மான தினம.